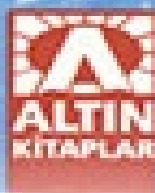

CLIVE CUSSLER

ve GRANT BLACKWOOD

KRALLIK

İçindekiler

- [GİRİŞ Unutulmuş Topraklar](#)
- [Çi-Çang Vilayeti Sınır Bölgesi Çing İmparatorluğu Çin 1677](#)
- [1 Sunda Boğazı, Sumatra, Şimdiki Zaman](#)
- [2 Palembang, Sumatra](#)
- [3 Goldfish Point, La Jolla, San Diego Yakınları, Kaliforniya Monterey, Kaliforniya](#)
- [4 Katmandu, Nepal](#)
- [Katmandu'nun Elli Kilometre Kuzeyi Nepal](#)
- [5 Katmandu, Nepal](#)
- [6 Katmandu, Nepal](#)
- [7 Chobar Koyağı, Nepal](#)
- [8 Chobar Koyağı, Nepal](#)
- [9 Chobar Koyağı, Nepal](#)
- [10 Chobar Koyağı, Nepal](#)
- [Houston, Teksas](#)
- [11 Hyatt Regency Oteli, Katmandu, Nepal](#)
- [Katmandu Üniversitesi](#)
- [12 Katmandu, Nepal](#)
- [13 Langtang Vadisi, Nepal](#)
- [14 Langtang Vadisi, Nepal](#)
- [15 Hyatt Regency Oteli, Katmandu, Nepal](#)
- [Houston, Teksas](#)
- [16 Jomsom Köyü, Dhawalagiri Bölgesi, Nepal](#)
- [17 Kali Gandaki Koyağı, Dhawalagiri Bölgesi, Nepal](#)
- [18 Lo Monthang, Mustang, Nepal](#)
- [19 Lo Monthang, Mustang, Nepal](#)
- [20 Lo Monthang, Mustang, Nepal](#)
- [21 Vlorë, Arnavutluk](#)
- [22 Vlorë, Arnavutluk](#)
- [23 Sazan adası, Arnavutluk](#)
- [24 Sazan Adası, Arnavutluk](#)
- [25 Sofya Bulgaristan](#)
- [26 Sofya, Bulgaristan](#)
- [27 Goldfish Point, La Jolla, KALIFORNİYA](#)
- [Thisuli, Nepal](#)
- [28 Jomsom, Nepal](#)
- [29 Jomsom, Nepal](#)
- [30 Katmandu, Nepal](#)
- [31 Kuzey Nepal](#)
- [32 Kuzey Nepal](#)
- [33 Kuzey Nepal](#)

[34 Kuzey Nepal](#)

[35 Kuzey Nepal](#)

[36 Kuzey Nepal](#)

[37 Goldfish Point, La Jolla, Kaliforniya](#)

[Goldfish Point, La Jolla, Kaliforniya](#)

[38 Goldfish Point, La Jolla, Kaliforniya](#)

[39 Arunachal Pradesh Bölgesi, Kuzey Hindistan](#)

[40 Tsangpo Nehri Koyağı, Çin](#)

[SON SÖZ, Katmandu, Nepal Haftalar Sonra](#)

CLIVE CUSSLER
ve GRANT BLACKWOOD

KRALLIK

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE KINGDOM

Yayın Hakları

© CLIVE CUSSLER SANDECKER, RLLLP
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
1. BASIM/ARALIK 2011 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.

No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul Matbaa Sertifika No: 10765

BU KİTABIN HERTÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx ' Faks: 0.212.446 38 90

http : // www.altinkitaplar.com.tr info@[altinkitaplar.com.tr](mailto:info@altinkitaplar.com.tr)

978 - 975 - 21 - 1408 - 1
CLIVE CUSSLER
ve GRANT BLACKWOOD

KRALLIK

TÜRKÇESİ
Esat Ören

Yazarın Yayinevimizden Çıkan Kitapları

KÖR DALIŞ

GİRDAP

BUZDAĞI

ENKAZ

BATIK

ŞEYTAN DENİZİ

KISKAÇ

SAHRADA AYAK SESLERİ

MAVİ VURGUN

ŞOK DALGASI

KÜKREYEN DENİZ

YILAN

ATLANTİS BULUNDU

MAVİ ALTIN

BUZ ATEŞİ

VALHALLA'NIN YÜKSELİŞİ

DENİZ AVCILARI

BEYAZ ÖLÜM

ALTIN BUDA

TRUVA HÂZİNESİ

KAYIP KENT

KUTSAL TAŞ

CENGİZ HAN'IN HÂZİNESİ

İSKELET SAHİLİ

KILAVUZ

KUTUP KAYMASI

KARANLIK TAKİP

KUSURSUZ PLAN

SABOTAJCI

SPARTA ALTINLARI

KIYAMET GEMİSİ

Unutulmuş Topraklar

Seçilmiş yüz kırk Muhafız'dan sonuncusu ben olabilir miyim? Bu karanlık düşünce Dhakal'ın aklını kemirip duruyordu.

Sekiz hafta önce doğudan gelen işgalcilerin ana kuvvetleri müthiş bir hız ve gaddarlıkla bütün ülkesini ele geçirmişti. Tepelerden vadilere doğru akan süvarileri ve piyadeleri köyleri yakıp yıkmış, önlerine çıkan herkesi kılıçtan geçirmişti.

Bu ordunun yanında gelen seçkin askerler grubunun tek bir misyonu vardı: kutsal Theurang'ı ele geçirip krallarına götürmek. Görevleri bu kutsal emaneti korumak olan Muhafızlar bunu öngördükleri için özel mahfazasından alıp başka bir yere götürmüşlerdi.

Dhakal atını yavaşlattı ve tırıs hızıyla ağaçların arasındaki patikadan çıkıp küçük bir gölgeğin altına girdi. Atından inip, hayvanın su içmek için yakındaki ırmağa gitmesine izin verdi. Atın arkasına geçerek küp şeklindeki sandığı sağrısına bağlayan deri kayışları kontrol etti. Her zaman olduğu gibi yükü sıkıca bağlıydı.

Bu harika sandık yüksek bir yerden kayaların üstüne düşse veya sürekli darbeler alsa bile en küçük bir çatlama olmayacak kadar sağlam yapılmıştı. Gizli ve dâhice tasarlanmış birçok kilidi vardı ve onu açmak neredeyse imkânsızdı.

Theurang'ı koruyan on kişiden hiçbiri bu benzersiz sandığı açabilecek bilgiye sahip değildi ve yine hiçbiri içindeki şeyin gerçek mi, sahte mi olduğunu bilmiyordu. Bu şeref ya da lanet demek daha doğru olur, sadece Dhakal'a aitti. Sadece o, bu sandıktaki nesnenin kutsal Theurang olduğunu biliyordu. Şansı da yaver giderse yakında onu saklayacak güvenli bir yer bulacaktı.

Neredeyse dokuz haftadan beri yoldaydı; diğer Muhafızlarla birlikte işgalcilerden sadece birkaç saat önde olmayı başarmışlardı. Yakılan evlerinden çıkan dumanları geride bırakmış, iki gün boyunca at sırtında dörtnala güneye doğru kaçmışlardı. Üçüncü gün ayrıldılar; her Muhafız daha önceden kararlaştırılmış olan yöne doğru gitti. Çoğu, işgalcilerin geliş istikametinden uzaklaşırken birkaç tanesi o yöne doğru ilerledi. Bu cesur adamlar ya çoktan ölmüş ya da taşıdıkları sahte yükü bulup gerçek sandığın yerini öğrenmek isteyen düşmanın elinde işkence görmekteydi. Ne var ki, daha önce planlandığı gibi hiçbiri bu sorunun cevabını bilmiyordu.

Dhakal aldığı emirlere uyararak son altmış bir gündür doğu yönünde yol almaktaydı. Şu anda bulunduğu bölge kendisinin doğup büyüdüğü kurak, dağlık araziden çok farklıydı. Burada da dağlar vardı, ama üstleri sık ağaçlı bir ormanla kaplıydı ve aralarında küçük göllerin olduğu vadiler vardı. Ormanlar gizlenmeyi kolaylaştırıyor, ama bir yandan da yavaşlamasına neden oluyordu. Bu arazi iki ucu keskin bir kılıç gibiydi: pusu kurmakta usta olan düşmanları ona kaçma fırsatı tanımadan tepesine binebilirlerdi.

O ana kadar birkaç kez yakalanacak gibi olmuşsa da, aldığı eğitim sayesinde her defasında kurtulmayı başarmıştı. Beş kere, takipçileri ondan sadece birkaç metre ötedeyken gizlenip onları izlemiş, iki kere de düşman süvarileriyle ölümüne kapışmıştı. Yorgunluğuna ve sayıca ondan üstün olmalarına rağmen o adamları öldürüp, silahlarıyla birlikte gömmüş, atlarını da oradan uzaklaştırmıştı.

Son üç gündür takipçilerinden hiçbir iz yoktu, seslerini de duymamıştı. Yörenin insanlarını seyrek olarak görüyordu, görenlerin de ona aldıracağı yoktu. Yüzü ve görünüşüyle onlardan farklı değildi. İçgüdüğü ona düşmanlarıyla arasında yeterince mesafe olmadığını ve yola devam etmesini söylerken...

Irmağın karşı tarafından, belki elli metre kadar uzağından bir ağaç dalının kırıldığını işitti. Başkası

olsa üstünde durmazdı, ama Dhakal sık çalılıklar arasından geçen bir atın çıkardığı sesi tanıyordu. Kendi atı da su içmeyi bırakmış, başını kaldırıp kulaklarını dikmişti.

Patikadan başka bir ses daha geldi; bir atın çakıl kaplı yolda çıkardığı nal sesi. Dhakal sırtındaki yayını aldı, kılıfından bir ok çıkardıktan sonra otların arasına çömeldi. Herhangi bir kıpırtı var mı, diye atın bacaklarının arasından baktı. Görünürde bir şey yoktu. Ağaçların arasından patikayı az çok görebiliyordu. Sessizce beklemeye devam etti.

Derken, bir nal sesi daha duydu.

Dhakal oku yerleştirip yayını hafifçe gerdi.

Birkaç dakika sonra patikada bir at belirdi, yavaşça ilerliyordu. Dhakal sadece binicisinin bacaklarını ve dizginleri gevşekçe tutan siyah eldivenli ellerini görebiliyordu. El hareket edip dizgini hafifçe çekti. Altındaki at kişneyip ayağını yere vurdu.

Dhakal bu hareketin kasıtlı olduğunu anladı; dikkat dağıtmak için.

Saldırganlar orman tarafından geleceklerdi.

Dhakal yayını gerdi, nişan aldı ve oku bıraktı. Ok binicinin basenlerine saplanmıştı. Adam haykırarak bacağını tuttu ve atın üstünden düştü. Dhakal'ın hisleri yanıltmamıştı, doğru yere isabet ettiğini anladı. Ok adamın bacağındaki atardamarı delmişti; artık dövüşemeyeceği gibi, birkaç dakika içinde ölecekti.

Hâlâ çömelmiş durumdaki Dhakal kılıfından üç ok daha çıkardı; ikisini yere bırakıp üçüncüsünü yayına yerleştirdi. On metre ötesinde kılıçları ellerinde üç saldırgan sürünerek ona doğru gelmekteydi. Dhakal nişan alıp birine oku fırlattı ve adamı öldürdü. Art arda yaptığı iki atışla adamlardan birini göğsünden, diğerini de boğazından vurdu. Dördüncü saldırgan bir savaş narası atarak ağaçların arasından fırladı. Irmağın kenarına varamadan Dhakal'ın okuyla yere devrildi.

Orman yine sessizliğe büründü.

Dört kişi mi, diye düşündü Dhakal. Oysa daha önce bir düzineden az adam göndermemişlerdi.

Sanki aklından geçen bu soruyu cevaplar gibi, arkasındaki patikada atların ayak seslerini duydu. Dhakal o yana döndüğünde patikadan dörtnala gelen bir grup asker gördü. Üç atlı, dört... yedi... On atlı olmuş, sayıları gittikçe artıyordu. Zor durumdaydı. Dhakal yayına bir ok yerleştirip eğeri üstünde döndü ve ağaçların arasındaki açıklıktan dörtnala gelmekte olan askeri tam zamanında gördü. Atışını yaptı. Ok, adamın sağ gözüne saplandı. Adam geriye doğru savrulup arkasından gelen atının üstüne devrilirken onu da gerilemek zorunda bıraktı. Atlar birbirlerine çarpmaya başladı. Saldırı durmuştu.

Dhakal atının sağrısını topukladı. Hayvan suyun içine daldı ve nehir boyunca ilerlemeye başladılar.

Dhakal bu pusunun tesadüf olmadığı sonucuna vardı. Takipçileri bir süredir onu gizlice izliyorlardı ve etrafını çevirmeyi başarmışlardı.

Sığ suda atının çıkardığı şıpırtıya rağmen onların sesini duyabiliyordu. Sağ tarafındaki ormanın içinden ve solundaki çakıl kaplı patikadan nal sesleri geliyordu.

İleride nehir sağa doğru kıvrılıyordu. Burada ağaçlar ve çalılar daha yoğun ve gün ışığını tamamen örtüp onu alacakaranlıkta bırakmaktaydı. Dhakal bir bağırma sesi duyunca omzunun üzerinden geriye doğru baktı. Dört atlı peşinden geliyordu. Sağına bakınca da ağaçların arasından onunla paralel yönde giden atlıları gördü. Onu bir yere doğru sürüyorlardı, ama nereye?

Çok geçmeden bu sorunun cevabı belli oldu. Ağaçlar aniden ayrılmış ve ortaya bir mera çıkmıştı. Nehrin genişliği birden dört katına çıktı; suyun renginden derinliğinin arttığı anlaşılıyordu. Dhakal ani bir kararla atını sola, nehrin kumsal yanına çevirdi. Tam karşısındaki ağaçların arasından çizgi halinde pozisyon almış beş atlı belirdi. İki tanesi iyice eğilmiş, kargıları yatay haldeyken diğer üçü at sırtında dimdik durmuş, yaylarını germişlerdi. Dhakal atın boynu üstüne eğilip dizginleri sağa çevirdi

ve tekrar suya girdi. Irmağın karşı yakasında ağaçların arasından başka bir atlı grubu çıktı; bunlar da kargılar ve oklarla hazır bekliyorlardı. Bu kadarı yetmezmiş gibi, ırmağın içinden ona doğru koşturan başka bir süvari grubu daha vardı.

Birden, sanki bir sinyal almışlar gibi, üç grup da yavaşladı. Kargılar hazır, oklar yaylarda onu seyrediyorlardı.

Neden peşimden gelmiyorlar, diye merak etti Dhakal.

Sonra kulağına suyun sağır edici sesi geldi.

Şelale.

Yakalandım. Kapana kısıldım.

Dizginleri geri çekip atını nehirdeki bir kıvrıma gelene kadar yürüttü. Sonra durdu. Burada nehir daha derindi ve hızlı akıyordu. Elli metre ilerisinde baca dumanı gibi yüzeye çıkan buğuyu, çağlayanın ağzındaki kayaların üstünde fokurdayan suyu görebiliyordu.

Eğerin üstünde döndü.

Bir atlı dışında takipçileri kımıldamamışlardı. Adamın zırhına bakınca Dhakal onun grup lideri olduğunu anladı. Atlı ona yedi metre yaklaştıktan sonra silahsız olduğunu belirtmek için ellerini yukarı kaldırdı.

Bağırarak bir şeyler söyledi. Dhakal o dili anlamıyordu, ama ses tonundan ne demek istediği belliydi. Adam herhalde, bitti artık, diyordu, iyi savaştın, görevini yaptın. Teslim ol, sana adil davranılacak.

Yalandı, tabii. İşkence edildikten sonra öldürülecekti. Theurang düşmanlarının eline geçmeden önce ölene kadar savaşacaktı.

Dhakal atını takipçilerine doğru çevirdi. Abartılı bir yavaşlıkla sırtından yayını çıkarıp ırmağa attı. Ok kılıfı da aynı akıbete uğradı; ardından önce uzun, sonra kısa kılıcını suya attı. Son olarak da hançerini...

Düşman lideri saygılı bir ifadeyle başını salladı, sonra adamlarına dönüp bir şeyler söyledi. Atlılar yavaşça kargılarını havaya kaldırdılar ve oklarını kılıflarına soktular. Lider tekrar Dhakal'a döndü ve elini kaldırıp yanına gelmesini işaret etti.

Dhakal ona gülümseyip başını iki yana salladı.

Dizginlerini sertçe sağa çekip atını ters çevirdi ve sağrısını topukladı. At şahlandıktan sonra hızla şelaleye doğru koştu.

Çi-Çang Vilayeti

Sınır Bölgesi,

Çing İmparatorluğu, Çin 1677

Giuseppe ufuk çizgisi üstündeki toz bulutunu ağabeyinden önce fark etti. Dar bir vadinin duvarları arasına hapsolmuş, toz ve kumdan oluşan bir kilometre genişliğindeki türbülanslı kahverengi duvar onlara doğru gelmekteydi.

Gözleri bu manzaraya kilitlenmiş olan Giuseppe ağabeyinin omzuna dokundu. İtalyan, Lombardy, Brescia'lı Francesco Lana de Terzi dizleri üstünde incelemekte olduğu planlardan başını kaldırıp kardeşinin işaret ettiği yöne baktı.

“Bu bir fırtına mı?” diye sordu Giuseppe gergin bir sesle.

“Bir çeşit,” dedi Francesco. “Ama senin düşündüğün cinsten değil.” O toz bulutunun ardındaki şey son altı aydan beri artık görmeye alıştıkları bir kum fırtınası değil, yüzlerce atın yeri döven ayaklarıydı. Ve o atların üstündeki yüzlerce seçkin, ölüm saçan asker.

Francesco, kardeşini rahatlatmak amacıyla omzuna vurdu. “Endişe etme kardeşim; onları bekliyordum zaten - ama doğrusu bu kadar erken geleceklerini tahmin etmemiştim.”

“Gelen o mu?” diye sordu Giuseppe çatlak sesiyle. “O mu geliyor? Bana bunu söylememiştin.”

“Seni korkutmak istemedim. Merak etme. Hâlâ zamanımız var.”

Francesco elini güneşe karşı siper ederek yaklaşan toz bulutunu inceledi. Burada mesafelerin aldatici olabileceğini öğrenmişti. Çing İmparatorluğu'nun büyüklüğü ufuk çizgisini çok aşıyordu. Bu ülkede geçirdikleri iki yıl boyunca Francesco ve kardeşi birbirinden farklı yer şekilleri görmüşlerdi -sık ormanlardan çöllere kadar- fakat şu anda buldukları ve bir düzine farklı yazılışı, okunuşu olan bu yer en ıssızıydı.

Çoğunlukla kimi alçak kimi sivri uçlu tepelerden oluşan arazi muazzam bir tuval üstüne sadece iki renkle boyanmış gibiydi: Kahverengi ve gri. Vadilerin arasından akan ırmakların rengi bile donuk bir griydi. Tanrı güçlü elinin tersiyle bu yeri lanetlemişe benziyordu. Bulutların aralandığı günlerde insanı şaşırtacak kadar mavi olan gök sadece arazinin kül rengini vurgulamaya yarıyordu.

Tabii, bir de rüzgâr var, diye düşündü Francesco ürpererek. Kayaların arasından ısıklar çıkararak ve toz bulutları kaldırarak ardı arkası kesilmeden esen rüzgâr öylesine canlı bir varlık gibiydi ki, bölge halkı bunu ruhlarını çalmaya gelen hayaletler gibi görmeye başlamıştı. Altı ay öncesine kadar hem aldığı eğitimle hem doğuştan gelen bir yetenekle bir bilim insanı olan Francesco bu batıl inanışa gülüp geçmişti, ama artık o kadar emin değildi. O da geceleri çok tuhaf sesler duymaktaydı.

Birkaç gün daha dayanırız, sonra ihtiyacımız olan kaynaklar elimize geçer, diye avutmaya çalıştı kendini. Ne var ki, iş sadece zaman sorunu değildi. Şeytanla pazarlığa oturmuştu. Umarım kıyamet gününde Tanrı bu işi insanlığın yararına yaptığımı hatırlar, diye düşündü.

Yaklaşan toz bulutunu birkaç saniye daha inceledikten sonra elini indirip Giuseppe'ye döndü. “Hâlâ otuz kilometre uzaktalar,” diye tahmin yürüttü. “En az bir saatimiz daha var. Gel hadi, bitirelim.”

Francesco dönüp adamlardan birine seslendi. Tıknaz, yapılı, siyah bir gömlek ve pantolon giyen bu adamın adı Hao'ydu; Francesco'nun tercümanı ve yardımcısıydı. Koşarak yanına geldi.

“Evet, efendim,” dedi aksanlı, fakat anlaşılır İtalyancasıyla.

Francesco iç geçirdi. Uzun zamandan beri Hao'ya ona adıyla hitap etmesini söylemekten

sıkılmıştı: hiç değilse bu resmiyeti bıraksaydı.

“Adamlara ellerini çabuk tutmalarını söyle. Konuklarımız birazdan burada olurlar.”

Hao az önce Giuseppe'nin işaret etmiş olduğu yöne doğru baktı ve gözleri büyüdü. Başım sallayıp, “Tamamdır efendim!” dedi. Tepede oyalanmakta olan işçilere dönüp emirler yağdırarak yanlarına koştu. Elli metrekarelik bir büyüklüğü olan bu açık alan aslında bir gompanın iç avlusunun çatışydı. Alanın her yerinde yanlardan tepeden vadiye kadar inen kuleli duvarlar vardı ve görünüşüyle bir kertenkelenin dikenlerini andırıyordu.

Francesco'ya gompanın “bir eğitim merkezi” demek olduğu söylenmişti. Bu eğitim merkezindeyse sadece tek bir meslek öğretilmekteydi; askerlik. Francesco böyle olduğu için şükreliyordu. Aşağıdaki düzlükte süregelen baskınlar ve çatışmalardan da anlaşıldığı gibi o ve adamları bu âlemin sınırında yaşamaktaydılar. Velinimetlerinin Büyük Ejder adını verdiği makine üstündeki çalışmayı tamamlamak için buraya gönderilmeleri tesadüf değildi.

Hao'nun adamları kayalık zemine son kazıkları da çakarken açık alanda artık çekiç sesleri yankılanıyordu. Ortalığı kahverengi bir toz bulutu kaplamıştı. On dakika sonra çekiç sesleri kesildi. Hao, Francesco ve Giuseppe'nin bulunduğu yere geldi.

“İşimiz bitti efendim.”

Francesco birkaç adım gerileyip yapıya hayranlıkla baktı. Kâğıt üstünde tasarlamak bir şeydi, hayata geçirilmiş halini görmek başka bir şeydi.

Alanın dörtte üçünü kaplayan, otuz metre yüksekliğinde, kan kırmızısına boyanmış payandalarıyla kar beyazı ipekten yapılmış bu çadır, bulutlardan inşa edilen bir şatoya benziyordu.

“Çok iyi çalıştınız, ne dersin, Giuseppe?” dedi Francesco.

“Harika oldu,” dedi kardeşi.

Francesco başını sallayıp, “Şimdi dua edelim de, bunun içindeki daha da güzel olsun,” dedi.

On dakika sonra Francesco aşağıdaki çakıl kaplı patikayı çığneyen çizmelerin sesini duydu. Kalkan toz açık alanı çevreleyen kayalık sınırı aşıyordu. Derken bir sessizlik oldu. Her ne kadar hazırlıklıysa da, bunu izleyen olay yine de Francesco'yu irkiltti.

Görünmeyen bir ağızdan havlar gibi çıkan bir emir üzerine iki düzine muhafız koşar adımlarla açık alana girdi. Asık suratları, gözleri ufuk çizgisinde sabitlenmiş, yatay durumda tuttıkları kargılarıyla dehşet içinde bakan işçileri çadırın arkasına, görünmeyecekleri bir alana sürdüler. Bu iş bittikten sonra belirli aralıklarla dizilerek açık alanın etrafını çevirdiler.

Yine aşağıdaki patikadan havlar gibi çıkan bir emri çakıl kaplı zemini ezen sandaletlerin sesi izledi. Kırmızı siyah bambu zırlı saray muhafızları baklava nizamıyla açık alana doldular ve doğruca Francesco'yla Giuseppe'nin durdukları yere yöneldiler. Grup aniden durduğunda öndeki askerler sağa ve sola açılarak içinden tek kişinin geçebileceği bir aralık oluşturdular.

En uzun boylu askerinden üç el boyu daha uzun olan Kang-Si İmparatoru ve Çing Hanedanı hâkiminin yüzünde en asık suratlı askerinin bile neşeli sayılacağı bir ifade vardı.

Kang-Si İmparatoru üç uzun adımla Francesco'nun yanına geldi ve durdu. Konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye boyunca gözlerini kısıp İtalyan'ın yüzünü inceledi. Francesco tercümanını çağırmak üzereyken Hao'nun zaten yanında dikildiğini ve kulağına fısıldadığını fark etti. “İmparator onu gördüğüne şaşırдың mı, diye soruyor.”

“Şaşırmasına şaşırдың, ama çok memnun oldum majesteleri.”

Francesco bu sorunun rasgele sorulmadığını biliyordu. Kang-Si imparatoru aşırı derecede paranoyaktı; Francesco, onun erken gelişine yeterince şaşırmamış görünseydi, hemen casusluğundan kuşku duyulabilirdi.

“Karşımda gördüğüm bu yapı nedir?” diye sordu imparator.

“Bu bir çadır majesteleri, kendim tasarladım. Amacı sadece Büyük Ejder'i korumak değil, aynı zamanda onu meraklı gözlerden gizlemektir.”

Kang-Si imparatoru hafifçe başını salladı. “Planı özel sekreterime verirsin.” Bir parmak işaretiyle sekreterini çağırdı.

“Elbette majesteleri,” dedi Francesco.

“Emrine verdiğim köleler iyi çalıştılar mı?”

İmparatorun bu sorusu üzerine Francesco'nun içi titredi, ama bir şey söylemedi. Son altı ay boyunca o ve kardeşi çok zor koşullar altında bu adamlarla birlikte çalışmışlar ve yaşamışlardı. Artık dost olmuşlardı. Ne var ki, bunu yüksek sesle ifade etmedi. Böyle bir duygusal bağı itiraf ederse imparator bundan yararlanmaya bakardı.

“Çok iyi çalıştılar majesteleri. Ne yazık ki, geçen hafta dördü öldü...”

“Dünya hali bu, ölecekler. Krallarına hizmet ederken öldülerse, ataları onları gururla karşılayacaklardır.”

“Özellikle de yardımcım ve tercümanım Hao çok yardımcı oldu.”

Kang-Si imparatoru bir an Hao'ya göz attıktan sonra tekrar Francesco'ya döndü. “Adamın ailesi hapishaneden çıkarılacak.” İmparatorun işareti üzerine özel sekreteri koluna sardığı parşömene not aldı.

Francesco derin bir soluk alıp gülümsedi. “Bu iyiliğiniz için teşekkür ederi majesteleri.”

“Söyle bakalım: Büyük Ejder ne zaman hazır olacak?”

“İki gün daha...”

“Yarın şafak sökene kadar zamanın var.”

Kang-Si imparatoru bunu söyledikten sonra tekrar onu bekleyen askerlerinin yanına doğru yürüdü. Sonra bütün muhafızlarıyla birlikte alandan ayrıldılar. Ayak sesleri iyice uzaklaştıktan sonra Giuseppe ağabeyinin yanına geldi. “Bu adam deli mi? Yarın gün doğarken. Nasıl bitire...”

“Yaparız,” dedi Francesco. “Daha da erken bitiririz.”

“Nasıl?”

“Sadece birkaç saatlik işimiz kaldı. Benden imkânsız bir şey isteyeceğini bildiğim için iki gün dedim. Böylece imkânsızı gerçekleştirmiş olacağız.”

Giuseppe güldü. “Çok kurnazsın ağabey. Kutlarım.”

“Hadi, gel de Büyük Ejder'in son rötuşlarını bitirelim.”

Direklere takılı fenerlerin aydınlığında ve imparatorun özel sekreterinin dikkatli bakışları altında gece boyunca hiç durmadan çalıştılar. Hao her zamanki gibi işçilerin çabuk olmaları için oradan oraya koşuşturuyordu. Francesco ve Giuseppe de hiç boş durmadılar.

Öküz kası tellerinden yapılmış gergi halatları çözüldü, tekrar düğümlendi, sonra gergin olup olmadıkları kontrol edildi. Bambu payandalar sağlamlaştırıldı, herhangi bir çatlak var mı, diye defalarca gözden geçirildi; ipekli akşamın kusursuz olduğuna kanaat getirildi. Hint kamışıyla örülmüş olan alt gövdenin savaşa hazırlıklı olduğunu kontrol etmek için uçları sivriltilmiş kazıklarla darbeler vuruldu. Francesco bunu yetersiz bulup gövdenin üstüne bir kat daha siyah reçineli vernik çektirdi. Son olarak da ressam Giuseppe pruvaya bir resim yaptı: boncuklu gözleri, sivri dişleri, çatalı diliyle bir ejderha surati.

Doğudaki tepelerin üstünde güneş kendini göstermeye başlarken Francesco işin çabuk bitirilmesini emretti. Her şey tamamlandıktan sonra makineyi pruvasından kış tarafına kadar büyük bir titizlikle inceledi. Sonra da imparatorun özel sekreterinin yanına gelip, başını salladı.

Adam çadırdan dışarıya çıkıp gözden kayboldu.

Bir saat sonra imparator ve maiyetinin tanıdık ayak sesleri duyuldu. Ortalığı kaplayan bu gürültü

aniden kesiliverdi. Bu kez üstünde sade gri bir gömlek olan Kang-si İmparatoru peşinde özel sekreteri ve korumasıyla çadırdan içeriye girdi.

İmparator gördüğü manzara karşısında hayretle gözleri büyüdü.

Francesco iki yıldan beri tanıdığı imparatorun şaşıracağına ilk kez tanık oluyordu.

Çadırın beyaz ipekli duvarlarından ve çatısından sızan güneşin pembemsi turuncu rengi sanki başka dünyaya ait bir ışıltı oluşturmuştu. Toprak zeminin üstü siyah halılarla kaplı olduğu için oradaki insanlar kendilerini dipsiz bir boşluğun eşiğindeymiş gibi hissettiler.

Her ne kadar bilim insanı olsa da, Francesco'nun gösterişçi bir yanı da vardı.

Ayağı siyah halının ucuna değince Kang-Si imparatoru bir an tereddüt etti, sonra pruva tarafına gelip ejderin yüzüne baktı. Arlık gülümsüyordu.

Bu da Francesco'nun ilk kez gördüğü bir şeydi. O ana kadar imparatoru hep asık yüzlü görmüştü.

İmparator, Francesco'ya döndü. "Harika olmuş!" Hao hemen tercüme etti. Ardından imparator, "Gemiyi çözün!" diye bağırdı.

"Emriniz olur majesteleri."

Dışarıya çıktıktan sonra Francesco'nun işçileri çadırın etrafındaki yerlerini aldılar. Verdiği komut üzerine çadırın gergi halatları kesildi. Francesco'nun tasarladığı gibi, üst taraflarında ağırlıklar bulunan ipek duvarları doğruca aşağıya doğru çöktü. Aynı anda on iki işçi çadırın çatısını geriye çekince birden büyük bir yelken gibi açıldı, ardından toplanıp oradan götürüldü.

Gompanın kuleli duvarları arasından kamçı gibi şaklayan rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Açık alanın tam ortasında Kang-Si imparatorunun uçan makinesi, Büyük Ejder bütün heybetiyle durmaktaydı. Bu isim Franceso'nun umurunda bile değildi; her ne kadar velinimetini memnun etmek için çaba gösteriyorsa da, bir bilim insanı olarak bu makineyi sadece hayalini kurduğu havadan hafif vakum gemi için bir prototip olarak görüyordu.

Uzunluğu on yedi, eni dört, boyu on metre yüksekliğinde olan geminin üst yapısı parmak kalınlığındaki bambu ve hayvan kası tellerinden oluşan kafeslerin bulunduğu dört küreden oluşuyordu. Pruvadan kıça kadar uzanan bu kürelerin çapı dört metreydi ve her birinin içinde bir supap portu vardı; her bir port ayrı bir bambu ve kas teliyle sarılmış, dikey durumdaki bakırdan bir soba borusuna bağlanmıştı. Soba borusu bir metre aşağıdaki, altında rüzgâra karşı korunan bir kömür mangalının bulunduğu bambu döşemeye iniyordu. Ve son olarak da, üstteki kürelere kas telleriyle bağlanmış, üstü siyah vernikle kaplı hintkamışı gondol vardı. Tek sıra halinde on askeri, gerekli donanımları ve silahları alabildiği gibi, geminin pilotu ve seyir subayına da yer kalıyordu.

Kang-Si imparatoru tek başına öne doğru yürüyüp birinci kürenin altına gitti ve yüzünü ejderin ağzına doğru çevirdi. Ellerini başının üstüne kaldırıp sanki kendi yarattığı bir esermiş gibi hayranlıkla baktı.

İşte o anda Francesco yaptığı şeyin vahametini anladı. İçini bir üzüntü ve utanç sardı. Gerçekten de şeytanla bir anlaşma yapmıştı. Bu zalim adam, bu acımasız diktatör onun yarattığı Büyük Ejder'i başka insanları, sivil asker ayırt etmeden öldürmek için kullanacaktı.

Kang-Si imparatoru, Avrupa'nın henüz daha pek yararlanamadığı, fakat Çin'in çoktan ustalaştığı huo yao'yu -ya da barutu- kullanarak fitilli tüfekleri, bombalan ve alev püskürten cihazlarıyla düşmanlarına ölüm yağdıracaktı. Bütün bunları da kimsenin ona erişemediği göklerde, en hızlı attan daha hızlı hareket ederek gerçekleştirecekti.

Francesco gerçeği çok geç fark etmişti. Ölüm makinesi artık Kang-Si imparatorunun ellerindeydi. Bunu değiştirmek mümkün değildi. Belki gerçek vakum gemisini yapmayı başarırsa ileride olabilecek kötülükleri engelleme şansı olabilirdi. Tabii, bunu da ancak kıyamet gününde

hesap verirken anlayabilecekti.

Kang-Si imparatorunun tam önünde durduğunu fark eden Francesco birden şaşırıldı. “Memnun oldum,” dedi imparator. “Bunlardan daha çok sayıda yapmaları için, gereken bilgileri generallerime vereceksin; sonra da çalışmalarına devam edebilmen için istediğin her şeyi sana vereceğim.”

“Teşekkür ederim majesteleri.”

“Uçmaya hazır mıdır?”

“Emredin, hemen hazır olur.”

“Emri verdim. Ama önce bir değişiklik istiyorum. Planladığımız gibi Lana de Terzi Usta, deneme uçuşunda Büyük Ejder'e, sen pilotluk yapacaksın. Kardeşin burada, bizimle kalacak.” “Bağışlayın majesteleri. Neden?”

“Neden olacak, geri dönüşünü garanti etmek için tabii. Aklından Büyük Ejder'i düşmanlarımıza teslim etmek gibi bir şey geçerse, seni bu durumdan kurtarmak için.”

“Majesteleri, böyle bir şeyi asla...”

“Böylece öyle bir şey yapmayacağına emin oluruz.” “Majesteleri, Giuseppe benim yardımcı pilotum ve seyir subayıdır. Ona ihtiyacım...”

“Benim her yerde gözüm kulağım var Usta Lana de Terzi. Yardımcın Hao da kardeşin kadar iyi eğitim gördü. Sana Hao eşlik edecek, yanında da, belki yardıma ihtiyacın olabilir diye özel muhafızlarımdan altı kişi olacak.”

“Buna itiraz ediyorum majesteleri, ben...”

“Sakın ha, Usta Lana de Terzi,” diye karşılık verdi Kang-Si imparatoru buz gibi bir sesle. Uyarı yeterince etkiliydi.

Francesco derin bir nefes aldı. “Bu deneme uçuşunda nereye gitmemi istiyorsunuz?”

“Güneydeki dağları görüyor musun, tepeleri cennete erişen o büyük dağları?”

“Evet.”

“Oraya gideceksin.”

“Majesteleri, orası düşman toprakları oluyor!”

“Bir savaş silahı için daha iyi bir sınav olabilir mi?” Francesco buna karşı çıkmak için ağzını açacakken Kang-Si imparatoru devam etti. “Tepelerin eteklerinde, ırmaklar boyunca bir altın çiçek bulacaksın... Hao neyi kastettiğini bilir. O çiçek solmadan bana getirirsen, seni ödüllendireceğim.”

“Majesteleri, o dağlar...” İçinden, o dağlar altmış, belki de yetmiş kilometre uzakta demek geldi. “... deneme uçuşu için çok uzak. Belki...”

“O çiçek solmadan bana getireceksin yoksa kardeşinin kellesini bir kargının ucunda görürsün. Anladın mı?”

“Anladım.”

Francesco, kardeşine döndü. Bu konuşmaları duyan Guisseppe'nin yüzü kül gibi olmuştu. Çenesi titreyerek, “Ağabey... korkuyorum,” dedi.

“Korkmana gerek yok. Göz açıp kapayana dek dönerim.”

Giuseppe derin bir nefes alıp çenesini kastı ve omuzlarını dikleştirdi. “Haklısın. Gemi harika oldu ve onu senden daha iyi kimse kullanamaz. Biraz da şansın yardımıyla, akşam yemeğini birlikte yeriz.”

“Doğru bakış açısı bu işte.”

İki kardeş birbirlerine sarıldılar. Sonra Francesco dönüp Hao'ya baktı. “Mangalları körükleyin. On dakika sonra havalanıyoruz.”

Sunda Boğazı, Sumatra,

Şimdiki Zaman

Sam Fargo gaz kolunu yavaşça geri çekip motoru rölantiye aldı. Sürat teknesi önce yavaşlayıp, sonra tamamen durdu. Sam motoru susturunca tekne hafifçe iki yana sallanmaya başladı.

Yarım mil ötede hedefledikleri yer olan ada görünmekteydi. İç kısımlarında sivri doruklu tepeleri, yeşil vadileri ve yağmur ormanları olan adanın sahilinde yüzlerce minik koy ve dar haliçler vardı.

Teknenin arka koltuğunda oturan Remi Fargo okuduğu Aztekler: İstilanın ve Soykırımın Sözlü Tarihi adlı kitaptan başını kaldırıp güneş gözlüğünü yukarı kaldırıp kocasına baktı. “Sorun mu var?” diye sordu.

Sam Fargo ona hayranlık dolu bir bakış fırlatıp, “Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum,” dedi ve abartılı bir şekilde kaşlarını oynattı.

Remi gülümseyerek kitabı kapattı ve yanındaki koltuğa bıraktı.

Sam başıyla kitabı işaret ederek, “Nasıl?” diye sordu.

“Biraz ağır bir kitap, ama Aztekler muhteşem insanlarmış.”

“Kimsenin düşünemeyeceği kadar. Kitabı bitirmen ne kadar sürer? Ben de okumak istiyorum.”

“Yarın ya da ertesi gün biter.”

Son günlerde ikisi de bir hayli ödev yüklenmişti ve bunun başlıca nedeni de, gidecekleri ada hakkında bilgi edinmekti. Başka koşullarda Sumatra’yla Java arasındaki bu küçük ada sadece tropik bir tatil yeri olarak düşünülebilirdi, ama son birkaç ay içinde arkeologların, tarihçilerin ve antropologların doluştuğu bir kazı alanına dönüşmüştü; tabii, kalabalık bir Endonezya devlet yetkilileri grubu da vardı. Onlar da diğerleri gibi ne zaman adaya gelseler kazı etrafında toprak kaymasını önlemek amacıyla yapılmış halat ağını aşmak zorundaydılar.

Sam ve Remi’nin Pulau Legundi Adası’nda buldukları şey onların Aztekler ve Amerikan İç Savaşı tarihini yeniden yazmalarına yardımcı oluyordu. Sadece buradaki değil, iki tane başka projenin de yöneticisi oldukları için yığınla gelen bilgileri zamanında almak zorundaydılar.

Bu onların severek yaptığı bir işti. Asıl tutkuları hazine avcılığı olsa da, bu heveslerinin gerisinde ikisinin de bilimsel geçmişi vardı. Sam Kaliforniya Teknik Üniversitesi’nden mezun bir mühendisti, Remi’nin de Boston Üniversitesi’nden antropoloji ve tarih lisansı vardı.

Sam aile mesleğinden uzak sayılmazdı: kısa bir süre önce ölmüş olan babası, NASA uzay programlarında görev yapan önemli mühendislerden biriydi: şimdi yetmiş bir yaşında olan annesi Eunice ise Key West’te yaşıyor, sahibi olduğu açık deniz balıkçı teknesinin kaptanlığını yapıyordu. Remi’nin çocuk doktoru ve yazar olan annesiyle babası emekli olmuşlar, Maine’de keyifli bir sürüp, lama yetiştiriyorlardı.

Sam ve Remi, Hermosa Beach’de Deniz Feneri adındaki bir caz barda tanışmışlardı. Ani bir kararla soğuk bir bira içmek için bara giren Sam orada, son birkaç haftadan beri Abalone Koyu’ndaki batık bir kalyonu aramakta olan Remi ve arkadaşlarına rastlamışlardı.

İkisi de bu karşılaşma için ilk görüşte aşk diyecek kadar romantik değildi, ama bir kıvılcım çaktığı da inkâr edilemezdi. Kahkahalar eşliğinde içki ve sohbet saatlerin nasıl geçtiğini unutturmuştu. Altı ay sonra sade bir törenle evlendiler.

Remi’nin de yüreklendirmesiyle Sam epey bir zamandır toprak veya su altında bile olsa alaşımları uzaktan bulup tanıtlaya bilen argon lazerli bir tarayıcı tasarımı üstünde çalışıyordu. Hazine avcıları, üniversiteler, madencilik şirketleri ve savunma bakanlığı ondan lisans alabilmek için açık çek teklif

etmişlerdi. Birkaç yıl içinde Fargo Şirketi yılda yedi haneli sayılarda kazanç sağlamaya başladı. Dört yıl sonra patenti satarak hayatlarının sonuna kadar onları rahat yaşatacak bir servet kazandılar. Ne var ki, yan gelip yatmak yerine bir aylık bir tatilden sonra Fargo Vakfı'nı kurdular ve ilk defa ortak hazine avcılığına başladılar. Kazandıkları servetleri çeşitli hayır kurumlarına bağışlıyorlardı.

Şimdi de sessizlik içinde önlerinde duran adaya bakıyorlardı. "İnsanın inanası gelmiyor, değil mi?" diye mırıldandı Remi.

"Gerçekten de öyle," dedi Sam.

Onca eğitime ve tecrübeye rağmen, Pulau Legundi'de buldukları şey onları çok şaşırtmıştı. Zanzibar açıklarında tesadüfen buldukları bir gemi çanı kuşaklar boyu arkeologların, tarihçilerin ve antropologların ilgisini çekecek bir dizi yeni keşfe yol açmıştı.

Sam'i düşüncelerinden ayıran şey bir gemi klaksonu oldu. Sol tarafına dönünce bir kilometre kadar ötede onlara doğru yol alan Sumatra liman güvenlik botunu gördü.

"Sam, tekneyi kiraladığımız yerde benzin parasını ödemiş miydin?" diye sordu Remi.

"Evet. Epeydir yanımda bulunan sahte rupileri kullandım."

"Belki bu yüzden geliyorlardır."

Bot onlara yaklaşıp otuz metre ötelerinde seyretmeye başladı. Endonezya aksanlı bir İngilizceyle megafondan seslenildi. "Selam. Sizler Sam ve Remi Fargo musunuz?"

Sam bunu doğrulamak için elini kaldırdı.

"Lütfen durun. Size bir yolcu getirdik."

Sam ve Remi şaşkın gözlerle bakiştılar. Kimseyi bekledikleri yoktu.

Güvenlik botu onların etrafında bir tur attıktan sonra iskele tarafında bir metre kala motorlarını durdurdu.

"Hiç değilse, dost gibi görünüyorlar," dedi Sam, karısına.

Yabancı bir ülke donanmasına ait bir geminin onlara son yaklaştığı yer Zanzibar olmuştu. Oradaki güvenlik botu 12.7 mm'lik toplarla donanmıştı ve öfkeli görünen personelin elinde AK-47'ler vardı.

"Şimdilik öyle," dedi Remi.

Botun kış güvertesinde, mavi üniformalı iki polis memurunun arasında kırklı yaşlarında, minyon, kısa saçlı bir Asyalı kadın vardı.

"Teknenize gelmek için izin istiyorum," dedi kadın. Belli belirsiz aksanlı İngilizcesi için kusursuz denilebilirdi.

Sam omuz silkip, "İzin verildi," dedi.

İki polis memuru bottan tekneye geçerken yardım etmek için davrandılar, ama kadın onlara aldırmayıp çevik bir hareketle Fargo'ların kış güvertesine atladı. Sonra Sam ve Remi'ye dönüp bir süre ifadesiz siyah gözleriyle ikisine baktı ve kartvizitini uzattı. Kartta sadece, "Zhilan Hsu" yazılıydı.

"Sizin için ne yapabiliriz Bayan Hsu?" diye sordu Remi. "İşverenim Charles King sizi davet ediyor."

"Özür dilerim, ama biz Bay King'i tanımıyoruz."

"Palembang dışındaki özel uçak terminalinde, özel uçağında sizi bekliyor. Sizinle konuşmak istiyor."

Zhilan Hsu'nun İngilizcesi teknik olarak kusursuzdu, fakat sanki bir robotmuş gibi konuşmasında bir katılık vardı.

"Bu kısmını anladık," dedi Sam kartı geri uzatarak. "Charles King, kim ve neden bizimle görüşmek istiyor?"

“Bay King size bunun Bay Frank Alton adındaki bir tanıdığımızla ilgili olduğunu söylemem için bana yetki verdi.”

Bunu duyunca Sam ve Remi dikkat kesildiler. Alton sadece bir tanıdık değil, uzun zamandan beri yakın dostlarıydı. Polis memurluğundan sonra özel dedektif olan Altonla Sam judo kurslarının birinde tanışmışlardı. Sam, Remi, Frank ve onun karısı Judy her ay bir kez birlikte akşam yemeği yerlerdi.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Sam.

“Bay King doğrudan Bay Alton’u ilgilendiren bir konuda sizinle konuşmak istiyor.”

“Çok esrarengiz davranıyorsunuz Bayan Hsu,” dedi Remi. “Bunun nedenini söyler misiniz?”

“Bay King sizinle görüşmek...”

“İstiyor,” diye tamamladı Remi.

“Evet, öyle.”

Sam saatine baktı. “Lütfen Bay King’e söyleyin, onunla saat yedide buluşuruz.”

“Ama bu dört saat sonrası,” dedi Zhilan. “Bay King...”

“Beklemek zorunda,” diye tamamladı Sam. “Yapmamız gereken bir işimiz var.”

Zhilan Hsu’nun yüzü öfkeyle kızardı, fakat bu ifadesi çabucak kayboldu. Hızlıca başını sallayıp, “Saat yedide,” dedi. “Lütfen gecikmeyin.”

Zhilan Hsu başka bir şey söylemeden döndü ve bir ceylan gibi sıçrayarak, güvenlik botuna geçti. Polis memurlarını itip yanlarından geçerek kamaraya girdi. Polislerden biri Fargo çiftine selam verdikten sonra botun motorları gümbürdeyerek çalıştı ve araç oradan uzaklaştı.

“Çok ilginçti doğrusu,” dedi Sam birkaç saniye sonra.

“Ne şeker kadın,” dedi Remi. “Kullandığı sözcükler dikkatini çekti mi?”

Sam başını salladı. “ ‘Bay King bana yetki verdi.’ Galiba bu Bay King de en az onun kadar sevimli biri.”

“Ona inanıyor musun? Frank hakkında? Herhangi bir şey olsaydı Judy bizi arardı.”

Fargo çiftinin serüvenleri onları sık sık tehlikeli ortamlara yönlendirse de, günlük yaşamları olabildiğince sakindi. Bununla birlikte, Zhilan Hsu’nun beklenmedik ziyareti ve esrarengiz davet her ikisini de huzursuz etmişti. Zayıf bir ihtimal de olsa, bunun bir tuzak olabileceğini göz ardı edemezlerdi.

“Şimdi öğreniriz,” dedi Sam.

Eğilip torpido gözünden sırt çantasını aldı ve yan ceplerinden birinde duran uydu telefonunu çıkardı. Numarayı tuşladıktan birkaç saniye sonra bir kadın sesi cevap verdi. “Evet, Bay Fargo?” “Belki bu defa şanslı günümüzdür diye ummuştum,” dedi Sam. Remi’yle halen geçerli olan bir iddiaları vardı; Sam bir gün Selma Wondrash’i hazırlıksız yakalayacak ve kendisine veya Remi’ye ön adlarıyla hitap ettiğini duyacaktı.

“Bugün de şansınız yok Bay Fargo.”

Vakfın baş araştırmacısı, lojistik dehası ve idarecisi Selma aslen Macar’dı ve yıllarca Amerika’da yaşamış olmasına rağmen Macar asıllı ünlü aktris Zsa Zsa Gabor’u hatırlatan hafif bir aksam vardı.

Sam ve Remi en modern teknoloji ve açık çek vaadiyle aklını çelip vakfa alana kadar Selma, Kongre’nin Özel Koleksiyonlar Bölümü’nde çalışmaktaydı. Akvaryumu ve çay koleksiyonu gibi hobileri dışında Selma’nın en büyük tutkusu araştırma yapmaktı. En mutlu olduğu zamanlar, Fargo çiftinin ona geçmişle ilgili üstü kapalı bir olayı çözmesi görevini verdiği anlar olurdu.

“Bir gün gelecek bana Sam diyeceksin.”

“Bugün değil.”

“Orada saat kaç?”

“On bire geliyor.” Selma gece yarısından önce yatmaz, sabahları da en geç beşte kalkardı. Buna rağmen her zaman canlıydı. “Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Sonunda hiçbir şey çıkmayacağını umuyoruz,” dedi Sam ve Zhilan Hsu’yla olan görüşmelerini anlattı. “Bu Charles King çok özel bir adam galiba.”

“Adını duymuştum. Çok zengin olduğunu biliyorum.”

“Bak bakalım, özel hayatıyla ilgili bir şeyler bulabilecek misin?”

“Başka?”

“Alton ailesinden bir haber var mı?”

“Hayır,” dedi Selma.

“Judy’yi arayıp Frank’ın ülke dışında olup olmadığını öğrenebilir misin?” dedi Sam. “Ama belli etmeden sor. Bir sorun varsa Judy’yi telaşlandırmayalım.”

“King’le ne zaman buluşacaksınız?” diye sordu Selma.

“Dört saat sonra.”

“Tamam,” dedi Selma gülerek. “O zamana kadar adamın gömlek ölçüsünü ve en sevdiği dondurmayı bile öğrenirim.”

Buluşma saatinden yirmi dakika önce gelen Sam ve Remi küçük motosikletlerini Palembang Havaalanı'nın özel terminal alanına çektiler. Selma'nın tahmin ettiği gibi, hangarların önündeki asfalt pistin üstü çoğunluğu tek ya da çift motorlu, pervaneli özel uçaklarla doluydu. Biri dışında: Gulfstream G650 jet. Altmış beş milyon dolarlık fiyatıyla G6 sadece dünyanın en pahalı özel jeti değildi; aynı zamanda Mach 1 hızına sahip en hızlı uçağıydı. On iki bin kilometre menzili vardı ve elli bir bin fit irtifaya -ticari jetlerden on bin fit daha yükseğe- çıkabiliyordu.

Selma'nın esrarengiz Bay King hakkında öğrendiklerini duyduktan sonra Sam ve Remi G6'yı görünce şaşırmadılar. Yakın dostları veya düşmanları tarafından "Kral Charlie" adıyla bilinen bu adam, 23.2 milyar dolarlık servetiyle Forbes dergisinin en zenginler listesinde on birinci sıradaydı.

1964 yılında, on altı yaşındayken Teksas petrol yataklarında petrol arayarak işe başlayan King yirmi bir yaşında "King Petrol" adıyla kendi sondaj şirketini kurmuştu. Yirmi dört yaşında milyoner, otuzunda milyarder oldu. Seksenli ve doksanlı yıllar boyunca madencilik ve bankacılık işlerine de girerek imparatorluğunu büyüttü. Forbes dergisine göre King bundan böyle hayatını Houston'daki lüks ofisinde dama oynayarak geçirse bile servetinin faiziyle saatte yüz bin dolar kazanabilecekti.

Buna rağmen günlük yaşamında King son derece gösterişsiz bir hayat sürüyor, Houston sokaklarında 1968 model kamyonetiyle gezip, ucuz lokantalarda yemek yiyordu. Her ne kadar Howard Hughes kadar olmasa da, mahremiyetine çok özen gösteren ve insanlardan uzak kalmayı yeğleyen bir adamdı. Toplum içinde çekilmiş fotoğrafı yok denecek kadar azdı. Ender olarak katıldığı sosyal toplantılarda şahsen orada bulunmak yerine internet kamerası kullanırdı.

Remi kocasına baktı. "Kuyruk numarası Selma'nın bulduğu numaraya uyuyor. Birisi jetini çalmadıysa, adamımız orada olmalı."

"İyi de neden?"

Selma onlara King'in biyografisini verdiği gibi, elinden geldiğince Frank Alton'u da bulmak için uğraşmıştı. Sekreterinin söylediğine göre Frank bir iş için ülke dışındaydı. Üç günden beri aramamış olması sekreteri endişelendirmiyordu, çünkü karmaşık bir işle uğraştığı zaman Frank'ın bir iki hafta iletişim kurmamasına alışkındı.

Arkalarında bir hışırtı duyunca dönüp baktılar ve çitin karşı tarafında onları seyreden Zhilan Hsu'yu gördüler. Kadının bacakları ve alt gövdesi çalıların arkasında kalmıştı. Fargo çiftine ifadesiz siyah gözleriyle bir süre baktıktan sonra, "Erken geldiniz," dedi. Ses tonunda savcıların suçlamasını andıran bir tını vardı.

"Siz de hiç ses çıkarmıyorsunuz," dedi Remi.

"Sizi gözlüyordum."

Sam hafifçe tebessüm ederek, "Annen sana insanları gizlice gözetlemenin ayıp olduğunu söylemedi mi?" dedi.

Zhilan'ın yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. "Annemi hiç tanımadım."

"Üzuldüm.."

"Bay King şimdi sizi görmek için hazır, saat tam yedi ellide gitmek zorunda. Sizinle doğu tarafındaki kapıda buluşuruz. Lütfen, pasaportlarınız hazır olsun."

Zhilan bunu söyledikten sonra çalıların arasında gözden kayboldu.

Remi gözlerini kısıp onun arkasından baktı. "Anlaşıldı. Kadın resmen tuhaf."

"Aynı fikirdeyim," dedi Sam. "Hadi, gidelim. Kral Charlie bizi bekliyor."

Motosikletlerini giriş kapısının kenarına çekip önünde Zhilan'ın üniformalı bir bekçiyle birlikte beklediği küçük binaya doğru yürüdüler. Zhilan pasaportlarını alıp bekçiye uzattı, adam şöyle bir göz attıktan sonra pasaportları geri verdi.

“Bu taraftan lütfen,” dedi Zhilan ve onları binanın etrafından dolaştırıp yaya girişinden geçirdi, sonra Gulfstream'in portatif merdivenine doğru götürdü. Burada kenara çekilip Fargo çiftine uçağa çıkmaları için yol verdi. İçeriye girince kendilerini şık bir mutfakta buldular. Sağ tarafta ana kabine açılan bir kapı vardı.

Uçağın iç duvarları cevizdi ve çay fincanı büyüklüğünde Teksas yıldızı amblemleriyle süslüydü. Zemin bordo renkli tüylü bir halıyla kaplıydı. İki ayrı oturma alanı vardı. Birinde bir sehpa etrafında dört deri yatar koltuk, arkada bulunan diğerindeyse üstü minderlerle dolu üç tane kanepeler görülmüyordu. Klima havayı serinletmişti. Hoparlörlerden Willie Nelson'ın yanık sesi, “Anneler, Bebelerinizin Kovboy Olmasına İzin Vermeyin” şarkısını söylüyordu.

“Vay be,” diye mırıldandı Remi.

Arka taraftan bir yerden Teksas aksanlı bir ses duyuldu. “Galiba bunun için ‘basmakalıp’ diyorlar, ama ne yapayım, ben böyle seviyorum işte.”

Yatar deri koltukların birinden bir adam ayağa kalkıp onlara döndü. İki metre boyunda, kaslı ve yüz kilo ağırlığındaydı. Güneşten bronzlaşmış bir yüzü ve gümüşsü sarı saçları vardı. Sam ve Remi onun altmış iki yaşında olduğunu biliyorlardı, ama adam en çok ellisindeymiş gibi görünüyordu. Gülümseyince şaşırtacak kadar beyaz olan dişleri ortaya çıkmıştı.

“Teksas insanın kanına bir kez girdi mi, onu çıkarmak mümkün olmuyor,” dedi King. “Dört kez evlendim, eşlerimin hepsi de bunun için elinden geleni yaptı, ama başaramadı.”

King elini uzatarak onlara doğru yürüdü. Üstünde soluk renkli kot pantolon ve mavi kot gömlek vardı. Ayaklarında çizme yerine bir koşu ayakkabısı olduğunu görmek Sam ve Remi'yi şaşırttı.

Onların bu ifadesi King'in gözünden kaçmadı. “Çizme giymeyi hiç sevemedim. Hem rahatsız edici hem de kullanışlı değil. Zaten sahip olduğum bütün atlar yarış atı. Bu boyla jokey olacak halim de yok.” Önce Remi'nin sonra da Sam'in elini sıktı. “Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım Zee sizi ürkütmemiştir. Hoşsohbet olduğunu söyleyemem.”

“Çok iyi poker oyuncusu olur,” dedi Sam.

“Zaten öyle. Onunla ilk ve son kez oynadığımda on dakika içinde altı bin dolarımı aldı. Lütfen, böyle gelin, oturalım. Size içecek bir şey ikram edelim. Ne içersiniz?”

“Şişe suyu lütfen,” dedi Remi; Sam de başını sallayarak aynı şeyi istediğini belirtti.

“Zee, sakıncası yoksa ben de her zamanki içkimi alayım.”

Sam ve Remi'nin hemen arkasında duran Zhilan, “Peki Bay King,” dedi.

King onları kanepelerin bulunduğu yere yönlendirdi, hepsi oturduktan birkaç saniye sonra Zhilan elinde tepsiyle geri geldi. Sam ve Remi'nin su şişelerini önlerine bırakıp buzlu viski kadehini King'e uzattı. King kadehi almayıp sadece baktı. Kaşlarını çatarak Zhilan'a döndü ve başını iki yana salladı. “Burada kaç buz küpü var tatlım?”

“Üç tane Bay King. Özür dilerim...”

“Dert etme Zee, gidip içine bir tane daha at tamam olsun.” Zhilan telaşla yanlarından ayrılınca King, “Kaç kere söyledim, ama hâlâ ara sıra unutuyor,” dedi. “Jack Daniel's özel bir viskidir, buz miktarı doğru olmazsa beş para etmez.”

“Size inanıyorum,” dedi Sam.

“Akıllı adamsınız Bay Fargo.”

“Sam, deyin lütfen.”

“Nasıl isterseniz. Siz de bana Charlie deyin.”

Zhilan doğru buz adediyle viskiyi getirene kadar King yüzünde tatlı bir tebessümle onlara baktı. Viskiye tadarken Zhilan da yanında bekliyordu. “Çok iyi oldu,” dedi King. “Hadi, şimdi gidebilirsin.” Sonra Fargo çiftine döndü. “O küçük adanızdaki kazı nasıl gidiyor? Neydi adı?”

“Pulau Legundi,” dedi Sam.

“Evet. Bir çeşit...”

“Bay King...”

“Charlie.”

“Zhilan Hsu bir arkadaşımızdan söz etti. Frank Alton. Havadan sudan konuşmayı sonraya bırakalım da bize Frank’tan bahsedin.”

“Açık sözlüsün. Sanırım sen de öylesindir Remi, değil mi?” İkisi de karşılık vermedi, ama Remi tatlı bir şekilde gülümsedi. King omuz silkti. “Tamam haklısınız. Birkaç hafta önce bir işime bakması için Alton’u tuttum. Adam pat diye ortadan kayboluverdi. Kolay bulunamayan şeyleri bulmakta usta olduğunuz ve onun da arkadaşı olduğunuz için sizinle temas kurmaya karar verdim.”

“Ondan en son ne zaman haber aldın?” diye sordu Remi.

“On gün önce.”

“Frank çalışırken bağımsız olmayı sever,” dedi Sam. “Neden...” “Çünkü her gün bana rapor vermesi gerekiyordu. Sözleşmemiz böyleydi ve on gün öncesine kadar bu kurala uyuyordu.” “Herhangi bir terslik olduğunu düşündürecek bir şey var mı?” “Yani, bana verdiği sözü tutmamasından başka mı?” dedi King biraz sinirlenerek. “Paramı alıp ortadan kaybolmasından başka mı?”

“Evet.”

“Eh, bulunduğu yer bazen çok kılçıklı olabilir.”

“Orası neresi?” diye sordu Remi.

“Nepal.”

“Anlayamadım. Daha önce dediğine göre...”

“Evet. Ondan son haber aldığım da Katmandu’daydı. Sakin bir yer diye bilinir, ama aklını başına toplamayanlar için sorunlar çıkabilir.”

“Bunu başka kim biliyor?” diye sordu Sam.

“Birkaç kişi.”

“Frank’ın karısı?”

King başını hayır anlamında iki yana sallayıp viskisinden bir yudum aldı. Yüzünü buruşturup, “Zee!” diye seslendi.

Zhilan beş saniye sonra onun yanında bitiverdi. “Buyurun Bay King?”

King viski kadehini ona doğru uzattı. “Buz çok çabuk eriyor. Onları hemen boşaltıver.”

“Peki Bay King.”

Zhilan telaşla gitti.

King kaşları çatık halde arkasından baktıktan sonra tekrar Fargo çiftine döndü. “Özür dilerim, ne diyordunuz?”

“Frank’ın karısına haber verdiniz mi?”

“Karısı olduğunu bilmiyordum. Bana acil durumlarda arayabileceğim kişilerin listesini vermedi. Anladığım kadarıyla Alton kendine Uzakdoğulu bir dilber buldu ve benim paramla gününü gün ediyor.”

“Frank Alton böyle bir şey yapmaz,” dedi Remi.

“Belki öyle, belki öyle değildir.”

“Nepal yetkilileriyle görüştün mü?” diye sordu Sam. “Ya da Katmandu’daki Amerikan Büyükelçiliğiyle?”

King elini sallayarak bu seçeneği önemsiz bulunduğunu belirtti. “Hepsi geri kalmış tipler. Ve yozlaşmış tipler... yani yerel yetkilileri kastediyorum. Büyükelçilik fikrine gelince... bunu aklımdan geçirdim, ama o adamlar bir şey yapmak için kışlarını kaldırıncaya kadar aylar geçer; benimse o kadar zamanım yok. Orada başka bir proje üstünde çalışan elemanlarım var, ama onların da bu işe ayıracak zamanları yok. Hem daha önce de dediğim gibi, siz başkalarının bulamadığı şeyleri bulmakla ünlüsünüz.”

Sam söze girdi. “Charlie, her şeyden önce insanlar şey değildir. İkincisi, kayıp insanları bulmak bizim uzmanlık alanımız değil.” King bir şey söyleyecek oldu, ama Sam elini kaldırıp onu susturdu ve konuşmaya devam etti. “Bunları bilesin, ama Frank yakın dostumuz olduğu için tabii ki onu arayacağız.”

“Harika!” dedi King dizine bir şaplak atarak. “Şimdi ayrıntıları konuşalım. Bu iş bana kaç patlayacak?”

Sam gülümsedi. “Şaka yaptığımızı varsayıyoruz.”

“Para konusunda mı? Asla.”

“O bizim yakın dostumuz olduğu için masrafları biz karşılayacağız,” dedi Remi sesindeki gerginliği gizlemeden. “Bize gerekli bütün bilgileri vermen lazım.”

“Zee bir dosya hazırladı zaten. Çıkarken size verir.”

“Bize özetlerseniz sevinirim,” dedi Sam.

“Aslında birbiriyle ilintili bir durum var,” dedi King. “Alton’u aynı bölgede kaybolan birini bulması için tutmuştum.”

“Kimi?”

“Babamı. İlk kayboluşunda onu aramaları için bir ekip gönderdim, ama hiçbir sonuç alamadık. Sanki buhar olup uçmuş gibiydi. En son görüldüğü zaman onu bulmaları için özel bir dedektif tuttum. Alton’un çok iyi referansları vardı.”

“Son görüldüğü zaman, dedin,” diye araya girdi Remi. “Bu ne demek oluyor?”

“Babam kaybolduğundan beri arada bir ortaya çıktığı söylentileri dolaşiyor. Yetmişli yıllarda on iki kere, seksenli yıllarda dört kere...”

Sam araya girdi. “Charlie, tam olarak baban ne zamandan beri kayıp?”

“Otuz sekiz yıldan beri. 1973 yılında kayboldu.”

Lewis “Bully” King, Charles’ın dediğine göre Indiana Jones tipinde bir adamdı, ama bu film ortaya çıkmadan çok öncesinden bahsediyoruz. Yılın on bir ayını sahada geçiren bir arkeolog, dünyanın her yanını dolaşan, çoğu insanın adını bile bilmediği ülkelere giden bir akademisyendi. Kaybolduğu sırada neyle meşgul olduğunu Charles King bilmiyordu.

“Hangi kuruluşa bağlıydı?”

“Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Bir üniversite veya müze için mi çalışıyordu? Belki de bir vakıf?”

“Hayır. Babam bir yere bağlı çalışmayı sevmezdi.”

“Gezileri için parayı nereden buluyordu?”

King güldü. “Çok cömert ve saf bir bağışçısı vardı. Ama hakkını yemeyelim, hiçbir zaman fazla para istemezdi: arada bir beş bin, sonra bir beş bin daha... Tek başına çalıştığı için fazla masrafi olmuyordu, ucuz yaşamasını bilirdi. Gittiği yerlerin çoğunda günde birkaç dolarla geçinebilirsin.”

“Evi var mıydı?”

“Monterey’de küçük bir evi vardı. Bunu hiç satmadı. Aslında onu hiç kullanmadı bile diyebilirim. Babam kaybolduğu günden beri de aynı durumda. Evet, şimdi ne soracağınızı biliyorum: 1973 yılında belki bir ipucu vardır diye evine adam gönderdim, ama hiçbir şey bulamadılar, isterseniz siz de gidip

bakın. Zee size gerekli bilgiyi verir.”

“Frank oraya gitti mi?”

“Hayır, gitmeye değer bulmadı.”

“Bize babanın son defa görülmesiyle ilgili bildiklerini söylesene,” dedi Sam.

“Altı hafta kadar önce bir National Geographic dergisi ekibi oradaki eski bir şehir projesi üzerinde çalışıyordu adı Lo Manta gibi bir şeydi...”

“Lo Monthang,” diye düzeltti Remi.

“O işte. Eskiden Mustang’ın başkentiymiş.”

“Okunuşu Moostong’dur,” diye düzeltti yine Remi. “On sekizinci yüzyılda Nepal tarafından yutulmadan önce Lo Krallığı’ydı.”

“Ne diyorsanız işte. Ben o tip işlerden hiç haz etmem. Ağacın dibine düşmemişim herhalde. Her neyse, çektikleri fotoğraflardan birinde arka planda bir adam görünüyor. Babam ya da hiç değilse yaklaşık kırk yıl sonra onun öyle görüneceğini sanıyorum.”

“Bu kadar bilgi çok yetersiz,” dedi Sam.

“Elimde sadece bu kadar var. Hâlâ denemek istiyor musunuz?”

“Elbette istiyoruz.”

Sam ve Remi ayrılmak üzere ayağa kalktılar, el sıkışarak vedalaştılar. “Benimle irtibat için gereken bilgi Zee’de. Gelişmeleri ona bildirirsiniz. Bulduğunuz her şeyden beni haberdar edin. Düzenli rapor gönderirseniz, çok memnun olurum, iyi şanslar.”

Fargo çifti motosikletlerine giderken Charles King arkalarından baktı. Onları uğurlayan Zhilan tekrar uçağa dönüp King’in yanına geldi.

“Onlardan hoşlanmadım,” dedi.

“Neden?”

“Size yeterince saygı göstermediler.”

“Benim için sorun değil bu tatlım. Yeter ki, şöhretlerinin hakkını versinler. Okuduğum şeylere bakılırsa, bu ikisi böyle işlerde çok ustaymışlar.”

“Ya onlardan istediğimiz şeyin ötesinde bir şeyler bulurlarsa?” “Eh, sen böyle durumlar için varsın, değil mi?”

“Evet, Bay King. Şimdi oraya gideyim mi?”

“Hayır, her şeyi doğal akışına bırakalım. Bana Russ’ı bağlasana.” King arka tarafa gidip yatar koltuklardan birinin içine gömüldü. Bir dakika sonra dahili hatta Zhilan’ın sesi duyuldu. “Russ’ı bağlıyorum Bay King.”

King uydu telefonundaki cızırtıları duyunca hattın açıldığını anladı. “Russ, orada mısın?”

“Buradayım.”

“Kazı nasıl gidiyor?”

“Planlandığı gibi. Bir yerel yetkili sorun çıkaracak gibi oldu, ama icabına baktım. Şu anda Marjorie çukurda, işçileri deli gibi çalıştırıyor.”

“Eminim öyledir. O kız zehir gibi. Müfettişleri gözünüzden ayırmayın. Aniden ortaya çıkmasınlar. Bunun için bütün masrafları ödüyorum zaten. Fazladan bir şey çıkarsa senin maaşından keserim.”

“Her şey kontrol altında.”

“Güzel. Şimdi bana artık iyi haber ver. Dişe dokunur bir şey buldunuz mu?”

“Henüz bulmuş değiliz. Ama çıkardığımız birkaç fosili uzmanımız ümit verici buluyor.”

“Ya, tabii, bunu daha önce de duydum. Perth’teki o üç kâğıtçıyı unuttun mu?”

“Hayır efendim.”

“Hani sana elinde Malagasy cüce hipopotam fosili olduğunu söyleyen adam? O da sözüm ona

uzmandı.”

“Ben de onun icabına bakmıştım, değil mi?”

King sustu. Neşesi yerine gelip kıkırdadı. “Evet, hakkından gelmiştin. Ama şimdi dinle evlat. O Calico her ne boksa, onlardan bir tane istiyorum. Gerçek bir tane.”

“Chalicotherium,” diye düzeltti Russ.

“Adının ne olduğu umurumda değil! Lanet olası Latince. Sen bana onlardan bir tane bul işte. Don Mayfield’a bir tanesinin yolda olduğunu söyledim, yerini de hazırladım. Beni anladın mı?”

“Evet efendim, anladım.”

“Tamam o halde. Gelelim yeni işe: az önce yeni elemanlarımızla tanıştım. İkisi de işinin uzmanı. Boşa vakit harcayacaklarını sanmıyorum. Her şey yolunda giderse, herhalde önce Monterey’deki eve bir bakarlar, sonra da senin oraya gelmek için yola çıkarlar. O zaman sana haber veririm.”

“Tamam efendim.”

“Onları gözünün önünden ayırma, tamam mı? Senden uzaklaşırlarsa, canına okurum.”

Goldfish Point, La Jolla,

San Diego Yakınları, Kaliforniya

King'in yanından ayrıldıktan sonra Sam ve Remi, Pulau Legundi'ye döndüler ve tahmin ettikleri gibi Profesör Stan Dydell'i kazı alanına nezaret ederken buldular. Boston Üniversitesi'nde Remi'nin eski hocası olan Dydell çeşitli kazılara katılmak için okuldan araştırma izni almıştı. Altonla ilgili haberi aldıktan sonra onlar dönene veya yerine kalıcı birini bulana kadar kazıya nezaret etmeye razı oldu.

Sam ve Remi otuz altı saat ve üç aktarmadan sonra nihayet öğlen vakti San Diego'ya varmışlar ve ilk iş Frank'ın karısına haber vermek için Alton'ların evine gitmişlerdi. Sonra da bagajlarını kendi evlerinin holüne bırakıp alt kata, Selma'nın dünyası olan çalışma odasına indiler.

Altı yüz metrekarelik yüksek tavanlı çalışma odasının ortasında tepeden halojen lambalarla aydınlatılan akağaç kaplı yedi metre uzunluğunda bir çalışma masasıyla bunun etrafında yüksek arkalıklı tabureler vardı. Bir duvar boyunca üç adet kabin bulunuyordu; bunların her biri son model Mac Pro iş istasyonu ve otuz inçlik Sinema HD Display cihazıyla donanmıştı. Salonda ayrıca biri Sam'in biri Remi'nin cam duvarlı ofisleri, bir arşiv kasası, küçük bir tarama odasıyla bir kütüphane vardı. Karşı duvar tamamen Selma'nın hobisine ayrılmıştı. Beş metrelik, bin dokuz yüz litrelik bir tuzlu su akvaryumunda çeşitli türlerden rengârenk balıklar vardı. Akvaryumun tatlı mırıltısı çalışma odasının havasını yumuşatmaktaydı.

Zemin kattaki çalışma bölümünün üstünde Fargo çiftinin üç katlı, dört yüz metrekare alanı olan, cam tavanı kubbeli İspanyol tarzı evi vardı. Onca pencereden ve tavandan gelen gün ışığı sayesinde günde birkaç saatten fazla elektrik ışığı kullanmazlardı. Kullandıkları elektrik de çatıya yeni inşa ettirdikleri güneş enerjisi panellerinden sağlanıyordu.

En üst kat Sam ve Remi'nin yatak odalarıydı. Bunun tam altında dört misafir süiti, bir oturma odası, yemek salonu ve tam uçurumun kenarında, okyanus manzaralı büyük bir mutfak vardı, ikinci katta, içinde her türlü aerobik egzersiz aletleri bulunan bir spor salonu, bir buhar odası, yüzme havuzu, tırmanma duvarı ve Remi'nin eskrim, Sam'in judo çalışmaları için üç yüz metrekarelik parke kaplı bir alan bulunuyordu.

Sam ve Remi çalışma masasının birer köşesindeki taburelere oturdular, Selma da onlara katıldı. Selma'nın üstünde her zamanki iş kıyafeti vardı: haki pantolon, lastik tabanlı ayakkabı, bir tişört ve boyun zinciri olan kalın çerçeveli gözlük. Pete Jeffcoat ve Wendy Corden de oradaydılar. Selma'nın asistanları olan bu gençler görünüşleriyle tipik Kaliforniyalıydılar, ama ikisi de işlerinde çok ciddiydiler. Jeff arkeoloji, Wendy de sosyal bilimler mezunuydu.

“Judy çok endişeli,” dedi Remi. “Fakat çocukları telaşlandırmamak için bunu gizlemeye çalışıyor. Gelişmeleri ona bildireceğimizi söyledik. Selma, biz yokken onu her gün arayıp...”

“Elbette. Majesteleriyle yaptığınız görüşme nasıl geçti?”

Sam ona Charlie King'le neler konuştuklarını anlattı. “Remi'yle yolculuk sırasında konuştuk... Adam hiç açık vermeden hep düzgün şeyler söylüyor ve tipik kovboy rolü oynuyor, ama tavırlarında bir tutarsızlık var.”

Remi, Robinson Cruseo'nun kölesini kastederek, “Örneğin, kız arkadaşı Cuma,” dedi ve Zhilan Hsu'dan söz etti. King'in yanında değilken sinir bozucu bir havası vardı, ama Gulfstream'in içinde buldukları sırada bambaşka bir insan olmuştu. Viskisindeki buz sayısıyla ilgili hoşnutsuzluğu üzerine kadının dehşete kapılması sadece işvereninden çok korktuğunu değil, aynı zamanda adamın

despot bir kontrol manyağı olduğunu da gösteriyordu.

“Remi’nin Bayan Hsu hakkında ilginç bir tahmini de var,” dedi Sam.

“Kadın onun metresi,” dedi Remi. “Sam bundan emin değil, ama benim hiç şüphem yok. Ve King onun üstünde demir yumrukla hâkimiyet kurmuş.”

“Ben hâlâ King ailesiyle ilgili araştırmama devam ediyorum,” dedi Selma. “Ama şu ana kadar Zhilan’la ilgili bir şey bulamadım. Aramaya devam edeceğim. İzin verirseniz Rube’yi arayabilirim.” Sam’in arkadaşı olan Rube Haywood Langley-Virginia’daki CIA merkezinde çalışıyordu. CIA’in gizli operasyonlar eğitimi vereliği kötü bir üne sahip Camp Peary’de tanışmışlardı. O zamanlar Sam İSPAT’ta (İleri Savunma Projeleri Araştırma Teşkilatı) görevliyken Rube de gelecek vaat eden bir saha ajanıydı. Bu eğitim Rube gibi biri için gerekliyken, Sam’in orada bulunuşu daha ziyade bir işbirliği çerçevesi içindeydi. İSPAT ve CIA’e göre mühendisler saha ajanlarının nasıl çalıştıklarını ne kadar iyi bilirlerse, Amerikan casusları da o kadar daha iyi donatılırdı.

“Gerek görüyorsan ara. Bir şey daha var,” diye ekledi Sam. “King, babasının ilgi alanını bilmediğini iddia ediyor. Onu neredeyse kırk yıldan beri arıyormuş, ama adamın neyin peşinde olduğunu bilmiyormuş. Buna inanmıyorum.”

“Ayrıca, Nepal yetkililerine veya Amerikan Büyükelçiliği’ne de başvurmadığımı söylüyor,” diye ekledi Remi. “King kadar nüfuzlu biri birkaç telefonla herkesi harekete geçirebilir.”

“King’in başka bir iddiasına göre de, babasının Monterey’deki evi Frank’ın ilgisini çekmemiş. Oysa Frank böyle bir şeyi ihmal edecek adam değildir. Eğer King, ona bu evden söz etseydi, Frank mutlaka onu görmeye giderdi.”

“King neden bu konuda yalan söylesin ki?” diye sordu Pete. “Hiçbir fikrim yok,” dedi Remi.

“Peki, bütün bunlar bize ne gösteriyor?” diye sordu Wendy. “Birisinin gizlemek istediği bir şey var,” dedi Selma.

“Biz de aynen böyle düşünüyoruz,” dedi Sam. “Ama neyi? King neredeyse paranoyak denecek bir adam. Ama hakkını vermeliyiz, herhalde çevresinde yığınla dolandırıcı vardır.”

“Sonuçta bütün bunların bir önemi yok,” dedi Remi. “Frank Alton kayıp. Biz de dikkatimizi bu konuya yoğunlaştırmalıyız.” “Nereden başlayalım?” diye sordu Selma.

“Monterey’den.”

Monterey, Kaliforniya

Çakıl kaplı yolun virajlarını dönerken Sam dikkat kesilmişti. Altlarındaki uçurum kenarında bulunan evlerin ışıkları göz kırıyor, daha ötedeysen karanlık deniz üstündeki balıkçı teknelerinin fenerleri görülüyordu.

Her ne kadar yorgun olsalar da Sam ve Remi, Frank'ın kaybolmasıyla ilgili çalışmaya hemen başlamak istemişlerdi, bu nedenle San Diego'dan Monterey'ye giden akşam uçağıyla Peninsula Havaalanı'na inip, burada bir otomobil kiralamışlardı.

Daha binayı görmemiş olsalar da Lewis "Bully" King'in evinin milyonlarca dolar değerinde olduğu belliydi. Daha doğrusu, evin üstünde bulunduğu arazinin değeri milyonlarla ölçülmekteydi. Monterey Koyu'nun manzarası hiç de ucuz olmazdı. Charlie King'in söylediğine göre babası bu evi ellili yılların başında satın almıştı. O günden bu yana piyasa değeri çok artmış, küçük bir kulübe bile altın madeni haline gelmişti.

Otomobilin navigasyon sistemi bir viraj daha olduğu sinyalini verdi. Köşeyi döndükleri zaman eğri bir direğin dibindeki posta kutusuyla karşılaştılar.

"İşte burası," dedi Remi numarayı okuyarak.

Sam bodur çamlarla ve her an devrilecekmiş gibi görünen, boyası dökülmüş bir çitle çevrili garaj yoluna girdi. Farların ışığında ön taraftan iki, arka taraftan tek katlı, üç yüz metrekarelik bir ev görünüyordu. Ön kapının iki yanında iki küçük pencere, bunun altındaysa adamakıllı yıpranmış beton bir merdiven vardı. Ön cephe bir zamanlar soluk yeşil olan bir renge boyanmıştı. Boyanın dökülmemiş olan kısımlarında bu yeşil artık zeytin rengine dönüşmüştü.

Garaj yolunun sonunda, evin biraz arkasında kalan kısmında tek otomobillik bir garaj vardı.

"Burası gerçekten de bin dokuz yüz ellili yılların eviymiş," dedi Remi.

"Arazi sekiz bin metrekare falan olmalı. Müteahhitlerin gözünden nasıl kaçmış acaba?"

"Tabii, sahibinin kim olduğunu unutma."

"Haklısın," dedi Sam. "İtiraf edeyim, bana biraz tuhaf geldi." "Ben de çok tuhaf olduğunu söyleyecektim. Bakalım mı?" Sam farları ve motoru kapattıktan sonra ev sadece puslu havadaki soluk ay ışığıyla aydınlanıyordu. Sam arka koltuktan deri bir valiz aldı ve dışarı çıkıp otomobilin kapılarını kilitledi, ardından pantolon cebinden çıkardığı el fenerini yaktı.

Patikayı izleyerek ön kapıya yürüdüler. Sam ayağıyla basamakların sağlamlığını kontrol etti. Güvenilir bulunca Remi'ye işaret etti ve basamakları çıktılar. Zhilan'ın verdiği anahtarla kilidi açıp kapıyı hafifçe itti. Önde Sam ardından Remi içeri girdi.

"Işığı biraz bu tarafa tutsana," dedi Remi.

Sam fenerini kapının yan tarafına tuttu, Remi bir elektrik düğmesi arıyordu. Zhilan onlara elektriğin kesik olmadığını söylemişti, nitekim düğmeye basınca odanın iç tarafındaki yer lambaları yandı ve duvarlara soluk yeşil bir aydınlık verdi.

"King'in anlattığı kadar da metruk değilmiş," dedi Sam. Lambalarda sağlam ampul olduğu gibi, ortalıkta bir damla bile toz görünmüyordu. "Bu evi düzenli olarak temizletiyor olmalı."

"Bu sana tuhaf gelmiyor mu?" dedi Remi. "Babası kaybolduktan sonra yaklaşık kırk yıl boyunca sadece evi olduğu gibi muhafaza etmekle kalmıyor, bahçesi o kadar bakımsızken, evin içini temizletiyor."

"Zaten Charlie King'in kendisini çok tuhaf bulduğum için, hayır, böyle olması bana tuhaf gelmiyor. Adam paranoyaklıkta Howard Hughes ile yarışır."

"Neyse ki, burada kontrol etmek zorunda olduğumuz çok büyük bir alan yok," dedi Remi.

Haklıydı. Durdukları yerden Bully'nin evinin büyük bir kısmını görebiliyorlardı; çalışma odası olarak da kullanıldığı belli olan yedi metrekarelik bir salon vardı. İki yanda da yerden tavana olan

kitaplıklar; kitaplarla, çerçevesi fotoğraflarla, biblolarla, fosil benzeri şeyler ve el sanatlarının sergilendiği saydam teşhir kutularıyla doluydu.

Odanın tam ortasında Lewis'in çalışma masası olarak kullandığı büyük bir mutfak masası görünüyordu; üstünde portatif bir daktilo, kurşun ve dolmakalemler, not defterleri ve kitaplar vardı. Güney tarafında biri ufak bir mutfığa, biri banyoya biri yatak odasına açılan üç kapı bulunuyordu. Evin içinde naftalinle karışık küf ve duvar kâğıdı tutkalının kokusu hâkimdi.

“Top sende artık Remi. Ne de olsa sen ve Bully'nin ortak çok noktası var. Ben diğer odalara bakacağım. Yarasa falan görürsen bağır.”

“Hiç komik değilsin Fargo.”

Remi tepeden tırnağa asker gibiydi, ellerini kirletmekten veya tehlikeye atılmaktan çekinmezdi, ama yarasalardan nefret ederdi. Bu yaratıkların deri gibi kanatlarından, minik pençelerinden ve fare gibi suratlarından hiç hoşlanmazdı. Cadılar bayramı Fargo'ların evinde gergin geçerdi ve vampir filmleri oynatmak yasaklanmıştı.

Sam onun yanına gelip işaretparmağıyla çenesini kaldırdı ve öptü. “Özür dilerim.”

“Kabul edildi.”

Sam ufak mutfığa girerken Remi de kitaplıklara baktı. Bütün kitaplar 1970'lerden önce yazılmış olmalıydı. Gördüğü kadarıyla adam seçici bir kitap okuruydu. Kitapların çoğu arkeoloji ve onunla ilgili konular -antropoloji, paleontoloji, jeoloji vs. üzerineydi, ama felsefe, kozmoloji, sosyoloji, klasik edebiyat ve tarihle ilgili olanları da vardı.

Sam tekrar onun yanına döndü. “Diğer odalarda ilginç bir şey yok. Burada ne var?”

“Sanırım o...” Remi durup ona döndü. “Adam hakkında konuşurken fiilin hangi zamanını kullanacağımıza karar verelim. Öldü mü, hâlâ yaşıyor mu?”

“Yaşadığını varsayalım. Frank de öyle düşünmüştü.”

Remi başını salladı. “Bence Lewis hayranlık duyulacak bir adam. Buradaki kitapların hepsini değilse de, büyük bir kısmını okumuş olduğuna bahse girerim.”

“Eğer King'in söylediği gibi sahada o kadar zaman geçirdiyse, okuyacak zamanı nasıl bulmuş?”

“Hızlı mı okurdu acaba?” dedi Remi.

“Mümkündür. Teşhir kutularında neler var?”

Sam fenerini Remi'nin hemen yanındaki kutuya tutarken Remi içine baktı. “Uçlar,” dedi. Taş, fildişi veya kemikten yapılmış mızrak veya ok uçlarını kastediyordu. “Güzel bir koleksiyon.”

Birlikte diğer teşhir kutularını incelemeye başladılar. Lewis'in koleksiyonu da kütüphanesi gibi seçici olduğunu gösteriyordu. Yığınla eski el eserleri, çömlek parçaları, içi oyulmuş boynuzlar ve taş aletlerin yanı sıra tarihi bilimlerle ilgili parçalar da vardı: fosiller, kayalar, soyu tükenmiş bitki ve böcek resimleri, eski yazıtlardan parçalar...

Remi kutulardan birinin içindeki parşömene baktı, yazı Nepal dilinin türediği Devanagari dilinde yazılmışa benziyordu. “Bu çok ilginç. Herhalde reproduksiyondur. Şu da tercüme yapanın notu gibi: ‘A. Kaalrami, Princeton Üniversitesi.’ Ama tercüme yok.”

“Dur bir bakayım,” dedi Sam. Cebinden iPhone'nunu çıkarıp interneti açtı ve 4G network ikonunun mönü listesinde görünmesini bekledi. Bunun yerine ekranda bir mesaj kutusu çıktı:

Bir Wi-Fi Networku seçin

651FPR

Buna anlam veremeyen Sam'in alını kırıştı; bir süre mesajı inceledikten sonra interneti kapatıp bir not tutma uygulamasını getirdi. “Bağlantı kuramıyorum,” dedi Remi'ye. “Baksana.”

Remi dönüp ona baktı. “Neye?”

“Şuna bir baksana.”

Remi onun yanına gidip iPhone’nun ekranına baktı. Üstünde yazılı bir mesaj vardı.

Beni takip edin.

“Sinyal alamayışına şaşırmadım,” dedi Remi. “İssız bir bölgedeyiz.”

“Ne dersin? Her şeyi gördük mü?”

“Evet. Hadi, gidip bir otel bulalım.”

Lambaları söndürüp dışarıya çıktılar ve kapıyı dışarıdan kilitlediler. “Neler oluyor Sam?” diye sordu Remi.

“Kablosuz bir network seçtim. Bu adresin adını almış: 1651 False Pass Road.” Sam mesaj ekranını hatırlayıp Remi’ye gösterdi.

“Bir komşu falan olabilir mi?” diye sordu Remi.

“Hayır, ortalama bir evin sinyali elli metreden öteye gitmez.”

“Gittikçe daha da ilginçleşiyor,” dedi Remi. “Modem veya yönlendirici de görmedim. Metruk bir evde neden kablosuz internete gerek olsun ki?”

“Aklıma tek bir neden geliyor, kimle iş yaptığımızı düşünecek olursak, o kadar da uçuk bir fikir sayılmaz: King evi gözetliyor.

“Kamerayla falan mı?”

“Kamera veya dinleme cihazlarıyla. Ama neden?”

“Kim bilir? Ama şimdi merakım daha da törpüledi. Oraya tekrar girmemiz lazım. Hadi, gel bir daha bakalım.”

“Ya dış kameralar da varsa?”

“Onları gizlemek zordur. Gözümüzü dört açarız.”

Sam fenerini evin ön cephesine doğrultuktan sonra garaja doğru yürüdüler. Evin köşesine vardıkları zaman durup etrafa bir bakındı. “Bir şey göremedim,” dedi. Garajın yan kapısına gidip kapıyı yokladı. Kilitliydi. Sam yağmurluğunu çıkarıp sağ elini koruyacak şekilde sardı ve kapı tokmağının üstündeki camı kırdı. Kenarlarını temizleyip elini içeriye uzattı ve kilidi açtı.

İçeriye girdikten sonra elektrik panelini bulup kapağını açtı ve tesisat düzenine baktı. Eski tip sigortası vardı. Bazı sigortalar nispeten yeni görünüyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Remi.

“Sigortalara bulaşmaya niyetim yok.”

Sam fener ışığını panelin altına, tahta plakaya tuttu ve buradaki elektrik sayacını buldu. Çakısıyla ana kabloyu kestikten sonra ana şalteri kapadı.

“King’in bir jeneratörü veya gizli bir yerde destek bataryaları yoksa bu kadarı işimizi görür,” dedi Sam.

Tekrar ön kapıya döndüler. Remi kendi iPhone ’nunu çıkarıp kablosuz interneti kontrol etti. Hiçbir sinyal yoktu. “Temiz,” dedi.

“Bakalım Charlie King ne saklıymış.”

İçeriye girdikten sonra Remi doğruca Devanagari parşömeninin bulunduğu kutuya gitti. “Sam, kameramı verebilir misin?”

Sam yakındaki bir koltuğun üstüne bıraktığı valizi açtı ve Remi’nin Cannon G10 fotoğraf makinesini ona uzattı. Remi kutunun fotoğraflarını çektikten sonra diğerlerini de görüntüledi. “Oldu olacak her şeyi belgeleyelim,” dedi.

Bu sırada Sam de kitaplığı inceliyordu. Hızlıca bir hesap yaptı: tahminine göre beş yüz belki de altı yüz civarında kitap vardı. “Sayfaları karıştırmaya başlıyorum,” dedi.

Evi temizlemesi için King’in tuttuğu kişi belli ki, kitaplıklarla fazla ilgilenmemiştir. Kitapların sırtları temizdi, ama tepelerinde kalın bir toz tabakası vardı. Sam her bir kitabı yerinden çıkarmadan önce parmak izi var mı, diye baktı. On yıldır hiçbirine dokunulmamış gibiydi.

İki saat boyunca belki yüz defa hapşırıldıktan sonra son kitabı da yerine koydular. Bir saat önce kutuların fotoğrafını çekmeyi bitiren Remi son yüz kitapta kocasına yardım etmişti.

“Hiçbir şey göremedim,” dedi Sam geri çekilip ellerini pantolonuna silerek. “Ya sen?”

“Hayır. Ama kutulardan birinde ilginç bir şeye rastladım.”

Kamerasında ilgili fotoğrafı bulup Sam’e gösterdi. Sam bu fotoğrafa bir süre baktıktan sonra, “Bunlar nedir?” diye sordu.

“Emin değilim, ama galiba bunlar devekuşu yumurtası kabukları.”

“Ya üstlerindeki kabartma şekiller? Bir dil mi? Resim mi?” “Bilmiyorum. Onları kutudan çıkarıp her birinin fotoğrafını çektim.”

“Önemi nedir?”

“Bizim için büyük ihtimalle bir önemi yoktur. Ama daha büyük tabloda...” Remi omuz silkti. “Belki çok önemlidir.”

Remi 1999 yılında bir grup Fransız arkeologun Güney Afrika’daki Diepkloof Rock Shelter’de iki yüz yetmiş adet üstü kabartmalı devekuşu yumurtası kabuğu bulduğunu anlattı. Kabukların üstündeki geometrik şekiller elli beş, altmış beş bin yıl öncesine, Howiesons Poort Taş Devri’ne aitti.

“Uzmanlar hâlâ bu kabartmaların önemi hakkında tartışıyorlar,” diye devam etti Remi. “Bazıları bunların resim olduğunu, bazıları harita, bazılarıysa bir çeşit yazılı dil olduğunu iddia ediyor.”

“Sana tanıdık geldi mi?”

“Şu anda hatırlayamadım. Ama eğer Güney Afrika kabuklarıyla aynı tipse, o zaman Diepkloof’ta bulunanlardan en az otuz beş yıl daha eski olmalı.”

“Belki Lewis elindeki ne olduğunu bilmiyordu.”

“Hiç sanmam,” dedi Remi. Bu işten biraz anlayan her arkeolog bunların önemini hemen fark eder. Frank’ı bulup işlerimiz normale dönünce bunu da araştıracağım.”

Sam iç geçirdi. “Şimdiye kadar Nepal’le ilgili bulabildiğimiz tek şey Devanagari parşömeni oldu.”

Sam ve Remi, pilotun Katmandu Tribhuvan Uluslararası Havaalanı'na yaklaştıklarını anons eden sesiyle uyandılar. Son üç günün büyük kısmını havada geçirdikleri için tam olarak uyanmaları otuz saniye sürdü. Nepal'e yaptıkları son uçuş yaklaşık otuz iki saat sürmüştü.

Sam oturduğu yerde doğrulup kollarını yukarı doğru uzatarak gerindi ve saatini ön koltuğun arkasındaki ekranda bulunan dijital saate göre ayarladı. Yanında oturan Remi hâlâ gözlerini kırparak, "Bir fincan sert bir kahve için bütün krallığımı verirdim," diyordu.

"Yirmi dakika sonra yere inmiş oluruz."

Yolun geri kalanında Remi'nin gözleri iyice açıldı. "Az kalsın unuttuyordum."

Son yıllarda Nepal de kahve işine girmişti. Fargo çiftinin bildiği kadarıyla ülkenin Arghakhanchi bölgesinde yetiştirilen kahve çekirdeklerinden dünyanın en güzel siyah kahvesi üretiliyordu.

Sam dönüp ona gülümsedi. "Sana içebildiğin kadar kahve ısmarlarım."

"Sen benim kahramanımsın."

Uçak keskin bir dönüş yaparken ikisi de pencereden dışarıya bakıyordu. Katmandu adı çoğu turistin aklına Budist tapınaklarını ve rahiplerin egzotik görüntülerini, dağcılarını, tütsüleri, baharatları, kırık dökük kulübeleri ve Himalaya zirvelerinin gölgeleri altındaki vadileri getirir. Buraya ilk ziyaretini yapan turist hiç bilmediğiyse, Katmandu'nun okuma yazma oranı yüzde doksan sekiz olan 750.000 nüfuslu bir metropol olduğudur.

Havadan görünüşüyle Katmandu dört dağ sırasıyla çevrilmiş, krater benzeri bir vadiye oturtulmuş gibidir. Bu dağlar: Shivapuri, Phulchowki, Nagarjun ve Chandragiri'dir.

Sam ve Remi buraya daha önce iki kere tatil için gelmişlerdi. Bu şehrin orta çaplı köylerle modern yapıların karıştığı bir bileşim olduğunu biliyorlardı. Bir sokağa girince Hindu tanrısı Şiva'ya ait bin yıllık bir tapınak görür, başka bir sokaktaysa cep telefonu satan dükkânlar bulabilirdiniz. Anacaddelerde hibrit taksilerin yani sıra müşteri kapmak için yarışan çekçek sürücülerine rastlayabilir, yerel yiyecekler sunan lokantalarla birlikte, köşe başlarındaki seyyar büfelerden baharatlı sandviçler alabilirdiniz. Ve tabii, dağ yamaçlarında, tırtıklı dorukların tepelerinde bazıları Katmandu'nun kendisinden bile eski tapınaklar ve manastırlar görürdünüz.

* * *

Sam ve Remi sık sık seyahat ettikleri için gümrük kontrolü konusunda tecrübeliydiler ve sorun yaşamadan geçmelerine izin verildi.

Havaalanından çıktıkları zaman Remi, "Selma bize nerede yer ayırtmış?" diye sordu.

"Hyatt Regency Oteli'nde."

Remi başını sallayarak bunu onayladığını belirtti. Katmandu'ya son gelişlerinde Nepal kültürünü tanımak amacıyla bir yurttan kalmışlardı; ne var ki, bu yurt bir öküz ağılının bitişiğindedi ve hayvanların gürültüsünden çok rahatsız olmuşlardı.

Sam bir taksi çevirmek için kaldırıma çıktığı sırada arkasından bir erkek sesi, "Sizler Bay ve Bayan Fargo musunuz?" diye sordu.

Sam ve Remi sesin geldiği tarafa dönünce karşılarında yirmili yaşlarının başlarında, hem birbirlerine hem de Charlie King'e tıpatıp benzeyen bir kadın ve bir erkek gördüler. Bir tek önemli fark vardı: Her ne kadar King'in çocukları, babalarının beyaza kaçan sarı saçlarını, mavi gözlerini ve gülümsemesini almışlarsa da, yüzlerinde Asyalı özellikleri de dikkat çekiyordu.

Remi yan gözle kocasına bakınca Sam onun ne demek istediğini hemen anladı: Remi'nin Zhilan Hsu hakkında düşündüğü şey en azından kısmen doğrudu. Ne var ki, Fargo çifti tahminlerinde yanılmamışlarsa, Zhilan sıradan bir metres olmanın çok ötesindeydi.

“Evet, öyleyiz,” dedi Sam.

Babası kadar uzun boylu, fakat onun kadar yapılı olmayan adam ikisinin de elini içtenlikle sıktıktan sonra kendini tanıttı. “Benim adım Russell. Bu da kız kardeşim Marjorie.”

“Sam.. Remi. Karşılanmayı beklemiyorduk.”

“Sürpriz yapmak istedik,” dedi Marjorie. “Buraya babamın bir işi için gelmiştik, yani bizim için sorun olmadı.”

“Eğer daha önce hiç gelmediyseniz Katmandu size biraz şaşırtıcı gelebilir. Otomobilimiz var. İsterseniz sizi otelinize götürebiliriz.”

Hyatt Regency Oteli, havaalanının üç kilometre kuzeybatısında idi. Hızlı sayılmasa da, King'in çocuklarının Mercedes-Benz sedan tipi otomobilinde rahat bir yolculuk yaptılar. Ses geçirmez iç alanı ve boyalı camlarının ardında Sam ve Remi kendilerini gerçeküstü bir ortamda hissettiler. Direksiyondaki Russell karmaşık, dar sokaklarda kolayca yolunu bulurken, ön koltukta oturan Marjorie de onları bir turist rehberi gibi bilgilendiriyordu.

Nihayet otelin önüne geldiklerinde Sam ve Remi daha ellerini kapıya atmadan Russell ve Marjorie dışarıya fırlamış, onların kapılarını açmışlardı.

Tıpkı havaalanı terminali gibi, Hyatt Regency'nin mimarisi de eskiyle yeninin bir karışımıydı: altı katlı ön cephesi pişmiş topraktan yapılmış, çatısıysa pagoda tarzındaydı. On hektar alanı kaplayan bakımlı bir bahçesi vardı.

Kapıda bir komi belirince Russell ona Nepal dilinde bir şeyler söyledi. Adam hevesle gülümseyip otomobilin bagajından valizleri aldı ve lobiye götürdü.

Russell cebinden bir kartvizit çıkarıp onlara vererek, “Yerleştikten sonra beni arayın, ne yapacağımızı konuşalım,” dedi.

“Ne yapacağımızı mı?” diye sordu Sam.

Marjorie gülümsedi. “Bağışlayın, sanırım babam size söylemeyi unutmuş. Siz Bay Alton'u ararken size kılavuzluk yapmamızı istedi. Yarın görüşürüz!”

Neredeyse eşzamanlı gülücükler ve el sallamalardan sonra King'in çocukları Mercedes'e binip oradan ayrıldılar.

Sam ve Remi birkaç saniye giden otomobilin arkasından baktıktan sonra Remi, “King ailesinde normal kimse var mı acaba?” diye sordu.

Kırk beş dakika sonra sütlerine yerleşmiş, güzel bir kahve keyfi yapıyorlardı.

Öğleden sonra havuz başında dinlendikten sonra kokteyl için sütlerine döndüler. İçkilerini yudumlarken Zhilan'ın onlara Palembang Havaalanı'nda verdiği dosyayı okudular. Her ne kadar ilk bakışta eksiksiz gibi görünse de, göreve başlamak için onları yönlendirecek dişe dokunur bir şey yoktu.

“Charlie King ve Zhilan Hsu'nun genlerinin karışımı çok ilginç sonuç vermiş,” dedi Remi.

“Diplomatik bir yorum oldu bu, Remi, ama dürüst olalım: Russell ve Marjorie insanın tüylerini diken diken ediyorlar. Aşırı güler yüzlülüklerini görünüşleriyle birleştirirsen ortaya Hollywood tarzı iki seri katil çıkıverir. Çocuklarda Zhilan'a özgü belirgin izler gördün mü?”

“Hayır, umarım ona çekmemişlerdir. Eğer çocukların annesi oysa doğurduğu zaman on sekiz ya da on dokuz yaşlarında olmalı.”

“King de o zamanlar kırklı yaşlarının ortalarında olmalı,” dedi Sam.

“Çocuklarda Teksas aksam olmayışı dikkatini çekti mi? Sesli harfleri söylerken sanki batı

eyaletlerindeki üniversitelere özgü bir aksan var gibiydi.”

“Demek ki, babaları onları Teksas dışındaki bir üniversiteye göndermiş. Asıl merak ettiğim şey, bizim hangi uçakta olduğumuzu nasıl bildikleri.”

“Charlie King bize kolunun ne kadar uzun olduğunu mu göstermek istiyor?”

“Mümkün. Belki bu nedenle “Harika İkizler”ın bizi karşılayacağım söylememiştir. Onca güce sahip biri olarak insanları şaşırmakta ne kadar usta olduğunu göstermek hoşuna gidiyor.

“Nereye gitsek peşimizde olması benim hoşuma gitmiyor.”

“Benim de, ama yarın onların suyuna gidelim ve bakalım, Frank’ın yaptıkları hakkında ne biliyorlar. İçimden bir ses King ailesinin bize anlattıklarından daha fazlasını bildiklerini söylüyor.”

“Haklısın,” dedi Remi. “Bütün bunlar tek bir şey gösteriyor Sam. King herkesi kukla gibi oynatmaya çalışıyor. Ama neden? Kontrol delisi olduğu için mi, bir şeyler gizlediği için mi?”

Kapının zili çınladı. Kapının altından atılan zarfı almaya giderken Sam, “Akşam yemeği rezervasyonumuz yapıldı,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Tabii, sen yarım saat içinde hazır olursan eğer,” dedi Sam.

“Ne güzel, nereye gidiyoruz?”

“Bhanchka ve Ghan,” dedi Sam.

“Nasıl hatırladın?”

“O unutulmaz yemekleri, o atmosferi ve Nepal mutfağı nasıl unutulur ki?”

Yirmi beş dakika sonra Remi pantolon, gömlek ve eline aldığı ceketle, Sam’de mavi gömleği ve lacivert pantolonunu giyip kapıdan çıktılar...

Sabahın dördünde kocasını yatakta değil de koltukta otururken görmek Remi’yi çok fazla şaşırtmadı. Onu rahatsız eden bir şeyler varsa, Sam Fargo uyuyamazdı. Remi yanına geldiğinde masa lambasının ışığında Zhilan’ın onlara verdiği dosyayı okuyordu. Remi kalçasıyla dosyayı itip kocasının kucağına yerleşti ve ipek sabahlığıyla onu sardı.

“Galiba bir şey buldum,” dedi Sam.

“Göstersen.”

Sam birkaç sayfa çevirdi. “Frank’ın King’e her gün gönderdiği e-postalar. Buraya vardığı gün başlıyor, kaybolduğu günün sabahı son buluyor. Son üç e-postada bir farklılık görüyor musun?”

Remi yazılara baktı. “Hayır.”

“Her birini ‘Frank’ diye imzalamış. Oysa daha öncekilere baksana.”

Remi baktıktan sonra dudaklarını büzdü. “Sadece ‘FA’ diye imzalamış.”

“Bana gönderdiği e-postaları da böyle imzalardı.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Remi.

“Sadece tahmin yürütüyorum. Ya son üç yazıyı Frank göndermedi ya da o gönderdi, ama başının dertte olduğunu göstermek için bir işaret veriyordu.”

“Bence bu pek olası değil. Frank daha etkili bir yol bulurdu.”

“O zaman elimizde diğer seçenek kalıyor. Frank, King’in sandığından çok daha önce kaybolmuş olmalı.”

“...Ye birisi onun rolünü oynamış,” dedi Remi.

Katmandu'nun Elli Kilometre Kuzeyi

Nepal

Gün doğumu öncesi alacakaranlığında Range Rover anayoldan ayrıldı. Vadinin derinlerine doğru inen virajlı yolda arabanın ön lafları yeşil tarlaları aydınlatıyordu. Ardından daha dar ve çamurlu bir yola girdi. Rover bozuk yolda birkaç yüz metre ilerledikten sonra bir köprüden geçti. Rover'ın farları bir an için karşı yakadaki bir tabelayı aydınlattı. Nepal dilinde "Trisuli" yazılıydı. Birkaç kilometre sonra Rover teneke çatılı gri bir binanın önünde durdu. Ahşap ön kapının yanındaki kare biçimli pencereden ışık sızıyordu. Sürücü aracın motorunu durdurdu.

Russell ve Marjorie, Rover'dan inip kapıya doğru yürüdüler. Binanın dört bir tarafından çıkan adamlar onları karşıladı. Her birinde otomatik silah vardı. El fenerleri gençlerin yüzünde bir süre gezindikten sonra söndürüldü. Muhafızlardan biri, bir baş işaretiyle gençlere içeriye girmelerini belirtti.

İçeride tahta bir masada tek başına bir adam oturuyordu. Bu masa ve titreyerek yanan bir gaz lambası dışında odada hiçbir şey yoktu.

"Albay Zhou," dedi Russell.

"Hoş geldiniz, isimsiz Amerikalı dostlarım. Lütfen oturun." Gençler Zhou'nun karşısındaki iskemlelere oturdular. "Üniformalı değilsiniz," dedi Marjorie. "Lütfen bize Nepalli askerlerden korktuğunuzu söylemeyin."

Zhou güldü. "Hayır. Her ne kadar adamlarım canlı hedeflere ateş etmekten zevk alsalar da, amirlerim yasal kanallardan geçmeden sınırı aşmamı hoş karşılamazlar."

"Toplantıyı siz istediniz," dedi Russell. "Bizi neden buraya çağırdınız?"

"İstediğiniz izinler hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Yani, bedelini peşin ödediğimiz izinleri mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Marjorie.

"Girmek istediğiniz bölge sıkı bir gözetim altında korunuyor..."

"Bütün Çin sıkı bir gözetim altında zaten," dedi Russell.

"Gitmek istediğiniz bölgenin sadece bir kısmı benim kontrolüm altında."

"Geçmişte bu sorun olmamıştı."

"Şartlar değişiyor."

"Bizi sıkıştırıyorsunuz," dedi Marjorie. Yüzü renk vermiyordu, ama gözlerinde acımasız bir ifade vardı.

"Bu deyimim anlamını bilmiyorum."

"Rüşvet."

Albay Zhou'nun kaşları çatıldı. "Bu biraz sert oldu, işin doğrusu, haklısınız; bana ödeme yaptınız. Ne yazık ki, bölgedeki yeniden yapılanma sonucu beslemem gereken adam sayısı arttı. Bilmem, anlatabiliyor muyum? Eğer o kişileri beslemezsem, yanlış kişilerle konuşmaya başlarlar."

"Belki sizin yerinize onlarla konuşsak daha iyi olur," dedi Russell.

"Gidin, konuşun. Ama zamanınız var mı? Hatırladığım kadarıyla beni bulmanız sekiz ay sürmüştü. Bir kez daha en baştan başlamayı istiyor musunuz? Şansınız varmış ki, beni buldunuz. Bir dahaki sefere casus diye yakalanıp hapse girebilirsiniz. Aslında bu ihtimal hâlâ geçerli."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz albay," dedi Marjorie.

"Çin topraklarına yasadışı yollarla girmekten daha tehlikeli değil."

"Ve sanırım, adamlarınızın üstümüzü aramamaları kadar da tehlikeli değildir."

Zhou'nun gözleri kısıldı ve önce kapıya doğru bir hamle yaptı, ama sonra tekrar King ikizlerine dönüp, "Böyle bir şeye cesaret edemezsiniz," dedi.

“Ederiz,” dedi Russell. “İstersen bahse girelim. Ama şimdi değil. Bu gece değil. Albayım, eğer kim olduğumuzu bilseydin, bizden para tırtıklamadan önce iki defa düşünürdün.”

“İsimlerinizi bilmiyorum olabilirim, ama sizin gibileri tanırım ve neyin peşinde olduğunuzu tahmin edebiliyorum.”

“Yeni adamları beslemek için daha ne kadar vermemiz gerekecek?” diye sordu Russell.

“Yirmi bin... dolar değil, euro.”

Russell ve Marjorie ayağa kalktılar. “Gün bitmeden para hesabına yatırılmış olacak,” dedi Russell. “Sınırı geçmeye hazır olduğumuz zaman seninle temas kurarız.”

Havanın soğukluğundan, hiçbir trafik gürültüsü olmayışından ve yakınlardaki Tibet öküzlerinin boyunlarındaki çanlardan, yüksek bir tepe yamacında bulunduğunu anlamıştı. Onu minibüse bindirip gözlerini bağladıkları için Katmandu’dan ne kadar uzağa götürüldüğünü bilmesi mümkün değildi. Belki yirmi belki de yüz kilometre... aslında önemi yoktu. Şehrin bulunduğu vadiden çıktıktan sonra arazi insanı bir çırpıda yutardı... ve yutmuştu da, hem de binlerce defa. Koyaklar, mağaralar, derin çukurlar... gizlenmek veya ölmek için milyonlarca yer vardı.

Zemin ve duvarlar da tıpkı yatağı gibi tahtandı. Şiltesi hafif dışkı kokan saman dolu bir yastıktı. Onu tutsak edenler ateşi körüklemek için kapağını açarken çıkan sesteki sobanın eski tip, göbekli sobalardan olduğunu tahmin ediyordu. Arada bir odun dumanının yanı sıra gazyağı kokusu da alıyordu.

Metruk bir dağcı kulübesinde hapsedilmişti, anayoldan uzakta kimsenin uğramadığı bir yerdeydi. Kaçırıldığından beri onu tutsak eden adamlar çoğu bozuk bir İngilizceyle verilen otur, kalk gibi komutlar dışında pek bir şey konuşmamışlardı. Ne var ki, ikinci gün dışarıda konuşulanlardan bir şeyler çıkarabilmişti: Her ne kadar Nepal dilini bilmese de, onu kaçıranların o bölge insanları olduğunu kestirebilmişti. Ama kimdi bu adamlar? Terörist mi yoksa gerilla mı? Nepal’de böyle bir örgüt olduğunu bilmiyordu. Fidyeye için mi kaçırmışlardı? Buna aklı kesmiyordu. Yoksa fidye mektubu yazması veya sesli kayıt yapması için onu zorlamamışlardı. Kötü davrandıkları da söylenemezdi. Düzenli yemek ve bol miktarda içecek veriliyordu, uyku tulumu da eksi sıfırlarda bile koruyabilirdi. Ona karşı serttiler, ama hoyrat davranmıyorlardı. Merak içindeydi. Kimdi bu adamlar. Neden onu kaçırmışlardı?

O ana kadar tek bir önemli hata yapmışlardı: Bileklerini bir tırmanma ipiyle bağladıktan sonra odanın içinde keskin kenarlı bir şey var mı diye kontrol etmemişlerdi. Adam kısa sürede dört tane işe yarar şey bulmuştu: yatağının şiltenin üstüne birkaç santimetre taşan ayaklan. Kabaca kesilmiş tahtalar zımparalanmamıştı, Testere gibi değildi tabii, ama başlangıç için fena sayılmazdı.

Katmandu, Nepal

Russell ve Marjorie kararlaştırıldığı gibi ertesi sabah saat tam dokuzda Hyatt Regency'in giriş kapısı önüne geldiler. Gözleri parlayarak ve ışıltılı gülümsemeleriyle Sam ve Remi'yle tokalaştıktan sonra Mercedes'e bindiler. Hava güzel, gökyüzü açıktı.

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Russell otomobili çalıştırırken.

“Frank Alton'un zamanını geçirdiği yerlere gidelim mi?” diye sordu Remi.

“Sorun değil,” dedi Marjorie. “Babama gönderdiği e-postalara bakılırsa zamanının çoğunu Chobar Koyağı bölgesinde geçirmiş; güneybatıda buradan yedi kilometre uzakta. Bagmati Nehri'nin vadiden boşaldığı yer.”

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol aldılar.

Sam, “Lo Monthang'da fotoğrafı çekilen şahıs büyükbabanız sa...” diye söze başladı.

“Sizce o değil miydi?” diye sordu Russell dikiz aynasından ona bakarak. “Babam o olduğunu sanıyor.”

“Sadece şeytanın avukatı rolünü oynuyorum. Eğer fotoğraftaki adam büyükbabanızsa, o bölgede ne yaptığı konusunda hiç fikriniz var mı?”

“Hiç yok,” dedi Marjorie hemen.

“Babanız Lewis'in çalışmaları hakkında pek bir şey bilmiyordu. Sizler biliyor musunuz?”

“Herhalde arkeolojiyle ilgili şeylerdir,” dedi Russell. “Tabii, biz onu hiç tanımadık. Sadece babamızdan duyduğumuz hikâyeler var.”

“Yanlış anlaşılmasın, ama Lewis'in neler yaptığını araştırmayı hiç düşünmediniz mi? Bulduğunuz şeyler onu ararken çok işe yarayabilirdi.”

“Babam bizi hiç boş bırakmaz ki,” dedi Marjorie. “Zaten bu nedenle siz ve Bay Alton gibi uzmanları tutuyor.”

Sam ve Remi bakiştılar. Çocuklar için de babaları gibi Lewis sıradan biri gibiydi. Bu kayıtsızlıkları neredeyse marazi düzeydeydi. “Hangi okula gittiniz?” diye sordu Remi konuyu değiştirerek. “Okula gitmedik,” dedi Russell. “Babam eve özel öğretmenler getirdi.”

“Aksanlarınıza ne oldu peki?”

Marjorie hemen cevap vermedi. “Ne demek istediğinizi şimdi anladım. Dört yaşındayken bizi Connecticut'taki halamızın yanına gönderdi. Eğitimimiz bitene kadar orada yaşadık, sonra da Houston'a dönüp babamızla çalışmaya başladık.”

“Demek sizler büyürken pek yanınızda değildi,” dedi Sam. “Babam çok meşgul bir adamdır.”

Marjorie'nin cevabında hiçbir kinaye yoktu, sanki bir insanın çocuklarını paketleyip on dört yıl boyunca başka bir eyalete göndermesi ve çocuklarının özel öğretmenlerle, akrabalar tarafından büyütülmesi normalmiş gibi düşünüyordu.

“Ne çok soru soruyorsunuz?” dedi Russell.

“Doğuştan meraklıyız,” dedi Sam. “İşimiz gereği böyleyiz.”

Sam ve Remi, Chobar Koyağı'nda pek bir şey öğreneceklerini sanmıyorlardı, nitekim tahmin ettikleri gibi oldu. Russell ve Marjorie onlara birkaç kayda değer şey gösterdikten sonra klasik turist masalları anlattılar.

Otomobile geri döndükten sonra Sam ve Remi bir sonraki yere gitmek istediler: Durbar Meydanı adıyla bilinen bu yer şehrin tarihi yerlerinden biriydi ve elli kadar tapınak vardı.

Tahmin ettikleri gibi, bu ziyaretleri de onlara yeni bir bilgi kazandırmadı. Sam ve Remi meydana dolanıp fotoğraf çeker gibi yaptılar, arada bir haritalarına baktılar, not aldılar. Öğlen olmadan da

tekrar otele dönmek istediklerini söylediler.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Russell. “Emin misiniz?”

“Eminiz,” dedi Sam.

“Başka görmek istediğiniz bir yer varsa, seve seve götürürüz.”

“Devam etmeden önce biraz araştırma yapmamız gerekiyor,” dedi Remi.

“Onun için de yardımcı oluruz.”

Sam ses tonuyla kararlı olduğunu ifade etti. “Lütfen, otele.”

Russell omuz silkti. “Nasıl isterseniz.”

Lobiye girdikten sonra pencereden Mercedes’in uzaklaşmasını izlediler. Sam cebinden iPhone’nunu çıkarıp ekranına baktı. Selma’dan bir sesli mesaj vardı. Bunu dinledikten sonra, “Selma King ailesiyle ilgili bir şey bulmuş,” dedi.

Odalarına gittikten sonra Sam telefonu hoparlöre bağladı ve hızlı arama düğmesine bastı. Otuz saniye sonra hat bağlandı ve Selma’nın, “Nihayet,” diyen sesi duyuldu.

“King ikizleriyle tur yapıyorduk.”

“İşe yaradı mı?”

“Sadece onlardan uzak durma isteğimizi artırdı,” dedi Sam. “Bizim için neler buldun?”

“Öncelikle, Lewis’in evinde bulduğunuz Devanagari parşömenini tercüme edecek birini buldum.”

“Harika,” dedi Remi.

“İyi haberlerim var. Princeton Üniversitesi’nden. Kaalrami. Kadının adı Adala. Kadın yaklaşık yetmiş yaşında ve tahmin edin, şu anda hangi üniversitede?”

“Tahmin edemem,” dedi Sam.

“Katmandu Üniversitesi’nde.”

“Selma sen mucizeler yaratıyorsun,” dedi Remi.

“Normal koşullarda bunu kabul ederim, Bayan Fargo, ama bu kez sadece şanslıydım. Size Profesör Kaalrami’nin irtibat bilgilerini e-postayla göndereceğim. Pekâlâ, ikinci olarak... King ailesi hakkındaki araştırmalarım sonuçsuz bir şekilde sürerken sonunda Rube Haywood’u aradım. Bilgi edindikçe bana gönderiyor, ama şu ana kadar öğrendiklerim ilginç. Her şeyden önce, King o ailenin gerçek soyadı değil. Almanca König kelimesinin İngilizce versiyonu. Lewis’in ilk adı da aslında Lewes.”

“Neden değiştirmiş ki?”

“Bu aşamada henüz emin değiliz, ama bildiğimiz kadarıyla Lewis Amerika’ya 1946 yılında göçmen olarak gelmiş ve Syracuse Üniversitesi’nde öğretim üyesi olarak iş bulmuş. Birkaç yıl sonra, Charles dört yaşındayken Lewis onu ve annesini terk edip dünyayı dolaşmaya başlamış.”

“Başka ne buldun?” diye sordu Remi.

“Russell ve Marjorie’nin orada ne işle uğraştığını öğrendim. King’in madencilik şirketlerinden biri, SKG, yani Stratejik Kaynaklar Şirketi. Geçen yıl Nepal devletinden ülkenin sanayi ve değerli madenlerini işletmek için keşif çalışmalarını yönetme izni almış.”

“Yani, ne demek oluyor bu?” diye sordu Remi. “Söylediğin şey misyonlarını tam olarak açıklamıyor.”

“Bilhassa öyle,” dedi Sam.

“Şirket halka açık olmadığı için hakkında bilgi edinmek kolay olmuyor. SKG tarafından kiralanmış iki tesis buldum. Şehrin kuzeydoğusunda.”

“Durum biraz karışık gibi,” dedi Remi. “King’in çocukları ailenin maden şirketine nezaret ediyorlar, aynı yerde ve aynı zamanda son kırk yıldan beri Himalayalar’da dolandığı söylenen

King'in babasını arayan Frank ortadan kayboluyor. Unuttuğum bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar galiba," dedi Sam.

"SKG tesisleri hakkında ayrıntılı bilgi ister misiniz?" diye sordu Selma.

"Şimdilik kalsın," dedi Sam. "İlk bakışta ilgisiz gibi görünüyor, ama işin içinde Kral Charlie varsa, hiç belli olmaz."

Otel görevlisinin yardımıyla bir Nissan X-Trail SUV kiraladılar ve Sam direksiyonda, Remi de elinde bir Katmandu şehir haritasıyla ona kılavuzluk ederek yola çıktılar.

Altı yıl önce Katmandu'ya geldikleri zaman öğrendikleri (ve sonra unuttukları) şeyleri otelden ayrılır ayrılmaz hatırlamaya başladılar.

Tridevi ve Ring Road gibi ana caddeler dışında Katmandu sokaklarının adları haritalarda pek bulunmaz. Sözlü yol tarifleri de çoğu zaman kavşaklar, meydanlar, tapmaklar veya pazar yerleri referans verilerek yapılır. Bu referans noktalarını bilmeyen birisi bölge haritasına ve bir pusulaya güvenmek zorundadır.

Sam ve Remi şanslıydılar. Katmandu Üniversitesi otelden yirmi kilometre uzakta, şehrin en doğu uçundaydı. Arniko Karayolu'nu bulmak için yirmi dakika harcadıktan sonra nihayet üniversite yerleşkesine vardılar.

İngilizce ve Nepalce tabelaları izleyerek giriş kapısından sola döndüler, iki yanı ağaçlarla çevrili bir yoldan ilerleyip öne çiçeklerle süslü tuğla bir binaya geldiler. Aracı park ettikten sonra cam kapıdan içeriye girdiler ve karşılıklarına bir danışma masası çıktı.

Masadaki Hintli kadın Oxford İngilizcesiyle konuşuyordu. "Günaydın, Katmandu Üniversitesi'ne hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Profesör Adala Kaalrami'yi arıyoruz," dedi Remi.

"Tabii, bir dakika." Kadın bankın altındaki bir düğmeye basıp, ekrana baktı.

"Profesör Kaalrami şu anda kütüphanede bir yüksek lisans öğrencisiyle görüşüyor. Görüşmesi saat üçte bitecek." Kadın bir yerleşke haritası alıp buldukları yeri ve kütüphaneyi işaretledi.

"Teşekkür ederiz," dedi Sam.

Katmandu yerleşkesi küçüktü, bir yükselti üzerinde toplanmış yaklaşık bir düzine kadar ana binadan oluşuyordu. Yükseltinin altında kilometrelerce uzanan yeşil tarlaları ve sık ağaçlı ormanlar vardı. Uzaktan Tribhuvan Havaalanı görülüyordu. Bunun kuzeyindeyse pagoda tarzı çatılarıyla Hyatt Regency Oteli'ni görmek mümkündü.

Şimşirle belirlenmiş bir kaldırımda yüz metre kadar yürüdükten sonra sola döndüler ve kütüphanenin giriş kapısına vardılar. İçeriye girdikleri zaman bir görevli onları ikinci kattaki toplantı odasına yönlendirdi. Oraya vardıklarında öğrenci odadan çıkıyordu. İçeride, yuvarlak bir toplantı masasında kırmızı-yeşilli bir sarı giymiş olan yaşlıca Hintli bir kadın oturuyordu.

"Affedersiniz, Profesör Adala Kaalrami siz misiniz?" diye sordu Remi.

Kadın başını kaldırıp kalın çerçeveli gözlüğünün ardından onları süzdü. "Evet, o benim." İngilizcesinde Hintlilere özgü hafif bir aksan vardı.

Remi kendisini ve Sam'i tanıttıktan sonra oturmak için izin istedi. Kaalrami başıyla karşısındaki iki iskemleyi işaret etti.

"Lewis King adı size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Sam.

"Bully Lewis mı?" dedi kadın hiç duraksamadan.

"Evet."

Kadın gülümsedi, ön dişlerinin arasında büyük bir boşluk vardı. "Aa, Bully'yi tabii ki hatırlıyorum. Benim.. arkadaşım." Fargo çifti kadının gözlerindeki parıltıdan bu ilişkinin arkadaşlıktan daha öte olduğunu sezdi. "Ben Princeton Üniversitesi'ne bağlıydım, ama geçici olarak

Tribhuvan Üniversitesi'ne gelmiştim. Bully'le bir kokteylde tanıştık. Neden soruyorsunuz?"

"Lewis King'ı arıyoruz."

"Ya... Demek hayalet avcılarısınız, öyle mi?"

"Bu sözünüzden onun öldüğünü düşündüğünüzü çıkarıyorum," dedi Remi.

"Bilmiyorum. Tabii, onun arada bir ortaya çıkışıyla ilgili haberleri ben de duyuyorum, ama onu hiç görmedim ya da gerçek fotoğraflarını. Yani, en azından kırk yıldan beri. Eğer sağ olsaydı, beni görmeye gelirdi, diye düşünmek istiyorum."

Sam çantasından bir klasör çıkarıp Devanagari parşömeninin bir kopyasını çıkardı ve masanın üstünden Kaalrami'ye uzattı. "Bunu tanıyor musunuz?"

Kadın parşömeni bir süre inceledi. "Evet. Bu benim imzam. Bunu Bully'ye ben tercüme etmiştim..." Dudaklarını büzüp düşündü. "Bin dokuz yüz yetmiş iki yılında."

"Bize bunun hakkında ne söyleyebilirsiniz? Lewis nerede bulunduğunu anlatmış mıydı?"

"Hayır."

"Bana sanki Devanagari diliyle yazılmış gibi geliyor," dedi Remi. "Güzel tahmin. Yakın, ama doğru değil. Lowa diliyle yazılmış. Tam anlamıyla ölü bir dil değil, ama çok ender görülür. Son tahminlere göre bugün Lowa'yi anadili olarak kullanan sadece dört bin kişi var. Onlar da çoğunlukla ülkenin kuzeyinde, Çin sınırı yakınında, eskiden..."

"Mustang," diye tahminde bulundu Sam.

"Doğru. Ve bu adı doğru telaffuz ettiniz. Aferin size. Lowa dilini konuşanların çoğu Lo Monthang'da ve civarında yaşarlar. Mustang'ı biliyor muydunuz, yoksa sadece iyi bir tahmin miydi?" "Tahmindi. Lewis King'in muhtemel yeri hakkında bulduğumuz tek ipucu, gerçek olduğu varsayılan bir fotoğraftan ibaret. Bir yıl önce Lo Monthang'da çekilmiş. O parşömeni de Lewis'in evinde bulduk."

"O fotoğraf yanınızda mı?" diye sordu Kaalrami.

"Hayır," dedi Remi ve Sam'e bir göz attı. Göz göze geldiklerinde sanki, neden o fotoğrafın bir kopyasını istemedik ki, der gibiydiler. "Ama alabiliriz."

"Çok zahmet olmazsa. Eğer fotoğraftaki oysa tanıyacağımı sanıyorum."

"Son zamanlarda King'le ilgili olarak sizi görmeye gelen oldu mu?"

Kaalrami yine duraksadı, parmağıyla üstdudağına vuruyordu. "Bir yıl kadar önce, belki daha da önce buraya iki çocuk geldi. Çok tuhaf görünümlü bir..."

"İkiz miydiler? Sarı saçlı, mavi gözlü ve Asyalılara özgü yüz hatları olan?"

"Evet! Onlardan pek hoşlanmadım. Bunu söylemem hoş değil, ama dürüst olmalıyım. Tuhaftılar..."

"Size ne sorduklarını hatırlıyor musunuz?"

"Bully hakkında genel sorular... ondan gelen eski mektuplar var mı, o bölgedeki çalışmaları hakkında konuştu mu, gibi. Onlara yardımcı olamadım."

"Onlarda parşömenin kopyası yok muydu?"

"Yoktu."

"Orijinal tercümeyle bulamadık. Sakıncası var mı?"

"Size özetini söyleyebilirim, ama yazılı tercümesi biraz zaman alabilir, isterseniz bu gece yapabilirim."

"Teşekkür ederiz," dedi Remi. "Çok minnettar oluruz." Profesör Kaalrami gözlüğünü düzeltip önündeki parşömene baktı. Parmakları yavaş yavaş satırların üzerinde geziniyor, ses çıkarmadan dudakları kıvıldıyordu.

Beş dakika sonra başını kaldırdı ve genzini temizledi.

“Bir çeşit kraliyet fermanı gibi. Iowa deyimleri İngilizceye tam olarak çevrilemez, ama bu resmi bir ferman. Bundan eminim.”

“Tarih var mı?” diye sordu Remi.

“Hayır, ama şuraya, sol üst köşeye bakarsanız metnin bir kısmının eksik olduğunu görürsünüz. Orijinal parşömende burası var mıydı?”

“Hayır, ne görünüyorsa, onun fotoğrafını çektim. Sizin gördüğünüz orijinal metinde tarih olup olmadığını hatırlıyor musunuz?”

“Korkarım hayır.”

“Bir tahminde bulunabilir misiniz?” diye sordu Remi.

“Kesin bir şey söyleyemem, ama sanırım altı ya da yedi yüz yıl öncesine ait.”

“Lütfen devam edin,” diye üsteledi Sam.

“Yazılı tercüme bekleyin derim..”

“Anlıyoruz.”

“Bir grup askere verilen bir emir... Muhafız denilen özel askerlere. Planlanmış bir görevi uygulamaları emrediliyor... başka bir belgede ayrıntıları veriliyor herhalde. Plana göre Theurang denen bir şey gizlendiği yerden alınıp emniyetli bir yere götürülecek.”

“Neden?” diye sordu Sam.

“Bir istilayla ilgili,” dedi Kaalrami.

“Theurang'ın ne olduğu açıklanıyor mu?”

“Sanmıyorum. Üzgünüm, ama bu metnin büyük bir kısmı bana bir hayli yabancı geliyor. Aradan kırk yıl geçti. Kelime çok sıra dışı olduğu için hatırlıyorum, ama sanırım üstünde fazla durmamışım. Ama buradaki öğretim üyelerinden biri eminim bu kelimeyle ilgili size yardımcı olabilir. Bunu araştırırım.”

“Çok memnun oluruz,” dedi Sam. “Ona tercüme verdiğiniz zaman Lewis’in nasıl tepki gösterdiğini hatırlıyor musunuz?”

Kaalrami güldü. “Hatırladığım kadarıyla sevinmişti. Ama Bully coşku dolu bir insandı. O adam hayatını hep dolu dolu yaşardı.” “Parşömeni nerede bulduğunu söylemiş miydi?”

“Söylemişse bile şimdi hatırlamıyorum. Belki bu gece tercümeyle uğraşırken daha çok şey hatırlarım.”

“Son bir sorum var,” dedi Remi. “Lewis’in kaybolmasıyla ilgili neler hatırlıyorsunuz?”

“Hatırladığım şeyler var tabii. O sabahı birlikte geçirmiş, nehir kenarında piknik yapmıştık. Şehrin güneybatısındaki Bagmati Nehri’nde.”

Sam ve Remi aym anda öne atıldılar. “Chobar Koyağı mı?” diye sordu Sam.

Profesör Kaalrami gülümseyerek başını Sam’e doğru çevirdi. “Evet. Nasıl bildiniz?”

“İyi bir tahmin. Ya piknikten sonra?” diye devam etti Sam. “Her zaman olduğu gibi Lewis’in sırt çantası yanındaydı. Zaten hep hareket halinde olurdu. Çok güzel bir gündü, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Fotoğraf çektiğimi hatırlıyorum. Yeni bir kameram vardı, ilk Polaroid modellerinden, o katlanabilen cinsten. O günlerde bunlar teknoloji harikası olarak görülürdü.”

“Lütfen, o fotoğrafların hâlâ sizde olduğunu söyleyin.” “Olabilir. Oğlumun teknik becerilerine bağlı. İzinizle.” Profesör Kaalrami kalkıp yan masaya yürüdü, telefonu alıp bir numara tuşladı. Nepal dilinde birkaç dakika konuştuktan sonra Sam ve Remi’ye bakıp eliyle almanın ağız kısmını örttü. “E-posta imkânı olan cep telefonlarınız var mı?”

Sam, ona e-posta adresini verdi.

Kaalrami telefonda birkaç saniye daha konuştuktan sonra tekrar masasına döndü. İç geçirdi. “Oğlum artık dijital çağa geçmem gerektiğini söylüyor. Geçen ay bütün eski fotoğraf albümlerimi

taramaya başladı. Piknik fotoğraflarını geçen hafta bitirmiş. Size gönderiyor.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Sam. “Oğlunuza da.”

“Pikniği anlatıyordunuz,” dedi Remi.

“Yemek yedik, güzel vakit geçirdik, sonra... öğlen sonrasıydı sanırım.. ayrıldık. Ben otomobilime binip gittim. Onu son gördüğümde Chobar Koyağı köprüsünü geçiyordu.

Katmandu, Nepal

Chobar Koyağı'na gitmeleri uzun sürmedi. Arniko Karayolu'nu takip edip Katmandu'nun dışından Ring Road'a saptılar ve Chobar bölgesine doğru ilerlediler. Profesör Kaalrami'nin yanından ayrıldıktan iki saat sonra Manjushree Parkı'na varmışlardı. Koyağın kuzey tarafına bakan kısmına geldiklerinde saat akşamın beşi olmuştu.

Otomobilden çıkıp bacaklarını gerdiler. Son bir saattir yaptığı gibi, Sam bir kez daha iPhone'nunu çıkarıp gelen e-posta var mı, diye kontrol etti. Başını iki yana sallayarak, "Henüz gelmemiş," dedi.

Remi ellerini kalçasına dayayıp etrafa bakındı. "Burada aradığımız şey nedir?"

"Üstünde 'Bully Buradaydı' yazan dev bir neon levha bulsak iyi olurdu tabii, ama hemen bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum."

İşin doğrusu ikisi de burada işe yarar bir şey bulacaklarından emin değildiler. Sadece belki bir tesadüften ibaret diye düşündüler, hem Frank Alton hem de Lewis King kaybolmadan önce son saatlerini burada geçirmişlerdi. Ne var ki, Alton'u iyi tanıdıkları için onun iyi bir neden olmadan buraya gelmeyeceğini de iyi biliyorlardı.

Bambularla ve çalılarla kaplı alçak bir tepe üstünde bulunan bu küçük parkta bir bank üstünde yemek yiyen iki adam dışında kimse yoktu. Sam ve Remi çakıl kaplı patikadan yürüyerek Chobar Koyağı'na gittiler. Koyak üstündeki ana köprü otomobillerin geçebileceği genişlikte betondan yapılmıştı, ama yürüyüş patikalarının son bulduğu noktalarda kalaslar ve tellerle oluşturulmuş asma köprüler vardı. Koyağın her iki yanında ağaçların arasında kısmen gizlenmiş küçük tapmaklar görülebiliyordu. Yirmi metre aşağıda Bagmati Nehri coşkulu bir şekilde akıyordu.

Remi köprünün ön cephesine iliştirilmiş bir plakada bilgi verildiğini gördü. İngilizce kısmını yüksek sesle okudu:

"Chovar Guchchi, Bagmati Nehri'nin oluşturduğu dar bir vadidir ve Katmandu Vadisi'nin tek çıkış noktasıdır. Katmandu Vadisi'nde bir zamanlar dev bir gölün bulunduğu sanılıyor. Manjusri vadiye ilk geldiğinde yüzeyde bir nilüfer görmüş. Gölden suyun çıkıp Katmandu şehrine gitmesi için tepeyi kesip ikiye ayırmış."

"Manjusri kim," diye sordu Sam.

"Emin değilim, ama sanırım bir bodhisattva... yani bir bilge kişi."

Sam e-postasına bakarak başını salladı. "Tamam," dedi. "Profesör Kaalrami'nin oğlu fotoğrafları gönderdi."

Batan güneşten sakınmak için bir ağacın altına girdiler. Sam gelen beş fotoğrafı ekrana getirdi. Her ne kadar oynanmış olsalar da, fotoğraflarda yine o eski Polaroid hava vardı. İlk dört fotoğrafta genç Lewis ve Kaalrami bir battaniye üstünde oturuyor veya uzanıyorlar, etrafta tabaklar, bardaklar ve piknik malzemeleri görülüyordu.

"Birlikte hiç pozları yok," dedi Remi.

"Kamerada zamanlayıcı yokmuş," dedi Sam.

Beşinci fotoğrafta Lewis King vardı; bu kez ayakta durmuş, yandan poz vermişti. Sırtında eski tip bir sırt çantası vardı.

Fotoğrafları bir kez daha gözden geçirdiler. Sam derin bir iç çekip, "Fazla ümitlenmemeliydik," dedi.

"Hemen sonuca varma," dedi Remi telefon ekranına sokularak. "Sağ elinde ne tuttuğunu görüyor musun?"

"Buz baltası," dedi Sam.

“Hayır, daha yakından bak.”

Sam ekranı biraz daha yaklaştırdı. “Bir mağaracı baltası.”

“Şimdi de sırtına, uyku tulumunun soluna neyi taktığına bak. Ucu görünüyor.”

Sam gözlerini ekrana odaklarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Nasıl gözümden kaçmış bilmiyorum. Vay canına. Bu bir kask.”

Remi başını salladı. “Üstünde bir de lambası var. Lewis King mağara keşifleri yapıyormuş.”

Ne aradıklarını tam olarak bilmeseler de, ümitle bakındılar ve bunu on dakika sonra buldular. Karşı kıyının köprü başında içinde broşürler olan bir büfe vardı. Buradan koyağın bir haritasını aldılar.

Nehrin bir kilometre kuzeyinde “Chobar Mağaraları” olarak tanıtılan bir yer vardı. Halka kapalıydı ve izinsiz girilemeyeceği belirtiliyordu.

“Uzak ihtimal,” dedi Remi. “Bildiğimiz kadarıyla Lewis dağlara doğru gitmişti, Frank’se birden kayboluvermişti.”

“Bizim işimiz uzak ihtimallerin peşinden gitmek,” diye hatırlattı Sam, karısına. “Hem zaten ya buna bakarız ya da Russell ve Marjorie’yle bir gün daha geçirmek zorunda kalırız.”

Bu seçeneğin hatırlatılması işe yaradı. Remi, “Umarım, Katmandu’da gerekli malzemeleri satan bir dükkân buluruz,” dedi.

Durbar Meydanı’nın birkaç sokak batısında Nepal ordusu ihtiyaç fazlası malzemelerini satan bir mağaza buldular. Satın aldıkları malzemeler modern sayılmazdı, ama kalitesi fena değildi. Her ne kadar ikisi de Chobar Mağaraları’nda keşif yapmanın işe yarayacağına pek inanmasa da, harekete geçmek ikisine de iyi geldi. Sam ve Remi’nin sık sık tekrarladıkları bir söz vardı: tereddüdün varsa, durma, bir şeyler yap. Ne olursa...

Saat yediye doğru kaldıkları otelin otoparkına vardılar. Sam otomobilden çıkarken orada beklemekte olan Russell ve Marjorie’yi gördü.

“Sağ tarafımızda eşkıyalar var,” diye mırıldandı Sam.

“Öö!”

“Bagaj kapısını açma. Bizimle gelmek isterler yoksa.”

Russell ve Marjorie koşar adım yanlarına geldiler. “Selam,” dedi Russell. “Sizleri merak etmeye başlamıştık. Nasılsınız, diye bakmaya geldik, resepsiyon görevlisi bir otomobil kiralayıp gittiğinizi söyledi.”

“İyi misiniz?” diye sordu Marjorie.

“İki defa saldırıya uğradık,” diye karşılık verdi Remi.

“Sanırım beni de bir keçiyle evlenmeye ikna ettiler,” diye ekledi Sam.

Birkaç saniye sonra King ikizlerinin yüzleri geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. “Aa, şaka yapıyorsunuz,” dedi Russell. “Anlıyoruz. Ama ciddi, bir başınıza dolaşmamalısınız...”

Sam onun sözünü kesti. “Russell, Marjorie, beni iyi dinlemenizi istiyorum. Kulağınız bende mi?”

İkisi de başlarını salladı.

“Remi ve ben sizin ikinizin adlarını bile bilemeyeceğiniz kadar çok ülkeye gittik. Yardımcı olma hevesiniz için teşekkür ederiz, ama bu andan itibaren sadece size ihtiyacımız olduğu zaman sizi arayacağız. Bunun dışında bizi yalnız bırakın ve burada bulunma amacımızı yerine getirmemize izin verin.”

Russell ve Marjorie ağızları açık halde ona baktılar. Sonra bakışları Remi’ye çevrildi. Remi omuz silkerek, “Söylediklerinde çok ciddidir,” dedi.

“Anlaşıldı mı?” diye sordu Sam.

“Tabii efendim, ama babamız bizden...”

“Bu sorunu siz çözeceksiniz. Babanız bizimle konuşmak isterse, nasıl temas kuracağını biliyor. Başka sorunuz var mı?” diye sordu Sam.

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi Russell.

“Sadece yardım etmeye çalışıyorduk,” diye ekledi Marjorie.

“Biz de size teşekkür ettik. Artık nezaket sınırlarımızı zorlamaya başlıyorsunuz. Hadi, gidin şimdi. Başa çıkamadığımız bir durumla karşılaşırsak sizi ararız.”

Birkaç dakikalık bir duraksamadan sonra King ikizleri dönüp Mercedes’e yürüdüler. Otoparktan çıkarken Russell’ın sert bakışlarıyla karşılaştılar.

“Öldürecek gibi bakıyorlar,” dedi Remi.

Sam başıyla doğruladı. “Sanırım King ikizlerinin gerçek yüzlerini görmüş oluyoruz.”

Ertesi sabah gün doğmadan koyağa ulaşmayı umarak erkenden yola çıktılar. Chobar Mağaraları'na giriş yasağının ne kadar sıkı uygulandığını, hatta orada polis bulunup bulunmadığını bilmedikleri için işi şansa bırakmak istemiyorlardı.

Saat beşte Manjushree Parkı'na girip arabalarını anayoldan görünmeyen bir ağacın altına park ettiler. Farları kapatıp iki dakika boyunca motorun soğumasını beklediler. Sonra da araçtan çıkıp bagajı açtılar ve malzemelerini aldılar.

“Gerçekten peşimize takılacaklarını düşündün mü?” diye sordu Remi çantasını sırtına yerleştirirken.

“Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. İçimden bir ses ikisinin de kötü olduğunu söylüyor. King'in onları bize yardım etmek için değil, gözetim altında tutmak için gönderdiğinden hiç kuşum yok.”

“Haklısın. Umarım onlarla açık konuşman işe yararmıştır.”

“O kadar iyimser olma,” dedi Sam bagaj kapağını kapatırken.

Doğan güneşin loş ışığında köprübaşına kadar yürüdüler. Haritada görüldüğü gibi, patika, köprünün yirmi metre doğusundaydı. Önde Sam arkasında Remi nehrin yukarısına doğru ilerlediler.

İlk beş yüz metreyi kolayca aştılar, patika bir metre genişliğinde ve çakıl kaplıydı. Ama çok geçmeden yokuş dikleşirken, birbiri ardına virajlar belirdi. Bitki örtüsü sıklaşmış, başlarının üstü ağaçların oluşturduğu bir sayvanla örtülmüştü. Sağ alt tarafta nehrin coşkulu homurtusu duyuluyordu.

Bir süre daha ilerledikten sonra yol ikiye ayrıldı. Sol taraftaki yol doğuya, nehirden ayrı bir yöne gidiyordu; sağdakiyse aşağıya, nehre doğru inmekteydi. Birkaç dakika durdular; haritaya ve Sam'in iPhone'nundaki pusulaya baktıktan sonra sağ taraftaki yolu takip ettiler. Beş dakika daha yürüdükten sonra yüzeyinde kabaca basamakların kesildiği, kırk beş derecelik bir açıyla oluşan yamaca vardılar. Artık bir patikada değil, derme çatma bir asma köprünün üzerinde yürüyorlardı; sol tarafı kayalığa trifon vidalarla tutturulmuştu. Üstünü saran sarmaşıklar destekleri o kadar sıkı sarmıştı ki, köprü yarı insan yapımı, yarı doğalmış gibi görünüyordu.

“Dipsiz bir çukura bakıyormuşum gibi geliyor,” dedi Remi. “Hadi canım,” dedi Sam. “Çok ilginç görünüyor.”

“Bu kelimeyi sen söyleyince tehlike ile eş anlamlı oluyor.”

“Hiç de değil.”

“Nereye kadar uzandığını görebiliyor musun?”

“Hayır. Bence kayalık tarafından ayrılmayalım. Eğer zemin çökecek olursa, herhalde sarmaşıklar bizi taşıyabilir.”

“Yine sevdiğim bir kelime, ‘herhalde’.”

Sam bir adım atıp yavaşça ağırlığını kalasın üstüne verdi. Biraz gıcırdaması dışında, tahta sağlam gibiydi. Sam temkinli adımlar atarak üç metre kadar yürüdü.

“Buraya kadar sağlam,” diye seslendi Sam.

“Geliyorum,” diye karşılık verdi Remi.

Köprünün uzunluğu otuz metre kadardı. Diğer tarafında patika önce yamaçtan aşağıya kıvrımlarla iniyor, sonra da yokuş yukarı çıkıyordu. İleride ağaçlar seyrelmekteydi.

“İkinci raund,” dedi Sam.

“Ne?” dedi Remi onun tam arkasında durarak. “Ah, olamaz!”

Bir asma köprü daha vardı.

“Galiba bunlar hiç bitmeyecek,” dedi Remi.

Remi haklıydı, ikinci köprünün karşı tarafında patikanın devamı ve ardından gelen bir asma köprü daha vardı. Bunu izleyen kırk dakika boyunca bu sıra devam etti: patika, köprü, patika, köprü. Nihayet, patikanın beşinci kısmında Sam durdu ve haritayla pusulasına baktı. “Yaklaştık. Mağara girişi altımızda bir yerde olmalı.”

Ayrılıp patikanın altında ve üstünde bir iniş noktası aradılar. Girişi bulan Remi oldu. Patikanın nehir tarafında, bir ağacın gövdesine tutturulmuş olan paslı bir kablo merdiven vardı. Sam yüzüstü uzandı; Remi iki eliyle onu kemerinden tutarken çalılıarın arasından sürünerek ilerledi. Sonra kıvrılarak geri çıktı.

“Bir kaya tabakası var, merdiven bunun iki metre yukarısında son buluyor. Oradan atlamak zorundayız.”

“Tabii, ya,” dedi Remi gergin bir gülümsemeyle.

“Önce ben gireyim.”

Dizleri üstündeki Remi uzanıp kocasını öptü.

Sam sırt çantasını çıkarıp Remi’ye verdikten sonra yengeç yürüyüşüyle çalılıarın arasından ilerledi. Kollarını ağacın gövdesine dolayıp kendini aşağıya bıraktı, merdivenin en üst basamağım bulana kadar ayakları boşlukta sallandı.

“Merdivene ulaştım,” diye seslendi Remi’ye. “İnmeye başlıyorum.”

Sam görüş alanından çıktı. Otuz saniye sonra sesi duyuldu. “Aşağıya indim. Çantaları kenardan atıver.” Remi sürünerek yaklaşıp ilk çantayı aşağıya bıraktı.

“Aldım.”

İkinci çantayı da bıraktı.

“Bunu da aldım. Hadi, şimdi sıra sende. Sana ne yapacağını söylerim.”

“Geliyorum.”

Remi sondan ikinci basamağa vardığında vücudunun alt kısmı boşlukta sallanmaya başladı. Sam uzanıp kollarını onun kalçasına doladı. “Seni tuttum.”

Remi kendini bırakınca Sam, onu yavaşça yere indirdi. Remi kask lambasını düzelttikten sonra etrafına bakındı. Üstünde durdukları kaya iki metre genişliğindeydi ve nehrin birkaç metre yukarısında bir çıkıntı oluşturuyordu. Uçurumun ön cephesinde kayaya vidalanmış bir kasırğa çiti vardı. Çitin sol alt köşesi kayadan ayrılmıştı. Kırmızı-beyaz bir uyarı levhasında Nepalce ve İngilizce kelimeler yazılıydı.

TEHLİKELİDİR GİRİŞ YASAKTIR

Bu kelimelerin altındaysa bir kuru kafa resmi vardı.

Remi gülümsedi. “Bak Sam, senin ‘ilginç’ sözcüğünün evrensel simgesi.”

“Çok komiksin,” dedi Sam. “Mağaraya girmeye hazır mısın?”

“Bu soruya hayır dediğimi hiç duydun mu?”

“Hiç duymadım sevgilim.”

“Hadi bakalım.”

Çitteki aralıktan sürünerek içeriye girer girmez neden mağaranın serüvencilere yasaklandığını anladılar. Ayağa kalkmaya çalışırken Sam’in kolu zemindeki bir çatlağın içine girdi. Genişliği ancak Sam’in kolu kadardı. Hareket halinde olsaydı mutlaka kemiği kırılırdı; eğer yürüyor olsaydı, ayak bileğinin kırılması kaçınılmazdı.

“Bu kötüye alamet mi, yoksa sadece bir uyarı mıydı?” diye sordu Sam, Remi onun kalkmasına yardım ederken.

“Bence İkincisi.”

“Sana aşık olmamın 640. nedeni...” dedi Sam. “Her zaman İyimsersin.”

El fenerlerini tünelin duvarlarına tuttular. Buldukları yer Sam’in iki kolunu yana açabileceği genişlikteydi, fakat yüksekliği Remi’nin boyunu sadece birkaç santim aştığı için Sam başını ederek durmak zorundaydı. Zemin adamakıllı sert ve pürüzlüydü.

Sam burnunu çekerek başını çevirdi. “Kuru bir koku var.”

Remi avucunu tavana ve duvara sürdü. “Kupkuru.”

Hiç değilse rutubet yok denecek kadar azdı. Kuru bir ortam 'la olsa, mağaracılık tehlikeli bir işti; su olması bunu daha da tehlikeli hale getiriyordu, çünkü zemin, tavan ve duvarlar en küçük bir temasla çökebilirdi. Buna rağmen, Bagmati Nehri’nin görünmeyen kolları ayaklarının altından akıyor olabilirdi, bu nedenle mağaranın yapısı hiçbir uyarı olmadan değişebilirdi.

Sam önde, yürümeye başladılar. Tünel önce sola doğru keskin bir dönüş yaptıktan sonra sağa kıvrıldı ve karşılarında ilk engeli gördüler. İnsan yapımı, duvardan duvara uzanan ve hem zemine hem tavana sokulmuş demir parmaklıklar vardı.

“Adamların şakası yokmuş,” dedi Sam fenerini paslı demirin üstünde gezdirerek. Kim bilir kaç serüvenci girişteki kasırga çitini aştığı için sevinirken bu engelle karşılaşmıştı?

Remi parmaklığın önünde diz çöktü. Teker teker her birini yokladı. Dördüncü denemesinde metalden bir gıcırdama sesi geldi. Gülerek Sam’e baktı. “Paslanmanın güzelliğine bak. Bana yardım etsene.”

Birlikte demiri ileriye geriye zorladıktan sonra nihayet yuvası içinde gevşetebildiler. Tavandan aşağıya taş parçaları ve toz yağdı. İki dakika daha uğraştıktan sonra parmaklık yuvasından söküldü ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Sam bunu yerden alıp tekrar açılan boşluğun yanına götürdü. İki ucunu inceledi.

“Kesilmiş,” dedi Remi’ye göstererek.

“Asetilen şaloması mı?”

“Yanık izi yok. Bence demir testeresi kullanılmış.”

Sam fenerini parmaklığın yuvasına tuttu, birkaç santim altta metal bir çotuk gördü.

Remi’ye döndü. “İşler karışıyor. Birisi buraya daha önce gelmiş,” dedi.

“Ve kimsenin haberi olmasın istemiş.”

Sam pusulasından bir rota çıkarıp defterinde kabataslak bir harita çizdikten sonra boşluktan içeriye geçip demir parmaklığı eski halindeki gibi dik olarak yerleştirdiler ve yola devam ettiler. Tünel zikzaklar çizmeye ve daralmaya başlamıştı; çok geçmeden tavanın yüksekliği bir buçuk metre kadar oldu. Sam ve Remi’nin dirsekleri duvarlara sürtünüyordu. Yol aşağıya doğru iniyordu. El fenerlerini bırakıp kask lambalarını açtılar. Yokuş artık otuz derecelik bir eğim halindeydi; kaya çıkıntılarına tutunmaya ve basmaya çalışıyorlardı.

“Dur,” dedi Remi. “Duydun mu?”

Yakında bir yerden su sesi geliyordu.

“Nehir,” dedi Sam.

Altı metre daha ilerledikten sonra tünel düzleşti ve kısa bir koridor oldu. Sam zeminin tekrar yükseldiği noktaya yürüdü.

“Neredeyse dikey,” diye seslendi Sam. “Dikkatli olursak tırmanabiliriz...”

“Sam, şuna bak!”

Sam dönüp Remi’nin durduğu yere gitti, Remi pür dikkat duvardaki bir şeye bakıyordu. Kask lambasının ışığı altında kayanın üstündeki yarım dolar büyüklüğünde bir nesne gördüler.

“Metale benziyor,” dedi Sam. “Oraya tırmansana.”

Sam diz çöktü, Remi onun omuzlarına çıktı. Sam yavaşça ayağa kalkarken Remi de dengesini

sağlamak için duvara tutunuyordu. Birkaç saniye sonra Remi, “Bu bir ray mihı,” dedi.

“Ne dedin?”

Remi tekrarladı. “Başı dışarıda kalacak gibi kayaya gömülmüş. Dur bakayım... Galiba... İşte! Çok sıkı ama onu birkaç santim dışarıya çıkarmayı başardım. Yarım metre üstünde bir tane daha var Sam. Başka bir tane daha. Ayağa kalkıyorum. Hazır mısın?”

“Hadi.”

Remi şimdi ayakta durabiliyordu. “Bunlar sıra halinde dizilmiş. Yedi metre kadar yukarıya uzanıyorlar ve bir rafa benziyor.

Sam bir an düşündükten sonra, “İkincisini de dışarıya kaydırabilir misin?” diye sordu.

“Dur bir dakika. Tamam,” dedi Remi.

“Tamam, şimdi aşağıya in,” dedi Sam. Remi yere basınca da ona, “İyi iş başardın,” dedi.

“Sağ ol,” dedi Remi. “Bunların yerden bu kadar yüksekte oluşuna tek bir neden düşünebiliyorum.”

“Fark edilmesin diye...”

“Evet. Bayağı da eski görünüyorlar,” dedi Remi.

“Yaklaşık 1973’den beri mi?” dedi Sam, Lewis King’in kaybolduğu yılı kastederek.

“Mümkün.”

“Tahminimde yanılmıyorsam, Bully veya başka bir mağaracı kendisine bir merdiven yapmış. Ama nereye çıkmak için?”

İkisi de kask lambalarını duvara çevirdi.

“Öğrenmenin tek yolu var,” dedi Remi.

Çivilerden oluşan bu dik merdiveni çıkmak zaten Sam için çok zor olacaktı, ama önce ilk basamağa erişmesi gerekiyordu. Bunun için ipini çıkarıp ucuna bir ilmek attı ve ikinci çiviye kement atmaya çalıştı. İki dakika uğraştan sonra duvara tırmanmak için paraşüt teli kullanarak ipe bir prusik düğümü attı.

Bir ayağım birinci basamağa yerleştirip sol eliyle ikinci basamağı tuttuktan sonra kemendi çözüp emniyet kemerine taktı. Sonra uzanıp üçüncü çiviye tuttu ve yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Beş dakika sonra tepeye varmıştı.

“Denemeye değmez, ama...” diye seslendi aşağıya doğru. “Tırmanırken çivilere gerek kalmayacak kadar çok tutamaç var.”

“Bunları yerleştirmek adamakıllı beceri ister.”

“Ve kuvvet...”

“Ne görüyorsun?” diye sordu Remi.

Sam kask lambasını baktığı noktaya odaklamak için boynunu çevirdi. “Sürünecek kadar boşluk var. Omuzlarımdan geniş değil. Dur biraz, sana ipi sarkıtayım.”

Sondan ikinci çiviye söküp yerine SLCD taktı. Buna da önce bir tespit segmanı, sonra ipi ilişirdi, ipi Remi’ye sarkıttı.

“Tamam, tuttum,” dedi Remi.

“Orada bekle. Önce bir keşif yapayım. Eğer bir şey göremezsem ikimizin de burada olmasının bir anlamı yok.”

“İki dakika, sonra peşinden geliyorum.”

“Ya da bir çığlık veya güm diye bir düşme sesi duyarsan.”

“Çığlık ve güm sesi çıkmasına izin vermiyorum.”

“Hemen dönerim.”

Sam iki ayağının da en üst çiviye sağlam basması için duruşunu ayarladıktan sonra kollarını bir kaya çıkıntısına doladı. Buna tutunarak kendini yukarıya çekti, artık bacakları boşlukta sallanmıyordu.

Sam’in kask lambası sadece üç dört metre ötesini aydınlatabiliyordu. Bunun gerisi zifiri karanlıktı. İşaretparmağını yalayıp havada tuttu. Havada hiçbir kıpırtı yoktu, bu iyiye alamet değildi. Mağaralara giriş çoğu zaman işin en kolay yanındır, çıkış daima daha zor olur, bu nedenle aklı başında her mağaracının gözü hep ikinci bir çıkış yolu arar. Özellikle de bunun gibi haritalanmamış yerlerde.

Sam saatinin kronometresini çalıştırdı. Remi, ona iki dakika tanımişti, karısını iyi tanıdığı için iki dakika dolar dolmaz onun da tırmanmaya başlayacağını biliyordu.

Öne doğru sürünmeye başladı. Üstündeki gereçler kayalık zeminde takırdıyor ve büyük bir gürültü çıkarıyordu. Birden kafasının içinde “tonlarca” kelimesi beliriverdi. O anda vücudunun üzerinde tonlarca kaya olduğu geçti aklından. Bu düşüncüyü aklından çıkarmaya çalışarak, bu kez daha yavaşça sürünmeye başladı.

Yedi metre yol aldıktan sonra saatine baktı. Bir dakika geçmişti. Sürünmeye devam etti. Tünel önce sola, sonra sağa kıvrıldı ve yukarıya doğru bir açı yapmaya başladı. Önce hafif olan bu eğim az sonra dikleşti. Sam baca tırmanıcılarının yöntemini uyguluyordu. Zemindeki bir tümseğin üstünden geçtikten sonra daha geniş ve düz bir alana vardı. Biraz daha ilerlediğinde, kask lambası sürüdüğü boşluğun iki katı genişlikte bir yeri aydınlattı.

Boynunu çevirip omzu üzerinden seslendi. “Remi, orada mısın?”

“Buradayım.”

“Galiba bir şey buldum.”

“Oraya geliyorum.”

Sam kask lambasını duvarlarda ve tavanda gezdirirken Remi'nin sürünerek gelişini işitiyordu.

Remi onun bacağını tutup hafifçe sıktı ve, “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

Sam ileri derecede klostrofobikti, yani, kapalı yerde kalma korkusu vardı; bunun gibi dar ve kapalı alanlarda kendine hâkim olmak için yoğun çaba harcardı. Şimdi de böyle bir durumla karşı karşıyaydı. Remi buna hayal gücü sahibi olmanın kötü yanı diyordu. İhtimaller giderek gerçekmiş gibi görünür, aslında pekâlâ emniyetli olan bir mağara en küçük bir darbeyle üstüne çöküverecek bir ölüm tuzağıymış gibi algılanırdı.

“Sam, iyi misin?” diye sordu Remi.

“Evet. İçimden Wilson Pickett'in ‘In the Midnight Hour’ şarkısını söylüyorum.”

Sam fena piyano çalmaz, Remi de kemanda iyiydi. Zaman bulduklarında düetler yaparlardı. Her ne kadar soul müzik bestecisi Wilson Pickett'in tarzı klasik müzik enstrümanlarına pek uymasa da, karıkoca bunu denemeyi seviyorlardı.

“Ne buldun?” diye sordu Remi.

“Daha çok çalışmam gerekecek. Ve sesim bu tarz şarkılara pek uymuyor...”

“Ben ileride ne gördün diye sordum.”

“Ha, o mu? Bir açıklık.”

“Devam et. Bu boşluk bana çok dar geliyor.”

Sam'in gülümsemesini Remi görmedi. Karısı nazik davranıyordu. Her ne kadar Sam'in erkek egosu fazla kırılğan değilse de, Remi onun gururunu okşamanın doğru olacağını düşünürdü.

“Hadi o zaman,” dedi Sam ve sürünmeye başladı. Açıklığa varması otuz saniyeyi geçmedi. Etrafına bakındıktan sonra, “Üç metre çapında daire biçiminde bir çukur. Dibini göremiyorum, fa kat guruldayan suyun sesi işitiliyor... büyük ihtimalle Bagmati'nin yeraltındaki kollarından biridir. Tam karşımızda başka bir açıklık var, ama yaklaşık dört metre daha yüksekte.”

“Aman ne hoş. Duvarlar nasıl?”

“Çapraz biçimde dikitler var, en büyüğü beyzbol sopası kalın lığında. Diğerleri onun yarısı kadar.”

“Merdiven amaçlı çivi yok mu hiç?”

Sam kask lambasını duvarlarda gezdirdi. “Hayır, ama tam başımın üstünde sallanan bir mızrak var.”

“Anlayamadım. Ne dedin?”

“Evet. Mızrak duvara deri bir kayışla tutturulmuş. Bu kayış mızrağın altına doğru sarkıyor ve ucuna bir tahta parçası baklanmış.”

“Tuzak teli,” diye bir tahminde bulundu Remi.

“Bence de.”

Mezarlarda, kalelerde ve ilkel sığınaklarda davetsiz misafirleri engellemek amacıyla kurulmuş buna benzer tuzaklar görmüşlerdi. Kim bilir ne kadar eski olan bu tuzağın amacı hiçbir şeyden kuşkulandıktan yürüyen davetsiz misafirin ensesine mızrağın saplanmasıydı. Sam ve Remi'nin anlayamadığı şey, bu bubi tuzağının neyi korumak için kurulduğuydu.

“Mızrağı tarif etsene,” dedi Remi.

“Daha iyisini yapayım,” dedi ve Sam sırtüstü dönüp ayaklarını tavana dayadı. Biraz kıvrıldıktan sonra gövdesinin üst kısmı açıklığın içine girmişti.

“Dikkatli ol,” diye uyardı Remi.

“Merak etme. Bak, bu çok ilginç işte. Tek mızrak var, ama iki tane daha bağlantı noktası

görüyorum. Ya diğer iki mızrak daha önce düşmüş ya da kurbanlarına isabet etmiş.”

Uzanıp mızrağın tahta sapını tuttu. Çürümüş görünümüne rağmen deri kayış şaşırtacak kadar sağlamdı. Sam iyice uğraştıktan sonra kayışı koparabildi. Mızrağı ters çevirip Remi’ye doğru uzattı.

“Tamam, tuttum.” Birkaç saniye inceledikten sonra, “Bana hiç tamdık gelmedi,” dedi Remi. “Silah uzmanı sayılmam, ama böyle bir tasarım hiç görmedim. Çok eski... sanırım, en az altı yüz yıllık. Birkaç fotoğrafını çekeyim, belki buraya tekrar dönemeyiz.”

Remi çantasından fotoğraf makinesini çıkarıp mızrağın on İki tane fotoğrafını çekti. O bunu yaparken Sam de çukura daha yakından bakıyordu. “Başka bubi tuzağı göremedim. Meşalenin aydınlığında nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum.”

“Korkunç olmalı,” dedi Remi. “Düşünsene. Arkadaşlarından biri ensesine saplanan mızrakla bu dipsiz çukura düşüyor ve sen de ardından titrek meşale aleviyle ona bakıyorsun.”

“Bu en cesur kaşifleri bile caydırır,” dedi Sam.

“Ama bizi değil,” dedi Remi. Sam, onun sesindeki kinayeyi sezebiliyordu.

“Planımız nedir?”

“Her şey o dikitlere bağlı. Arkada bıraktığımız ipi getirdin mi.

“Burada.”

Sam, Remi’nin uzanan elini hissedene kadar tespit segmanını tutup ip sarmalını kendine doğru çekti. Önce boştaki ucuna bir ilmek attı, bunu bir durdurucu düğüm izledi; ağırlık olsun iye de tespit segmanını ilişti. Kollarının serbestçe açıklığa uzanabilmesi için pozisyonunu ayarladıktan sonra ipi çukurun karşı tarafına fırlattı; karşıdaki tünel açıklığının altında bulunan bir dikiti hedeflemişti. Iskalayınca ipi geri çekti, bir kez daha denedi. Bu kez ilmeği çıkıntının tepesine getirdi. Düğüm dikitin dibine kayana kadar ipi oynattı, sonra da düğümü sıkıştırdı.

“Dayanıklılık testi için bana yardım eder misin? diye sordu Remi’ye. “Üç deyince var gücünle asıl. Bir... İki... Üç!”

Birlikte ipe asılıp dikiti duvardan sökmek için ellerinden geleni yaptılar. Dikit yerinden bile oynamadı. “Sanırım emniyetli, dedi Sam. “Duvarda bir çatlak bulabilir misin?”

“Arıyorum... Bir tane buldum.

Remi yaylı bir makarayı çatlağın içine sokup ipi önce bundan, sonra da çark mandallı tespit segmanından geçirdi. “İpi çekebilirsin.” Sam çekince ip gerginleşti. Denemek için şöyle bir yokladı.

“Sağlam görünüyor.”

“Sanırım, söylememe gerek yoktur...” diye başladı Remi.

“Neyi... dikkatli olmamı mı?”

“Evet.”

“Gerek yok, ama söylemen yine de hoşuma gidiyor.

“İyi şanslar.”

Sam iki eliyle tutunup ağırlığını ipe verdi. “Mandal nasıl görünüyor?”

“Sağlam.”

Sam derin bir nefes alıp bacaklarını boşluğa bıraktı. Havada sallanır durumdayken kulağı kayadan gelebilecek bir çatlama sesindeydi. Hareket etmeden bir on saniye bekledi. Sonra bacaklarını yukarı çekip bileklerini ipe doladı ve çukurun karşı tarafına doğru ilerledi.

Sam yarı yola vardığında Remi, “Bu taraf sağlam,” diye seslendi.

Sam karşı duvara erişince önce tek sonra iki eliyle dikite tutundu, sonra bacaklarını yukarı çekip sağ topuğunu bir çıkıntıya dayadı. Yavaşça dikitin tepesine tünedi. Biraz soluklandıktan sonra açıklık başının hizasına gelene kadar ayağa kalktı. Az sonra boşluğun içine girdi.

“Hemen dönerim,” diye seslendi Remi’ye. Otuz saniye sonra geri döndü. “Fena görünmüyor. Biraz

ileride genişliyor.”

“Geliyorum,” dedi Remi.

İki dakika sonra o da karşıya geçmiş, Sam, onu açıklığa doğru çekiyordu. Altlarındaki sağlam kayanın verdiği güvenle birkaç dakika dinlendiler.

“Bu bana üçüncü buluşmamızı hatırlattı,” dedi Remi.

“Dördüncüsü,” diye düzeltti Sam. “Üçüncü buluşmamızda ata biniyorduk. Dördüncüsünde kayalığa tırmanmıştık.”

Remi gülümseyerek onun yanağına bir öpücük kondurdu.

”Bir de erkekler böyle şeyleri hatırlamaz, derler.”

“Kim demiş bunu?”

“Seni tanımamış olanlar.” Remi başım sağa sola çevirerek kask lambasının ışığında etrafı taradı. “Bubi tuzağı gibi bir şey var mı?”

“Henüz rastlamadım. Yine de gözümüzü dört açalım. Ama senin o mızrağın yaşıyla ilgili tahminin doğruysa, tuzağın hâlâ işliyor olması az ihtimal.”

“Ünlü son sözler.”

“Mezar taşıma yazdırabilirsin.”

Remi arkasında, Sam önde sürünerek ilerlemeye başladı. Sam’in dediği gibi, boşluk birkaç saniye sonra genişledi. Yedi met re eni, iki metre yüksekliği olan böbrek şeklinde bir oyuktu. Karşı duvarda her biri yedi santim genişliğinde üç tane dikey yarık vardı.

Doğrulup, başlarını eğerek ilk yarığa doğru yürüdüler. Sami kask lambasını bunun içine doğrulttu. “Ucu tıkalı.” Remi diğerine baktı, onun da ucu tıkalıydı. Üçüncüsü de biraz daha derin olma sına rağmen diğerleri gibi tıkalıydı.

“Boşa giden ümitler,” dedi Sam.

“Belki de öyle değildir,” dedi Remi ve sağ taraftaki duvarı doğru yürüdü; Kask lambası duvarın tavanla birleştiği yerde rengi daha koyu olan dikey bir kayayı aydınlattı. Biraz yaklaşıncı bunun daha da büyüdüğünü ve tavana kadar yükseldiğini gördüler. Bu bir tüneldi.

Sam ve Remi açıklıktan içeriye baktılar. Kırk beş derecelik bir açıyla yedi metre kadar yükseldikten sonra zemindeki bir tümsek le son buluyordu.

“Sam benim gördüğümü sen de...”

“Görüyorum.”

Zemindeki bir yarıktan dışarıya çıkmış olan şey bir çizme tabanıydı.

9

Chobar Koyağı, Nepal

Çizme tabanında hiç iplik göremeyen Sam ve Remi bu çizmenin hiç de yeni olmadığını anladılar; dışarı sarkan ayak parmağı iskeletine bakılırsa sahibi de bu gezegenden çok uzun zaman önce ayrılmıştı.

Gözleri iskelet ayağı takılı kalan Remi, “Ne tuhaf, artık böyle peyler beni şaşırtmıyor,” dedi.

“Bugüne kadar epey iskelet gördük,” dedi Sam. Yaptıkları iş Hereği böyle sahnelerle karşılaşmaları doğaldı. “Herhangi bir tel tuzağı görüyor musun?”

“Hayır.”

“Etrafa bir bakalım.”

Sam bacaklarını bir duvara, sırtını da diğerine dayayıp Remi’yi yukarıya çektikten sonra

zemindeki tümseğe doğru ilerledi. Kask lambasıyla etrafı taradıktan sonra, “Emniyetli,” diye seslendi. “Bunu görmek hoşuna gidecek Remi.”

Remi hemen onun yanında bitiverdi. Birlikte dizleri üstüne çöküp iskeleti incelediler.

Yırtıcı hayvanlardan uzakta ve mağaranın kuru havası içinde ceset kısmen mumyalaşmıştı. Katmanlı deriden yapılmış elbisesiye hiç bozulmamış gibiydi.

“Herhangi bir yara izi göremiyorum,” dedi Remi.

“Kaç yaşındadır?”

“Tahminimce... en az dört yüz yıllık.”

“Yani, mızrakla aynı zamana denk geliyor.”

“Evet.”

“Bu bir üniformaya benziyor,” dedi Sam elbise koluna dokunarak.

“Öyle olmalı,” dedi Remi cesedin kemer kılıfından sarkan hançer kabzasını işaret ederek.

İskeletin bulunduğu düz zeminden birkaç adım ötede tünel genişleyerek otuz metre karelik bir oyuk haline geliyordu. Duvara oyulmuş nişlerde mum çotukları vardı. Duvarlardan birinin dibinde bir ateş kalıntısı, hemen yanındaysa küçük bir hayvana ait kemikler görünüyordu. Oyuğun uzak ucunda yatak gibi bir şey yanında da kılıfı içinde bir kılıç, altı tane ilkel mızrak, bir yay ve içinde altı tane ok bulunan bir sadak durmaktaydı. Etrafa çeşitli nesnelere saçılmıştı: bir kova, yarısı çürümüş bir sarmal ip, bir deri çanta, tahta ve deri kaplı bir kalkan ve bir tahta sandık...

Remi ayağa kalkıp oyuğun içine dikkatlice baktı.

“Belli ki arkasından düşmanlarının geleceğini biliyormuş,” dedi Sam. “Göründüğü kadarıyla burası onun son savunma noktası. Ama neyi koruyormuş?”

“Belki bununla ilgilidir,” dedi Remi tahta sandığın yanında çömelerek. Sam yanına gitti. Küçük bir sedir büyüklüğündeki sandık kübik biçimdeydi, cilalıydı ve omuzda taşınabilmesi için dört yanından kayışları vardı. Çok ustaca yapılmış ek yerleri neredeyse görünmüyordu. Sam ve Remi menteşe veya kilit mekanizması göremediler. Sandığın tepesine dört Asya simgesi kazınmıştı.

“Bu lisanı tanıdın mı?” diye sordu Sam.

“Hayır.”

“Bu çok ilginç,” dedi Sam. “Modern ahşap işçiliği gereçleriyle bile böyle bir şeyi yapabilmek büyük hüner ister.”

Parmağıyla kenarına sertçe tıklatınca tok bir ses çıktı. “İçi dolu galiba.” Sandığı hafifçe salladı. İçinden belli belirsiz bir tıkırtı sesi geldi. “Ama dolu değil. Üstelik çok hafif. Herhangi bir işaret görmüyorum. Ya sen?”

Remi de eğilip sandığı inceledikten sonra başını iki yana salladı. “Ya altı?” Sam sandığın altını çevirdi. Remi inceledikten sonra, “Burada da bir şey yok,” dedi.

“Birisi bunu yapmak için adamakıllı emek harcamış,” dedi Sam. “Ve göründüğü kadarıyla buradaki dostumuz onu korumak için hayatını vermeye hazırmış.”

“Belki daha da fazlası vardır,” dedi Remi. “Eğer bu inanılmaz bir tesadüf değilse, sanırım Lewis King’in aramakta olduğu şeyi bulduk.”

“Eğer öyleyse, Lewis neden bunu bulamamış? Hem de o kadar yaklaşmışken?”

“Çukurun karşı tarafına geçemediyse, hayatta kalabilir miydi?” diye sordu Remi.

“Bunun cevabını sadece bir kişi bilebilir.”

Mağarada bulunan şeylerin bir listesini çıkarmaya başladılar. Bir daha ne zaman buraya dönebileceklerini bilmedikleri ve oradaki nesnelere pek azını yanlarında götürebilecekleri için ellerinde sadece dijital fotoğraflar, çizimler ve aldıkları notlar olacaktı. Neyse ki, tecrübesi ve eğitimi sayesinde Remi’nin böyle bir şeyin altından kalkabilecek donanımı vardı. İki saatlik zahmetli

bir çalışmadan sonra görevin tamamlandığını bildirdi.

“Bekle,” dedi Remi kalkanın yanında çömelerek.

Sam yanına geldi. “Ne buldun?”

“Bu sıyrıklar... ışıktaki belli oldu. Sanırım...” Eğilip derin bir nefes aldı ve kalkanın deri yüzeyi üstüne üfledi. Birikmiş tozlar havaya dağıldı.

“Bunlar sıyrık değil,” dedi Sam ve üfleyerek kalan tozları süpürdü. Kalkanın yüzeyi tam olarak ortaya çıkmıştı.

Remi'nin de kuşkulandığı gibi o sıyrıklar aslında derinin üstü yakılarak yapılmıştı.

“Bu bir ejderha resmi mi?” diye sordu Remi.

“Ya da bir dinazor. Herhalde kendisinin veya bağlı olduğu birliğin armasıdır.”

Remi gravürün birkaç fotoğrafını çektikten sonra ayağa kalktılar. “Bu kadarı yeter,” dedi. “Sandığı ne yapacağız?”

“Onu götürmeliyiz. Bence dostumuz bu sandık için kendisini buraya kapatmış, içinde her ne varsa uğrunda ölmeyi göze almış.

“Haklısın.”

Sam yerdeki kayışlardan yararlanarak sandığı kendi sırt çantasının üstüne bağladı. Mağaranın içine son bir kez göz attıktan ve iskeletle vedalaştıktan sonra oradan ayrıldılar.

Önden giden Sam çukurun ağzından aşağıya baktı ve, “Bak, bu zor işte,” dedi.

“Neden olduğunu söyler misin?”

“İpin ucunu göremiyorum.”

“Uzanıp...”

“Bu pek güvenli değil. Şu anda diğer açıklığın üstündeyiz. Bu açıdan ilmeği geçirmeye çalışırsam, kayıp gidebilir. Sonra onu bir daha geri çekemeyiz.”

“O halde tek bir seçeneğimiz var...”

“...aşağıya inmek,” dedi Sam.

Sam bir dakika içinde kendisini ipe bağladı. Bu sırada Remi de açıklığın tam altındaki bir yarığa kazık çaktı ve ikinci bir bağlanma noktası hazırladı. Bu bittikten sonra Sam yavaş adımlarla dikitlerin üstünde yürümeye başladı. Onu yukarıdan izleyen Remi arada bir ona durmasını söylüyor, ipin kayadaki çıkıntılara sürtünmemesi için onu uyarıyordu.

İki dakika süren dikkatli çalışmadan sonra Sam durdu. “Diğer makaranın yanına vardım. İyi haber: makara yerinden söküldü.” Eğer ip ayrılıysaydı, kalan kısmını boşta olan ucuna eklemek zorunda kalacaklardı. Şimdi Sam'in elinin altında yirmi metrelik ip vardı. Dibe varana kadar yetip yetmeyeceği belli değildi. Eğer aşağıda onları Bagmati Nehri'nin buz gibi suyu bekliyorsa, ısırık kayıbından ölmeden önce sadece on beş dakikaları olacaktı.

“Bunu iyiye alamet olarak görüyorum,” dedi Remi.

Adım adım, büyük bir dikkatle Sam inmeye devam etti. Yukarıdan bakınca kask lambası küçük bir dikkörtgen ışık olarak görünüyordu.

“Artık seni göremiyorum,” diye seslendi Remi.

“Merak etme. Düşecek olursam sana yeterince dehşetli bir çığlık atarım.”

“Senin çığlık attığını hiç duymamıştım Fargo.”

“Ağzını hayra aç, bu defa da duymayacaksın.”

“Duvarlar nasıl?”

“Daha çok... Hoop!”

“Ne oldu?”

Karşılık yoktu.

“Sam!”

“İyiyim. Bir an için bastığım yer kaydı. Duvarlar buzlanmaya başladı. Suyun buğusundan olmalı.”

“Çok mu kötü?”

“Duvarların üstünde sadece ince bir tabaka var. Ama artık dikitlere güvenemem.”

“Yukarı gel artık. Başka bir yol buluruz.”

“Devam ediyorum. Daha kullanabileceğim on metrelik ipim var.”

İki dakika geçti. Artık Sam’in kask lambası sağa sola hareket eden küçük bir nokta haline gelmişti.

Birden parçalanan bir buz sesi duyuldu. Sam’in kask lambası dönmeye, Remi’ye göz kırpar gibi

görünmeye başladı. Tam Remi ona seslenecekken Sam’in sesi duyuldu, “İyiyim. Baş aşağı döndüm, ama bir şeyim yok.”

“Biraz daha ayrıntılı anlat lütfen,” dedi Remi. “Boyunduruğumun içinde dönüp kaydım, ama sana iyi haber: Şu an suya bakıyorum. Başımın üç metre kadar altında.”

“Bunun ardından bir ‘ama’ gelecek gibi.”

“Akıntı güçlü ve su derin görünüyor. Büyük ihtimalle bel hizasında.”

Hızlı bir yürüyüş hızında da olsa, suyun derinliği ve ıssı tehlikeyi artırıyordu. Ters bir adımda sürüklenme ihtimalinin yanı sıra dik durmak için sarf edilen çaba ısı kaybı sürecini artırıyordu.

“Yukarıya dönüyorsun,” dedi Remi. “Tartışma istemiyorum.” “Kabul. Bana bir saniye izin ver... Biraz bekle.”

Karanlığın içinde biraz daha buz kırılma sesleri geldi, ardından suya düşerken çıkardığı ses.

“Bana bir şey söyle Fargo.”

Otuz saniye kadar daha süren buz kırılma sesinden sonra Sam, “Yanda bir tünel var,” diye bağırdı.

On dakika uğraştıktan sonra Sam, “Yeterince büyük,” diye seslendi. “Ayakta durulabilecek yükseklikte, içeriye giriyorum. Bir yere bağlanmam için bana bir dakika lazım.” Remi suya düşecek olursa, bu önlem onu yukarıya çekmek için Sam’e bir imkân sağlayacaktı... tabii, nehirde Remi’yi parçalayacak kayalar olmadığı taktirde...

Sam bu işi bitirip kendini emniyete aldıktan sonra Remi inmeye başladı. Kocasından daha hafif ve çevik olduğu için mesafeyi ondan daha kısa sürede kat etti.

Nihayet Remi tünel girişine geldi. Kask lambaları birbirinin yüzünü aydınlatırken gülüşüler.

“Burada karşılaşmamız ne tesadüf,” dedi Sam.

“Hay aksi!”

“Ne oldu?”

“Kendi kendime bahse girmiştim. Bana, ‘senin gibi bir kızın bu dipsiz çukurda ne işi var, diyeceğini sanıyordum.’”

Sam bir kahkaha attı. “Pekâlâ, şimdi Süpermen numaranı yapacak ve karşı duvara sıçrayacaksın. Seni tutarım.”

Remi birkaç dakika soluklandıktan ve boyunduruğunu dik durabileceği biçimde ayarladıktan sonra atlamaya hazırды. Karşı duvara sıçramak için ayak parmaklarından destek alıp kendini öne itti. Yan duvar yüzüne çarpacakmış gibi görünüyordu. Başım eğdi. Kolları tünelin içine girdiği anda Sam’in elleri onun ellerine yapıştı.

“Tuttum!” dedi Sam. “İki elini bileğime dola.”

Sam, Remi’nin koluna tırmanabilmesi için sağ koluyla ipi biraz gevşetti. Üst gövdesi tünelin içine girince Sam geriye doğru sürünerek onun dizlerini de içeriye çekmesini sağladı. Sonra da ellerin bir nefes verip sırtüstü uzandı.

Remi gülüyordu. Sam başını kaldırıp ona baktı.

“Ne var?”

“Ne var?”

“Beni hep en güzel yerlere götürürsün.”

“Bundan sonra sırada iki kişilik küvette sıcak, köpüklü bir banyo var.”

“Bayıldım.”

Omuzları genişliğinde ve başlarını eğerek yürüyebilecekleri yükseklikte de olsa, tünelin zemini İsviçre peyniri gibi delik deşikti. Bu deliklerden altta akan nehri görebiliyorlardı. Boşluklardan soğuk hava buğusu ve buz kristalleri fişkırıyor ve tünelin içinde sis oluşturuyordu. Geride bıraktıkları çukur gibi, tünelin duvarları da ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Yürüdükleri sırada kalem inceliğindeki buz parçacıkları tavandan düşüp yerde parçalanıyordu. Her ne kadar yerde buz yoksa da, fena halde pürüzlü olan zeminde yürümek dikkat gerektirmekteydi.

“Oyunbozanlık yapmak istemem,” dedi Remi. “Ama bu yolun bizi bir yere çıkaracağını umuyoruz, değil mi?”

“Elbette,” dedi Sam.

“Ya yanılıyorsak?”

“O zaman geri döner, çukurun karşı tarafına geçip, içeriye geldiğimiz yola çıkarız.”

Tünel zikzaklarla kıvrılıyor, kimi zaman yokuş aşağıya kimi zaman yukarıya çıkıyordu, ama Sam’in pusulası yolun hiç değişmeden doğuya yöneldiğini gösteriyordu. Sırayla adımlarını saydılar, ama ne kadar yol aldıklarını gösterecek bir GPS cihazı olmadan bunu anlamaları mümkün değildi.

Tahminine göre yüz metre kat ettikten sonra Sam mola verdi, nispeten sağlam bir zemin bulup üstüne oturdu. Bir miktar suyu, salamı ve kurutulmuş meyveyi paylaştıktan sonra konuşmadan oturdular ve ayaklarının altından akan nehrin sesini dinlediler.

“Saat kaç?” diye sordu Remi.

Sam saatine baktı. “Dokuz.”

Selma’ya nereye gittiklerini söylemişlerdi, ama yerel saatle ertesi sabaha kadar panik düğmesine basmamasını tembih etmişlerdi. O zaman bile yetkililerin bir kurtarma ekibi oluşturması ve onları aramaya başlamaları kim bilir ne kadar sürerdi. Neyse ki, tünel kollara ayrılmamıştı, geri dönmeye karar verirlerse çukuru tekrar bulmakta zorlanmayacaklardı. Ama hangi aşamaya gelince bu kararı vereceklerdi? Bir sonraki dönemeci geçince bir çıkış var mıydı, kilometrelerce ötede miydi, yoksa hiç çıkış yok muydu?

Bu konuyu ne Sam açtı, ne de Remi. Gerek yoktu. Onca yıl birlikte olmak ve nice serüveni paylaşmak onları aynı dalga boyuna sokmuştu. Çoğu zaman yüz ifadeleri ne düşündüklerini anlatmaya yetiyordu.

“O köpüklü banyo vaadini unutmuş değilim,” dedi Remi.

“Sana söylemeyi unuttum, o banyoya bir de masaj seansı ekledim.”

“Sen benim kahramanımsın. Dönelim mi?”

“Bir saat daha gidelim. Karşımıza kırmızı halıyla donatılmış bir çıkış kapısı çıkmazsa, dönüp biraz dinleniriz, sonra da çukurla boğuşuruz.”

“Anlaştık.”

Hem zihinsel hem de bedensel zorluklara alışkın olan Sam ve Kemi bir ritim tutturdular: yirmi dakika yürü, iki dakika dinlen, pusuladan kerteriz çıkarıp haritayı yenile, yola devam et. Yolculuğun geri kalanı çabuk geçti. Sol ayak, sağ ayak, tekrarla. Işık tasarrufu yapmak için Remi kask lambasını çok önceden kapatmış, Sam de kendisinininkini iyice kısmıştı. Alacakaranlık gibi cılız bir aydınlıkta ilerliyorlardı. Zeminden yükselen hava daha da soğumuştü, ayak bastıkları yerler kayganlaşmış, tepeden düşen buz parçacıklarının çatırtısı uyuşmuş beyinlerini tırmalıyordu.

Sam aniden durdu. Arkasından gelen Remi ona çarptı. “Hissediyor musun?” diye sordu Sam.

“Neyi?”

“Soğuk havayı.”

“Sam, zaten...”

“Hayır, yüzümüze çarpan soğuk havayı. Önde bir yerden. Çantamdan çakmağımı çıkarır mısınız?”

Remi çakmağı çıkarıp ona verdi. Sam yerden yükselen buğulardan uzak bir noktaya yürüdü, uygun bir nokta bulup çakmağı çaktı. Remi kocasının yanına gelip koluna girdi. Titrek sarı ışık duvarlardan yansımaya başladı. Alev bir an dalgalandıktan sonra sabitlendi ve doğruca yukarıya doğru dikildi.

“Bekle,” dedi Sam gözleri alevde.

Beş saniye geçti.

Alev yine titredikten sonra aniden yana, Sam’ in yüzüne doğru savruldu.

“İşte!”

“Emin misin?” diye sordu Remi.

“Hava sanki biraz daha ısınmış gibi.”

“İyimserliğe mi kapılıyoruz?”

“Bakalım, öyle mi,” dedi Sam.

Üç metre yürüyüp durdular ve çakmağın alevine baktılar. Alev bir kez daha, bu defa daha kuvvetli olarak geriye savruldu. Sekiz metre daha yürüyüp bu deneyi bir daha yaptılar ve aynı sonucu aldılar.

Remi, “İslık sesi duyuyorum,” dedi. “Rüzgâr olmalı.”

“Bence de.”

Yirmi metre daha yürüdükten sonra tünel ikiye ayrıldı. Çakmağı elinde, Sam önce sol tarafı denedi, olmayınca sağdakine girdi. Alev dalgalandı, sonra ani bir rüzgârla az kalsın sönecekti.

Sam sırt çantasını çıkardı. “Burada bekle. Hemen dönerim.”

Kask lambasını sonuna kadar açıp tünelin içinde gözden kayboldu. Remi onun giderek zayıflayan ayak seslerini dinledi.

Remi saatine baktı, on saniye bekledi, sonra bir daha baktı.

“Sam?” diye seslendi.

Sessizlik.

“Sam, cevap ver...”

Az sonra karanlığın içinde kask lambası belirdi.

“Kusura bakma,” dedi Sam.

Remi endişeli gözlerle ona baktı.

“Kırmızı halı yok,” dedi Sam. “Ama gün ışığıyla yetinir misin?”

Remi gözlerini kısıp ona baktı ve omzuna bir yumruk indirdi. “Hiç komik değilsin Fargo.”

Sam’ in dediği gibi, kırmızı halı yoktu, ama on metre yürüdükten sonra Remi’ yi daha iyi bir yere getirdi: bir boşluktan yukarıya doğru yükselen doğal basamaklar vardı ve bunun tepesinde, on beş metre kadar üstte gün ışığı görünüyordu.

İki dakika sonra Sam sonuncu basamaktan çıkıp bakınca aşağıda kısa bir yan tünel gördü. Burada zemin kaya değil topraklı. Karşı ucunda otlar ve gün ışığı görünüyordu. Sam sürünerek oraya doğru ilerledi, kollarını açıklıktan uzatıp kendini dışarıya çekti. Birkaç dakika sonra Remi de yanına geldi ve birlikte otların üzerine uzanıp, gülüşerek gökyüzüne baktılar.

“Neredeyse öğlen olmuş,” dedi Sam.

Bütün sabahı yeraltında geçirmişlerdi.

Birden Sam doğruldu ve başını sağa sola çevirdi. Sonra Remi’ ye doğru uzanıp kulağına, “Telsiz paraziti,” diye fısıldadı. “Portatif telsiz.”

Sam birkaç metre ötedeki bir bankete doğru süründü ve kenarından başını uzattı. Sonra eğilip geri döndü. “Polis.”

“Kurtarma ekibi mi?” diye sordu Remi. “Kim onlara haber vermiş olabilir ki?”

“Aklıma sadece King ikizleri geliyor,” dedi Sam.

“Nasıl...”

“Bilmiyorum. Belki yanılıyorumdur. Ama işi garantiye alalım.” Buldukları yeri belli edecek her şeyi üstlerinden çıkardılar -kasklar, kask lambaları, sırt çantaları, tırmanma gereçleri, Sam’in haritası, Remi’nin dijital fotoğraf makinesi, yanlarında getirdikleri sandık- ve bunları tekrar tünel girişine sokup önünü otlarla kapadılar.

Tünelle aralarına yarım kilometre mesafe bırakmak için Sam önde, doğuya doğru dar bir vadide ağaçların arasına saklanarak yürüdüler. Bir ara durup telsiz parazitlerini dinlediler. Sam kuzeyde bir noktayı işaret etti. Yüz metre ötede ağaçların arasında yürüyen insanları gördüler.

“Yüzüne bitkin bir ifade takın,” dedi Sam.

“Şu anda bunu çok kolay yapabilirim,” dedi Remi.

Sam, “Hey! Buradayız!” diye seslendi.

Chobar Koyağı, Nepal

Hücre kapısı gıcırdayarak açıldı. Bir gardiyan başını içeriye doğru uzatıp Sam'i inceledi, sanki onun birden dışarıya kaçmak için hamle yapacağını bekler gibiydi. Sonra yana çekildi. Açık mavi, çuval gibi bir eşofman giymiş olan Remi odaya girdi. Yüzünü az önce yıkamıştı, saçları geriye doğru taranıp atkuyruğu yapılmıştı.

Gardiyan bozuk bir İngilizceyle, "Lütfen otur," dedi. "Bekle." Sonra kapıyı kapatıp çıktı.

Benzer bir eşofman giymiş olan Sam masadan kalkıp Remi'nin yanına gitti ve ona sarıldı. Sonra geri çekilip karısına baktı. "Harika görünüyorsun."

Remi güldü. "Budala."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Birkaç dakikalığına sıcak su ve bir bulaşık bezi harikalar yaratıyor. Tabii, sıcak bir duş veya sıcak banyonun yerini tutmaz, ama yine de çok iyiydi."

Birlikte masaya oturdular. Katmandu polisinin onları tuttuğu yer hücreden ziyade bir bekleme odası gibiydi. Duvarlar ve zemin açık gri renkte, yere sabitlenmiş olan masa ve iskemleler de kalın alüminyumdan yapılmıştı. Masanın karşı tarafında, kafesli bir pencere vardı, buradan bakınca ofis görünüyordu. Altı kadar üniformalı memur işbaşında telefonlara cevap veriyor, rapor yazı yor ya da sohbet ediyordu. İki saat önce 'kurtarıldıklarından' beri nazikçe, fakat kesin talimatlar vermeleri dışında onlarla kimse konuşmamıştı.

Polis aracında oraya getirilirken Sam ve Remi dışarıdaki manzarayı seyretmişler, mağaranın neresinden çıktıklarını anlamaya çalışmışlardı. Chobar Koyağı Köprüsü'nü geçtikleri sırada bunu gördüler.

Yeraltı yürüyüşleri onları girdikleri yerden sadece üç kilometre ötede özgürlüğe kavuşturmuştu. Bunu anlayınca Sam ve Remi önce gülüştüler, sonra bu tepkileri yüksek sesli kahkahalara dönüşerek ön koltukta oturan polisleri şaşırttı.

"Polise kim haber vermiş olabilir?" diye sordu Remi, kocasına.

"Bilmiyorum. Anladığım kadarıyla tutuklu değiliz."

"Bizi sorguya çekeceklerini varsaymak zorundayız. Onlara ne anlatacağız?"

Sam bir an düşündü. "Gerçeğe mümkün olduğunca yakın bir şey. Gün doğmadan buraya yürüyüş yapmaya geldik ve kaybolduk, onlar bizi bulana kadar da kayıptık. Bazı noktalarda zorlarsa, 'emin değilim' numarası yap. Donanımlarımızı bulamazlarsa, ne yaptığımızı kanıtlayamazlar."

"Anladım. Ya bizi ne olduğu belirsiz bir suçlamayla Nepal hapisanesine tıklarlarsa?"

"O zaman ..."

Sam sözünü bitirmeden gözlerini kıstı. Remi onun bakışını takip edince ofisin sol tarafında, kapı eşiğinde duran Russell ve Marjorie King'i gördü.

"Keşke şaşırdım diyebilseydim," diye mırıldandı Remi.

"Tam tahmin ettiğimiz gibi."

Ofisin karşı tarafındaki kıdemli çavuş, King ikizlerini fark edip hemen onların yanına gitti. Üçü arasında bir konuşma başladı. Sam ve Remi konuşulandan tek kelime bile anlamasalar da çavuşun davranışı ve vücut dili ikizlerden emir alabileceğini, hatta onlardan korktuğunu belli ediyordu. Sonunda çavuş başını sallayıp tekrar ofise dönerken Russell ve Marjorie koridora çıktılar.

Birkaç dakika sonra odalarının kapısı açıldı, çavuş ve onun astı olan bir memur içeriye girdiler ve Fargo çiftinin karşısına oturdular. Çavuş birkaç saniye Nepalce konuştuğundan sonra astına dönüp başını

salladı. Adam kötü bir aksan, fakat anlaşılır bir İngilizceyle, “Çavuşum bu konuşmayı tercüme etmemi istedi,” dedi. “Kabul ediyor musunuz?”

Sam ve Remi evet anlamında başlarını salladılar.

Çavuş bir şeyler söyledikten sonra tercüme etmeye başladı. “Lütfen kimlik bilgilerinizi doğrulayın.”

“Tutuklu muyuz?” diye sordu Sam.

“Hayır,” dedi memur. “Geçici olarak gözaltındasınız.”

“Hangi gerekçeyle?”

“Nepal yasalarına göre bu aşamada sorunuza cevap vermemiz gerekmiyor. Lütfen kimlik bilgilerinizi doğrulayın.”

Sam ve Remi isteneni yaptılar, asıl noktaya gelene kadar rutin sorular vardı... Neden Nepal’e geldiniz? Nerede kalıyorsunuz? Ziyaret nedeniniz?

“Kaybolduğunuz sırada nereye gidiyordunuz?”

“Belli bir yere değil,” dedi Remi. “Yürüyüş yapmak için çok güzel bir gündü.”

“Otomobilinizi Chobar Koyağı’na park etmişsiniz. Neden?” “O bölgenin çok güzel olduğunu duymuştuk,” diye cevap verdi Sam.

“Oraya geldiğinizde saat kaçtı?”

“Henüz gün doğmamıştı.”

“Neden o kadar erken geldiniz?”

“Biz yerimizde duramayan tipleriz,” dedi Remi.

“Bu ne demek oluyor?”

“Her an hareket halinde olmayı severiz.”

“Yürüyüşünüz sizi hangi yöne götürdü?”

“Bunu bilseydik, kaybolmazdık,” dedi Sam.

“Pusulamız vardı. Yolu nasıl kaybettiniz?”

“İzciliğim zayıftır,” dedi Sam.

Remi de araya girdi. “Ben de sadece izci oymağında kurabiye satardım.”

“Bunda gülünecek bir şey yok Bay ve Bayan Fargo. Size komik mi geliyor?”

Sam yüzüne pişmanlık dolu bir ifade oturttu. “Özür dilerim. Hem çok yorgunuz, hem de mahcup olduk. Bizi bulduğunuz için müteşekkirim. Başımızın dertte olabileceğini kim ihbar etti size?”

Memur soruyu tercüme etti. Çavuş biraz homurdandıktan sonra konuştu. “Çavuşum sadece size sorulan soruları cevaplamanızı istiyor. Bütün günü kapsayan bir yürüyüşe çıktığınızı söylediniz. Peki, sırt çantalarınız nerede?”

“O kadar uzun süreceğini sanmıyorduk,” dedi Remi. “Çok iyi plan yapan insanlar değiliz.”

Sam de üzgün bir şekilde başını sallayarak karısını doğruladı. “Yanınızda hiç malzeme olmadan yürüyüşe çıktığınıza inanmamızı mı bekliyorsunuz?”

“Yanımda İsviçre çakım vardı,” dedi Sam.

Bu cevap tercüme edilince çavuş başını kaldırıp ateş saçan gözlerle Sam ve Remi’ye baktı, sonra ayağa kalkıp odadan çıktı. “Lütfen burada bekleyin,” diyen memur da amirini izledi.

Çavuşun ofisten çıkıp koridora gittiğini görmek onları şaşırtmadı. Sam ve Remi onun sadece sırtını görebiliyorlardı, Russell ve Marjorie görüş alanı dışındaydılar. Sam ayağa kalkıp pencerenin sağ köşesine gitti ve yüzünü cama dayadı.

“Onları görebiliyor musun?” diye sordu Remi.

“Evet.”

“Ve?”

“İkizler çok mutsuz görünüyorlar. Yüzlerinde en küçük bir gülümseme bile yok. Russell elleriyle bir şey anlatmaya çalışıyor... bak, bu ilginç işte.”

“Nedir o?”

“Russell bir kutuyu tarif ediyor... Bizim bulduğumuz sandık büyüklüğünde bir şey”

“Bu iyi. Sanırım bizi buldukları alanı iyice aramışlardır. Yoksa Russell buldukları bir şeyi sormazdı.”

Sam hemen pencereden ayrılıp iskemlesine döndü.

Çavuş ve memur tekrar odaya girip yerlerine oturdular. Sorgulama devam etti, bu kez daha sertti ve aynı sorular sorularak Sam ve Remi’yi tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı. Mutlaka yanınızda gereçleriniz olması gerektiğini biliyoruz, onları nereye bıraktınız? Sam ve Remi işi ağırdan alarak başından beri karar verdikleri hikâyeye sadık kaldılar. Çavuşun sınırları giderek daha çok bozuluyordu.

Sonunda çavuş tehdit etmeye başladı. “Kim olduğunuzu ve hayatınızı nasıl kazandığınızı biliyoruz. Nepal’e karaborsadaki antika eşyalar için geldiğinizi sanıyoruz.”

“Neden böyle düşünüyorsunuz?” diye sordu Sam. “Kaynaklarımız var.”

“Size yanlış bilgi verilmiş,” dedi Remi.

“Sizi ihlal etmekle suçlayabileceğimiz yasalar var, hepsinin de cezaları ağırdır.”

Sam öne doğru uzanıp doğruca çavuşun gözlerine baktı. “Hemen suçlayın o zaman. Tutuklandığımız anda ABD Büyükelçiliği’nin hukuk ataşesiyle görüşmek isteyeceğiz.”

Çavuş bir on saniye kadar Sam’in gözlerine baktıktan sonra arkasına yaslanıp iç geçirdi. Astına bir şeyler söyleyip ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Memur onun sözlerini tercüme etti. “Gidebilirsiniz.”

On dakika sonra Sam ve Remi kendi elbiselerini giymiş, karakolun ön kapısından çıkıyorlardı. Hava kararmak üzereydi. Açık gökyüzünü elmas taneleri gibi parlayan yıldızlar kaplamıştı. Alttaki cadde sokak lambalarının aydınlığıyla ışıltılı oldu.

“Sam! Remi!”

Bunu bekledikleri için Russell ve Marjorie’yi onlara doğru koşarken görünce şaşırmadılar.

“Şimdi haber aldık,” dedi Russell yanlarına gelince. “İyi misiniz?”

“Yorgunuz, biraz mahcubuz, ama iyi sayılırız,” dedi Sam.

King ikizlerine de yürüyüş yaparken kayboldukları hikâyesini anlatmaya karar vermişlerdi. Aslında tehlikeli bir yalandı, herkes Sam ve Remi’nin yalan söylediğini biliyordu. Russell ve Marjorie bu konuda ne yapabilirlerdi? Daha önemlisi: Charlie King’in Sam ve Remi’ye anlattığından daha farklı şeyler olduğunu anladıktan sonra ne yapacaklardı? King neyin peşindeydi ve Frank Alton’un kayboluşunun ardındaki gerçek neydi?

“Sizi otomobilinize götürelim,” dedi Marjorie.

“Sabah gidip alırız,” dedi Remi. “Şimdi otele dönüyoruz.”

“Şimdi alsak iyi olur,” dedi Russell. “Otomobilin içinde gereçleriniz varsa...”

Sam, gülmesini bastıramadı. “Hiçbir şeyimiz yok. İyi geceler.”

Sam, karısının koluna girdi ve dönüp ters yönde yürümeye başladı. Arkalarından Russell seslendi. “Sabah sizi ararız!”

“Bizi aramayın, biz sizi ararız,” dedi Sam arkasına dönmeden.

Houston, Teksas

“Tabii ya, mutlaka yasak bölgeye gitmiş olmalılar,” dedi Charlie King koltuğuna gömülerek. Arkasındaki pencereden bakıldığında bütün şehir ayaklarının altındaydı. Dünyanın öbür ucunda Russell ve Marjorie King telefonun başında hiçbir şey söylemeden dinliyorlardı. Babalarının sözünü kesmeye cesaret edemezlerdi. O bir şey öğrenmek isterse soru sorardı.

“Bütün gün neredeymişler?”

“Bilmiyoruz,” dedi Russell. “Onları takip etmesi için tuttuğu muz adam güneybatıya giderken izlerini kaybetmiş...”

“Tuttuğunuz adam mı? Ne demek oluyor bu?”

“O adam bizim kazı alanındaki güvenlik görevlilerinden biri,” dedi Marjorie. “Güvenilir...”

“Ama beceriksiz! Neden birini tuttunuz? Siz ikiniz ne halt ediyordunuz?”

“Biz kazı alanındaydık,” dedi Russell. “Gemiyi hazırlayıp...” “Neyse, boş ver. Önemli değil. Fargo’lar mağaraya girmiş olabilirler mi?”

“Mümkün,” dedi Marjorie. “Ama biz de girip aradık. Bulabilecekleri hiçbir şey yok.”

“Evet. Asıl soru, bu mağarayı nereden öğrendikleri. Onların bizim vermek istediğimizden daha fazlasını bilmelerine engel olmalısınız. Anladınız mı?”

Russell ve Marjorie aynı anda, “Evet, baba,” dediler.

“Ya eşyaları?”

“İyice aradık,” dedi Russell. “Otomobillerini de. Emniyetteki adamımız onları bir saat sorguya çekti, ama bir şey öğrenemedi.” “Umarım onları biraz zorlamıştır.”

“Elinden geldiğince.”

“Fargo çiftinin hiç açık vermediğini söyledi,” dedi Marjorie. “Orada ne yapıyorlarmış, söylemişler mi?”

“Yürüyüş yaparken kaybolduklarını iddia etmişler.” “Palavranın alası. Bunlar Sam ve Remi Fargo. Size ne olduğunu söyleyeyim: siz ikiniz bir şekilde çuvalladınız ve Fargo çifti kuşkulanmaya başladı. Peşlerine birkaç adam takın. Nereye gittiklerini ve ne yaptıklarını bilmek istiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Bize güvenebilirsin baba,” dedi Marjorie.

“Ne güzel bir değişiklik olurdu,” diye homurdandı King. “Bu arada, artık işi şansa bırakmayacağım. Oraya destek gönderiyorum.”

King uzanıp telefonu kapadı. Masanın karşısında ellerini kavuşturmuş halde Zhilan Hsu oturmaktaydı.

“Onlara karşı çok sertsin Charles,” dedi Zhilan alçak sesle.

“Sen de onları bağına basıyorsun,” diye bağırdı King.

“Fargo’larla ilgili şu son olaya kadar sana çok iyi hizmet ettiler.”

King kaşlarını çatıp sinirli bir şekilde başını iki yana salladı. “Öyledir herhalde. Yine de işler iyice rayından çıkmadan senin oraya gitmeni istiyorum. Fargo çifti bir şeylerden şüphelenmeye haşladı. Gulfstream'e bin ve oraya git. Onların icabına bak. O Alton denen adamın da. Artık işimize yaramaz.”

“Biraz daha açık söyler misin?”

“Fargo çifti kendilerinden istediğimiz şeyleri yapsınlar. Bunda sorun çıkarılırsa... Nepal büyük bir ülke, insanların ortadan kaybolabileceği dünya kadar yer var.

Hyatt Regency Oteli, Katmandu, Nepal

Sabahın erken saatlerinde Remi'nin komodinin üstünde duran telefonu çaldı. "Sam bunu özellikle mi yaptın? Uyandırma servisi gibi. Saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

Sam telefonu açıp, "Kırk beş dakika sonra orada oluruz," dedi.

"Nerede oluruz?" diye sordu Remi.

"Söz verdiğim gibi. Sana bir Himalaya taş masajı, bana da sıkı bir keselenme."

"Fargo," dedi Remi ağzı kulaklarında. "Sen gerçek bir hazinesin."

Remi yataktan çıkıp banyoya doğru giderken Sam de tıklatılan kapıyı açtı. Bir gece önce sipariş ettiği kahvaltı gelmişti: Remi'nin çok sevdiği biftek ve fırında pişmiş patates, kendisi için de sahanda yumurta ve somonbalığı.

Bunun yanında kahve ve iki bardak nar suyu da istemişti.

Yemeklerini yerken dikkatlerini karşılarındaki kanepede duran esrarengiz sandığa yönelttiler. Remi fincanlara kahve koyarken Sam de Selma'yı aradı.

"Sizce Alton'u King mi kaçırtmış?" diye sordu Selma.

"Bizi buraya getirmek için olabilir," dedi Remi kahvesinden bir yudum alarak.

"Frank'ı arama gerekçesiyle sizi oraya göndermiş ve... sonra ne?" diye sordu Selma.

"Sahte bayrak," diye mırıldandı Sam, sonra da açıkladı. "Bu bir espionaj terimidir. Bir ajan müttefik rolü yapan düşman tarafından görevlendirilir. Ajan görevinin ne olduğunu bilir, ama olay aslında bambaşka bir şeydir."

"Aman ne iyi," dedi Remi.

"Bu iskambil kartlarından yapılmış bir ev," dedi Sam. "King'in planı buysa, egosu bunun raydan çıkmasına izin vermez."

"O halde, gerçekten King Lewis'i arayıp aramadığınızı bilmiyorsunuz. Ya da adamın hiç ortaya çıkıp çıkmadığını."

"Charlie bana duygusal bir insanmış gibi gelmedi. Bir tahminde bulunmam gerekirse, Charlie, babasının değil, babasının peşine düştüğü şeyin peşinde."

"Bulduğunuz sandık mı?" diye sordu Selma.

"Dediğim gibi, bu sadece bir tahmin," dedi Sam.

Bir önceki gece Sam ve Remi otele dönmek yerine karakolun güneyine doğru yürüyüp gözden kaybolduktan sonra kuzeye dönmüş ve bir taksi tutmuşlardı. Sam şoföre on dakika kadar şehrin içinde tur atmasını söylemiş, bu arada Remi'yle birlikte peşlerinde kimse var mı, diye kontrol etmişlerdi. King ikizlerinin onları takip etmeye niyetli olduklarına emindiler ve onlara hazırlanmak için zaman bırakmak istemiyorlardı.

Takip edilmediklerinden emin olduktan sonra Sam şoföre Katmandu'nun güney eteklerindeki bir otomobil kiralama şirketinin adresini verdi. Burada eski, yeşil bir Opel kiraladılar. Bir saat sonra arabayı Chobar Koyağı'na bir kilometre mesafedeki bir motelin otoparkına park edip, oraya yürüyerek gittiler.

Polis aracında götürülürken bazı doğal işaretleri ezberledikleri için çıkış tüneline bulmaları bir saatten az sürdü. Bütün gereçleri hâlâ içerideydi ve görüldüğü kadarıyla el sürülmemişti.

Remi, "Onu sana FedEx'le göndereceğiz," dedi Selma'ya.

"Eğer King'in peşinde olduğu şey buysa, bir an önce onu elimizden çıkarmamız gerekir. Hem Selma, sen bulmacalara bayılır sın, bunu da çok seveceksin. Bunu çözersen sana o çok sevdiğin

balığı... neydi adı...”

“Bay Fargo, o balık bir çıklet balığı cinsidir ve çok ender bulu nur. Çok. Üstelik çok da pahalıdır. Bilimsel adı...”

“Eminim Latince dir,” dedi Sam gülerek. “Bizim Nepal sandığımızı aç, o balık senindir.”

“Bana rüşvet vermek zorunda değilsiniz Bay Fargo. Bu zaten benim işim.”

“O halde bunu erken bir doğum günü hediyesi olarak kabul et,” dedi Remi. Sam’le gü lüş tüler. Selma doğum günü kutlamalarından hiç haz etmezdi, özellikle kendisinininkinden.

“Bu arada, Rube’dan haber aldım,” dedi Selma hızla konuyu değış tirerek. “Zhilan Hsu’yu araç tırmış. Kadın, onun ifadesiyle görünmez bir tipmiş. Sürücü ehliyeti, kredi kartı, herhangi bir resmi kaydı yok. Tek kaydı, göçmenlik belgesi. Buna göre 1990 yılında, on altı yaşındayken çalışma vizesiyle Hong Kong’dan gelmiş.”

“Dur, tahmin edeyim,” dedi Sam. “King Petrol Şirketi’nde çalışmış.”

“Doğru. Ama burada dikkat çekici bir şey var. O zaman kadın altı aylık hamileymiş. Hesapladım da. Doğum üç aşağı beş yukarı Russell ve Marjorie’nin doğum tarihlerine denk geliyor.”

“Resmi kayıt,” dedi Remi. “Bu Charlie King’den hiç hoşlanmıyorum. Sanırım o kadını satın almıştır.”

“Büyük ihtimalle,” dedi Sam.

“Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu Selma. “Üniversiteye döneceğiz. Profesör Kaalrami’den bir sesli mesaj aldık. Devanagari parşömeninini tercümesini bitirmiş...”

“Lowa,” diye düzeltilti Remi. “Profesör parşömeninini Lowa dilinde yazıldığını söylemişti.”

“Doğru, Lowa olacak,” dedi Sam. “Şansımız varsa meslektaşını bulduğumuz mezarla ilgili bilgi verir... ya da hiç değilse arada bir ilişki olmadığını söyleyebilir.”

“Ya Frank?”

“Onun kaçırılmasından King sorumluyorsa, Frank’ı kurtarmak için elimizde bir koz olmalı. King onun istediğini bizde olduğuna inanırsa, pazarlık gücümüz artar. O zamana kadar dua edelim de King, Frank’ı öldürmeyecek kadar akıllı olsun.”

Takip edilmediklerinden emin olduktan sonra Sam ve Remi bir FedEx Ofisi bulup sandığı gönderdiler. Görevli bu gönderinin iki gün süreceğini ve gönderi ücretinin altı yüz dolar olduğunu söyledi. Sandığın Russell ve Marjorie'nin erişemeyeceği bir yere gidiyor olması Sam ve Remi'yi rahatlatmıştı... tabii, King onunla gerçekten ilgileniyorsa... Zaten onların bu sandığı açmakla uğraşacak zamanları ve kaynakları da yoktu. En iyisi Selma, Pete ve Wendy'nin eline geçmesiydi.

Sam ve Remi saat birde üniversite kampüsüne geldiklerinde Profesör Kaalrami ofisindeydi. Hal hatır sorulduktan sonra toplantı masasına oturdular.

“Bu iş tahminimden çetin çıktı,” dedi Kaalrami. “Tercüme etmek yaklaşık altı saatimi aldı.”

“Bu kadar zamanınızı aldığımız için özür dileriz,” dedi Remi.

“Hiç sorun değil. Akşam oturup televizyon seyretmekten iyidir. Beyin egzersizi hoşuma bile gitti. Size yazılı bir tercüme yaptım.” Kaalrami daktilo edilmiş bir sayfayı onların önüne uzattı. “Belge ilk tahminim gibiydi. Theurang'ın Mustang Krallığı'nın başkenti Lo Monthang'dan çıkarılmasını emreden askeri bir ferman.”

“Ne zaman?” diye sordu Sam.

“Fermada belirtilmemiş,” dedi Profesör Kaalrami. “Birazdan görüşeceğimiz adam -meslektaşım- sizi daha çok aydınlatabilir. Metinde belki gözümünden kaçmış bir şey varsa eğer.”

“Bu Theurang...” diye söze başladı Remi.

“Başka bir adının Altın Adam' olduğu dışında bir açıklama bulamadım. Ama dediğim gibi, belki meslektaşım bilebilir. Bu fermanın çıkma nedenine gelince: bir istila. Lo Monthang'a doğru yaklaşan bir ordu varmış. Mustang ordusunun lideri -sanırım o zamanlarda bu bir mareşal veya genelkurmay başkanı olur- Kraliyet adına Theurang'ın Muhafız adıyla bilinen özel bir asker grubuyla şehirden çıkarılmasını emretmiş. Bunun dışında bir açıklama yok. Sadece adları var.”

“Nereye götürülmüş?” diye sordu Sam, Kaalrami'ye. “Fermada söz edilmiyor. ‘Emredildiği gibi’ ifadesi sık sık karşımıza çıkıyor, bunun da anlamı önceden Muhafızlar'ın daha ayrıntılı bir talimat almış olması.”

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Remi.

“Dikkatimi çeken bir şey daha var,” dedi Profesör Kaalrami. “Fermada ‘Altın Adam’ı korumak için Muhafızlar'ın seve seve ölümü göze almaları övülüyor.”

“Tipik askeri ifadeler,” dedi Sam. “Savaş öncesi bir generalin askerleri gaza getirme...”

“Hayır, Bay Fargo, özür dilerim. Ben yanlış kelime kullandım. Övgü onların görev uğruna ölmeye istekli olmaları için değil. Kullanılan dil bir kesinlik ifade ediyor. Bu belgeyi her kim yazmışsa, Muhafızlar'ın hepsinin öleceğini biliyor. Hiçbirinin Lo Monthang'a sağ dönmesi beklenmiyormuş.”

Saat ikiye doğru Profesör Kaalrami'nin meslektaşı Sushant Dharel'le buluşmak üzere ofisten çıktılar ve başka bir binaya doğru yürüdüler. Otuzlu yaşlarında, haki renk pantolon ve gömlek giymiş, kalem gibi ince yapılı bir adam olan Dharel bir derslikte dersini tamamlamak üzereydi. Bütün öğrenciler çıkıp gittikten sonra Profesör Kaalrami onları tanıştırdı. Kaalrami ona Sam ve Remi'nin parşömenle ne kadar ilgilendiklerini anlatınca Dharel'in gözleri ışıldadı.

“Bu belge yanınızda mı?”

“Hem de tercümesiyle beraber,” dedi Kaalrami belgeyi ve tercümesini ona uzatarak.

Dharel her iki sayfayı da gözleriyle tararken dudakları sessizce kıpırdıyordu. Başını kaldırıp Sam ve Remi'ye baktı. “Bunu nerede buldunuz? Kimin eline geçmiş...” Birden durdu. “Heyecanımı ve kabalığımı bağışlayın. Lütfen, oturun.”

Sam, Remi ve Profesör Kaalrami ön sıradaki koltuklara yerleştiler. Dharel de masasındaki

iskemleyi çekip onların önüne otur du. “Lütfen... Bunu nerede buldunuz?”

“Lewis King adında bir adamın eşyaları arasındaydı.” “Kendisi benim eski bir dostum olur,” diye ekledi Profesör Kaalrami. “Senin zamanından çok öncesiydi, Sushant. Tercümemin eksiksiz olduğunu düşünüyorum, ama konu hakkında Bay ve Bayan Fargo’yu pek aydınlatamadım. Nepal tarihi üzerine uzmanımız sen olduğun için, yardım edebileceğini düşündüm.”

“Elbette, elbette,” dedi Dharel gözleriyle bir kez daha parşömeni tarayarak. Bir dakika sonra başını kaldırdı. “Lütfen, alınmayın Bay ve Bayan Fargo, ama tarihimiz hakkında hiçbir şey bilmediğinizi varsayacağım.”

“Doğru bir varsayım olur,” dedi Sam.

“Ayrıca, şunu da belirteyim ki, size şimdi anlatacaklarım çoğu insan tarafından tarih değil, efsane olarak kabul edilmektedir.”

“Anlıyoruz,” dedi Remi. “Lütfen, devam edin.”

“Elinizdeki bu belge Himanshu Fermanı olarak bilinir. 1421 yılında Dolma adındaki bir komutan tarafından çıkarılmıştır. Bakın, altta onun resmi mührü var. O zamanlar uygulama böyleydi. Mühürler ve damgalar çok ustaca yapılırdı ve özel muhafaza altına daydı. Çoğu zaman devlet veya askeriyedeki üst rütbeli kişilerin yanında tek görevi bu mühürleri korumak olan askerler bulunur du. Biraz zaman verirseniz bu mührün kaynağını doğrulayabilir veya gerçek olup olmadığını söyleyebilirim, ama ilk bakışta bana gerçekmiş gibi göründü.”

“Profesör Kaalrami’nin tercümesine göre ferman Theurang adındaki bir şeyin şehirden çıkarılmasını emrediyormuş,” dedi Sam.

“Çok doğru. Bu nesnenin bir adı da ‘Altın Adam’. İşte burada korkarım, tarihle efsane birbirine karışıyor. Söylentiye göre Theurang insan benzeri bir yaratığın normal boyutlardaki bir heykeliymiş ya da kimine göre o yaratığın iskeletiymiş. Theurang’ın hikâyesi İncil’deki Doğu kısmına benzer; buna göre Theurang dünyaya hayat verenin kalıntılarıymış. ‘İnsanlığın Anası’ deyin isterseniz.”

“Zor bir görevmiş,” dedi Sam.

Dharel’in alını bir an kırıştıktan sonra gülümsedi. “Ah, anlıyorum. Evet, Theurang’ın zorlu bir görevi varmış. Her neyse, gerçek veya hurafe, ‘Altın Adam’ Mustang halkı ve Nepal’in büyük bir bölümü için bir yücelik simgesi olmuş. Ama efsaneye göre Theurang’ın yuvası Lo Monthang’ınmış.”

“Bu hayat verme ifadesi benzetme mi, yoksa buna gerçekten inanılıyor muymuş?” diye sordu Remi.

Dharel omuz silkerek güldü. “Bütün dinlerde olduğu gibi, inanana aittir. Şunu güvenle söyleyebilirim ki, bu ferman çıkarıldığı zamanlarda buna inananların sayısı bir hayli fazlamış.”

“Muhafızlar hakkında bize ne anlatabilirsiniz?” diye sordu Sam.

“Seçkin askerler, bugünün özel kuvvetleri gibiymiş,” dedi Dharel. “Bazı belgelere göre çocuk yaşta eğitim almaya başlarıymış ve tek görevleri Theurang’ı korumakmış.”

“Profesör Kaalrami metinde bir ifadeden söz etti; Muhafızlar’ın uygulayacağı kaçırma planıyla ilgili ‘emredildiği gibi’ deniyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?”

“Planın ayrıntıları hakkında hiçbir bilgim yok,” dedi Dharel. “Ama bildiğim kadarıyla sadece birkaç düzine kadar Muhafız varmış. Theurang şehirden çıkarırken her biri yanında aynı görünümlü bir sandığı götürmüş; amaç istilacıları şaşırtmakmış. Sandıklardan sadece birinde Theurang’ın kalıntıları varmış.”

Sam ve Remi belli etmeden gülüştiler.

“Ordu ve devlet yöneticileri arasında sadece seçkin birkaç kişi hangi Muhafız’ın gerçek kalıntıları taşıdığını biliyormuş.”

“Peki, diğer sandıkların içinde ne varmış?” diye sordu Sam.

Dharel başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Belki hiçbir şey, belki de Theurang’ın taklidi

olabilir. Her halükârda, planın amacı takipçileri alt etmiş. En iyi silahlarla ve en hızlı atlarla donatılmış olan Muhafızlar takipçileri şaşırtmak amacıyla şehirden çıkar çıkmaz ayrılmışlar. Beceri ve şansının yardımıyla Theurang'ı taşıyan Muhafız onlardan kaçıp, daha önceden belirlenen yere gidip onu orada saklayacakmış.”

“Silahları tarif edebilir misiniz?”

“Genel olarak, kılıç, birkaç tane hançer, bir yay ve bir mızrak.”

“Planın başarılı olduğunu belirten bir kayıt yok mu?” diye sordu Remi.

“Hayır.”

“Sandığın şekli konusunda neler söyleyebilirsiniz?” diye sordu Remi.

Dharel masasından bir kâğıt ve kalem alıp tahta, kübik biçimli bir kutu resmi çizdi; mağaradan çıkardıkları şeye çok benziyordu. “Benim edinebildiğim bilgilere göre bundan öte bir tarifi yok. Söylendiğine göre bu sandığın muhteşem bir tasarımı varmış; düşmanın eline herhangi biri geçse bile onu açmak için günlerce, hatta haftalarca uğraşmaları gerekecekti.”

“Bu da diğer Muhafızlar’a zaman kazandıracaktı,” dedi Sam.

“Aynen öyle. Bu Muhafızlar’ın aileleri veya arkadaşları yokmuş, böylece düşman onların yakınlarını kullanamazmış. Ayrıca çocukluklarından beri en ağır işkencelere dayanacak gibi eğitilmişler.”

“Kendilerini nasıl da adamışlar,” dedi Remi.

“Gerçekten öyle.”

“Theurang'ı tarif edebilir misiniz?” diye sordu Sam.

“Tabii,” dedi Dharel. “Daha önce söylediğim gibi, insana benzer hatları varmış, ama genel görünümü... hayvan gibiymiş. Kemikleri saf altın, gözleri de yakut veya zümrüt gibi değerli taştanmış.”

“Altın Adam,” dedi Remi.

“Evet. Bende bir ressamın yorumu var.” Dharel masasına gidip çekmecelerini karıştırdı ve bir dakika sonra deri ciltli bir kitapla döndü. Aradığı sayfayı bulduktan sonra kitabı Sam ve Remi’ye uzattı.

Resme birkaç saniye bakan Remi, “Selam yakışıklı,” dedi.

Kitaptaki Theurang yorumu mağarada buldukları kalkan üzerindeki gravürün hemen hemen aynıydı.

Bir saat sonra otele döndüklerinde Selma’yı aradılar. Sam ona üniversitede edindikleri yeni bilgileri özetledi.

“Müthiş,” dedi Selma. “Bulduğunuz şey muazzam.”

“Bu başarının şanı bize ait sayılmaz,” dedi Remi. “Lewis King bizden önce davranmış. Onlarca yıl bunu aramış, dolayısıyla ölümünden sonra bile olsa başarı onundur.”

“Demek ki onun öldüğünü varsayıyorsunuz,” dedi Selma.

“Bence öyle,” dedi Sam. “O mezarı bizden önce birisi bulmuş olsaydı ilan edilirdi. Orada bir arkeolojik site kurulur, içinde ne varsa alınırdı.”

Sözü Remi aldı. “King o mağarayı bulmuş olmalı, o demiryolu çivilerini yerleştirmiş, mezarı bulmuş, sonra da çukuru aşmak isterken düşmüş olmalı. Eğer böyle olduysa, Lewis King’in kemikleri Bagmati Nehri’nin yeraltı kollarından birine saçılmıştır. Ne yazık. O kadar da yaklaşmıştı.”

“Kendimizi fazla kaptırdık galiba,” dedi Sam. “Bulduğumuz sandık tuzak taklitlerden biri de olabilir. Yine de önemli bir buluntu sayılır, ama büyük ikramiye olmaz.”

“Sandığı açınca anlarız,” dedi Selma.

Selma’yla bir süre daha sohbet ettikten sonra telefonu kapadılar.

“Œimdi ne yapacağız?” diye sordu Remi.

“Seni bilmem, ama bu King ikizlerinden iyice sıkıldım artık.”

“Ben de.”

“Buraya geldiğimiz andan beri peŒimizdeler. Bence artık onlara -ve babalarına- karŒı harekete geçme zamanı geldi.”

“Onları gizlice izleyecek miyiz?” dedi Remi gözleri parlayarak.”

Sam bir an karısına baktı, sonra da gülümsedi. “Bazen senin bu kadar hevesli oluŒun beni korkutuyor.”

“Tehlikeye bayılırım,” dedi Remi.

“Biliyorum hayatım. King’in aradığı Œey bizdedir veya değil dir. Ama bunun elimizde olduğuna onu inandırmaya alıŒalım Ağacı Œöyle bir sallayalım, bakalım ne düŒecek.”

Katmandu, Nepal

King ikizlerinin Nepal’de babalarının madencilik şirketlerinden birinde çalıştıklarını bilen Selma bazı ayrıntıları öğrenmek için birkaç saat harcadı. King’in birçok yan şirketinden birinin adı altında başlatılan keşif kazısı Katmandu’nun kuzeyinde, Langtang Vadisi’nde devam etmekteydi.

Sam ve Remi ihtiyaç fazlası ordu malzemeleri satan mağazaya bir kez daha gittiler ve aldıkları gereçleri yeni kiraladıkları Range Rover’a yükleyip yola koyuldular. Havanın kararmasına daha iki saat vardı ve bir an önce King ikizlerinden uzaklaşmaları gerekiyordu.

Maden kampı, havayoluyla gidildiğinde şehrin elli kilometre kuzeyinde kalıyordu. Karayoluyla bu mesafe üç katına çıkıyordu...bir Batı ülkesi için kısa sayılacak bu mesafe Nepal’de bir gün sürebilecek zorlu bir yolculuk demektir.

“Bu haritada otoyol olarak gösterilen şey,” dedi yolcu koltuğunda oturmakta olan Remi. “Aslında toprak bir patikadan başka bir şey değil. Trisuli’yi geçtikten sonra yan yollar varmış. Kim bilir onlar ne haldedir.”

“Trisuli’ye ne kadar kaldı?”

“Şansımız varsa gece olmadan oraya varırız. Sam... keçi!”

Sam başını kaldırıncaya yolun ortasında keçi güden bir genç kız gördü. Kız üstüne doğru gelen aracın farkında bile değildi. Range Rover ani frenle durunca ortalığı bir toz bulutu kapladı. Kız başını kaldırıp baktı ve gülümseyerek el salladı, hiç ürkmüş gibi bir hali yoktu. Sam ve Remi de ona el salladılar.

“Dersimizi aldık,” dedi Sam. “Nepal’de yaya geçidi yok.”

“Ve geçiş hakkı keçilerin,” diye ekledi Remi.

Sınırdan geçip tepe yamaçlarına varınca yolun iki tarafında yemyeşil tarlalar belirdi. Sol taraflarında bahar yağmurlarıyla kabarmış olan Trisuli Nehri gürül gürül akıyordu, geçtiği yerlerden kopardığı toprakla rengi kurşuni olmuştu. Uzaktan küçük kulübeler görülmekteydi. Kuzey ve batı yönündeysen sivri tepeleriyle Himalaya dorukları belirmişti. İki saat sonra, güneş batmak üzereyken Trisuli Bazar’a vardılar. Her ne kadar buradaki küçük otellerden birinde kalma fikri çekici gelse de, azıcık da olsa bir paranoyaya kapılıp bundan vazgeçtiler. King ikizlerinin onları orada arama ihtimali çok zayıftı, ama Sam ve Remi işi sağlama almak istiyorlardı.

Remi rotayı belirlerken Sam de Range Rover’ın farlarını açtı ve köyden çıktı, sola dönüp dar bir yola saptı. Etrafı kulübelerle çevrili, oval biçiminde bir meydana gelince durdular. Sam farları kapatıp motoru susturdu.

“Görünürde kimse var mı?” diye sordu Sam etrafa bakınarak.

“Hayır. Galiba bizden başka kimse yok.”

“Kulübe mi, çadır mı?”

“O kadar para ödeyip satın aldığımız o çirkin çadırı kullanalım,” dedi Remi.

“İyi akıl ettin.”

On beş dakika sonra, kulübelerin birkaç yüz metre ötesinde, far ışıkları altında kamp kurdular. Remi uyku tulumlarını çıkarırken Sam de ateş yaktı.

Sam yiyecek torbasını karıştırdı. “Tavuk kızartmaya ne dersin?”

“Tamam. Bir an önce yiyip yatmak istiyorum. Başım çok ağrıyor.”

“Üç bin metre yükseklikteyiz, oksijen azaldı. Yarın kendini daha iyi hissedersin.”

Sam birkaç dakikada yemeği hazırladı. Yemek bittikten sonra çay demlediler ve ateşin önünde

oturup alevleri seyrettiler. Ağaçların arasından bir baykuşun ötüşü duyuldu.

“Eğer King gerçekten de Theurang'ın peşindeyse, acaba onunla ne yapmayı düşünüyor?” diye sordu Remi.

“Kim bilir,” dedi Sam. “Onca dalavere yapmasına ne gerek var? Çocuklarına karşı neden o kadar haşin?”

“Adam çok güçlü ve Alaska büyüklüğünde bir egosu var...”

“Ve tam bir kontrol manyağı,” diye ekledi Sam.

“Evet, o özelliği de var. Belki onun iş yapma tarzı budur. Kimseye güvenme ve her şeyi avucunun içinde tut.”

Her ikisi de araçtan çıkıp zor bela Rover'ın ön tamponuna kadar gittiler.

“Bir patika görüyorum,” dedi Remi.

Sam o tarafa gidip baktı. Gerçekten de ağaçların arasında gözden kaybolan bir patika vardı. Sam pusulasını çıkarırken, Remi de rotalarını haritayla karşılaştırdı.

“O patikanın üç kilometre aşağısında,” dedi Remi.

“O halde, Nepalce mesafeyi tercüme edersek... aşağı yukarı on günlük yol.”

“Aşağı yukarı,” dedi Remi.

Bu patikayı izleyerek nehir kenarına kadar indiler. Kuzeyden güneye doğru akan bu nehir, üstü yosun tutmuş kayalıklara çarparak su püskürtüyordu, Remi ve Sam birkaç dakika içinde sıırılsıklam oldular.

Patikayı nehir boyunca güneye doğru takip ettiler, sonra suyun daha yavaş aktığı bir noktaya vardıkları zaman omuzları genişliğinde ahşap bir asma köprüyle karşılaştılar. Üstü sarmaşıklar ve dallarla kaplı olduğu için karşı tarafı görünmüyordu.

Sam sırt çantasını çıkarıp iki eliyle köprünün halat tırabzanlarını tuttu, ağırlığını vermeden önce çatlak ya da gevşek tahta var mı diye, ayağıyla yokladı. Köprünün tam ortasına gelince denemek için zıpladı.

“Sam!” dedi Remi.

Sam de, “Sağlam görünüyor,” diye karşılık verdi.

“Bunu bir daha yapma.” Remi, onun yüzündeki tebessümü görünce gözlerini kıstı. “Senin peşinden suya atlamak zorunda kalırsam...”

Sam gülerek geri geldi. “Hadi gel, ikimizi de taşıyabilir.”

Sırt çantasını alıp önden yürüdü. Bir süre sonra ikisi de karşı taraftaydılar.

Bunu izleyen bir saat boyunca inişli çıkışlı, iki yanı ağaçlarla kaplı patikada yürüdükten sonra ileride ağaçlar seyrelmeye başladı. Bir tepeye tırmanınca dizel motorların ve geri vitesteki kamyonların çıkardığı bip... bip... sesleri duyuldu.

“Eğil!” dedi Sam yüzüstü yatıp Remi'yi de çekerek.

“Ne var?” dedi Remi. “Ben bir şey görmedim...”

“Tam altımızda.”

Sam onu takip etmesini işaret edip sürünerek patikadan çıktı ve çalılıkların arasına girdi. Beş altı metre gittikten sonra gelmesi için Remi'ye el salladı. O da sürünerek Sam'in yanına geldi. Sam parmak uçlarıyla çalılıkları araladı.

Tam altlarında futbol topu şeklinde toprak bir çukur vardı; on beş metre derinliğinde, iki yüz metre genişliğinde ve dört yüz metre uzunluğundaydı. Çukurun kenarları dimdikti. Çukurun tam ortasında sarı buldozerler, damperli kamyonlar ve forkliftler hararetli bir faaliyet içindeydi; kenarlarda işçi ekipleri kazmalar ve küreklerle yatay şaftlara benzeyen ve yerin altında gözden kaybolan şeylerin etrafında çalışıyorlardı. Çukurun uzak köşesinde toprak bir rampadan bir açıklığa çıkılıyordu; Sam ve

Remi bunun anayol olduğunu varsaydılar. Açıklığın etrafında inşaat treylerleri ve çelik barakalar vardı.

Sam etrafı incelemeye devam ederken, “Muhafızlar var,” dedi. “Açıklıkta ve kenarlarda, ağaçların arasında duruyorlar.”

“Silahlı mı?”

“Evet. Saldırı tüfekleri. AK - 47 değil. Bu modeli bilmiyorum. Her ne ise, oldukça modern. Burası keşif kazısı yapılan bir yere benzemiyor. Tabii, muz cumhuriyetlerini saymazsan.”

Remi çukurun dik yamacına baktı. “On dört tane tünel saydım. Hiçbiri de insan veya el aletleri dışında bir şeyin girebileceği büyüklükte değil.”

Buldozerler ve kamyonlar çukurun kenarlarına pek yaklaşmıyorlardı. Arada bir, bir forklift tünellerden birinin önüne gelip muşamba kaplı bir palet alıyor, rampayı çıkıp gözden kayboluyordu. “Bana dürbünü versene,” dedi Remi.

Sam dürbünü sırt çantasından çıkarıp ona uzattı. Remi bir dakika kadar çukuru taradıktan sonra dürbünü Sam’e uzattı. “Rampanın sağ yanındaki üçüncü tüneli görüyor musun? Üstünü örtmeden önce çabuk bak.”

Sam dürbünü çukurun içinde gezdirdi. “Görüyorum.”

“Palete odaklan.”

Sam onun dediği gibi yaptı. Birkaç saniye sonra dürbünü indirip Remi’ye baktı. “Bu da nesi böyle?”

“Bu benim uzmanlık alanım değil,” dedi Remi. “Ama bunun dev bir ammonit olduğuna eminim. Bir çeşit fosil, tıpkı dev bir nautilus gibi.(Kafadan bacaklı yumuşakçalar grubundan sedefli deniz helezonu.) Burası bir maden kampı değil Sam. Düpedüz bir arkeolojik kazı alanı.”

Langtang Vadisi, Nepal

“Arkeolojik kazı mı?” dedi Sam. “King neden böyle bir işe girişsin ki?”

“Kesin bir şey söylemek mümkün değil,” dedi Remi. “Ama burada yapılan şey bir anda en az on tane Nepal yasasını ihlal ediyor. 150 devlet arkeolojik kazıları, özellikle de fosillerle ilgili olanları çok ciddiye alıyor.”

“Karaborsa ticareti mi?” diye tahmin yürüttü Sam.

“Benim de aklıma önce o geldi,” dedi Remi.

Son on yıl içinde fosillerin yasadışı olarak çıkarılması ve ticareti, özellikle Asya’da çok kazançlı bir iş haline geldi. Bu konuyu araştıran birçok kurum en büyük ihlalcinin Çin olduğunu belirtiyor, ama hiçbirinin Çin sınırları içinde onlara ceza kesmeye yetkisi yoktu. Bir önceki yıl yapılan bir tahmine göre karaborsada satışı yapılan binlerce ton fosil parçasından sadece yüzde biri yakalanıyordu ve bunların da hiçbiri ceza görmemişti.

“Bu işte büyük paralar dönüyor,” dedi Remi. “Özel koleksiyoncular bozulmamış fosiller için milyonlarca dolar ödemeye hazır, özellikle de Velociraptor, Tyrannosaurus, Triceratops, Stegosaurus gibi tarihöncesi yaratıkların fosillerine...”

“King için milyon dolarlar bozuk para gibidir.”

“Haklısın, ama karşımızdaki şeyin ne olduğuna kuşku yok. Sence bu King’e karşı kullanabileceğimiz bir koz olur mu Sam?”

Sam güldü. “Olur, tabii. Ne var ki, bize fotoğraflardan fazlası lazım. Biraz üçkâğıtçılık yapmaya ne dersin?”

“Üçkâğıtçılığa bayılırım.”

Sam saatine baktı. “Hava kararına kadar birkaç saat zamanımız var.”

Remi kendi çantasından dijital fotoğraf makinesini çıkardı. “Gün ışığından yararlanmaya çalışacağım.”

Belki bir ışık oyunu belki de gerçek bir fenomen, ama Himalayalar’da alacakaranlık saatlerce sürüyor gibiydi. Sam ve Remi çalıkların arasına gizlenip beklemeye başladıktan bir saat sonra güneş batıdaki doruklara doğru inmeye başladı, bunu izleyen iki saat boyunca alacakaranlığın tatlı bir yavaşlıkla ormanın üstüne çökmesini seyrettiler. Neden sonra buldozer ve kamyonların fırları yandı.

“Paydos ediyorlar,” dedi Sam.

Kazı ekipleri tünellerden çıkmış, rampanın yolunu tutmuşlardı.

“Gündoğumundan günbatımına kadar çalışıyorlar,” dedi Remi.

“Büyük ihtimalle saat başı birkaç kuruş alıyorlardır,” dedi Sam.

“Onu da alabilirlerse... Belki ücret olarak sadece hayatta kalıyorlardır.”

Sağ taraflarında bir dalın kırılma sesi duyuldu. İkisi de donup kaldı. Çıt çıkmıyordu. Derken, belli belirsiz bir ayak sesi geldi. Sam’in verdiği işaretle ikisi birden yüzleri sesin geldiği yöne dönük olarak yere yapıştılar.

On saniye geçti.

Patikada bir adam belirdi. Üzerinde haki renkli bir kamuflaj giysisi başında da yumuşak bir orman şapkası vardı. Saldırı tüfeğini vücuduna çapraz biçimde tutuyordu. Çukurun kenarına kadar yürüyüp, durdu ve aşağıya baktı. Dürbününü çıkarıp çukuru bir süre taradıktan sonra dönüp patikadan ayrıldı ve gözden kayboldu.

Sam ve Remi beş dakika bekledikten sonra dirsekleri üzerinde doğruldular. “Yüzünü gördün mü?”

diye sordu Remi.

“Üstümüze mi basacak, diye telaşlanmaktan yüzüne bakamadım.”

“Adam Çinliydi.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Sam bir an düşündü. “Galiba Charlie King kendisine ortak bulmuş. Ama bir de iyi haber var.”

“Neymiş o?”

“Elinde gece görüş dürbünü yoktu. Artık tek endişemiz, karanlıkta bunlardan birine çarpmamak olacak.”

“Hep iyimsersindir zaten,” dedi Remi.

Sadece son işçinin ve iş makinesinin rampadan çıkıp gözden kaybolmasını değil, başka devriye var mı, diye kontrol etmek için de gözetleyip beklemeye devam ettiler.

Karanlık iyice çöktükten sonra bir saat daha beklediler ve artık harekete geçmek için yeterince emniyetli olduğuna karar verdiler. Kendi iplerini getirmek istememişlerdi, bunun yerine doğal olması için on dakika boyunca yerde amaçlarına uygun uzunlukta sarmaşık aradılar. Buldukları sarmaşığın bir ucunu bir ağaç gövdesine bağladıktan sonra, Sam diğer ucunu çukurdan aşağıya sarkıttı.

“İki buçuk metrelik bir atlayış gerekecek,” dedi Sam.

“Paraşütçülük eğitimimin bir gün işe yarayacağını biliyordum,” dedi Remi. “Bana yardım et.”

Sam’ın itiraz etmesine fırsat bırakmayan Remi kayarak bacaklarını kenardan aşağıya sarkıttı. Sağ elini Sam tutarken sol eliyle de sarmaşığa tutunuyordu.

“Aşağıda görüşürüz,” dedikten sonra Remi gözden kayboldu. Sam onun sarmaşığın ucuna kadar inip oradan da yere atladığını, yuvarlandıktan sonra dizleri üstünde durmasını seyretti.

Sam, “Gösteriş düşkünü,” diye mırıldandı ve kendisi de kenardan sallandı, bir dakika sonra o da yuvarlanarak onun yanına geldi. Kendi hareketi Remi’ninki kadar zarif olmamıştı. “Sen antrenmanlıymışsın,” dedi karısına.

“Pilâtes yapıyorum,” dedi Remi. “Ve bale.”

“Sen hiç bale yapmazsın.”

“Küçüklüğümde yapardım.”

Sam homurdanınca Remi onun yanağına bir öpücük kondurdu ve, “Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Sam elli metre ötedeki en yakın tüneli işaret etti. İki büklüm halde koşarak tünel girişine geldiler.

Remi, “Ben bir göz atayım,” diyerek içeriye girdi.

Birkaç dakika sonra geri geldi. “Birkaç tür üstünde çalışıyorlar, ama önemli bir şey değil.”

“Devam edelim,” dedi Sam.

Bir koşu diğer tünele gidip aynı incelemeyi orada da yaptılar, ardından üçüncüsüne... Girişe üç metre kala çukurun karşı tarafında birden üç adet projektör yandı ve çukurun yarısını bembeyaz bir ışıkla aydınlattı.

“Çabuk!” dedi Sam. “İçeriye gir.”

içeriye girip hemen yüzüstü yattılar. “Bizi gördüler mi dersin?” diye sordu Remi.

“Görselerdi ateş ederlerdi,” dedi Sam. “Zaten, birazdan öğreniriz.”

Nefeslerini tutup beklerken her an tünele giren ayak seslerini veya patlayan silahları duyacaklarını sanıyorlardı, ama ikisi de olmadı. Bunun yerine rampa tarafından bir kadının sert bir emir verdiğini işittiler.

“Duydun mu?” dedi Sam. “Çince miydi?”

“Evet. Çoğunu kaçırdım, ama sanki ‘Getirin o adamı,’ der gibiydi.”

Sürünerek tünel girişinin etrafını görebilecekleri kadar ilerlediler. Dört muhafız eşliğinde yirmi kadar işçi rampadan aşağıya yürüyordu. Grubun başındaysa siyah eşofman giymiş, ufak yapılı bir kadın vardı. Grup çukurun dibine varınca muhafızlar işçileri Sam ve Remi'nin gizlendikleri yere yüzleri dönük şekilde sıraya soktular. Kadın yürümeye devam etti.

Sam dürbünüyle kadına baktı, sonra da Remi'ye döndü. "Buna inanmayacaksın. Kaplan kılıklı kadın bizim korkunç yenge Zhilan Hsu'dan başkası değil."

Remi fotoğraf makinesini alıp fotoğraf çekmeye başladı. "Onu çekebildim mi, emin değilim."

Hsu birden, durup bekleyen işçilere döndü ve bağırmağa başladı. Remi gözlerini kapatıp söylenenleri anlamaya çalıştı. "Hırsızlarla ilgili bir şey." dedi. "Kazı alanından bir şeyler çalınmış."

Hsu aniden durdu ve suçlar gibi parmağını işçilerden birine doğrulttu. Muhafızlar hemen adamın üstüne çullandılar, biri tüfeğinin dipçığıyle ensesine vurup onu yere devirdi. Diğer muhafız onu kaldırıp, sürüklercesine öne çıkardı. Hsu'nun bir metre önünde durdular Muhafız kollarını bırakınca adam dizleri üstüne çöktü ve bir şeyler gevelemeye başladı.

"Yalvarıyor," dedi Remi. "Karısı ve çocukları varmış. Sadece küçük bir parça çalmış..."

Hsu aniden belinden tabancasını çıkardı, bir adım yaklaştı ve işçiyi alnından vurdu. Adam olduğu yere düştü ve hareketsiz kaldı.

Hsu tekrar konuşmaya başladı. Remi'nin artık tercüme etmesine gerek yoktu, çünkü mesaj açıktı: çalarsan ölürsün.

Muhafızlar ite kaka işçileri tekrar rampadan yukarıya çıkardılar. Hsu da peşinden gitti. Az sonra adamın cesedi dışında çukur yine bomboş kalmıştı.

Sam ve Remi bir süre hiç konuşmadılar. Neden sonra Sam, "Bu kadına biraz acır gibiydim, ama o duygum da artık kalmadı," dedi.

Remi de aynı fikirdeydi. "Bu insanlara yardım etmeliyiz Sam."

"Kesinlikle yazık ki, bu gece yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Hsu'yu kaçıırıp onu..."

"Çok hoş olurdu diye araya girdi Sam. "Ama herkesi ayaklandırmadan bu işi becerebileceğimizi sanmıyorum. Buradan bir kilometre öteye bile gidemeyiz. Yapabileceğimiz en iyi şey, King'in buradaki faaliyetini ifşa etmek olur."

Remi bir an düşündükten sonra ona hak verdi. "Ne var ki, çektiğim fotoğraflar yeterli olmaz."

"Haklısın. Yukarıdaki treylerlerden biri ofis olmalı. Eğer kanıt olabilecek bir belge varsa, oradadır."

Ortalığın sakinleştiğinden iyice emin olana kadar bekledikten sonra sırayla her bir tünele girip baktılar. Sam kapıda gözcülük yaparken Remi de fotoğraf çekti.

"Burada bir Chalicotherium numunesi var. Neredeyse hiç bozulmamış durumda."

"Ne var dedin?"

"Chalicotherium. Pliosen dönemine ait, toynağı üç parmaklı, uzun bacakları olan bir at... gergedan melezi. Yaklaşık yedi milyon yıl önce bu tür yok oldu. Gerçekten de çok ilginçtirler..."

"Remi."

"Ne?"

"Daha sonra, olmaz mı?"

Remi güldü. "Tamam. Özür dilerim."

"Sence ne kadar para eder?"

"Sadece bir tahmin, ama iyi bir numune yarım milyon dolar eder."

Sam rampayı ve açıklığı kontrol etti, alan sadece tek bir muhafız tarafından korunuyordu. "Sanki dışarıdan gelebilecekler değil de buradan dışarıya çıkanlar onları daha çok endişelendiriyor."

“Az önce gördüklerimizden sonra, sana hak veriyorum. Ne yapacağız?” diye sordu Remi.

“İyice eğilerek gidersek rampanın tepesine kadar ilerleyip muhafızın kör noktasında oluruz. Orada durup adamın geçmesini bekledikten sonra ilk treylere koşup, altına gireriz. Sonra da iş ofisi bulmaya kalır.”

“O kadar kolay, öyle mi?” diye sordu Remi.

Sam güldü. “Bir milyonerin elinden bir fosil kaçırmak kadar kolay. Az kalsın unuttuyordum. Fotoğraf makinesini ödünç alabilir miyim?”

Remi fotoğraf makinesini ona uzattı. Sam çukurun ortasına koşup cesedin yanında diz çöktü. Adamın ceplerini aradıktan sonra ters çevirdi ve yüzünün fotoğrafını çekti. Sonra tekrar Remi’nin yanına döndü.

“Sabah olduğunda Hsu cesedi çukura gömdürür. Uzak ihtimal, ama hiç değilse adamın ailesine ona ne olduğunu bildirebiliriz.”

Remi gülümsedi. “Sen çok iyi bir adamsın Sam Fargo.”

Tur atan muhafızın tekrar gözden kaybolmasını bekledikten sonra tünelden çıkıp çukurun duvarı boyunca koşarak rampaya koştular. Otuz saniye sonra tepeye yakın bir yerde, yüzüstü yatıyorlardı.

Artık açık alanın tamamını görebiliyorlardı. Her iki yanda sekiz tane treyler vardı; sıra halinde üç adedi sol tarafta, beşi de yarım ay biçiminde sağ tarafta diziliydi. Sol taraftaki treylerlerin kapalı perdeleri ardında ışık vardı ve konuşma sesleri duyuluyordu. Sağdaki beş treylerin üçünde ışık varken, son iki tanesi karanlıktı. Buldukları yerin tam karşısında dört tane çelik baraka, bunların arasındaysa kamptan çıkış yolu vardı. Her barakanın kapısına monte edilmiş olan sodyum buharlı lambalar yolu çirkin bir sarı ışıkla aydınlatıyordu.

“Araçları için bir garaj olmalı,” dedi Remi.

“Evet. Ve bu treylerlerden hangisinin ofis olduğuna bahse girecek olsaydım, karanlık olanları seçerdim.”

“Haklısın. Oraya ulaşmak zor olacak.”

Remi haklıydı. Doğruca hedefledikleri treylerlere koşmaya cesaret edemediler. Nöbetçi muhafızın aniden ortaya çıkması veya pencereden birinin bakması halinde hemen yakalanırlardı.

“Acele etmeyelim ve ilk üç treyleri siper olarak kullanalım,” dedi Sam.

“Ya ofis kilidiyse?”

“Mecbur kalırsak onu da hallederiz.” Sam saatine baktı. “Muhafız her an gelebilir.”

Tahmin ettiği gibi, yirmi saniye sonra muhafız en yakındaki çelik barakanın köşesinden döndü ve soldaki üç treylere doğru yürüdü. Her bir treyleri el feneri ışığında inceledikten sonra açık alanı geçti ve aynı işlemi diğer beş treylere uyguladı.

Sam ona yirmi saniye süre tanıdıktan sonra Remi’ye başıyla işaret verdi. Aynı anda ayağa kalkıp rampanın geri kalanını koşarak çıktılar ve doğruca birinci treylere gittiler. Arka tarafında gizlenip çömeldiler.

“Herhangi bir şey görüyor musun?” diye sordu Sam.

“Hayır,” diye cevapladı Remi.

Ayağa kalkıp sürünerek bir sonraki treylerin arkasına gittiler. Burada yine etrafi kolladıktan sonra üçüncü treylere vardıklarında Sam sessizce “muhafız” diyerek Remi’yi uyardı. Başlarının üstündeki duvardan Çince konuşulduğunu ve radyodan gelen müziği duydular.

Sam ve Remi vücutlarını yere yapıştırıp hiç kımıldamadan beklediler. Bu bekleyiş çok sürmedi. Muhafız tam zamanında açık alanın sol tarafına geldi ve el feneriyle etrafi taramaya başladı. Adam onların treylerine yaklaşıp fenerini önlerindeki yerde gezdirirken ikisi de nefeslerini tuttular.

Fenerin ışığı birden kesildi. Sonra Sam ve Remi’nin ardında gizlendikleri destek direkleri üstünde

dolaşmaya başladı. Sam cesaret vermek için karısının elini sıktı. Bekle. Sakın kımıldama.

Dakikalar gibi gelen birkaç saniye sonra fener ışığı başka yöne çevrildi. Muhafızın botlarından çıkan ayak sesleri uzaklaştı. Sam ve Remi ayağa kalkıp treylerin etrafından dolandılar. Sağa sola baktıktan sonra öndeki treylere kadar sürünüp, ofis olduğunu umdukları şeyin merdivenine vardılar.

Sam kapı kulpunu yokladı. Kilitli değildi. Böyle oluşu ikisini de sevindirdi. Sam kapıyı aralayıp içeriye bir göz attı. Sonra geri çekilip başını iki yana salladı. “Erzak,” dedi. Bir sonraki treylere gittiler. Neyse ki, bu da kilitli değildi. Sam içerisini kontrol ettikten sonra gelmesi için Remi’ye işaret verdi. Remi de içeriye girip sessizce kapıyı kapadı.

Treylerin arka duvarı dosya dolapları ve erzak raflarıyla kaplıydı. Griye boyanmış iki çelik masa ve aynı renkte iki iskemle vardı.

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Remi.

Sam saatine bakıp başım salladı.

Birkaç saniye sonra muhafızın fenerinden gelen ışık treyler penceresinde dolandıktan sonra kayboldu.

“Ayrıntılı bilgi verecek herhangi bir şey arıyoruz,” dedi Sam. “Şirket adları, hesap numaraları, manifestolar, faturalar. Denetçilerin dişlerini geçirebilecekleri herhangi bir şey.”

“Tamam,” dedi Remi. “Her şeyi olduğu gibi bırakmak zorundayız, herhangi bir eksiklik olursa, kimin suçlanacağını biliyoruz.”

“...Ve kafasına kurşun yiyeceğini. İyi hatırlattın.” Sam saatine baktı. “Üç dakikamız var.”

Dosya dolaplarından başladılar. Her bir çekmeceyi, klasörü ve dosyayı incelediler. Remi’nin fotoğraf makinesi binlerce dijital fotoğrafı saklayabildiği için ilgili ilgisiz her şeyin fotoğrafını çekmişti.

Üç dakika süre dolunca durup hareketsiz kaldılar. Muhafız yine ışığıyla treyleri taradıktan sonra oradan uzaklaştı. Sam ve Remi bulabilecekleri her şeyi alana kadar araştırmaya devam ettiler.

“Gitme zamanı geldi,” dedi Sam. “Geldiğimiz yoldan Rover’a gidip...”

Dışarıda alarm çanları ötmeye başladı.

Sam ve Remi bir an donup kaldılar, sonra, “Kapının arkasına geç!” dedi Sam.

Sırtlarını duvara yapıştırıp beklediler. Dışarıda kapılar gürültüyle açılıyor, insanlar koşuyor ve bağıryorlardı.

Sam, “Bir şey anlayabildin mi?” diye sordu.

Remi gözlerini kapatıp bütün dikkatiyle kulak kesildi. Sonra gözlerini açıp, “Sam, galiba Range Rover’ı bulmuşlar,” dedi.

Langtang Vadisi, Nepal

Sam bir karşılık veremedi treylerin kapısı ardına kadar açıldı. Sam parmak uçlarıyla kapının yüzlerine çarpmasına engel oldu. Muhafızlardan biri içeriye girip el feneriyle etrafı taramaya başladı. Sonra birden durdu. Sam, adamın omuz hareketinden onlara doğru döneceğini anladı.

Kalçasıyla kapıyı kapatıp bir adım öne çıktı ve botunun burnuyla adamın dizinin arkasına bir tekme attı. Muhafız yere düşerken Sam onu yakasından tutup öne savurdu ve başını çelik masanın kenarına çarptı. Adam kısa bir inilti çıkararak bayıldı. Sam onu sürükleyerek kapının arkasına kadar çekip nabzına baktı.

“Ölmemiş, ama uzun bir süre ayılmaz,” dedi Sam.

Adamı yuvarlayıp omzunda asılı duran tüfeğini aldı.

Gözleri kocaman olmuş olan Remi kocasına hayranlıkla baktıktan sonra, “Tam James Bond gibiydin,” dedi.

“Şans ve çelik masanın yardımıyla,” dedi Sam omuz silkererek.

“Harika bir bileşim.”

“Bence bir ödülü hak ediyorsun,” dedi Remi.

“Daha sonra. Tabii, daha sonra olursa...”

“Olmasını çok isterim. Planın var mı?”

“Oto hırsızlığı,” dedi Sam.

Dönüp treylerin arka penceresine doğru gitti, sonra yine perdeyi kapadı. “Kolay olmayacak, ama sanırım başarabiliriz.”

“Sen ön tarafı kontrol et,” dedi Remi. “Ben arka pencereye bakarım.”

Sam ön pencereye gidip perdeyi araladı ve dışarıya bir göz attı. “Muhafızlar açık alanda toplanıyorlar. On kişi kadar var. Korkunç yengeyi göremiyorum.”

“Belki de sadece King’in kirli işini halletmek için uğramıştı.” “Gördüğüm kadarıyla ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlar. Bir adamlarının eksik olduğunu fark ederlerse birazdan harekete geçerler.”

“Pencere açık,” dedi Remi. “Yerden iki buçuk metre yüksekteyiz. Üç metre ötemizde ağaçlar var.”

Sam perdeyi kapattı. “Onlar toparlanmadan hemen harekete geçelim.” Tüfeği inceledi. “En son model.”

“Kullanabilir misin?” diye sordu Remi.

“Emniyeti, tetiği, şarjörü... merminin çıktığı delik. Sanırım kullanabilirim,” dedi Sam.

Birden alarmin sesi kesildi.

Sam ön kapıya gidip kilitledi. “Belki bu onları biraz oyalar.” En yakındaki iskemleyi alıp pencerenin yanına taşıdı. Remi bunun üstüne çıkıp pencereden dışarıya çıktı. Yere atladıktan sonra Sam de onu izledi.

Ağaçların altına girip çelik barakaya doğru ilerlediler. Barakanın arka duvarı görününce durup etrafı kolladılar. Uzaktan hâlâ birbirlerine seslenen muhafızların sesleri duyuluyordu.

Elinde tüfeğiyle Sam önde, arkasında Remi çelik barakaya geldiler. Duvara yapışarak kapıya ulaştılar. Remi kapının kulpunu yokladı. Açıktı. Remi içeriye bir göz atıp geri çekildi.

“İçeride yan yana park edilmiş iki kamyon var. Askeri olmalı... çift lastikli, yeşil, kenarları brandayla kaplı.”

“Direksiyona geçmek ister misin?” diye sordu Sam.

“Tabii.”

“Sen soldaki kamyonun direksiyonuna geç. Ben diğeri sal dışı bırakıp sana katılırım. Motoru çalıştırmaya ve buradan fırlamaya hazır ol.”

“Anlaşıldı.”

Remi kapıyı araladı ve içeriye girdiler, kamyonlara yaklaştık ları sırada dışarıdaki yoldan ayak sesleri duyuldu. Sam ve Remi sağ taraftaki kamyonun arkasına geçtiler. Sam başını uzatıp baktı.

“Dört kişi,” dedi Sam. “Kamyonlara biniyorlar, her bir kabine iki muhafız.”

“Bu, acil durum planlarının bir parçası mı?” diye sordu Remi.

“Olabilir,” dedi Sam. “Pekâlâ, B planını uyguluyoruz. Kaçak yolculuk yapacağız.”

Neredeyse aynı anda tüm kamyon motorları gümbürdeyerek harekete geçti.

Sam ve Remi kamyonun tamponuna çıkıp bacaklarını arka kapağın üstünden attılar. Kamyon gürültülü bir şekilde vites geçti ve ileriye fırladı. Sam ve Remi tökezleyerek yüzükoyun kasa zeminine kapaklandılar.

Onların içinde bulunduğu kamyon en önde gidiyordu. Arkadan gelen kamyonun farları arka kapak brandası arasından sızınca onların gizlendiği yeri cılız bir yeşil ışıkla aydınlatmıştı. Sam ve Remi on dakikadan beri ilk kez derin bir nefes alabildiler. İkisinin de yanında yere kayışlarla bağlanmış, çeşitli büyüklükte sandıklar vardı.

“Başardık,” dedi Remi.

“Acele karar verme.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunun Çin ordusuna ait bir kamyon olduğuna eminim.” “Aklından geçen şey umarım, tahmin ettiğim şey değildir,” dedi Remi.

“Ne yazık ki öyle. King’in Çin silahlı kuvvetlerinde birileriyle sıkı fıkı olduğu belli. Muhafızlar Çinli, silahların bir kısmı da büyük ihtimalle Çin ordusuna ait. Ve bu sandıkların içinde ne olduğunu da biliyoruz.”

“Sınıra daha ne kadar yolumuz var?” diye sordu Remi

“Yaklaşık otuz belki kırk kilometre. Bu dört saat demektir.”

“Öyleyse buradan çıkmak için yeterli zamanımız olacak.”

“Mesele, o zaman uygar bir yerden ne kadar uzakta olacağımız.”

“Hayallerimi yıkıyorsun,” dedi Remi, sonra da başını Sam’in omzuna dayadı.

Kasa zemininin sertliğine ve sarsıntılı yolculuğa rağmen, motor homurtusu Sam ve Remi’yi sakinleştirmişti. Uyukladılar, Sam arada bir saatine baktı.

Bir saatlik yolculuğun ardından kamyonun fren yapmasıyla birlikte sarsılarak uyandılar. Arkadan gelen kamyonun farları içerisini aydınlatıyordu. Sam doğrulup tüfeğini kasa kapağına yöneltti, Remi de doğruldu; endişe içindeydi, ama bir şey söylemedi.

Arkadaki kamyonun farları söndü. Kabin kapıları açılıp ka pandıktan sonra ayak sesleri duyuldu. Sesler kamyonun arkasında kesilince, bu kez Çince konuşmaları duyuldu. Sam ve Remi sigara kokusu aldılar.

“Hiç kımıldama,” dedi Sam karısının kulağına. Remi başını salladı.

Sam yavaşça bacaklarını altında toplayıp çömeldi. Yengeç adımlarıyla kasa kapağına yaklaşıp dışarıdaki seslere kulak verdi. Biraz sonra Remi’ye dönüp dört parmağını gösterdi. İşaretle Remi’den tüfeğini vermesini istedi.

Remi tüfeği ona uzattı. Sam bunu bacaklarının arasına yerleş tirdikten sonra Remi’ye yere yapışmasını işaret etti. Remi isteneni yaptı.

Sam tüfeğin emniyetini açtıktan sonra pozisyon aldı, sol eliy le brandayı tutup çekti.

“Eller yukarı!” diye bağırdı.

Tampona en yakın duran iki asker aynı anda o yana dönüp iki adım gerilediler ve omuzlarındaki tüfeklerini almaya çalışan arkadaşlarına tosladılar.

“Sakın ha!” diye bağırdı Sam tüfeğini onlara doğrultarak.

Bilmedikleri bir dil olmasına rağmen askerler ne söylendiği ni anladılar ve kıpırdamadılar. Sam tüfek namlusunu birkaç kez salladıktan sonra askerler tüfeklerini omuzlarından çıkarıp yere bıraktılar. Sam onları bir metre gerilettikten sonra aşağıya atladı.

“Burası tamam,” diye seslendi Remi’ye.

Remi de kasadan aşağıya atladı.

“Çok korkmuş görünüyorlar,” dedi Remi.

“Çok iyi. Ne kadar korkarlarsa bizim için o kadar iyi. Bu şerefi sana bırakayım mı?” diye sordu Sam.

Remi yerdeki tüfekleri toplayıp, biri dışında hepsini kamyon kasasına attı.

“Emniyeti açık mı?” diye sordu Sam.

“Galiba...”

“Tetiğin üstünde, sağdaki mandal.”

“Buldum. Tamam.”

Sam ve Remi’yle dört asker birbirlerine bakıyorlardı. On saniye boyunca kimseden ses çıkmadı. Nihayet Sam, “İngilizce bilen var mı?” diye sordu.

En sağdaki asker, “Küçük İngilizce,” dedi.

“Tamam. Pekâlâ. Sizler benim tutsaklarımsınız.”

Remi iç geçirdi. “Sam...”

“Kusura bakma. Hep bunu söylemek istemişimdir.”

“Artık bu isteğini yerine getirdiğine göre, bu adamları ne yapacağız?”

“Onları bağlayıp... Ama hayır. Bu iyi olmaz,” dedi Sam.

“Ne?” Remi kocasına baktı. Sam gözlerini kısmış askerlerin başı üstünden ikinci kamyonun kabinine bakıyordu. Remi de o yöne bakınca kabin içinde oturan bir silüet gördü. Bu silüet birden eğildi.

“Yanlış saymışız,” diye mırıldandı Sam.

“Belli oluyor.”

“Sürücü koltuğuna otur Remi. Motoru çalıştır. El frenini...”

“Merak etme,” dedi Remi ve hemen kamyonun ön tarafına koştu. Bir saniye sonra motor çalışınca dört asker gergin ifadelerle birbirlerine baktılar.

“Herkes kamyonu!” diye bağırdı Remi kamyonun kasasından.

“Geliyorum sevgilim,” dedi Sam.

“Hadi, kımıldayın!” dedi Sam, askerlere. Adamlar yana çekilince kamyonun radyatörü Sam’in görüş alanına girdi. Tüfeğini doğrultup, nişan aldı.

İkinci kamyonun kabininde gizlenen beşinci adam sürücü penceresinden bedenini uzattı. Sam onun tüfeğini pencereden çıkarmaya çalıştığını gördü.

“Dur!”

Adam bedenini döndürmeye devam ederken tüfeğin ucu gözüktü.

Sam ön cama iki el ateş etti. Askerler telaşla kendilerini yolun kenarındaki çalılıkların arasına attılar. Sam bir çatırtı duydu. Arkasındaki kasa kapağına bir şey saplandı. Eğilip tamponun karşı ucuna gitti ve kamyonun radyatörü veya motoru olduğunu umduğu noktaya üç el ateş etti. Sonra dönüp kamyonun yolcu kapısını açtı ve içine daldı.

“Artık gitsek iyi olacak,” dedi Sam.

Remi aracı vitesine geçirip gaza bastı.

Daha yüz metre gitmeden Sam'ın atışlarının ya isabet etmediğini veya yetersiz kaldığını anladılar. Yan aynalardan diğer kamyonun yan yan farları görüldü. Dört asker saklandıkları yerden çıkıp ikisi kabine ikisi kasaya atladı. Kamyon hızla öne fırladı.

“İleride dar köprü var!” diye bağırdı Remi.

Sam o tarafa baktı. Her ne kadar daha birkaç yüz metre nie safe varsa da, köprü sadece dar olmakla kalmıyor, genişliği kaını yonunkinden sadece biraz fazla görülüyordu. “Remi, hız...” diyet uyardı karısını.

“Mümkün olduğu kadar hızlı gidiyorum,” dedi Remi.

“Hızım azalt demek istedim.”

Kamyon bir yarığa girip önce yana, sonra yukarıya doğru savruldu ve tekerlekler tekrar yere çarptı. Giderek köprüye yaklaşıyorlardı. Elli metre kalmıştı.

“Tabii ya,” dedi Remi sinirli bir sesle. “İlla ki o köprülerden biri olmalıydı!”

Her ne kadar daha geniş ve daha sağlam destekli de olsa, o sabah yayan geçtikleri köprüünün biraz daha genişiydi.

Köprü başına varmak üzereydiler. Son anda Remi frene asıldı. Kamyon bir toz bulutu çıkararak durdu.

Sam vitesten çıkan takırtıları işitince karısına baktı ve onun aracı geri vitesine aldığını gördü. “Remi, ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Onları korkutacağım,” dedi Remi sırtarak.

“Çok riskli.”

“Bu akşam riskli olmayan bir şey yaptık mı?”

“Haklısın,” dedi Sam.

Remi gaza basınca kamyon önce yavaş, sonra hız kazanarak geri gitmeye başladı. Sam yan aynadan baktı. Remi'nin duruşuyla kalkan toz bulutu nedeniyle sadece ikinci kamyonun farları görünüyordu. Sam camdan uzanıp üç el ateş etti. Kamyon yana kaçıp <ımn görüş alanından çıktı.

Gözlerini dikiz aynasından ayırmayan Remi, “Duruyorlar,” dedi.

“Bizi gördüler. Geri gidiyorlar.”

Motor gürültüsü arasından tüfek sesleri duyuldu. Hemen eğildiler. Başını torpido gözünün altına eğmiş olan Remi aynasını görebilmek için yana uzandı. Onları takip eden kamyon son hızla gidiyordu; Remi'nin çarpması ve Sam'ın yaylım ateşi sürücüyü şaşırtmıştı. Kamyon sağa sola savruluyordu.

“Sarsıntıya hazır ol!” diye bağırdı Remi.

Sam arkasına yaslanıp ayaklarını torpido gözüne dayadı. Bir saniye sonra kamyon sarsılarak durdu. Remi yan aynadan baktı. “Yoldan çıkmışlar.”

“Fazla oyalanmayalım,” dedi Sam.

“Haklısın.”

Remi aracı ileri vitesine geçirip gaza bastı. Az sonra yine karşılarında köprü belirdi.

“İşe yaramadı,” dedi Remi. “Tekrar yola girdiler.”

“Ne kadar ısrarcıymışlar, değil mi? Kamyonu bir anlık sabit tutsana.” Sam kapısını açtı.

“Sam, ne yapıyor...”

“Bana ihtiyacın olursa, geri gelirim.”

Sam tüfeği boynuna astıktan sonra kapı çerçevesinden destek alarak basmağa indi. Serbest eliyle brandayı çekip açtı. Bacağını kenardan sarkıtıp kasaya çıktı. Kabinin arka duvarına sürünüp küçük pencereyi açtı.

“Selam,” dedi Sam.

“Sana da salam. Sıkı tutun, kapını kapatıyorum.”

Remi kamyonu sağa sola savurunca Sam’in açık kapısı çarparak kapandı. “Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Remi. “Sabotaj. Aramızda ne kadar mesafe var?”

“Elli metre. On saniye sonra köprüdeyiz.”

“Tamam.”

Sam sürünerek kasa kapağına gitti. Loş ışıkta el yordamıyla diğer tüfeklerden birini buldu. Bunu alıp elindekini bıraktı, sonra hızla diğer şarjörleri topladı.

“Köprü!” diye bağırdı Remi. “Yavaşlıyorum!”

Sam tekerleklerin kalaslar üzerinde çıkaracağı sesi bekledik ten sonra arkadaki brandadan dışarıya uzandı. Tüfeğini köprünün zeminine doğrultup ateş açtı. Kurşunlar kalasa saplanıyor, kıymık parçaları havada uçuşuyordu. Geri çekilip şarjör değiştirdi ve tekrar ateş etmeye başladı, bu kez hem zemine hem de o anda köprüye çıkmış olan kamyonu hedef alıyordu. Kamyon sola kaçmak istedi, tirabzana çarptı, sonra toparladı. Sam penceresinden kızıl renkli alevleri gördüğü anda üç kurşun onun altındaki kasa kapağına saplandı. Sam geri çekilip yere yattı. Takipçi kamyonundan bir kez daha yaylım ateşi açıldı, arkadaki branda lime lime olmuş, kurşunlar kabin duvarına saplanmıştı.

“Sam?” diye seslendi Remi.

“İşe yaramadı!”

“Anlamıştım.”

“Fosil parçalarının barbarca tahrip edilmesini onaylıyor musunuz?”

“Genellikle hayır, ama şimdi özel bir durum var.”

“Bize biraz zaman kazandırır.”

Remi arka kamyonundan ateş edenleri şaşırtmak için sık sık hız değiştiriyordu. Sam yüzüstü sürünerek sandıkları bağlayan ilk kayış mandalını açtı ve bütün kayışları çözdü. Kapak kapısının mandalını da açınca, kapak aşağıya düştü.

“Atış başlıyor,” diyerek ilk sandığı dışarıya itti. Sandık köprü zemininden sekerek arkadan gelen kamyonun tamponuna çarptı ve kırılarak açıldı. Havada tahta parçaları ve ambalaj samanları uçuştı.

“Etkili olmadı,” diye seslendi Remi.

Sam tekrar geri gitti, omzunu bütün sandık kümesine yasladıktan sonra ayaklarını kabin duvarına dayadı ve itmeye başladı. Gıcırtilı sesler arasında sandık kümesi zeminde kaymaya başladı. Sam bir an soluklandıktan sonra itmeye devam etti.

Sandıklar kasa kapağından aşağıya kayıp arkadan gelen kam yona doğru yuvarlanmaya başladı. Sam bunun sonucunu seyretmek yerine diğer sandık kümesine gitti ve aynı işlemi uyguladı.

Arkadan fren sesi, parçalanmış cam ve metalin tahtaya çarpınca çıkardığı gürültüler işitildi.

“Şimdi oldu işte,” dedi Remi. “Oldukları yerde çakılıp kaldılar!”

Sam dizleri üstünde doğrulup küçük pencereden Remi’ye baktı. “Ne kadar sürer bu?”

Remi ona bakıp gülümsedi. “Şasilerinin altından yarım düzine sandığı çıkarmaları ne kadar sürerse...”

Hyatt Regency Oteli,

Katmandu, Nepal

Sam bir havluyla belini sarmış, diğeriyle saçlarını kurulayarak banyodan çıktı. “Güzel bir kahvaltı için yeterince acıktın mı?”

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Remi. Tuvalet masasındaki aynanın karşısına oturmuş, saçlarını atkuyruğu yapıyordu. Üstünde otele ait olan beyaz bir havlu vardı.

“Odaya mı isteyelim, yoksa yemek salonuna mı inelim?” “Hava çok güzel. Balkonda yiyelim.”

“İyi fikir.” Sam sehpa üstündeki telefonu alıp oda servisini aradı. “Somonbalığı, simit, yumurta, bir kâse meyve, kızarmış ekmek ve kahve istiyorum.” Karşıdaki ses siparişi doğru şekilde tekrar edene kadar bekledikten sonra telefonu kapadı. Bu kez barı aradı.

Barmen telefona çıkınca Sam, “İki Ramos Fizz istiyorum,” dedi. “Evet, Ramos Fizz.”

“Kadınları nasıl baştan çıkaracağını iyi biliyorsun,” dedi Remi.

“Fazla ümitlenme. Bu kokteylin nasıl yapıldığını bilmiyor.” Sam bir daha denedi.

“Peki Harvey Wallbanger? Votka, Galliano ve portakal suyuyla yapılır.” Sam başını iki yana sallayıp bir kez daha şansını denedi. “Pekâlâ, bize bir şişe Veuve Clicquot gönderin bari.”

Remi bir kahkaha attı. “Gerçekten kadınları nasıl baştan çıkaracağını biliyorsun.”

“Ne yani, başka bir şey yok mu?” dedi Sam telefona.

“Pekâlâ, gönderin bakalım, ama iyi soğutulmuş olsun.”

Sam telefonu kapadı. “Şampanya yokmuş. Oteldeki kongreden sonra ellerinde sadece köpüklü Çin şarabı kalmış.”

“Çinlilerin köpüklü şeyler yaptığını bilmiyordum,” dedi Remi alaycı bir gülümsemeyle kocasına bakarak. “Daha iyi bir şey bu lamadın mı?”

Sam omuz silkti. “Fırtınaya yakalanınca liman seçmezsün.” Telefon çaldı, Sam açtı. “Bir dakika.” Hoparlöre çevirdi.

“İyi sabahlar Rube,” dedi Sam.

“Senin için sabah olabilir,” dedi Rube. “Ama burada akşam yemeği yeniyor. Duyduğuma göre güzel karınla birlikte tatil yapı yormuşsunuz.”

“Her şey görecelidir Rube,” diye araya girdi Remi. “Kathy ve kızlar nasıl?”

“İyiler. Şu anda Chuck E. Cheese’de. Beni aramanız sayesinde de onlarla gitmekten kurtuldum.”

“Sana engel olmayalım,” dedi Sam sırtarak. “Daha sonra da konuşabiliriz.”

“Yo, hayır dostum, şu anda bundan daha önemli bir şey ola maz. Pekâlâ, bana anlatın şimdi. Hapishanede misiniz? Kaç yasayı çiğnediniz?”

“Değiliz. Ve bildiğimiz kadarıyla hiçbir yasayı çiğnemedik,” dedi Remi. “Bırakayım, Sam anlatsın.”

Rube’un Selma’dan birtakım bilgiler aldığını bilmesine rağmen Sam, Zhilan Hsu’yla ilk karşılaşmalarından başlayıp, King’in gizli arkeolojik kazı alanından kaçışlarına kadar her şeyi anlattı.

Bir gece önce takipçilerini köprüde atlattıktan sonra Sam karanlıkta direksiyon sallamış, Remi’nin haritada karşılaştırabileceği doğal işaretler görmeye çalışmıştı. Birkaç saat boyunca boşuna yolculuk yaptıktan sonra nihayet tanıdık bir dağ geçidine -Laurebina- gelmişler, buradan da kampın otuz kilometre doğusundaki Pheda’nın eteklerine varmışlardı. Burada karanlık ve hiçbir hayat belirtisi görünmeyen bir köy buldular. Ciddi bir lisan sorunu olmasına rağmen çatısı teneke kaplı bira

salonunun sahibiyle değiş tokuş yapmayı başardılar; kamyon karşılığında adamın otuz yaşındaki turuncu gri karışımı Peugeot'sunu ve Katmandu'ya gitmek için yol tarifini aldılar. Şafak sökmeden hemen önce Hyatt Regency'nin otoparkına varmışlardı.

Rube hiç ses çıkarmadan Sam'in anlattıklarını dinledikten sonra, "Dur bakalım, doğru anlamış mıyım," dedi. "Gizlice King'in kampına girdiniz, bir cinayete tanık oldunuz, Çinli muhafızlarla kapışıp, içi çalıntı fosillerle dolu bir kamyonlarını çaldınız, sonra da bunları takipçilerinizden kurtulmak için bomba niyetine kullandınız. Buraya kadar tamam mı?"

"Aşağı yukarı," dedi Sam.

"Ve yaklaşık 30 GB'lık bilgi topladık," diye ekledi Remi.

Rube iç geçirdi. "Benim dün gece ne yaptığımı biliyor musunuz? Banyonun badanasını yaptım. Oysa siz ikiniz... Pekâlâ, bana bilgileri gönderin."

"Selma'ya gönderdik bile. Onu ara, sana güvenli bir yedekleme sitesi versin."

"Tamam. Langley'deki amirlerimin Çin konusuyla ilgileneceklerini biliyorum, eminim FBI'da da King'in fosil kaçakçılığına ilgi duyacak birini bulurum. Bundan bir sonuç çıkar mı bilmiyorum, ama elimden geleni yapacağım."

"Senden bütün istediğimiz de bu," dedi Sam.

"Büyük ihtimalle King kazı alanını çoktan kapatmıştır. Şu anda ormanın ortasında terk edilmiş bir çukurdan ibaret olabilir."

"Bunu biliyoruz."

"Arkadaşınız Altonla ilgili bir şey bulabildiniz mi?"

"King'in istediği şeyi bulduğumuzu tahmin ve ümit ediyoruz," dedi Remi. "Ya da hiç değilse onun dikkatini çekebilecek kadarını. Bu görüşme bittikten sonra onu arayacağız."

"Charles King pislüğün tekidir," diye uyardı Rube. "Hayatı boyunca birçok insan onu alt etmeye çalıştı. Hepsi de ya öldü ya da yok oldu, ama o hâlâ dimdik ayakta."

"Elimizdeki şeyin onun için kişisel önemi olduğunu sanıyoruz," dedi Remi.

"Theurock..."

"Theurang," diye düzeltti Remi. "Altın Adam."

"Doğru," dedi Rube. "Kumar oynuyorsunuz. Eğer yanılmışsanız ve King o şeye hiç değer vermiyorsa, elinizde sadece karaborsa fosil ticareti yaptığı iddianız kalıyor. Ve dediğim gibi, onu mihlayabileceğimiz de garantisi yok."

"Biliyoruz," dedi Sam.

"Ama her halükârda hamlenizi yapacaksınız."

"Evet," dedi Remi.

"Şaşırdım.. Ha, unutmadan söyleyeyim, Lewis King hakkında birkaç şey daha öğrendim. Sanırım ikiniz de Heinrich Himmler adını duymuşsunuzdur."

"Hitler'in en yakın arkadaşı ve Nazi psikopatı mı?" dedi Sam. "Duyduk tabii."

"Himmler ve Nazi Partisi'nin üst düzey yöneticileri doğüstü hikâyelere düşkündüler; özellikle de Aryan ırkının saflığına ve 'Bin Yıllık İmparatorluğa'. Buna en çok ilgi duyan da Himmler'miş. Otuzlu yıllar ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi iddialarını destekleyecek deliller bulunması için dünyanın en karanlık köşelerine bilimsel geziler finanse etmiş. Bunlardan biri, savaş başlamadan bir yıl önce, 1938'de Aryan ataları hakkında araştırma yapılması için Himalayalar'a yöneltilmiş. Bilin bakalım, bu ekibin başında kim varmış?"

"Lewis King," dedi Remi.

"Ya da o zamanki adıyla Profesör Lewes König."

"Charlie King'in babası Nazi miymiş?"

“Hem evet hem hayır. Kaynaklarımdan edindiğim bilgiye göre partiye mecbur olduğu için kaydolmuş, istekli olduğu için değil. O günlerde devletten fon alabilmek için parti üyesi olmak gerekiyordu. Gizlice bilimsel araştırma yapabilmek amacıyla Nazi teorileri için araştırmalara katılan birçok bilim insanı vardı. Lewis King de bunların en güzel örneği. Adam kendini arkeolojiye adanmış bir arkeologdu. Aryan safkanlılığını falan umursadığı yoktu.” “O halde neden o geziye katılmış?” diye sordu Sam, Rube’a. “Bilmiyorum, ama sizin o mağarada bulduğunuz şey -Altın Adam-yüzünden olabilir. King yalan söylemiyorsa, Lewis King ABD’ye iltica eder etmez dünya turlarına başlamış.”

“Himmler’in gönderdiği bu gezide belki ilgisini çeken bir şey bulmuştur,” diye tahmin yürüttü Sam.

“Naziler’in eline geçmesini istemediği bir şey,” diye ekledi Remi. “Kendine sakladı, savaş sırasında üstüne yattı, sonra bıraktığı yerden işine devam etti.”

“Asıl soru şu,” dedi Rube. “Charlie King neden babasının bıraktığı yerden devam ediyor? Onun hakkında bildiklerimize göre, babasının çalışmalarına en küçük bir ilgi duymamıştı.”

“Belki de Theurang yüzündendir,” dedi Sam. “Belki onun gözünde sadece satılabilecek başka bir fosildir.”

“Haklı olabilirsin. Eğer bu şey tarif edildiği gibiyse, muazzam bir servet eder.”

“Rube,” dedi Remi. “Lewis’a yöneltilen Nazi suçlamaları Charlie’yi hiç etkilemiş mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. Sanırım adamın başarısı her şeyi açıklıyor. Onun ne kadar acımasız olduğu düşünülürse, kimsenin bu konuyu gündeme getirmeye cesaret edeceğini sanmam.”

“Ama bu değişecek,” dedi Sam. “Charlie King’i zorlamanın zamanı geldi.”

Telefonu kapatıp birkaç dakika uygulayacakları stratejiyi tartıştıktan sonra King’in direkt hattını aradılar. Adam ilk çalışta telefonu açtı. “King.”

“Bay King, ben Sam Fargo.”

“Ne zaman arayacaksınız diye merak ediyordum. Güzel karın da yanında mı?”

“Buradayım,” dedi Remi en tatlı sesiyle.

“Anladığım kadarıyla ortaklığımız duvara toslamış,” dedi King “Çocuklarım bana yoldan çıktığınızı söylüyorlar.”

“Yoldan çıkmadık,” dedi Sam. “Sadece senin gösterdiğin yoldan gitmiyoruz. Charlie, Frank Alton’u kaçırdın mı?”

“Kaçtırmak mı? Neden böyle bir şey yapayım?”

“Bu bir cevap değil,” diye araya girdi Remi.

“Frank Alton’u bana bir iş yapması için oraya gönderdim. Orada boyunu aşan işlere girişti ve yanlış adamların ayağına bastı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Yine soruma cevap vermedin,” dedi Sam. “Pekâlâ, konuya devam edelim. Tek yapacağın beni iyi dinlemek. Peşinde olduğun şeyi biz...”

“Neymiş o?”

“Dinlemiyorsun. Peşinde olduğun şey, babanın bulmak için hayatı boyunca aradığı şey bizde. Ve tahmin edeceğin gibi, Langtang Vadisi’ndeki esir kampına da uğradık.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Binlerce fotoğraf çektik, bunların çoğu ofis olarak kullanılan treylerde gördüklerimiz, ama birkaç tanesi de karının ya da kapatmanın mı diyelim, Gulfstream’de baş başayken ona her ne ad veriyorsan... Şansımıza o fotoğrafları çekerken karın işçilerinden birini öldürüyordu. Ölen adamın yüzünün de fotoğrafı var.” Charlie King on saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Neden sonra iç geçirdi. “Saçmalıyorsun Sam, ama belli ki seni heyecanlandıran bir şeyler olmuş. Anlat bakalım,

dikkatimi çekmeyi başardın.”

“Öncelik sırasına bakalım. Frank’ı serbest bırak...”

“Sana söyledim ya, benim ilgim yok...”

“Kes sesini. Frank Alton’u serbest bırak. Frank bize telefon açıp evinde ve emniyette olduğunu söylediği zaman Russell ve Marjorie’yle buluşup bir uzlaşmaya varacağız.

“Bir dolu laf ediyorsun, ama dişe dokunur bir şey söylemiş değilsin,” dedi King.

“Başka türlü bir uzlaşma olmayacak,” dedi Sam.

“Kusura bakma ahbap, ama bunu kabul edecek değilim. Bence blöf yapıyorsun.”

“Sen bilirsin,” dedi Sam ve telefonu kapadı.

Almacı sehpanın üstüne koydu ve Remi’ye baktı.

“Sence ne yapacak?” diye sordu Remi.

“Bir dakika geçmeden bizi arayacaktır.”

Remi güldü. “Bence de.”

Elli saniye sonra Sam’in telefonu çınladı. Üç kere çaldırdıktan sonra açtı.

“Senden iyi poker oyuncusu olur Sam Fargo. Bir uzlaşmaya varabileceğimize sevindim. Birkaç kişiyi arayıp Frank Alton’la ilgili ne yapabileceğime bir bakayım. Tabii, söz veremem, ama...”

“Yirmi dört saat içinde ondan haber almazsak, anlaşma bozulur.”

Charlie King birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra, “Telefonun yanında olsun,” dedi.

Sam telefonunu kapadı.

“Ya King delillerin yanımızda olduğunu düşünürse?” diye soldu Remi.

“Öyle olmayacağını bilir.”

“Sence istediğimiz gibi davranacak mıdır?”

“Evet,” dedi Sam. “King akıllı adamdır, kendisini tamamen soyutlamıştır. Frank’ı kaçırınlar her kimse, mutlaka yüzlerini gizlemişlerdir. Bunun King’le ilişkisi olduğunu gösterecek iz kalmamıştır. Bu nedenle, istediğimizi yaparsa kaybedecek hiçbir şeyi yok, ama kazanacağı çok şey olur.”

“O halde, neden bu kadar endişeli görünüyorsun?” diye sordu Remi, kocasına.

“Öyle mi görünüyorum?”

“Gözlerini kısıp duruyorsun.”

Sam duraksadı.

“Söylesene Sam.”

“Az önce dünyanın en zengin adamlarından birini, bulunduğu yere düşmanlarını ezerek gelmiş bir kontrol manyağını dize getirdik. Frank’ı serbest bırakacaktır, ama içimden bir ses King’in şu anda ofisinde oturmuş bir karşı saldırı hazırladığını söylüyor.”

Houston, Teksas

On bin kilometre uzakta, Charles King aynen öyle yapıyordu.

Telefonu kapadıktan sonra ofisinde volta atmış, öfkesini kontrol etmeye çalışmıştı. Kendi kendine mırıldanarak pencerenin önüne geldi ve batmakta olan güneşi seyretti.

“Pekâlâ, Fargo’lar,” diye tısladı. “Birinci raundu siz kazandınız. Tadını çıkarın. Ama bir daha olmayacak.” Masasına gidip dahili haberleşme düğmesine bastı. “Marsha, bana Russell ve Marjorie’yi bağla.”

“Hemen, Bay King.” Otuz saniye sonra, “Baba...” dedi Russell.

“Kes sesini ve dinle. Marjorie orada mı?”

“Buradayım baba.”

“Zhilan?”

“Evet, Bay King.”

“Siz üçünüz orada ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz? Fargo’lar az önce beni arayıp canıma okudular. İşçilerden birini öldürürken fotoğrafını çektiklerini söylüyorlar Zhilan. Orada neler oldu?”

Russell cevap verdi. “Kazı alanı güvenlik şefi bu sabah beni aradı. Şüpheli bir araç bulup alarm vermiş. Adamlardan birini baygın bulmuşlar, ama eksik olan bir şey yokmuş.”

“Adam nasıl bayılmış?”

“Emin değilim. Düşmüş olabilir.”

“Palavra! Programda sevkiyatımız var mıydı?”

“İki kamyon,” dedi Marjorie. “Alarm verilir verilmez Albay Zhou’nun adamları tarafından tahliye edilmiş. Bu standart işlemdir baba.”

“Bana ders vermeye kalkma çocuk. Kamyonlar nakil noktasına varmışlar mı?”

“Henüz teyit edilmedi,” dedi Russell, “Ama gecikme payını dikkate alırsak...”

“Varsayım yapıyorsun. Bunu yapma. Telefonu aç, o kamyonları bul.”

“Peki baba.”

“Zhilan, nedir bu öldürme hikâyesi? Doğru mu?”

“Evet, işçilerden birisi hırsızlık yaparken yakalandı. İbret olsun istedim. Cesedi çoktan kaldırıldı.”

King homurdandı. “Pekâlâ. İyi yapmışsın. Size gelince iki budala... Fargo’lar bana “Altın Adam”ı ele geçirdiklerini söylediler.”

“Nasıl?” diye sordu Marjorie. “Nerede?”

“Yalan söylüyorlardır,” dedi Russell.

“Belki de, ama bu tip işler onların uzmanlık alanıdır. Onları bu yüzden işe aldım. Galiba onları hafife almışız. Alton sayesinde onları kontrol edebileceğimi sanmıştım.”

“Kendini suçlama baba,” dedi Marjorie.

“Kes sesini. Doğru söylediklerini varsaymak zorundayız. Alton’un serbest bırakılmasını istiyorlar. Oradaki herhangi birini görmüş olması ve teşhis etme ihtimali var mı?”

“Buraya gelir gelmez araştırdım Bay King,” dedi Zhilan. “Alton hiçbir şey bilmiyor.”

“Pekâlâ. Gidip onu kurtarın. Karnını doyurun, yıkayın ve Gulfstream'e bindirin. Fargo’lar, Alton evine gelir gelmez Russell ve Marjorie’yle buluşacaklarını ve o şeyi vereceklerini söylediler.”

“Onlara güvenemeyiz baba.”

“Bunu ben de biliyorum salak. Siz Alton’u uçağa bindirin, gerisini de bana bırakın. Fargo’lar oyunu sert mi oynamak istiyorlar? Sert oyun nasıl oynanmış onlara göstereceğim.”

Jomsom Köyü,

Dhawalagiri Bölgesi, Nepal

Tek motorlu Piper Cub uçağı yana yatarak üç bin fitten aşağıya inmeye başladı. Gri bir tebeşiri andıran tepeler havaalanına iniş için hizaya giren uçağı yutar gibi görünüyordu. Karşılıklı oturan Sam ve Remi pencereden Dhawalagiri ve Nilgiri sıradağlarını seyrettiler. Bu dağların dorukları bulutların arasında gizlenmişti.

Katmandu'dan ayrılalı sadece bir saat olmuştu, ama asıl yolculuk bundan sonra başlayacaktı. Karayoluyla on iki saat daha gideceklerdi. Nepal'de harita üstünde hesaplanan mesafeler bir anlam ifade etmezdi. Nihai hedefleri olan Mustang Krallığı'nın eski başkenti Lo Monthang, Katmandu'nun iki yüz kilometre kuzeybatısında fakat oraya havayoluyla ulaşmak mümkün değildi. Bu nedenle kiralık uçakları onları, Katmandu'nun yüz seksen kilometre doğusundaki Jomsom'da indirecekti. Bundan sonra Kali Nehri'ni takip ederek yetmiş beş kilometre uzaktaki Lo Monthang'a gelecekler ve burada Sushant Dharel'in adamıyla buluşacaklardı.

Sam ve Remi Katmandu'nun gürültüsünden ve King çetesinden uzaklaştıkları için memnundular. Uçak hız keserek alçalmaya devam ediyordu. Remi'nin endişeli bakışını gören Sam gülümsedi. "Pist kısa. Ya şimdi hızını iyice kesecek ya da indiğimiz zaman çok sert fren yapmak zorunda kalacak."

"Aman ne iyi."

İniş takımları hafif bir sarsıntıyla asfalt piste temas etti ve uçak pistin güney ucundaki binalara doğru ilerledi. Çok geçmeden durdu ve motoru sustu. Sam ve Remi sırt çantalarını alıp açılan kapıya doğru yürüdüler. Mavi tulumlu bir yer personeli onları gülümseyerek karşıladı ve kapının altındaki merdiveni gösterdi. Önde Remi, birlikte aşağıya indiler.

Terminal binasına doğru yürürlerken hangarın yanında bir keçi ailesi kahverengi olmuş otları kemiriyorlardı. Onların ardındaki toprak yolda yaşlı bir adam bir öküz arabası sürmekteydi.

Remi parkasının yakasını kapatarak, "Adamakıllı serinmiş," dedi.

"Üç bin metre yükseklikteyiz," dedi Sam. "Üstelik rüzgâra engel olacak bir şey de yok."

"Rüzgâr da çok şiddetli."

O sırada Remi'yi haklı çıkarmak ister gibi ani bir rüzgâr çıktı ve bütün pisti toza buladı. Tozlar çökünce havaalanı binalarının ardındaki manzara bütün ayrıntılarıyla ortaya çıktı. Yüzlerce metre yüksekliğindeki dağların yüzeylelerinde sanki dev parmaklar tarafından oluklar açılmış gibiydi. Zamanla ve erozyonla düzleşmiş, dağların yüzeyi, neredeyse insan elinden çıkma bir kale duvarını andırıyordu.

Arkalarından gelen bir ses, "Mustang'ın büyük bir kısmı böyle görünür," dedi. "En azından alçakta kalan kısımları."

Sam ve Remi arkalarına dönünce yirmili yaşlarının ortalarında, dağınık sarı saçlı bir adamın onlara gülümsediğini gördüler. "İlk gelişiniz mi?" diye sordu adam.

"Evet," dedi Sam. "Ama bahse girerim sizin ilk gelişiniz değildir."

"Beşinci. Ben trekkingciyim. Bu bölgede trekking için kamp yeri Jomsom'dur. Adım Wally."

Sam kendisini ve Remi'yi tanıttıktan sonra üçü birlikte terminal binalarına doğru yürüdüler. Wally asfaltın kenarında kümelenmiş olan insanları işaret etti. Çoğu parlak renkli parkalar giymiş, yanlarında ağır sırt çantaları taşıyorlardı.

“Trekking grupları mı?” diye sordu Remi.

“Evet. Çoğunu tanırım. Yerel ekonominin bir parçası sayılırız. Bu bölgeyi trekking turizmi hayatta tutuyor. Bir rehber ekibi tutmadan hiçbir yere gidemezsiniz.”

“Rehber istemezsen ne oluyor?” diye sordu Sam.

“Burada Nepal ordusuna ait bir bölük bulunmaktadır,” dedi Wally. “Aslında biraz haraç vermek gibi oluyor, ama onları suçlayamazsınız. Bu insanların çoğu bizim bir haftada kazandığımızı bir yılda ancak kazanabiliyor. Aslında durum o kadar da kötü sayılmaz. Eğer geliş sebebinizi açıkça belirtirseniz, çoğu rehber yanınızda gelir, ama size ayak bağı olmaz.”

Yakınlarındaki trekking grubundan bir kadın seslendi. “Hey, Wally, buradayız!”

Wally dönüp ona el salladıktan sonra Sam ve Remi’ye, “Siz ne tarafa gideceksiniz?” diye sordu.

“Lo Monthang.”

“Güzel yerdir. Tam ortaçağdan kalma. Zaman makinesine binmiş gibi olursunuz. Rehberiniz var mı?”

“Evet,” dedi Sam. “Katmandu’daki irtibatımız bize bir rehber ayarladı.”

“Oraya varmamız ne kadar sürer?” diye sordu Remi. “Haritaya göre...”

“Haritalar!” dedi Wally gülerek. “Arazi yatay olsaydı, haritalar doğru bilgi verebilirdi, ama arazi buruşturulmuş bir gazete gibidir. Her şey değişir. Bir gün düz ve güzel bir yerden geçersiniz, ertesi gün aynı yer bir heyelan sonucu görünmez olur. Rehberiniz büyük ihtimalle Kali Gandaki Nehri Koyağı’nı takip edecektir, şu sıralarda kurumuş olmalı. Tahminen doksan kilometre gibi bir yolunuz var. Otomobille on iki saat sürer.”

“Yani geceyi yolda geçiririz,” dedi Sam.

“Evet. Rehberinize sorun. Size ya güzel bir çadır kurar ya da trekkingci kulübelerinden birini ayarlamıştır. Çok beğeneceksiniz. Kali Gandaki Koyağı dünyanın en derin koyağıdır. Bir yanınızda Annapurna Dağları, diğer yanınızda Dhawalagiri Dağı vardır. Aralarındaysa dünyanın en yüksek yirmi dağından sekizi bulunur. Koyak patikası Utah’la Mars arasında bir haç gibidir. Sadece o mağaralar ve stupalar bile...”

Kadın bir kez daha seslendi. “Wally! ”

“Gitmem gerek,” dedi Wally. “Sizinle tanıştığım memnun oldum. Güvenli yolculuklar dilerim. Hava karardıktan sonra boğmalara dikkat edin.”

El sıkıştıktan sonra Wally koşarak grubuna katıldı.

Sam arkasından seslendi. “Boğma nedir?”

“Rehberiniz size anlatır,” dedi Wally omzu üzerinden.

Sam, Remi’ye döndü. “Stupa ne peki?”

“İçinde kutsal Budist eserleri bulunan tepe gibi yapılardır.” “Büyüklüğü ne kadar olur?”

“Bir trolde katedrale kadar farklı büyüklükleri vardır. En büyüklerinden biri Katmandu’dadır... Boudhanath.”

“Üstünde flamalar olan kümbet mi?”

“Evet. Mustang bunların en çok bulunduğu yerdir ve çoğu cüce boyutlarındadır. Sayıları binlerle ifade ediliyor, ki bu sadece Kali Gandaki Nehri boyunca olanlar. Birkaç yıl öncesine kadar tahrip edilebilecekleri korkusuyla Mustang turistlere kapalıydı.” “Fargo’lar!” diye bağırdı bir erkek sesi. “Fargo’lar!”

Kırkı yaşlarının ortalarında, saçları dökülmüş Nepalli bir adam onlara doğru koşarak gelmekteydi. “Sizler Fargo’larsınız, değil mi?”

“Evet,” dedi Sam.

“Adım Basanta Thule,” dedi adam düzgün bir İngilizceyle. “Ben sizin rehberinizim.”

“Pradhan’ın arkadaşı mısınız?” diye sordu Remi.

Adam gözlerini kıstı. “Onun kim olduğunu bilmiyorum. Bay Sushant Dharel sizinle buluşmamı rica etti. Başka birini mi bekliyordunuz? Bakın, kimliğimi göstereyim..” Thule elini ceketinin iç cebine götürdü.

“Hayır, gerek yok,” dedi Sam gülümseyerek. “Sizinle tanıştığımıza memnun olduk.”

“Ben de. Verin, onları ben alayım.”

Thule onların sırt çantalarını alıp başıyla terminal binasını işaret etti. “Aracım bu tarafta. Lütfen beni takip edin,” deyip yürümeye başladı.

“Çok kurnazsınız Bayan Bond,” dedi Sam, karısına.

“Yaşım ilerledikçe paranoyak mı oluyorum?”

“Hayır,” dedi Sam. “Sadece daha da güzelleşiyorsun. Hadi, ona yetişelim, yoksa rehberimizi kaybedeceğiz.”

Mustang’ın ilan edilmemiş özerkliği hatırına baştan savma bir gümrük muayenesinden geçtikten sonra Sam ve Remi dışarıya çıkıp, beyaz bir Toyota Land Cruiser’ın yanında bekleyen Thule’yi buldular. Kaldırım kenarında buna benzeyen ve üstlerinde trekking şirketi logosu bulunan düzinelerle araç vardı. Belli ki, Toyota bölge koşullarına en uygun araç olarak görülüyordu. Thule onların elindeki sırt çantalarını alıp Toyota’nın bagajına yerleştirdikten sonra kapağını kapadı.

“Geceyi geçirmek için bir yer ayırttım,” dedi Thule.

“Lo Monthang’a hemen gitmeyecek miyiz?” diye sordu Remi.

“Hayır. Günün bu saatinde yola çıkmak uğursuzluk getirir. Yarın sabah daha iyi olur. Bu gece yiyin, için, Jomsom’un tadını çıkarın, yarın sabah erkenden yola koyuluruz. Gelin hadi...”

“Şimdi yola çıkmak istiyoruz,” dedi Sam yerinden kımıldamadan.

Thule durdu. Dudaklarını büzüp bir süre düşündükten sonra, “Siz bilirsiniz tabii, ama heyelan yarın sabaha kadar temizlenmez.”

“Ne heyelanı?” dedi Remi.

“Burasıyla Kagbeni arasında. Vadiden yukarıya birkaç kilometreden fazla ilerleyemeyiz. Ve tabii, trafik sıkışıklığı da olacak. Bu aralar Mustang’ta çok fazla trekkingci var. En iyisi sabaha kadar beklemek değil mi?” Thule, Toyota’nın arka yolcu kapısını açıp kollarıyla arka koltuğu işaret etti.

Sam ve Remi birbirlerine baktıktan sonra omuz silkip SUV’un içine yerleştiler.

On dakika boyunca dar sokaklardan geçtikten sonra Thule havaalanının birkaç kilometre güneybatısındaki bir binanın önünde durdu. Kahverengi üzerine sarı renklerle tabelada “Ay Işığı Konukevi” yazılıydı. Bu yazının altında da küçük harflerle küvetli banyoların, ortak veya oda içinde özel banyoların bulunduğu belirtilmişti.

Remi gülümsedi. “Galiba banyolar Jomsom’da lüks oluyor.”

Thule onlara dönüp, “Gerçekten,” dedi. “Bölgenin en iyi konaklama yerleri Jomsom’dadır.”

Dışarıya çıkıp hemen Remi’nin kapısını açtı ve elini uzattı. Remi onun elini tutup araçtan indi. Sam de onu izledi.

“Ben bagajınızı alırım,” dedi Thule. “Siz içeriye girin. Madam Roja size yardımcı olacak.”

Beş dakika sonra Ay Işığı Konukevi’nin kraliyet süitindeydiler. İçeride bir kraliçe yatağı ve hasır koltuklardan oluşan bir oturma grubu vardı. Madam Roja’nın söylediği gibi banyo süitinin içindeydi.

“Yarın sabah saat on birde sizi almaya gelirim, tamam mı?” dedi Thule kapı eşiğinde.

“Neden o kadar geç?” diye sordu Sam.

“Heyelanın temizlenmesi...”

“Ve trafik yoğunluğu,” diye tamamladı Sam. “Sağ ol Bay Thule. Yarın görüşürüz.”

Sam kapıyı kapadığı sırada banyodan Remi’nin seslendiğini duydu. “Sam, şuna bak.”

Remi gözleri faltaşı gibi açılmış halde devasa ayaklı bir küvete bakıyordu. “Bu bir Beasley.”

“Galiba artık bunlara banyo küveti deniyor, Remi.”

“Çok tuhaf. Beasley’ler çok ender bulunur Sam. Bunların sonuncusu on dokuzuncu yüzyıl sonlarında yapılmıştı. Şu gördüğün şeyin ne kadar ettiğini tahmin edebiliyor musun?”

“Hayır, ama eminim sen biliyorsundur.”

“Yaklaşık on iki bin dolar. Bu bir hazine Sam.”

“Ve Studebaker marka otomobil büyüklüğünde. Sakın bunu çantana sıkıştırabileceğini düşünme.”

Remi güçlkle gözlerini küvetten ayırıp hınzır bir ifadeyle kocasına baktı. “Çok büyük, değil mi?”

Sam gülümsedi. “Gerçekten de öyle.”

“Bana cankurtaranlık yapar mısınız?”

“Seve seve.”

Bir saat sonra banyo yapmış ve rahatlamış bir halde koltukların üzerine yerleştiler. Balkon penceresinden Annapurna’nın dorukları görünüyordu.

Sam telefonuna baktı. “Sesli mesaj var,” dedi. Mesajı dinlerken Remi’ye göz kırptı, sonra bir numara tuşladı. Otuz saniye sonra hoparlörden Selma’nın sesi duyuldu. “Neredesiniz?”

“Hasırlar ve bakırlar ülkesindeyiz,” dedi Sam.

“Anlayamadım.”

“Önemli değil. Bize verecek bir haberin var mı?”

“Var, bekleyin.”

Bir dakika sonra hatta bir erkek sesi duyuldu. Frank Alton’du. “Sam, Remi... nasıl yaptınız bilmiyorum, ama size hayatımı borçluyum.”

“Boşver canım,” dedi Remi. “Sen de Bolivya’da bizim hayatımızı kurtarmıştın, hem de kaç kere...”

“İyi misin?” diye sordu Sam.

“Bir iki çürük ve şişim var, ama kalıcı değil.”

“Judy ve çocukları gördün mü?”

“Evet, eve gider gitmez.”

“Selma, orada işler nasıl?” diye sordu Sam.

“Tek kelimeyle harika,” dedi Selma.

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Charles King’in neler yapabileceğini tahmin etmeleri ve biraz da paranoya etkisiyle Sam ve Remi “baskı altında” kuralını koymuşlardı: Selma veya onlardan herhangi biri bir tehdit altında konuşuyorsa, “harika” kelimesi dışında söylediği her şey alarm yerine geçecekti.

“Frank bize ne anlatabilirsin?” diye sordu Remi.

“Korkarım, zaten bildikleriniz dışında bir şey yok. Selma, bana yaptıklarınızı anlattı. King’in bir yılan olduğunu ve gerçeği söylemediğini ben de biliyorum, ama benim kaçırılmamın ardında onun olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok. Sokakta yürürken beni bayıltıp kaçırdılar. Onları hiç görmedim. Nerede tutulduğumu da bilmiyorum. Ayıldığım zaman gözlerim bağlıydı. Minibüsten dışarıya çıkarılana kadar da gözlerim bağlı kaldı. Bunu çıkardıkları zaman da bir Gulfstream jetin merdivenlerindeydim.”

“King ikizleriyle karşılaştın mı?”

“Onlarla mı? Beni havaalanında bekliyorlardı. Karşımda bir gerilim filminden çıkmış tipler var sandım. Sanırım, King ve korkunç yengenin ürünüdürler.”

“Evet,” dedi Sam. “Lewis King hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence o yıllar önce ölmüş olmalı. Sanırım, size yem olarak kullanıldı.”

“Biz de öyle düşünürüz,” dedi Remi. “Hâlâ ayrıntıları çözmeye çalışıyoruz, ama galiba her şey eski bir Himalaya efsanesiyle ilişkili.”

“Altın Adam,” dedi Frank.

“Doğru. Theurarıg.”

“Kaçırılmadan önce öğrenebildiğim kadarıyla, Lewis King kaybolduğu zaman bunun peşindeymiş. Adamın saplantısıymış. Ama bu şey gerçek mi, değil mi, bilmiyorum.”

“Gerçek olduğunu sanıyoruz,” dedi Sam. “Yarın Lo Monthang’da bir adamla görüşeceğiz. Şansımız varsa, bu gizemli duruma biraz ışık tutar.”

Kali Gandaki Koyağı,

Dhawalagiri Bölgesi, Nepal

Basanta Thule bir saat içinde dördüncü kez Toyota'yı durdururken, aracın tırtıllı lastikleri vadi zeminini örten çakıllar üstün de gıcırdadı. Masmavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Hava rüzgârsız ve ferahlatıcıydı.

“Bakın, burada da stupalar var,” dedi Thule pencereden dışarısını işaret ederek. “Orada... ve şurada. Görüyor musunuz?”

“Görünüz,” dedi Sam açık pencereden Thule'nin gösterdiği yere bakarak. O sabah Jomsom'dan ayrıldıktan sonra hata edip ona stupaları ilginç bulduklarını söylemişler, o andan itibaren de Thule her bir stupayı göstermeyi kendine görev edinmişti. Şu ana kadar üç kilometreden az yol alabilmişlerdi.

Sam ve Remi nezaket gereği araçtan çıkıp yolun karşı tarafına geçtiler ve birkaç fotoğraf çektiler. Stupaların hiçbiri bir metreden daha uzun olmamasına rağmen yine de çok etkileyiciydiler, yamaçlara yerleştirilmiş, koyağa tepeden bakan, kar beyazı minyatür mabetlere benziyorlardı.

Toyota'ya binip tekrar yola koyuldular. Bir süre sessizlik içinde yol aldıktan sonra Remi, “Heyelan neredeymiş?” diye sordu.

Uzun süren bir suskunluğın ardından, “Biraz önce oradan geçtik,” dedi Thule.

“Nerede?”

“Yirmi dakika önce... o büyük kayalığın yanındaki gevşek çakıllar. Yolu kapatması için fazla bir şey gerekmiyor.”

Yemek ve bir stupa ziyaretinden sonra, Sam ve Remi artık bunun son olduğunu söylemek zorunda kaldılar, Kali Gandaki'nin yılan gibi kuzeye doğru kıvrılan yolunu izleyerek Jomsom'dan pek farklı olmayan bir dizi küçük köyden geçtiler. Arada bir tepe yamaçlarında karıncalar gibi görünen trekkingcileri görüyorlardı.

Saat beşi biraz geçerken koyağın dar bir kısmına geldiler. Otuz metre yüksekliğindeki tepeler güneşi gizlemekteydi. Sam'in açık penceresinden giren hava soğumuştı. Yürüme hızıyla yol ılırken Thule onları genişliği Toyota kadar olan üstü kemerli bir geçide soktu, buradan da kıvrımlı bir tünele girdiler. Islak zeminle lastiklerin çıkardığı ses duvarlardan yankılanıyordu.

Elli metre sonra on beş metre eninde, yarım kilometre uzunluğunda bir açıklığa geldiler. Koyağın kuzey ucunda kayanın içinde ikinci bir oyuk vardı. Sağ tarafta nehir güröldeyerek akıyordu.

Thule sola dönüp geniş bir yay çizdi ve Toyota'nın burnunu çeldikleri yöne çevirdi ve durdu. “Burada kamp kuracağız,” dedi. Rüzgâra karşı korunmuş oluruz.”

“Çok erken değil mi?”

Thule onlara dönüp gülümsedi. “Burada hava çabuk kararır, ısı da aynı hızla düşer. Karanlığa kalmadan çadırımızı kurup, bir ateş yakmamız iyi olur.”

Üçü birlikte kısa sürede iki çadır kurdular, şilteler ve sıfırın altındaki soğuklarda kullanılan uyku tulumları hazırды. Thule ateş yakarken Sam de kampın bir kenarına üç direk dikip bunlara üç tane gaz lambası astı ve yaktı. Remi el feneriyle koyak boyunca yürüyüş yapıyordu. Thule'nin anlattıklarına göre geçmişte bazı trekkingciler bu bölgede Kang Admi'nin izlerine rastlamışlardı. Kabaca bir tercümeyle “kar adamı” anlamına gelen bu kelime Yeti ya da “Koca Ayak” adıyla anılan yaratığın Himalaya versiyonuydu. Her ne kadar bu efsaneye körü körüne inanmasalar da, Fargo çifti gezileri sırasında öyle tuhafliklarla karşılaşmışlardı ki, onu yok saymayı doğru bulmuyorlardı. Remi bu

merakını gidermeye karar vermişti.

Yirmi dakika sonra sarı ışıklarla çevrili kamp yerine döndü. Sam ona bir yün bere uzatıp, “Bir şey bulabildin mi?” diye sordu.

“Bir ayak parmağı izi bile yok,” dedi Remi beresini başına geçirirken.

“Ümidinizi kesmeyin,” dedi ateşin yanında oturan Thule. “Gece boyunca o yaratığın sesini duyabiliriz.”

“Nasıl bir ses duyacağız?” diye sordu Sam.

“Bu sesi duyan kişiye bağlıdır, değil mi? Çocukken ben bunu bir kere duymuştum. Kısmen insan... kısmen ayı sesi gibiydi. Hatta Tibet dilinde Yeti için kullanılan adlardan biri de ‘meh-teh’dir, yani ayı adam.”

“Bay Thule bu anlattıklarınız sanki turist çekmek için uydurulmuş gibi,” dedi Remi.

“Hiç de değil bayan. Ben duydum. Onu gören insanlar tanıyorum. İzlerini bulan insanları tanıyorum. Ben kendim kafası koparılmış bir misk öküzü gördüm..”

“Tamam, anladık,” dedi Remi. “Pekâlâ, yemekte ne var?”

Yemek olarak suyu alınmış yiyecekler vardı, bunlar kaynar suyla karıştırılınca gulaş gibi bir şey oluyordu. Sam ve Remi daha kötüsünü de yemişlerdi, ama bu gerçekten berbattı. Yemekten sonra Thule onlara hafif alkollü Nepal çayı yaptı. Yarım saat kadar ateş başında çaylarını yudumlayıp sohbet ettikten sonra çadırlarına gittiler.

Uyku tulumlarına girdikten sonra Remi iPad’ine yüklemiş olduğu trekking rehberini okurken Sam de el fenerinin aydınlığında bölge haritasını inceliyordu.

“Sam,” dedi Remi. “Havaalanında Wally ‘boğma’ diye bir şeyden söz etmişti, hatırladın mı?”

“Thule’ye bunun anlamını sormayı unuttuk.”

“Sabah soralım.”

“Bence şimdi sorsak daha iyi olur,” dedi Remi ve kocasına iPad’ini uzatıp, metnin bir kısmını gösterdi:

Kali Gandaki Koyağı boyunca yerel dilde "boğma" olarak bilinen bu dar vadiler ilkbaharda çok tehlikeli olabilir. Geceleri çevredeki dağlardan akan erimiş kar suları ansızın vadilerin su altında kalmasına yol açar ve bazen yükseklikleri...

Sam okumayı bırakıp iPad’i Remi’ye geri verdi. “Hemen eşyalarımı topla. Sadece en gerekli olanları al. Sessizce.” Sonra, “Bay Thule?” diye bağırdı.

Cevap gelmedi.

“Bay Thule?”

Birkaç saniye sonra önce çakılda sürtünen bot sesleri, ardından Thule’nin, “Evet Bay Fargo?” diyen cevabı duyuldu.

“Bize boğmaları anlatsanıza.”

Uzun bir sessizlik. “Aaa... korkarım bu ifadenin anlamını bilmiyorum.”

Ayak sesleri devam etti, ardından Toyota’nın kapısı açıldı.

Sam hızla uyku tulumundan çıktı. Zaten giyinik sayılırdı, ceketini üstüne geçirip sessizce çadırın fermuarını açtı. Dışarıya çıktıktan sonra sağa sola baktı ve ayağa kalktı. On metre ötede Toyota’nın sürücü kapısından içeriye uzanan Thule’nin silüetini gördü. Aracın içinde bir şey arıyordu. Sam Toyota’ya doğru ilerledi. Beş metre kala durdu ve başını eğdi.

Önce belli belirsiz, ardından iyice yükselen bir sesle suyun akışını duydu. Vadinin karşısından taşarak geliyordu.

Arkasından gelen bir hışırtı üzerine dönünce çadırdan başını uzatan Remi’yi gördü. Sam ona eliyle beklemesini işaret etti.

Toyota'ya üç metre yaklaşınca eğilip ilerlemeye devam etti ve arka tamponun etrafından dolanarak aracın sürücü bölümüne geçti.

Thule Toyota'nın içine uzanmış, sadece bacakları görünüyordu. Sam aradaki mesafeye baktı, bir metre kadardı. Uzanıp yere bastı ve ağırlığını öne verdi.

Thule birden döndü. Elinde paslanmaz çelik bir revolver tabanca vardı.

“Durun Bay Fargo.”

Sam durdu.

“Ayağa kalkın,” diyen Thule'nin tutuk konuşması kaybolmuş, sadece hafif bir aksan kalmıştı.

Sam ayağa kalkıp, “Galiba senin kimliğine bakmamakla hata etmişiz,” dedi.

“Korkarım öyle.”

“Sana ne kadar para ödediler?”

“Sen ve karın gibi zengin insanlar için fazla sayılmaz. Benim içinse beş yıllık maaşımın karşılığı. Bana daha fazlasını teklif etmek mi istiyorsun?”

“İşe yarar mıydı?”

“Hayır. Onlara ihanet edersem başıma gelecekleri çok açık anlattılar.”

Sam gözünün ucuyla nehrin sularının kabarmaya başladığını görebiliyordu. Zaman kazanmalıydı. Karşısındaki adamın kısa bir an için bile olsa gardım düşüreceğini umuyordu.

“Gerçek Thule nerede?” diye sordu Sam.

“Bir metre sağında.”

“Onu öldürdün.”

“Göreve dahildi. Sular çekildikten sonra o da sen ve karın gibi kafası ezilmiş olarak bulunacak.”

“Sen de bizimle olacaksın.”

“Anlamadım?”

“Yedek bujin yoksa...” dedi Sam ceket cebine dokunarak.

İçgüdüsel bir hareketle Thule'nin gözleri Toyota'nın içine çevrildi. Bunu bekleyen Sam ileriye atıldı. Tam Thule'yi tutacakken adam döndü ve revolverin namlusunu savurdu. Alnına gelen bu darbeye Sam'in aim yarıldı ve gerileyip dizleri üstüne çöktü.

Thule öne fırlayıp bir tekme savurdu. Sam tekmeden korunmak için geriye doğru fırladı ama Thule'nin ayağı vücudunun yan tarafına isabet edip onu sırtüstü devirdi. Thule doğruca Toyota'ya koştu.

“Sam!” diye bağırdı Remi.

Sam o tarafa bakınca Remi'nin koşarak gelmekte olduğunu gördü.

“Eşyaları al!” diye bağırdı Sam. “Beni takip et!”

“Takip mi edeyim? Nereye?”

Toyota'nın motoru gümbürdeyerek canlandı.

Sam yüzüstü yuvarlanıp önce dizleri üstünde doğruldu, sonra ayağa kalkıp, en yakınındaki gaz lambasına koştu. Vadinin aşağısında altı metrelik bir dalganın oluktan geçerek gelmekte olduğunu gördü. Direğe asılı gaz lambasını sol eline alıp Toyota'ya doğru koşmaya başladı.

Thule'nin kullandığı Toyota vitese geçirilmiş, tekerleklerinin püskürttüğü çakıllar Sam'in bacaklarına çarpıyordu. Sam buna aldırmadan ilerlemeye devam etti. Toyota öne doğru fırlarken Sami atlayıp sağ bacağıyla arka tampona basmayı başardı ve sağ eliyle aracın tepesine tutundu.

Toyota'nın arka kısmı sağa sola savrulurken ilerliyor, Sam'i silkeliyordu. Sam sıkı tutunup kendisini bagaj kapağına doğru iyice çekti. Thule, Toyota'nın direksiyonunu kırmış, elli metre ötedeki vadi girişine doğru hızla ilerliyordu. Sam gaz lambasının elciğini dişleri arasına sıkıştırıp sol eliyle fitilini uzattı. Alev birden canlanıverdi. Lambayı sol eline aldı.

“Tek bir fırsatım var,” dedi içinden.

Derin bir nefes aldıktan sonra gaz lambasını el bombası gibi fırlattı. Lamba Toyota'nın çatısı üzerinden geçip motor kapağının üstüne düştü ve parçalandı. Alevler içindeki gazyağı ön cama sıçradı.

Bunun etkisi ani ve şiddetli oldu. Ön camının alevler içinde kaldığını gören Thule panik içinde direksiyonu sağa sola çevirirken Toyota iki tekerleğinin üstünde kaldı. O sırada Sam'in eli gevşedi ve bir an uçtuğunu hissetti; düşerken vücudunu top gibi yapıp yere kalçasının üstüne çarptı ve yuvarlandı. O anda bir çarpma sesiyle kırılan camların ve ezilen metalin gürültüsünü duydu. Gözlerini kırıştırdı.

Toyota dar bir kaya oluşuna çarpıp içine saplanmıştı.

Sam önce ayak seslerini duydu sonra da yanında dizleri üstüne eğilen Remi'yi gördü.

“Sam... Sam! Yaralandın mı?”

“Bilmem. Sanmıyorum.”

“Başın kanıyor.”

Sam elini alnına götürüp akan kanı kontrol etti. “Kafamda bir sıyrık var,” dedi. Yerden bir avuç toprak alıp yaranın üstüne bastırdı.

Remi, “Sam, bunu yapmasan...”

“Gördün mü? Daha iyi oldu.”

“Bir yerin kırıldı mı?”

“Farkında değilim. Kalkmama yardım eder misin?”

Remi onun koltuğunun altına girdi ve birlikte ayağa kalktılar.

Sam, “Su yaklaştı mı?” diye sordu.

Kısa bir süre sonra bu sorunun cevabım almış oldular. Ayakları su içinde kalmıştı. Birkaç saniye içinde su ayak bileklerine kadar yükseldi.

“Aman Tanrım!” dedi Sam. Birlikte geri döndüler. Sular vadinin kuzey ucundan hızla üzerlerine doğru gelmekteydi.

Artık dizlerine kadar yükselmişti.

“Soğukmuş,” dedi Remi.

“Soğuk kelimesi birazdan yetersiz kalacak,” dedi Sam. “Eşyalarımız?”

“Her şey sırt çantamda,” dedi Remi ona göstermek için sırtını dönerek, “Thule ölmüş müdür?”

“Ya öldü ya da baygın. Öyle olmasaydı şimdiye kadar bize ateş ederdi. O aracı çalıştırmamız gerek. Taşkından kurtulabilmek için tek ümidimiz o.”

Remi önde, Sam topallayarak arkasında Toyota'ya kadar yürüdü. Remi aracın arka tamponuna gelince yavaşladı, sonra sürü cü kapısına gidip içeriye baktı.

“Baygın,” diye seslendi.

Kapıyı açıp Thule'yi dışarıya çıkardılar. Adam suyun içiü düştü.

Remi'nin bakışlarıyla sorduğu soruya Sam cevap verdi, “Şu anda onunla uğraşamayız. Bir dakikaya kalmaz burası sular altın da kalacak.”

Remi yan koltuğa yerleşirken Sam de direksiyona geçip kapı sını kapadı. Kontağı çevirdi. Marş bir inilti sesi çıkardı ama motoi çalışmadı.

“Hadi...” dedi Sam.

Kontağı bir kez daha çevirdi. Motor bir an çalışır gibi oklu, birkaç kez öksürdüktan sonra sustu.

“Bir daha dene,” dedi Remi, ona gülüp cesaretlendirerek.

Sam gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve kontağı bir kcn daha çevirdi.

Motor bir iki kere daha öksürdü, susacak gibi oldu, ama so1111 1 birden canlandı.

Sam tam aracı vitesse takacakken Toyota öne doğru savruldu. Remi koltuğunda dönünce kapının altından su girmekte olduğunu gördü.

“Sam...”

Gözleri dikiz aynasında olan Sam, “Görüyorum,” dedi.

Sam aracı geri vitesse alıp gaza bastı. Dört çekerli aracın tekerlekleri yeri kavrayınca Toyota kayalara sürtünerek ağır ağır geri gitmeye başladı.

Bir kez daha öne savruldu.

“Çekiş gücünü kaybediyorum,” dedi Sam, yükselen suyun motoru boğacağından korkuyordu.

Bir kez daha gaza bastı, tekerlekler yine zemini kavradı, ama ız sonra yine boşta kaldı.

Sam direksiyonu yumrukladı. “Lanet olsun!”

“Suyun içine batıyoruz!” dedi Remi.

Bunu söylediği anda Toyota'nın motor kapağı oluğun içine biraz daha battı. Burun kısmı motorun ağırlığıyla aşağıya doğru kayıyordu.

Sam ve Remi bir an hiç konuşmadan aracı saran suyun sesini dinlediler, Toyota aşağıya doğru yatarken kontrol paneline tutundular.

“Suyun içinde ne kadar dayanabiliriz?” diye sordu Remi.

“Hemen ezilip püre haline gelmeden mi? Beş dakika sonra soğuk işimizi bitirir, hareket edemez oluruz ve batarız.”

Su kapı aralıklarından içeri giriyordu.

“O halde, buna engel olalım,” dedi Remi.

“Tamam.” Sam gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı. Sonra, “Vinç,” dedi. “Her tamponda bir tane vardır.”

Kontrol panelinde vinç kontrol düğmelerini aradı. Üstünde “Arka” yazan bir düğme bulup “Kapalı”dan “Boşta” durumuna getirdi. “Ben işaret verince bunu ‘Çalıştır’ durumuna getir,” dedi Remi’ye.

“Bizi çekecek kadar kuvvetli midir?”

“Hayır,” dedi Sam. “Bana bir kask lambası lazım.”

Remi sırt çantasının içeri karıştırıp kask lambasını buldu. Samı bunu başına geçirdikten sonra karısının yanağından bir makas alıp arka koltuğa, oradan da Toyota'nın bagaj kısmına geçti. Camı kapağın kilidini açtıktan sonra sırtını koltuğun arkasına dayayıp iki ayağıyla kapağı tekmeledi. Az sonra kapak menteşelerinden kurtulup suya düştü. Sam ayağa kalktı.

Toyota'nın alt kısmı buz gibi suyun içinde kalmıştı.

“Motor boğuldu,” diye seslendi Remi.

Sam aşağıya sarkarak iki eliyle vincin kancasını tuttu ve halatı boşaltmaya başladı.

“Yanıma gel!” diye seslendi Sam.

Remi uzanıp sırt çantasını aldı ve Sam’e uzattı, sonra o da aracın bagaj kısmına geçti.

“Olamaz!” diye bağırdı Remi.

“Ne?”

Sam eğilip baktı. Kask lambası plastik örtünün altında beni beyaz bir suratı aydınlatıyordu.

“Kusura bakma,” dedi Sam. “Sana söylemeyi unuttum. Seni gerçek Bay Thule’yle tanıştırayım.”

“Zavallı adam.”

O anda Toyota sarsılarak bir metre kadar yana kaydı, sonra durdu, kayadaki oluğun içine girmişti.

Remi gözlerini cesetten ayırıp, “Galiba yine tırmanacağız,” dedi.

Sam bagaj kapağından aşağıya baktı ve arka tekerleklerin suyun içinde kaldığını gördü.

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Remi.

“İki dakika. Bana yardım et.”

Sam bedenini yana çevirdi, Remi sırt çantasını omzuna almasına yardım etti. Sam bagaj kapağının üstüne çıkıp denge sağlamak için kollarını açtı. Sonra kask lambasını Toyota'nın yanındaki kayalık yüzeye tuttu.

Aradığını bulması çok sürmedi, beş metre yukarıda ve bir metre sağda beş santimlik dikey bir çatlak vardı. Bunun üstüneyse kayalığın tepesine kadar uzanan, tutunabilecek çıkıntılar görünüyordu.

“Pekâlâ, şimdi ver bana,” dedi Sam.

Remi kancayı ona uzattı. Sam bunu almak için eğilince ayağı kaydı ve dizini çarptı. Dengesini sağladıktan sonra sol kolunu Toyota'nın tavan kuşağına doladı.

“Hadi, göster kendini kovboy,” dedi Remi.

Sağ elinde vinç kancası sallanırken Sam yeterli hız kazanana kadar halatı havada salladı, sonra da elinden bıraktı. Kanca kaya yüzeyine çarpıp çatlağın yanından kayarak suya düştü.

Sam halatı çekip bir kez daha salladı. Yine ıskaladı.

Ayakları su içinde kalmıştı. Aşağıya baktı. Sular tamponları aşmış, bagaj kapağına kadar yükselmişti.

Sam kancayı bir kere daha fırlattı. Bu defa doğruca çatlağa girdi ve bir an orada kalacakmış gibi oldu, ama sonra yine düştü.

“Allah'ın hakkı dörttür, değil mi?”

“Aslında o söz öyle değil...”

“Oyunbozanlık etme Fargo.”

Sam güldü. “Peki.”

Sam bir an gözlerini kapatıp bir süre bekledikten sonra halatı yine sallamaya başladı.

Fırlattı.

Kanca yukarıya doğru uçtu, kayadan sekip çatlağa doğru kaymaya başladı. Sam çok hızlı kaydığını fark edince halatı yana doğru çekti. Kanca yılan gibi kıvrılarak geri savruldu ve çatlağın içine yerleşti.

Sam halatı hafifçe çekti. Kanca yerinde kaldı. Bir daha dene di. Kanca biraz kayar gibi olduysa da, yine yerinde kaldı. Dibine kadar çatlağa girmesi için Sam halatı gerdi.

“Yaşasın!” diye bağırdı Remi.

Sam elini uzatıp Remi'nin bagaj kapağına gelmesine yardım etti. Yükselen sular artık Toyota'nın içine dolmaya başlamıştı Remi başıyla Bay Thule'nin cesedini işaret etti.

“Sanırım onu götüremeyiz, değil mi?”

“Şansımızı fazla zorlamayalım,” dedi Sam. “Ama onu da Char lie King ve ailesinden hesabı sorulacaklar listesine ekleyebiliriz.”

Remi iç geçirerek, “Evet,” dedi.

Sam halatı uzattı. “Önce hanımlar.”

Lo Monthang, Mustang, Nepal

Sam ve Remi'nin kayalığın tepesine tırmanıp Toyota'nın Kali Gandaki Nehri'nin sularına gömülmesinden yirmi saat sonra onları yoldan alan kamyonet toprak yolun ikiye ayrıldığı yerde durdu.

Mukti adındaki dişsiz Nepalli arka pencereden onlara seslendi. "Lo Monthang," dedi eliyle kuzeye giden yolu göstererek.

Sam içi keçi yemi dolu çuval üstünde uyuyan Remi'yi hafifçe sarsarak uyandırdı. "Evimize geldik."

Remi homurdanarak üstündeki örtüyü kenara itti, doğrulup esnedi. "Çok tuhaf bir rüya görüyordum. Poseidon Macerası filmine benziyordu, ama biz bir Toyota Cruiser'ın içine hapsolmuştuk."

"Gerçekler daima kurgudan daha tuhaftır," dedi Sam.

"Geldik mi?"

"Sayılır."

Sam ve Remi kamyonet sürücüsüne teşekkür ettikten sonra araçtan indiler ve güney yoluna sapıp adam gözden kaybolana kadar arkasından baktılar. "Lisan engeli olması ne kötü," dedi Remi.

Bildikleri tek tük Nepalce kelimeyle Remi de Sam de sürücüye hayatlarını kurtardığını ifade edememişti. Adamın anladığı şey bir şekilde gruplarından ayrı düşmüş iki yabancıyı aracına almış olduğuydu. Yüz ifadesinden bu bölgede böyle şeylerin sıkça yaşandığı anlaşılıyordu.

Sam ve Remi adamakıllı yorgun, fakat üşümediklerine ve kuru olduklarına şükrederek hedefledikleri yere varmışlardı.

Etrafi kaya, tuğla ve kerpiç karışımı yüksek bir duvarla çevrili, bir zamanların görkemli Mustang Krallığı'nın başkenti tepelerin arasında kalmış, bir kilometrekarelik bir alanı kaplayan küçük bir şehirdi. Lo Monthang duvarları içinde kalan evlerin de çoğu kerpiçtendi, hemen hepsinde tonu griden kahverengiye dönüşen beyaz renk hâkimdi. Dört yapı diğerlerinden daha yüksekti: Kraliyet Sarayı, kırmızı çatılı Chyodi, Champa ve Tugchen tapınakları.

"İşte uygarlık," dedi Remi.

"Her şey göreceli," dedi Sam.

Mustang civarındaki hoyrat arazide onlara günler gibi gelen bir süre dolandıktan sonra aslında tipik bir ortaçağ yerleşim yeri olan Lo Monthang onlara modern bir şehir gibi görünüyordu.

Toprak yoldan ana girişe doğru yürürken aniden sekiz on yaşlarında bir oğlan çocuğu belirdi ve onlara doğru koşmaya başladı. "Fargo'lar? Fargo'lar?"

Sam ona el sallayıp Nepalce, "Namaste. Hoina," dedi. Merha ba. Evet.

Çocuğun yüzü ışıldadı, önlerine gelip durdu ve, "Beni takip, evet?" dedi. "Takip?"

"Hoina," dedi Remi.

Onları Lo Monthang'ın daracık sokaklarından ve yüzlerce köylünün meraklı bakışları arasından geçiren oğlan beyaz bir duvardaki kalın, ahşap bir kapının önünde durdu. Pirinç tokmağı iki kere kapıya vurduktan sonra Sam ve Remi'ye, "Pheri bhetaunla" deyip koşarak bir yan sokağa doğru gitti.

Önce duvarın ardındaki ayak seslerini duydular, sonra da kapı açıldı ve karşısına altmışlı yaşlarında, uzun gri saçlı ve sakallı bir adam çıktı. Esmer yüzü bir hayli kırışıktı. Onları üst sınıf

İngilizlere özgü bir aksanla selamlayınca Fargo'lar şaşırdı.

“Günaydın. Herhalde sizler Sam ve Remi Fargo'sunuz.”

Bir an duraksadıktan sorma Sam, “Evet,” dedi. “Günaydın. Biz Bay Karna'yı arıyoruz. Katmandu Üniversitesi'nden Sushant Dharel onunla görüşebileceğimizi söylemişti.”

“Evet. Aynen öyle oldu.”

“Anlayamadım,” dedi Remi.

“Ben Jack Karna'yım. Sizi beklettim, lütfen içeriye gelin.” Adam kenara çekilip Sam ve Remi'nin girmesi için yol açtı. Tıpkı dış yüzeyi gibi, binanın içindeki duvarlar da bembeyazdı, zemindeyse eski, fakat tertemiz kalaslar vardı. Yerde birkaç Tibet halısı serili, duvarlar benekli kilimlerle süslüydü. Batı duvarı boyunca bir sehpanın etrafında şilteler ve yastıklarla donatılmış bir oturma alanı görünüyordu. Doğu tarafında bir soba vardı. Küçük bir koridorla yatak odası gibi görünen bir alana geçilmekteydi.

“Sizin için bir arama ekibi çıkarmak üzereydim,” dedi Karna.

“Yolculuk sizi epey yormuş olmalı, iyisiniz, değil mi?”

“Yolculuk planlarımızda bazı aksamalar oldu,” dedi Sam. “Belli. Birkaç saat önce haber aldım. Trekkingci bir grup güney tarafındaki boğmalardan birinde tahrip olmuş bir araç bulmuş. Sular iki cesedi Kagbeni'ye kadar sürüklemiş. Aklıma en kötü ihtimal geldi.” Sam ve Remi cevap vermeden Karna onları şiltelere oturmaları için davet etti. “Çay hazır,” dedi. “Bana bir dakika izin verin.”

Birkaç dakika sonra Karna sehpaye gümüş bir çay takımı, bir tabak içinde çörek ve kabuğu soyulmuş salatalık getirdi. Çay servisi yaptıktan sonra da gelip karşılıklarına oturdu.

“Şimdi, lütfen neler olduğunu anlatın.”

Sam, Jomsom'a gelişlerinden başlayıp, Lo Monthang'a varmalarına kadar olan her şeyi ona anlattı. King'in onları öldürme girişimindeki rolünden bahsetmedi. Karna başından sonuna kadar hiç soru sormadan dinledi, tepki olarak da sadece arada bir kaşlarını kaldırmakla yetindi.

“İnanılır gibi değil,” dedi sonunda. “Bu sahtekârın adını biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Remi. “Biraz acelesi vardı.”

“Tahmin ederim. Kaçışınız tam Hollywood filmlerindeki gibi olmuş.”

“Ne yazık ki öyle,” dedi Sam.

“Devam etmeden önce olanları yerel brahminlere -konseye - bildirmeliyim.”

“Bu gerekli midir?” diye sordu Sam.

“Hem gerekli hem de sizin lehinize olur. Artık Lo Monthang'dasınız, Bay ve Bayan Fargo. Nepal'in bir parçası olabiliriz, ama özerkiz. Hiç endişeniz olmasın, olanlardan sorumlu tutulmayacaksınız ve konsey çok gerekli görmediği taktirde Nepal devleti de bu işin dışında kalacaktır.”

Sam ve Remi onun söylediklerini tarttıktan sonra onay verdiler.

Karna şiltenin yanından bir piriç çan alıp bunu bir kere çaldı. On saniye sonra onları yolda karşılayan çocuk koridorda belirdi. Karna'nın önünde dikilip eğilerek selam verdi.

Karna otuz saniye boyunca Lowa dilinde çocuğa makineli tüfek hızıyla bir şeyler söyledi. Çocuk tek bir soru sordu, sonra yine eğilerek selam verdi ve ön kapıdan dışarıya çıktı.

“Endişe etmeyin,” dedi Karna. “Her şey yoluna girecek.”

“Bağışlayın,” dedi Remi. “Ama meraktan çatlayacağız, aksanınız...”

“Oxford. Her ne kadar on beş yıldır ülkeme gitmediysem de, aslında ben Britanyalıyım. Otuz sekiz yıldan beri Mustang'ta yaşıyorum. Bu zamanın büyük bir kısmını da bu evde geçirdim.”

“Nasıl oldu da buraya geldiniz?” diye sordu Sam.

“Aslında öğrenciyken gelmişim. İlgi alanlarımdan biri de antropolojidir. 1973 yılında burada üç ay kalıp sonra memleketime döndüm. Orada daha iki hafta geçmeden Mustang'ın iliklerime işlemiş

olduğunu anlayınca buraya döndüm ve bir daha da hiç ayrılmadım. Yerel rahipler benim onlardan biri olduğuma inanıyorlar, reenkarnasyon sanıyorlar.” Bay Karna gülüp omuz silkti. “Kim bilir? Ama emin olduğum bir şey varsa o da kendimi buraya ait hissettiğim.”

“Çok ilginç,” dedi Sam. “Ne iş yapıyorsunuz?”

“Sanırım, bir nevi arşivciyim. Ve tarihçi. Yoğunlaştığım alan Mustang tarihini belgelemek. Ama Wikipedia’da okuyacağınız türden değil.” Remi’nin şaşırıldığını görünce Karna gülümsedi.

“Evet. Wikipedia’yi biliyorum. Burada internetim var. Ne kadar ücra bir yerde olduğum düşünülürse, bu gerçekten şaşırtıcı.” “Hem de nasıl,” dedi Remi.

“Yaklaşık on iki yıldır bir kitap yazıyorum, Mustang ve Lo Monthang’ın kapsamlı bir tarihi olacak. İsterseniz buna gizli tarihi de diyebilirsiniz.”

“Herhalde bu nedenle Sushant sizi görmemizi istedi.”

“Doğru. Bana sizin özellikle Theurang efsanesiyle ilgilendiğinizden söz etti. ‘Altın Adam’.”

“Evet,” dedi Remi.

“Ama neden ilgilendiğinizi söylemedi.” Karna birden ciddileşmiş, Sam ve Remi’ye dik dik bakıyordu. Onlar bir karşılık vermeden devam etti. “Lütfen, beni anlayın. Kabalık etmek istemem, ama şöhretiniz sizden önce geliyor. Sizler profesyonel hazine avcısısınız, öyle değil mi?”

“Biz bu şekilde anılmak istemeyiz,” dedi Sam. “Ama teknik olarak söylediğiniz doğru.”

“Bulduğumuz hiçbir şeyi kendimize saklamayız,” diye ekledi Remi. “Maddi değeri olan her şey doğruca vakfımıza gider.”

“Evet, bunu okumuştum. Aslında çok iyi bir şöhretiniz var. Ama bakın, daha önce de ziyaretçilerim oldu. Theurang’ın peşin deydiler ve çirkin amaçları vardı.”

“Bu kişiler genç bir adamla bir kadın mıydı?” diye sordu Sam.

“Asyalı hatlara sahip beyaz ikizler...”

Karna’nın sol kaşu kalktı. “Evet. Birkaç ay önce buradaydılar.” Sam ve Remi bakıştılar. İkisi de Karna’ya güvenebileceklerine karar vermişti. Dünyanın en ücra köşesindeydiler ve bir gün önce öldürülmekten kıl payı kurtulmuşlardı, Charles King artık öldürmeye oynuyordu. Sadece Karna’nın bilgisine değil, güvenilir bir müttefike de ihtiyaçları vardı.

“Adları Russell ve Marjorie King. Babaları Charles King...”

“King Charlie,” diye araya girdi Karna. “Geçen yıl Wall Street Journal’da onun hakkında bir makale okumuştum. Kovboy heveslisi bir adam galiba. Dangalağın teki midir?”

“Çok güçlü bir dangalak,” dedi Remi.

“Sizi neden öldürtmek istiyor?”

“Tam olarak nedenini bilmiyoruz,” dedi Sam. “Ama Theurang’ın peşinde olduğuna eminiz.”

Sam ona Charles King’le olan ilişkilerini en ufak ayrıntısına kadar anlattı. Ne biliyorlarsa, neden kuşkulanıyorlarsa ve hangi soruların hâlâ cevapsız olduğunu da açıkladı.

“Sizin için önemli olduğumu düşündüğüm sorunun cevabını hemen söyleyebilirim,” dedi Karna. “Bu iblis King ikizleri bana sahte isimler verdiler. Ama buradayken Lewis Bully King adından söz ettiler. Size şimdi söyleyeceğim şeyi onlara söyledikten sonra da hiç şaşırılmış görünmediler. Kim oldukları düşünülürse, bu oldukça tuhaf.”

“Onlara ne söylediniz?”

“Lewis King’in ölmüş olduğunu. 1982 yılında öldü.”

Lo Monthang, Mustang, Nepal

Sam ve Remi şok olmuşlardı bir süre konuşamadılar. Neden sonra Remi, “Nasıl öldü?” diye sordu.

“Buradan on beş kilometre ötede bir yarığa düşmüş. Cesedinin çıkarılmasına ben yardım etmişim. Buradaki mezarlığa gömüldü.”

“King ikizlerine bunu anlattınız mı?” diye sordu Sam.

“Evet. Tepkileri için.. hayal kırıklığı denebilir. Şimdi kim olduklarını öğrenince çok duyarsız olduklarını görüyorum, öyle değil mi?”

“Genetiktir,” dedi Remi. “Onu neden aradıklarını size söyle diler mi?”

“Çok kaçamak şeyler söylediler, zaten bu nedenle ziyareti çabuk bitirmek için bir bahane uydurdum. Anladığım kadarıyla King’i arıyorlar ve Theurang’la ilgileniyorlardı. Onları hiç gözüm tutmamıştı. Şimdi içgüdülerimin haklı çıktığını görmek iyi oluyor. Demek ki, Charles King sizinle temas kurduğu zaman babasının ölmüş olduğunu biliyordu.”

“Alton’u işe aldığı zaman da biliyordu,” dedi Sam. “Lewis’in burada olduğunu gösteren fotoğraf da uydurmaydı.”

“Hepsi sizin ‘Altın Adam’ı aramanızı sağlamak için tasarlanmış,” dedi Karna. “Bu King denen adam pek sağlıklı düşünemiyor, değil mi? Arkadaşınızı bulmak için sizin buraya gelmenizi, sonra hiç kuşkulandıktan Theurang’ı bulmaya çalışmanızı ve ikizlerin eline teslim edeceğinizi ummuş.”

“Öyle görünüyor,” dedi Remi.

“O taşralı salakların ve onun iğrenç yavrularının yapabilecekleri en iyi plan bu kadar işte,” dedi Karna. “Ama asıl soru şu: Theurang, King için neden bu kadar önemli? Onun gizli bir Nazi olduğundan ve babasının misyonunu tamamlamak istediğini sanmıyorsunuz, değil mi?”

“Sanmıyoruz,” dedi Sam. “Acaba onun için bir saplantı mı, yoksa fosil kaçakçılığı mı, diye düşünmeye başlamıştık. Her halükârda, King’in Theurang için adam kaçırdığını ve cinayet işlediğini biliyoruz.”

“Köle çalıştırdığını da,” diye ekledi Remi. “O kazı alanındaki İnsanların özgürlüğü yok.”

“O da var. Amacı ne olursa olsun, Altın Adam’ın onun eline geçmesine izin veremeyiz.”

Karna çay fincanını alıp şerefe kaldırdı. “O halde karar verilmiştir King ailesine savaş açtık. Birimiz hepimiz için..”

“Sam ve Remi de fincanlarını kaldırdılar. “Hepimiz birimiz için.”

“Bulduğunuz o mezar odası hakkında bütün bildiklerinizi anlatın bana,” dedi Karna. “Bütün ayrıntılarıyla.”

Remi, Chobar Koyağı Mağarası’nda buldukları oyuğu kısaca tarif ettikten sonra sırt çantasından iPad’ini çıkarıp çekmiş olduğu fotoğrafları gösterdi.

Karna iPad’e hayranlıkla bakıp bir süre onu inceledi, sonra gözleri faltaşı gibi büyümüş halde Sam ve Remi’ye baktı.

“Mutlaka bunlardan bir tane edinmeliyim. Pekâlâ... işimize bakalım.” Bundan sonraki on dakikayı fotoğrafları inceleyerek, arada bir dilini şaklatarak ve “harika”, “İnanılır gibi değil” gibi ifadeler mırıldanarak geçirdi. Sonunda iPad’i Remi’ye geri verdi.

“Siz ikiniz tarih yazdınız,” dedi Karna. “Her ne kadar dünyanın geri kalanı sizin bulduklarınızın önemini kavrayamasa da Mustang ve Nepal kesinlikle anlayacaktır. Sizin orada bulduğunuz şey bir Muhafız’ın ebedi istirahat yeridir. Sandığın tepesine kazınmış olan dört karakter... Daha iyi bir fotoğrafı var mı?”

“Maalesef yok.”

“Sandık şu anda nerede?”

“San Diego’da, baş araştırmacımız Selma’nın yanında.”

“Tanrım! Ona güvene...”

“Kesinlikle güvenilebiliriz,” dedi Remi. “Onu açmaya çalışıyor, özenle, hasar vermeden.”

“Çok iyi. Bu konuda ona yardımcı olabilirim.”

“İçinde ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Sanırım. Bu konuya birazdan geleceğim. Sushant size Muhafızlar ve Theurang hakkında neler söyledi?”

“Genel bilgiler,” dedi Remi. “Ama ısrarla bu konuda sizin uzman olduğunuzu söyledi.”

“Çok doğru. Muhafızlar, Theurang’ı koruyorlardı. Bu şeref babadan oğula geçerdi. Altı yaşından itibaren sadece tek bir amaç için eğitilirdi. 1421 yılındaki Himanshu Fermanı’yla Theurang Lo Monthang’dan dördüncü kez çıkarılıyordu. Daha önceki üç seferin hepsi de bir istila öncesi olmuş, ama iyi sonuçlanınca Theurang tekrar başkente getirilmişti. Ne var ki, 1421 istilasını diğerlerinden farklıydı. O zamanın ordu mareşali olan Dolma bu istilanın farklı olacağına kralı ve danışmanlarını ikna etmişti. Mustang için sonun başlangıcı olduğuna emindi. Zaten kehanet de o yöndeydi.”

“Kehanet mi?” diye sordu Sam.

“Evet,” dedi Karna. “Budist efsaneler ve numerolojinin ağırlıkta olduğu ayrıntılarla sizi yormayayım, ama kehanete göre Mustang Krallığı bir gün çökecekti ve tekrar doğması için tek yol Theurang’ın doğum yerine geri götürülmesiydi.”

“Buraya mı?” dedi Remi. “Sushant da bize böyle söylemişti.” “Sevgili dostum yanlışmış. Aslında bu onun suçu değil. Mustang ve Theurang’ın tarihinde tutarsızlıklar vardır. Önce bir şeyi iyi anlamamız gerekir: Mustang halkı hiçbir zaman kendilerini Altın Adam’ın sahibi olarak görmemişlerdir, onun koruyucusu olduklarını düşünürlerdi. Sushant, Theurang’ın doğasını tam olarak nasıl tarif etti?”

“Görünüşünü mü?”

“Hayır... doğasını.”

“Sanırım, kullandığı ifade ‘hayat verici’ idi.”

Karna bir an bunu düşündükten sonra omuz silkti. “Bir benzetme tabii. Bayan Fargo siz antropoloji eğitimi gördünüz, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel. Bana bir dakika izin verin.” Karna yerinden kalkıp koridora geçti. İçeriden kitap sayfalarının karıştırılma sesi duyuldu; az sonra Karna elinde iki büyük deri kaplı kitap ve kalın bir klasörle geri geldi. Aradığı şeyi bulana kadar kitap sayfalarını karıştırdıktan sonra bunları açık halde yüzüstü yere bıraktı.

“Mustang Krallığı hiçbir zaman ihtişamlı bir yer olmamıştı,” dedi Karna. “Mimarisi daha çok işlevseldi, tıpkı halkı gibi mütevaziydi, ama bu insanlar o eski zamanlara göre çok bilgiliydiler, Batı dünyasına göre birçok bakımdan çok ileriydiler.”

Karna, Remi’ye döndü. “Siz bir antropologsunuz, Ardi hakkında ne biliyorsunuz?”

“Arkeolojik bulgular mı?”

“Evet.”

Remi bir an düşündü. “Raporları okuyalı epey zaman oluyor, ama hatırladığım kadarını söyleyeyim. Ardi, Etiyopya’da bulunmuş olan dört buçuk milyon yıl yaşındaki bir fosile verilen takma ad. Yanlış hatırlamıyorsam, bilimsel adı Ardipithecus ramidus.

“Her ne kadar bu bulgu üzerinde epey tartışma olduysa da, genel inanışa göre Ardi insan evrimindeki eksik halka gibi bir şey. Maymunlar, orangutanlar ve insanlar gibi daha gelişmiş primatlarla onların lemur gibi daha uzak akrabaları arasında bir köprüymiş.”

“Çok güzel. Peki, ya özellikleri?”

“İskeleti lemura benziyor, ama primat becerileri var: tutabilen eller, pençeye benzemeyen tırnaklı parmaklar, kısa kol ve bacaklar. Eksik bıraktığım bir şey var mı?”

“Tam not aldınız,” dedi Karna. Klasörü açıp içinden büyük, bir renkli fotoğraf çıkardı ve bunu Sam ile Remi’ye uzattı. “İşte, Ardi bu.”

Remi’nin tarif ettiği gibi toprağın içinde yan yatmış olan bu fosilleşmiş yaratık maymunla lemur arası bir şeydi.

“Şimdi de,” dedi Karna. “Bir ressamın elinden çıkma bir Theurang resmi.”

Klasörden bir sayfa çıkarıp onlara uzattı. Renkli bilgisayar çıktısında goril benzeri bir yaratığın fotoğrafı görülüyordu; yassı bir kafa, geniş ve sivri dişli bir ağız ve dışarıya sarkmış çok büyük bir dil. Bacakları yerinde, ucunda tek bir perdeli ayak olan bir kas sütunu vardı.

“Ardi’yle bir benzerlik görebiliyor musunuz?” diye sordu Karna.

“Hiç yok,” dedi Sam. “Bu daha çok bir karikatüre benziyor.”

“Evet. Bunun sebebi Tibet’in ilk kralıyla ilgili bir efsaneden kaynaklanıyor olması. Soyu Theurang’ geldiği rivayet edilen Nyatri Tsenpo. Tibet’te o bin yıl içinde Theurang öcü gibi algılanmaya başlamış. Mustang versiyonuysa tamamen farklı.” Karna kitaplardan birini alıp Sam ve Remi’ye uzattı.

Açık sayfada kabaca çizilmiş bir resim vardı, Budist tarzındaydı ve kime benzetildiği konusunda şüphe yoktu.

“Ardi mi?” dedi Remi.

“Evet,” dedi Karna. “Sanki gerçek gibi. Bence bu Theurang’ın gerçeğe en yakın portresidir. Şu anda baktığınız şey Altın Adam’ın kendisidir.”

Sam ve Remi bir süre sessizce çizime baktılar ve Karna’nın anlattıklarını sindirmeye çalıştılar. Neden sonra Sam konuştu. “Söylediğiniz şey, bu yaratığın...”

“Günümüz Mustang’ında hayatta olduğu mu? Tabii ki, hayır,” dedi Karna. “Bence Theurang, Ardi’nin uzaktan kuzenidir ve onları çok sonra var olan eksik halkadır, ama milyonlarca yıl eskiye m olduğu kesin. Theurang’ı Ardi’nin özellikleriyle gösteren baş-k a çizimlerim de var; tutma becerisi olan eller ve parmaklar. Onu daha çok primat yüzüyle gösteren çizimler.”

“Neden ona ‘Altın Adam’ deniyor?” diye sordu Sam.

“Efsaneye göre, Theurang, Lo Monthang’ın Kraliyet Sarayı’nda teşhir edilirken insan gibi görünmesini sağlayacak biçimde süslenmiş. 1315 yılında, Lo Monthang kurulduktan kısa bir süre sonra Mustang’ın ilk kralı Ame Pal, Theurang’ın yeterince ihtişamlı görünmediğine karar vermiş. Kemiklerini altın tozuna bula yıp göz çukurlarına ve parmak uçlarına değerli taşlar yerleştirmiş. Çoğu sağlam olan dişleriye altınla kaplanmış.”

“Eminim müthiş bir görüntü ortaya çıkmıştır,” dedi Remi. “Ben buna zevksizlik derim,” dedi Karna. “Ama ben kim olu yorum da Ame Pal’a karşı çıkacağım?”

“Yani, sizce buranın insanları Darwin’den önce bir evrim teorisi mi geliştirmiş?” diye sordu Remi.

“Teori mi? Hayır. Kesin bir inanış mı? Kesinlikle öyle. Burada geçirdiğim otuz yıl boyunca

bulduğum metinler ve çizimler Mus tanglılar'ın insanın evrimi fikrine inandıklarını gösteriyor - özellikle de primatlardan türediğine. Mağara duvarlarında bir çizgi halin de daha alt varlıklardan modern insana doğru gelişmeyi gösteren resimler var. Daha da önemlisi, genel inanışın tersine, Theurang'a duyulan saygı dinsel değil, tarihi değerinden dolayıdır.”

“Efsane nerede doğmuş,” diye sordu Sam. “Theurang’ı nerede ve ne zaman bulmuşlar?”

“Kimse bilmiyor,” dedi Karna. “Ya da ben bilen kimseye raslamadım. Ölmeden önce bu sorunun cevabını bulmayı ümit ediyorum. Belki de sizin buluşunuz bulmacanın eksik parçasıdır.”

“Sizce Theurang bizim bulduğumuz sandığın içinde midir?”

“Çok büyük bir hata yapılmamışsa, evet. Muhafızlar’ın hünerlerinden biri de, astronomik seyrüsefer uzmanlığıydı. Hayır, siz Muhafız’ı orada buldunuz, çünkü aldığı emre göre gittiği yer orasıydı.”

“O halde, içinde ne vardır sizce?”

“Ya hiçbir şey ya da Theurang’ın doğum yeriyle ilgili bir ipucu 1421’de götürüldüğü iddia edilen yer.”

“Nasıl bir ipucu olabilir?” diye sordu Remi.

“Altından yontulmuş ve üstüne bazı simgelerin kazınmış olduğu, çapı kabaca on santimi bulan bir disk. Bu disk diğer iki disk ve özel bir haritayla birleştirildiği zaman Theurang’ın nihai istirahat yerini gösterecektir.”

“Bu konuda başka hiçbir şey bilmiyor musunuz?” diye sordu Sam.

“O yerin adını biliyorum.”

“Nedir?”

“Eski dilden tercümesi biraz karmaşıktır, ama siz onu modern adıyla biliyorsunuz: Shangri-La.”

Lo Monthang, Mustang, Nepal

Karna, “Yüz ifadelerinizden sizi işlettiğimi sandığınızı görüyorum,” dedi.

“Bize öyle adam işletecek biri gibi görünmediniz,” dedi Sam. “Ama itiraf edin, bu Shangri-La kısmı biraz peri masalı gibi oldu.”

“Öyle mi? Bu konuda ne biliyorsunuz?”

“Bir ütopya; Himalayalar’da saçmalık derecesinde mutlu ve kaygısız insanların yaşadığı bir vadi.”

“Ölümsüz olduklarını unuttun,” diye ekledi Remi.

“Pardon, tabii, bir de ölümsüzlükleri var.”

“Bu dediğiniz bir romanda tarif edilen Shangri-La: James Hilton’un 1933’de yazdığı Kayıp Ufuklar, işte harika ve büyük ihtimalle doğru olan bir hikâyenin popüler kültür tarafından dejenere edilmesine örnek.”

“Sizi dinliyoruz,” dedi Remi.

“Shangri-La ve benzerlerine birçok Asya kültüründe rastlayabilirsiniz. Tibetliler ona ‘Nghe-Beyul Khimpalung’ derler. Onun Makalu-Barun bölgesinde veya Kunlun Dağları’nda olduğuna inanırlar, son inanışa göre de batı Tibet’teki tarihi Tsaparang şehrindeymiş. Hindistan ya da Çin’de olduğu da iddia ediliyor. Bu listeye kuzey Pakistan’daki Bhutan ve Hunza Vadileri’ni de ekleyin.

“Bakın şimdi, asıl ilginç olan kısmı şöyle: bildiğiniz gibi, Naziler doğaüstü konulara çok düşkünlü. Lewis Bully King’in de dahil olduğu 1938 bilimsel gezi... Bu araştırmanın hedeflerinden biri de Shangri-La’yı bulmaktı. Burasının tarihi bir üstün ırka ait olduğuna emindiler. Zaman ve genetik kirlilikle bozulmamış Aryanlar.”

“Bunu bilmiyorduk,” dedi Remi.

“Belki King Charles sadece Theurang’ın değil, Shangri-La’nın da peşindedir,” dedi Karna.

“Her şey mümkün,” dedi Sam. “Ama King gerçek olsun, olmasın fantastik şeylere inanacak biri gibi gelmiyor bana. Dokunamadığı, göremediği veya kokusunu alamadığı şeylere...”

“Ya da satamayacağı,” diye ekledi Remi.

“Ve de satamayacağı şeylere ilgi duymaz,” diye sözü bitirdi Sam. “Sen neye inanıyorsun, Karna? Sanırım bunun gerçek olduğuna inanıyorsun. Bahsettiğin bütün o ihtimallerden sence hangisi doğru olabilir?”

“Saydıklarımın hiçbiri. Araştırmalarım ve içgüdülerime göre Mustang halkı için Shangri-La bir kaynaktır, evrensel ataları olduğuna inandıkları yaratığın, Theurang’ın doğum ve ebedi istirahat yeri. Sanırım, bugün Shangri-La dediğimiz yer Theurang’ın ilk keşfedildiği yer olmalı. Ne kadar zaman önce olduğunu söyleyemem, ama ben buna inanıyorum.”

“Peki, yeri hakkında bahse girecek olsaydın?” diye sordu Remi.

“Bence Tibet etimolojisi anahtar görevi yapar: shang aynı zamanda tsang demektir; ri ile birleşince dağ anlamına gelir; la da geçit demektir.”

“Yani, Tsang Dağı Geçidi,” dedi Remi.

“Tam değil. Eski Mustang’ın kraliyet lehçesinde la koyak veya vadi anlamına da gelir.”

“Tsangpo Koyağı,” dedi Sam. “Burası çok geniş bir alan, içinden geçen Yarlung Tsangpo Nehri’nin uzunluğu ne kadardır? Yüz seksen kilometre falan mı?”

“İki yüz yirmi kilometre,” dedi Karna. “Sizin Büyük Kanyon’dan daha büyüktür. Sık ormanlarla kaplı dağları, dünyanın en ürkütücü arazilerinden biridir.”

“Eğer yeri ve efsanesi hakkında haklıysan,” dedi Remi. “Shangri-La’nın onca zaman

bulunamamasına şaşırılmamak gerek.”

Karna güldü. “Ve biz burada oturmuş konuşurken belki de onu -Altın Adam’ı- bulmaya bugüne kadar en çok yaklaşmış insanlar olabiliriz.

“Yaklaşmış olabiliriz belki, ama orada değiliz,” dedi Sam. “Üç diskin de gerekli olduğunu söyledin. Bunlardan birinin Selma’daki sandıkta olduğunu varsayalım. Hâlâ diğer ikisine ihtiyacımız var.”

“Ve haritaya,” diye ekledi Remi.

“Harita en kolay aşabileceğimiz engel,” dedi Karna. “Dört aday yerim var, bunlardan biri eminim işimizi görecektir. Diğer iki diske gelince... Balkanlar’a ne dersiniz?”

* * *

Sam ve Remi göz göze geldiler. “Bir defasında Bulgaristan’da bozuk bir kuzu eti yemiştim, ama bunun dışında o bölgeyle ilgili olumsuz bir izlenimim yok,” dedi Remi.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Karna hınzır bir gülümsemeyle. “Size şimdi söyleyeceklerimi daha önce hiç kimseye paylaşmadım. Her ne kadar burada büyük bir saygı görüyorsam da, fahri vatandaşlarımdan kaç tanesi teorimi destekler bilemiyorum.

Seni yine bütün dikkatimizle dinliyoruz Karna,” dedi Sam.

“Üç yıl önce 1421 istilasından birkaç hafta önce Mustang kralının özel sekreteri tarafından kaleme alındığına inandığım metinler ele geçirdim.”

“Ne gibi metinler?”

“Bir çeşit kişisel günlük. Kral istilacı ordunun gücü hakkında bilgilendirilmişti ve Mustang’ın çöküşüyle ilgili kehanete inanıyordu. Dahası, Muhafızlar’ın görevlerini yerine getirebileceklerinden de kuşku duyuyordu. İçinden çıkılmaz bir durumda olduğunun farkındaydı. Ayrıca, emin olduğu bir şey daha varsa, o da yakın çevresinden birinin hain olduğu ve düşmana bilgi sızdırıldığıydı.

“Gizlice Muhafızlar’dan en güvendiği bir adamı... Dhakal’ı Thenrang’ı Shangri-La’ya götürmekle görevlendirdi. İçinde disk olduğu düşünülen üç sandıktan ikisine sahtelerini yerleştirdi. Bir tanesinin içinde gerçek disk vardı.”

“Ya diğer iki disk?” diye sordu Remi.

“Doğu Ortodoks Kilisesi’nden iki rahibe verdi.”

Remi de Sam de hemen bir şey söyleyemediler. Karna’yı doğru işittiklerinden emin olamıyorlardı.

“Bir daha söyler misiniz?” dedi Sam.

“İstiladan bir yıl önce Lo Monthang’a Doğu Ortodoks Kilisesi’nden iki rahip gelmişti.”

“On beşinci yüzyıldan bahsediyoruz,” dedi Remi. “O günlerde kilisenin ulaşabildiği en yakın yer...” Hatırlayamadığı için omuz silkti.

“Bugünün Özbekistan’ı,” dedi Karna. “Buradan iki bin kilometre uzakta. Soruna cevap vereyim: hayır, kilise tarihinde bu kadar uzağa, doğuya yapılan bir yolculukla ilgili kayıt bulamadım. Ama daha iyisi var. Buna birazdan geleceğim.

“Kralın günlüğünde yazılanlara göre kral bu misyonerleri sarayında ağırlamış ve onlarla dost olmuş. Onların gelişinden birkaç hafta sonra krala bir suikast düzenlenmiş. Papazlar yardımına koşmuşlar ve o sırada onlardan biri yaralanmış. Kral böylece bu iki yabancıнын kehanetin bir parçası olduğuna ve bir gün Theurang’ın Lo Monthang’a geri getirilmesini sağlamak için gönderildiklerine inanmaya başlamış.”

“Demek ki, istiladan önce saklamaları için her birine bir disk verip ülkelerine göndermiş,” diye tahmin yürüttü Remi.

“Aynen öyle.”

“Lütfen bize onlar hakkında bazı kayıtlar bulduğunu söyle,” dedi Sam.

Karna güldü. “Buldum. Peder Besim Mala ve Arnost Deniv Her iki isim de kilisenin on beşinci yüzyıl kayıtlarında mevcut. İki adam da 1414 yılında Özbekistan’ın Semerkant kentine gönderilmiş. Cengiz Han’ın ölümü, Moğollar’ın zayıflaması ve Timur’un yükselişi üzerine Doğu Ortodoks Kilisesi dinsizlere Hıristiyanlık’ı yaymak için girişimler yapıyormuş.”

“Bizim rahiplerimize ne olmuş?” diye sordu Remi.

“Mala 1436 yılında Arnavutluk’taki Sazani adasında ölmüş. Deniv de ondan altı yıl sonra Bulgaristan’da, Sofya’da ölmüş.”

“Zaman çizgisi hikâyeye uyuyor,” dedi Sam. “Lo Monthang’dan 1421 yılında ayrıldysalar, bir iki yıl içinde Balkanlar’a dönmüş olmalılar.

Sam ve Remi bir süre düşüncelere dalıp, konuşmadılar.

“Masal gibi, değil mi?” dedi Karna.

“İyi ki sen öyle söyledin,” dedi Sam. “Ben kabalık etmek istememiştim.”

“Hiç alınmadım. Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. Kuşku olmakta da haklısınız. Günlüğü bulduktan sonra tam bir yıl burada yazılanların sahte olduğunu kanıtlamaya çalıştım, ama başaramadım. Bakın, size bir önerim var. Bütün araştırma notlarınızı sizin Selma’nıza devredebeyim. Eğer teorimi çürütebilirse, ne âlâ. Aksi taktirde...”

“Balkanlar bizi bekliyor,” dedi Remi.

Karna yatak odasına gidip dizüstü bilgisayarını getirdi, bu On yedi inçlik ekranı olan bir Apple Mac-Book Pro’ydu. Sehpanın üstüne koyduktan sonra internet kablosunun bir ucunu dizüstünün girişine, diğerini de Sam ve Remi’nin uydu çanağı olduğunu sandıkları şeye uzanan prize taktı.

Çok geçmeden ekranda Selma’nın yüzü belirdi. Onun arkasında Pete Jeffcoat ve Wendy Corden duruyor, geri plandaysa Fargo’ların San Diego’daki evlerinin çalışma odası görülüyordu. Tahmin edilebileceği gibi, Selma’nın görüntüsü yine her zamanki gibiydi: Kalın çerçeveli gözlük, soluk renkli bir tişört.

Uydu iletimindeki üç saniyelik gecikmeyle Remi onları tanıştırdıktan sonra Selma ve diğerlerine son durumu anlattı. Her zaman olduğu gibi, Remi anlatırken Selma hiç soru sormadı, daha sonra da bu bilgileri beyninde sindirirken bir dakika boyunca konuşmadı.

Sonunda sadece, “Çok ilginç,” dedi.

“O kadar mı?” dedi Sam.

“Eh, sanırım, Bay Karna’ya bunun ne kadar uçuk bir şey olduğunu nazik bir şekilde ifade etmişsinizdir.”

Bunu duyan Jack Karna kıkırdadı. “Gerçekten de öyle söylediler Bayan Wondrash.”

“Selma deyin lütfen.”

“O halde siz de bana da Jack deyin.”

“Araştırma notlarınızı dijital ortama geçirdiniz mi?” Selma.

“Elbette.”

Selma ona ofis dağıtıcısından bir hat verdi. “Onu buraya yükleyin, ben de üstünde çalışmaya başlayayım. Bu arada sandığı Pete ve Wendy’ye devrediyorum. Bakalım, üçünüz onu açabilecek misiniz.”

Karna’nın araştırma notlarını yüklemesi yirmi dakikayı buldu. Bu iş bittikten sonra Karna’nın ısrarı üzerine Sam ve Remi biraz dinlenmek üzere onun misafir odasına geçtiler. Karna, Pete ve Wendy de sandık üstünde çalışmaya başladılar. Karna önce sandığın büyütülmüş fotoğraflarını ve gravür harflerin yakın çekimini görmek istedi.

Bunlara dizüstü ekranında bakarken başını yana eğip bir şeyler mırıldanıyordu. Birden ayağa kalktı, koridora geçti, sonra kırmızı kumaş kaplı küçük bir kitapla geri geldi. Birkaç dakika boyunca

bunun sayfalarını karıştırdıktan sonra, “Tamam!” dedi. “Tam düşündüğüm gibi. Bu harfler Iowa ve başka bir kraliyet lehçesinin türevleri. Bu yazının dikey olarak, sağdan sola doğru okunması gerekiyor. Kabaca tercümesi şöyle:

*“Görevin ifası refahı getirir
Direnenin sonuysa elemdir...”*

“Galiba bunu bir kişisel gelişim kitabında okumuştum,” dedi Wendy.

“Eminim okumuştundur,” dedi Karna. “Ama bu defa bir uyarı, hatta lanet niteliğinde. Herhalde bu harfler her bir Muhafız’ın sandığına kazınmıştı.”

“Yani, kısacası,” dedi Pete. “Bunu gitmesi gereken yere götürürsen saadeti bulursun, öyle yapmazsan da ayvayı yersin.”

“Çok zeki bir genç adam,” dedi Karna. “Ben aynı sözcükleri kullanmazdım, ama mesajın özünü kavradın.”

“Bu yazı Muhafızlar’a mı hitap ediyor?” diye sordu Wendy. “Hayır, sanmıyorum. Düşmana veya sandığa zorla sahip olmuş herhangi bir kimseyi hedef almış olmalı.”

“Fakat bu kadar az bilinen bir lehçeyle yazılmışsa, o uyarıyı Mustang asilzadeleri dışında kim anlayabilir ki?”

“Orası önemli değil. O beddua geçerli, cahillerin canı cehenneme.”

“Çok acımasızca,” dedi Pete.

“Şu sandığa biraz daha yakından bakalım mı? Remi’nin çektiği fotoğraflardan birinde sandığın tabanı boyunca uzanan incecik ek yerleri görmüştüm.”

“Onu biz de fark ettik,” dedi Wendy. “Dur bir dakika, yakın yekimi var...”

Fare birkaç kez tıklatıldıktan sonra söz konusu görüntü Karna’nın ekranını doldurdu. Kama birkaç dakika bu fotoğrafı inceledikten sonra, “Bahsettiğim ek yerlerini görüyor musunuz?” diye sordu. “Yan yana sekiz tire varmış gibi görünen kısım.”

“Evet,” dedi Pete.

“Ve onun karşısındaki kesintisiz ek çizgisini?” diye sordu Karna. “Evet.”

“Onu dikkate almayın. Yanıltıcı duruyor. Tahminimde yanılmıyorsam, tireli çizgi bir çeşit kilit kombinasyonu olmalı.”

“Boşluklar kâğıt inceliğinde,” dedi Wendy. “Bunu nasıl?”

“İki milimetre olabilir. Size bir ayar sacı gerekecek, ince, fakat dayanıklı bir metal veya alaşım olmalı. Her bir tirenin içinde pi rinç veya bronzdan bir kulak olacak, bunlar üç dikey yönde ayarlanabiliyor: yukarıya, ortaya ve tam aşağıya.”

“Dur bir dakika,” dedi Wendy. “Hesaplıyorum.. Buna göre altı bin beş yüz olası kombinasyon ediyor.”

“O kadar da kötü değil canım,” dedi Pete. “Biraz sabır ve zamanla çözülebilir.”

“Başka bir tehlike olmasa, bu dediğin doğru olabilir,” dedi Karna. “Bunu denemek için sadece tek bir fırsatın var. Yanlış koni binasyonu girersen, içindeki mekanizma kendi kendini kilitliyor.” “Bak işte bu işleri karıştırır.”

“Henüz gerçek sorunlarla karşılaşmadık evlat. Asıl zorluklar kombinasyon aşamasını geçtikten sonra başlayacak.”

“Nasıl?” diye sordu Wendy. “Ne?”

“Çin bulmaca kutusu diye bir şey duyduunuz mu?”

“Evet.”

“Elinizdeki şeyi bütün Çin bulmaca kutularının anası olarak düşünün. Sanırım, ilk kilitleme mekanizmasının kombinasyonu bende. Başlayalım mı?”

Üç saat sonra artık uyanmış olan Sam ve Remi dinlenmiş ve birkaç fincan çay içip, bilgisayar başındaki Karna’ya katıldılar Tam o sırada ekranda Pete’in heyecanlı sesi duyuldu.

“Buldum!”

Ekranda o ve Wendy masa üstündeki sandığın başına eğilmiş haldeydiler. Sandık tepedeki halojen lambayla aydınlanmıştı.

Ekranda başka bir pencere belirdi, bu kez Selma’nın yüzü görülüyordu. “Neyi buldun?”

“Bu bir Çin bulmaca kutusu,” dedi Wendy. “Kombinasyon aşamasını geçtikten sonra dar bir panel açıldı. İçinde üç küçük tahta düğme vardı. Jack’in yönlendirmesiyle birini çevirdik. Başka bir panel açıldı, içinde yine düğmeler vardı... böylece sürüyor... Daha kaç hamle kalmıştır Jack?”

“Altmış dört. Bir tane daha kaldı. Eğer işimizi eksiksiz yapmışsak açılacaktır. Aksi takdirde içindekileri ebediyen kaybedebiliriz.”

“Biraz açıklar mısınız?” dedi Sam.

“Eyvah, size bubi tuzağından bahsetmedim, değil mi? Kusura bakmayın.”

“Şimdi anlat o zaman,” dedi Remi.

“Sandığın içinde bir disk varsa, birinci bölmenin tam ortasında asılı duruyor olacaktır. O bölmenin iki kenarında içi çürütücü sıvıyla dolu cam şişeler vardır. Eğer son hamleniz yanlış olursa veya bölmeyi zorla açmaya çalışırsanız...” Karna tıslar gibi bir ses çıkardı. “Elinizde ne olduğu belirsiz bir altın külçesi kalır.”

“Umarım yanılıyorumdur,” dedi Selma. “Ama burada bir disk olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?” diye sordu Pete.

“İhtimal hesabı,” dedi Selma. “Sam ve Remi tesadüfen hiç kimsenin bulamadığı Muhafiz sandığını buluyorlar ve şansa bak ki, gerçek disk de bunun içinde... öyle mi yani?”

“Ama onu tesadüfen bulmadılar ki,” dedi Karna. “Hayatının son on iki yılını Theurang’ı aramakla geçiren Lewis King’in ayak izlerini takip ediyorlardı. Lewis’in amacı ne olursa olsun, adam o gün Chobar Koyağı’na kelebek avlamaya gitmemişti. Görüldüğü kadarıyla Muhafiz’in mezar odasını bulamamış, ama herhalde boş bir sandık için de oraya gitmiş olamaz.”

Selma bu açıklamaya biraz düşündükten sonra, “Mantıklı,” demek zorunda kaldı.

“Öğrenmenin tek yolu var,” dedi Sam. “O şeref kime ait olsun? Pete... Wendy?”

Pete, “Ben şövalyeliği elden bırakmam,” dedi. “Hadi Wendy.” Wendy derin bir nefes aldı, kutuya uzandı ve uygun düğmeyi çevirdi. Parmaklarının kenarında üç santim genişliğinde dikdörtgen bir kapak açılıverdi.

“Şimdi parmağını kare biçimindeki bir düğmeye değene kadar kutunun içinde dolaştır.”

Wendy söyleneni yaptı. “Tamam, buldum.”

“O düğmeyi kaydır... dur, göreyim... sağa doğru kaydır. Hayır, sola! Sola doğru kaydır.”

“Sola,” diye tekrarlardı Wendy. “Emin misin?”

Karna bir an tereddüt ettikten sonra kesin bir ifadeyle, “Evet, sola,” dedi.

“Tamam, kaydırıyorum.”

Dizüstünün hoparlöründen bir çıtlama sesi duyuldu.

“Tepesi açıldı!” dedi Wendy heyecanla.

“Şimdi dikkatlice kapağı yukarıya doğru kaldır. Eğer disk ora daysa, alt yüzünde asılı olacaktır.”

Wendy abartılı bir yavaşlıkla kapağı kaldırdı. “Bir ağırlığa bağlı gibi.”

“Aman sallanmasın,” dedi Karna. “Biraz daha...”

“Aşağıya sarkan bir kordon görüyorum,” dedi Pete. “Kedi bağırsağı gibi bir şey.”

Wendy kapağı kaldırmaya devam etti.

Halojen lambanın ışığı katı bir cismin kıvrımlı ucundan yansıdı.

“Hazır ol Pete,” dedi Karna.

Wendy kapağın tamamını kaldırdı. Kordonun ucu sandıktan yükseldi. Ucunda büyük ödöl vardı: on santim genişliğinde altın bir disk.

Şimdi herkes rahatlamıştı.

“İşin zor kısmı başlıyor,” dedi Karna.

“Ne?” dedi Wendy hayal kırıklığıyla. “Zor kısmı bu değil miydi?”

“Korkarım değildi, hayatım. Şimdi gerçekten de elimizdeki orijinal disk mi, anlamamız lazım.”

Vlorë, Arnavutluk

Sam ve Remi, Vlorë'nin girişindeki hoş geldiniz tabelasının yanından geçtikleri sırada arabalarının kontrol panelindeki saat sabahın dokuzunu gösteriyordu. Arnavutluk'un ikinci en büyük şehri olan Vlorë yüz bin kişilik nüfusuyla Adriyatik kıyısındaki bir koyda kurulmuştu ve hemen arkasında dağlar yükselmekteydi.

Sam ve Remi, disklerden birinin hâlâ burada olacağını umuyorlardı.

Wendy ve Pete Theurang diskini sandıktan çıkardıktan ve Karna'yla bunun kökeni konusunda karara vardıldıktan bir saat sonra iChat penceresinde Selma'nın yüzü belirdi.

Selma her zamanki samimi ifadesiyle, "Jack, araştırma yöntemlerin kusursuz," dedi. "Sam, Remi, bence Karna'nın iki rahip konusundaki teorisi doğru. Onları ve diğer iki diski bulup bulamayacağımız ise ayrı bir mesele."

"Başka ne bulabildin?" diye sordu Sam.

"Öldükleri zaman hem Besim Mala, hem de Arnost Deniv piskoposluk rütbesine yükselmişler ve cemaatlerinde çok saygın kişilermiş. Her ikisi de ülkelerinde kiliseler, okullar ve hastaneler kurulmasına yardım etmiş."

"Bu da onların mezarlarının basit bir çukurdan daha şatafatlı olabileceğini gösterir," dedi Karna.

"Bu konuda herhangi bir ize rastlayamadım, ama söylediğin çok mantıklı geliyor," dedi Selma. "On beşinci ve on altıncı yüzyıllarda DOK..."

"O da nesi?"

"Doğu Ortodoks Kilisesi. DOK -özellikle de Balkanlar'da ve güney Rusya'da- böyle ölümlere çok itibar göstermiş. Yeraltı mezarları ve mozoleler çok yaygın defin yöntemiymiş."

"Asıl soru şu," dedi Kama. "Bu adamlar tam olarak nerede toprağa verilmişler?"

"Deniv üzerinde hâlâ çalışıyorum, ama kilise kayıtlarına göre Piskopos Besim Mala'nın mezarı Arnavutluk'ta, Vlore'deymiş."

Selma'dan daha ayrıntılı bilgi gelene kadar zaman geçirmek için Sam ve Remi, Vlorë içinde gezdiler, Yunan, İtalyan ve ortaçağ mimarisinin birbirinden güzel örneklerini hayranlıkla izlediler. Öğleden önce otomobili Bologna Otelinin otoparkına bıraktıktan sonra limanın mavi sularına tepeden bakan, palmiye ağaçlarıyla çevrili bir açık hava kafesinde oturdular.

Sam'in uydu telefonu çaldı. Arayan Selma'ydı. Sam telefonu hoparlöre bağladı.

"Jack de hatta," dedi Selma. "Elimizde..."

"Önce iyi haber mi, yoksa kötü haber mi sorusunu soracaksan, vazgeç Selma," dedi Remi. "Seçim yapamayacak kadar yorgunuz."

"Aslında sadece iyi haber vermek için aradım ya da iyi haber olduğunu düşündüğüm bir şey."

"Anlat Selma."

Jack Karna araya girdi. "Sanırım, Muhafız diski orijinal. Yüzde yüz emin olamam, ama bahsettiğim duvar haritalarına bakarak bunu kontrol edebilirim. Bu konuda iyimserim."

"Besim Mala'nın mezarı için," dedi Selma. "Arama alanınızı bir kilometrekareye kadar daraltabilirim."

"Su altında mı yoksa?" diye sordu Sam.

"Hayır."

"Timsah kaynaklı bir bataklıkta mı?" dedi Remi.

"Hayır."

“Dur, tahmin edeyim,” dedi Sam. “Bir mağarada.”

“Araştırmamızın sonucuna göre, Piskopos Mala’nın Zver nec Adasındaki Saint Mary Manastırı mezarlığında olduğunu sanıyoruz.”

“Nerede bu manastır?” diye sordu Remi.

“Sahilde, dokuz kilometre kuzeyde. Kablosuz interneti olan bir yer bulun, ayrıntıları sizin iPad’inize yükleyeyim Bayan Fargo.”

Sam ve Remi otelin kafesinde dinlenirken kuzu etinden köfte, baharatlı ıspanak ve üzüm suyundan oluşan öğlen yemeği yediler. Şanslarına otelin kablosuz interneti vardı ve leziz yemeklerini yerken Selma’nın deyişiyle, yolculuk paketlerini incelediler. Tahmin edilebileceği gibi, yığınla yol tarifi, yerel tarihi bilgiler ve manastırın haritası vardı. Selma’nın bulamadığı tek ayrıntı, Piskopos Mala’nın mezarının tam olarak nerede olduğuydu.

Hesabı ödedikten sonra Sam ve Remi otomobile binip kuzeye doğru yola koyuldular. On beş kilometre sonra Zver nec köyüne gelip buradan Narta Lagünü’ne gittiler. On sekiz kilometrekarelik lagün adamakıllı büyük sayılırdı.

Sam gölü çevreleyen toprak yolda kuzeye doğru ilerleyip çakıl kaplı bir otoparka girdi. Otopark bomboştu.

Sam ve Remi otomobilden çıkıp gerindiler. Hava mevsim normallerinin üzerinde sıcak ve güneşliydi; gökyüzü birkaç bulut dışında açıktı.

“Sanırım, hedefimiz şurası,” dedi Remi eliyle bir noktayı işaret ederek.

Kıyı bir kaya köprüsüyle Zver nec Adası’na bağlanıyordu. Dört ortaçağ tarzı binadan oluşan Saint Mary Manastırı buradaydı.

Köprü başına geldikleri zaman Remi durdu ve gergin bir ifadeyle köprüye baktı. Önce Chobar Koyağı’nda sonra da Langtang Yادisi’nde aşmak zorunda oldukları çürük köprüler onu adamakıllı korkutmuş olmalıydı.

Sam onun yanına gelip kolunu omzuna attı. “Sağlamdır. Ben mühendisim Remi. Bu manastır turistik bir yer. Her yıl bu köprüden binlerce insan geçiyor.”

Remi gözlerini kısıp ona baktı. “Beni rahatlatmak için söylemiyorsun bunları, değil mi Fargo?”

“Hiç öyle bir şey yapar mıyım?”

“Yaparsın.”

“Bu defa değil. Hadi gel. Birlikte geçeceğiz. Bir kaldırımında gezinti yapar gibi olacak.”

“Hadi bakalım,” dedi Remi.

Sam onun elini tuttu ve birlikte köprüde yürümeye başladılar. Yarı yola geldiklerinde Remi durdu ve gülerek, “Şimdi daha iyiyim,” dedi.

“Tedavi başarılı oldu mu?”

“O kadar demeyelim, ama iyiyim. Devam edelim.”

Birkaç dakika sonra adaya ayakbastılar. Uzaktan bakıldığında kilise binaları neredeyse hiç insan eli değmemiş gibi görünüyordu; duvar boyaları güneşten beyazlaşmıştı, çatılarında kırmızı kiremitler vardı. Sam ve Remi önlerinde dikilen bu binaların eskiden çok ihtişamlı olduğunu düşünüyorlardı. Çatılarda eksik kiremitler belli oluyor, birkaç duvarı çökecekmiş gibi görünüyordu. Çan kulelerinden biri yoktu, çan yana yatmış haldeydi.

Temiz bir toprak patika kıvrılarak onları binalara doğru götürüyordu. Saçaklara yerleşmiş olan güvercinler cıvıldayarak adanın yeni misafirlerini gözetliyorlardı.

“Etrafta kimseyi göremiyorum,” dedi Sam. “Ya sen?”

Remi başını iki yana salladı. “Selma mesajında bir bekçiden söz ediyordu, ama bir turist bürosundan bahsetmedi.”

“O halde araştıralım,” dedi Sam. “Adanın büyüklüğü ne ka dar?”

“Beş hektar,” dedi Remi.

“Mezarlığı bulmamız çok uzun sürmez.”

Her bir binanın önünden yürüyerek çam ormanına giden patikayı takip ettiler. Ağaçların arasına girdikten sonra gün ışığı azaldı ve onları saran çamlar sıklaşmaya başladı. Burası balta girmemiş bir ormandı, zemindeki çürümüş kalaslar ve çotuklar yürümeyi zorlaştırıyordu. Birkaç yüz metre sonra patika ikiye ayrıldı. “Pekâlâ,” dedi Remi. “Hiç yol işareti yok.”

“Aklından yazı tura at.”

Sol tarafa girip kıvrılarak uzayan patikayı izlediler ve sonunda bir bataklığa geldiler.

“Yazı turada hiç kazanamam zaten,” dedi Remi.

Aynı yoldan geri dönüp bu defa sağ taraftaki patikaya girdiler. Bu yol onları kuzeydoğuya, ormanın yoğunlaştığı, adanın daha geniş olan kısmına götürdü.

Sam önden koşup kılavuzluk ediyordu, bir ara Remi’ye, “Bir açık alan var!” diye seslendi. Çok geçmeden yanına gelince ağzı kulaklarındaydı.

“Açık alanlar seni bu kadar heyecanlandırmazdı,” dedi Remi. “Eğer orada mezar taşları varsa heyecanlandırır.”

“Hadi, o zaman göster bakalım.”

Çam ormanının açıldığı bir alana geldiler. Bu alan gerçekten de bir mezarlıktı, fakat Sam ve Remi ilk bakışta burada bir terslik olduğunu anladılar. Alanın karşı ucunda üst üste çam kütükleri istif edilmişti. Bunun hemen yanında içi kuru dallar ve çalı çırpıyla dolu ev yüksekliğinde balyalar vardı. Alanın zemini sanki topçu ateşi altında kalmış gibi delik deşik ve mezarların çoğu altüst edilmişti.

Doğu tarafında neredeyse düz bir koridor gibi olan bir açıklık daha vardı ve buradan lagünün suları görünüyordu.

Düzinelerce mezar taşından sadece birkaç tanesi hasar görmemişti, diğerleri ya kırılmış ya da kökünden sökülmüştü.

Sam ve Remi tam on dört mozole saydılar. Bunların hepsi hasarlıydı; ya temelinden bükülmüştü ya da duvarları ve çatıları içeriye göçmüştü.

“Burada neler olmuş?” diye sordu Remi.

“Sanırım bir fırtına patlamış,” dedi Sam. “Okyanus tarafından gelmiş ve adayı testere gibi doğramış. Ne yazık.”

Remi üzgün bir ifadeyle başını salladı. “İyi yanından bakacak olursak, belki de bu durum bizim işimizi kolaylaştırabilir.”

“Doğru. Ama bir engelimiz daha var.”

“Nedir o?”

“Önce bir bakalım. Şansımızı bozmak istemiyorum.”

İkisi de ayrı yönler yürüdüler; Sam doğu tarafına gidip kuzeye doğru yürürken, Remi de batıdan kuzeye doğru ilerledi. Mezar taşları önünde oyalanmadan doğruca en yakın mozoleye gidip taş yüzeyinde kazılarak yazılmış isimlere baktılar.

Remi mezarlığın kuzeydoğu ucuna, çam kütüklerinin bulunduğu yere geldi ve kendi tarafındaki son mozoleye yaklaştı. Bu en az hasar görmüş olanıydı, sadece duvarlarında birkaç çatlak vardı. Diğerlerinden çok farklı süslenmiş bu mozaleyi görünce Remi heyecanlandı.

“Sam, galiba bir şey buldum,” diye seslendi.

“Neden öyle düşünüyorsun?” diye sordu Sam yanına gelirken.

“Bu benim gördüğüm en büyük haç. Ne dersin?”

“Doğru.”

Onlara en yakın duvarda bir buçuğa iki metre büyüklüğünde, altı yana bükülmüş bir Doğu Ortodoks haçı vardı.

“Bunlardan çok gördüm, ama hiçbiri bu kadar büyük değildi. Acaba haçın alt kısmım neden eğri yapmışlar? Herhalde bir simge falan olmalı.”

“Ah, dinlerin gizemliliği,” dedi Sam.

Mozolenin yanına gelince ayrıldılar ve her biri bir kenardan öne doğru yürüdü. Yapının önünü çevreleyen diz yüksekliğinde demir bir çit vardı. Bir tarafı devrilmişti. Mozolenin üç basamakla inilen kapısı açıktı, daha doğrusu kapı yoktu. İçerisi karanlıktı.

Mozolenin eğik çatısı altındaki alınlık üstüne dört harf kazınmıştı: MALA.

“Nihayet sizi bulabildik sayın piskopos,” dedi Sam.

Çiti aşırıp basamakları indikten sonra kapı yerine gelince durdular, yoğun bir küf kokusu vardı. Sam cebinden mikro led el fenerini çıkardı, kapı eşiğine gelince de yaktı.

“Boş,” dedi Remi.

Sam belki daha aşağıda bir odacık vardır ümidiyle fenerini duvarlarda gezdirdi. “Herhangi bir işaret görüyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Ama bu koku normal değil Sam. “Daha çok...” “Durgun su kokusu.”

Sam fenerini kapadı. Dönüp dışarıya çıktılar. “Birisini buradan götürmüş,” dedi Sam. “Baktığım bütün mozoleler boştu.”

“Benimkiler de. Birisi bu insanları mezarlarından çıkarmış Sam.”

Tekrar manastıra döndüklerinde hasarlı çan kulesine tahta bir merdiven dayamış bir adam gördüler. Orta yaşlı ve tıknaz olan bu adamın başında siyah bir kep vardı. Sam ve Remi onun yanına gittiler.

“Affedersiniz,” dedi Remi Arnavutça.

Adam dönüp onlara baktı.

“A flisni anglisht?” İngilizce biliyor musunuz?

Adam başını iki yana salladı. “Jo.”

“Hay aksi,” dedi Remi ve iPad’ini çıkardı.

Adam, “Earta!” diye seslendi.

Binanın kenarından küçük, sarışın bir kız çıktı ve onların yanına gelip gülümsedi; sonra da adama baktı. “Po?”

Adam ona Arnavutça bir şeyler söyledikten sonra kız başını sallayıp Sam ve Remi’ye döndü. “Tünaydın. Adım Earta. İngilizce biliyorum.”

“Ne kadar iyi,” dedi Sam ve kendilerini tanıttı.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Babama bir şey mi sormak istediniz?”

“Evet,” dedi Remi. “Baban buranın bekçisi mi?”

Earta önce bu soruyu çözmekte zorlandıysa da, sonunda anladı. “Evet, babam bekçi,” dedi.

“Mezarlığın durumunu merak ettik. Oraya gidince...”

“Ne yazık, değil mi?”

“Evet. Ne oldu burada?”

Earta soruyu babasına tercüme edip verdiği cevabı dinledikten sonra açıkladı: “İki ay önce körfezden korkunç bir fırtına gelmiş. Şiddetli rüzgâr. Çok hasar olmuş. Ertesi gün deniz kabarmış, lagünü ve adanın bu kısmını sular basmış. Mezarlık su altında kalmış ve orada da çok hasar olmuş.”

Sam, “Mezarlıkta yatanlara ne olmuş?” diye sordu.

Earta, babasına tercüme ettikten sonra onlara dönüp, “Neden soruyorsunuz?” dedi.

“Burada uzak akrabalarımın biri yatıyor olabilir,” dedi Remi. “Halam onlardan birinin burada

gömülü olduğunu söylemişti.”

“Öyle mi?” dedi Earta. “Bunu duyduğuma üzuldüm.” Tekrar babasıyla konuştu, ayrıntılı bir açıklamanın ardından sonra Remi’ye döndü. “Mezarların yarısı hasar görmemiş. Diğerleri... sular çekildiği zaman o insanlar artık yerin altında değildiler. Babam ve kız kardeşlerimle onları arayıp bulduk.” Earta’nın gözleri parladı ve gülümsedi. “Bir kafatasını ağacın üstünde bulmuştuk. Çok tuhaftı.”

Remi, küçük kıza bir süre baktıktan sonra, “Pekâlâ,” dedi.

“Yetkililer geldiler ve cesetlerin... mezarlık tamir edilene kadar buradan götürülmesine karar verdiler.”

“Anlıyorum,” dedi Sam.

“Gelecek yıl yine gelin. Burası çok daha güzel olur ve bu kadar kötü kokmaz,” dedi kız.

“Cesetler şimdi nerede?” diye sordu Remi.

Earta, babasına sordu. Açıklamasını dinledikten sonra Sam ve Remi’ye döndü. “Sazan Adası.” Vlorë Koyu’nu işaret etti. “Orada buradakinden de eski bir manastır vardır. Yetkililer oraya götürdüler.”

Vlorë, Arnavutluk

“Ne aksilik,” dedi Selma, birkaç dakika sonra Sam ve Remi haberi onunla paylaşırken. Otoparkta, Fiat’ın motor kapağında oturuyorlardı. “Durun, bakalım,” dedi Selma. “Belki Sazan Adası hakkında bir şeyler bulabilirim.”

Otuz saniye bekledikten sonra Selma yine hattaydı. “İşte bakın. Sazan Adası üç kilometrekarelik alanıyla Arnavutluk’un en büyük adası, Otranto Boğazı ve Arnavutluk’taki Vlorë Koyu arasında yer alıyor. Adanın etrafındaki sular Ulusal Deniz Parkı’nın bir kısmını oluşturuyor. Ada yüzyıllar boyunca birkaç kez el değiştirmiş: Yunanistan, Roma İmparatorluğu, Osmanlı İmparatorluğu, İtalya, Almanya ve tekrar Arnavutluk. İtalyanlar ikinci Dünya Savaşı sırasında orada kaleler yapmışlar ve... işte, burada... Bizans Dönemi’nden kalma manastırı bir çeşit kaleye dönüştürmüşler.” Selma bir an durdu. “Aa, bu biraz sorun yaratabilir.”

“Mağaralar mı?” dedi Sam.

“Yoksa timsah dolu bataklıklar... eyvah,” dedi Remi.

“Adada bir orman korucuları tesisi, dört devriye botu ve yaklaşık üç düzine korucudan başka bir şey yok.”

“Yani, sivillere giriş yasak,” dedi Remi.

“Sanırım, öyle Bayan Fargo.”

Sam ve Remi birkaç dakika hiç konuşmadılar. İkisi de şimdi ne yapacaklarını birbirlerine sormaya gerek görmüyorlardı. “Oraya Deniz Parkı korucuları tarafından batırılmadan nasıl gidebiliriz Selma?” diye sordu Sam.

Selma’nın ilk sözü, “Sakın yakalanmayın,” uyarısını kulak ardı ettikten sonra seçeneklerini incelemeye başladılar. Önce, tabii, ulaşım sorunu vardı, ama Selma bunu kolaylıkla halledebileceğini söyledi.

Bu görevi Selma’ya bıraktıktan sonra Sam ve Remi otomobili güneye, tekrar Vlorë’ye sürdüler. Otel Bologna’nın kafesinde otururken ufukta, Adriyatik’in mavi suları arasında bir nokta gibi duran Sazan Adası’nı görebiliyorlardı.

Bir saat sonra Selma aradı. “Kano sever misiniz?”

“Onların bizi ne kadar sevdiğine bağlı,” diye yumurtladı Sam.

Remi onun koluna vurdu. “Devam et Selma.”

“Yarımadanın kuzey ucunda bir eğlence merkezi var, plaj tesisleri, tırmanma alanları, deniz mağaraları, yüzülecek koylar gibi şeylerle donatılmış. Yarımadanın ucundan Sazan Adası’na olan mesafe üç kilometre kadar. O bölgede motorlu deniz araçlarına izin verilmiyor ve tesis hava kararınca kapanıyor. Herhalde kirli işlerinizi gece yapmayı yeğlersiniz, değil mi?”

“Bizi çok iyi tanıyorsun Selma,” dedi Sam.

“Herhalde bize kano satan güvenilir bir mağaza bulmuşsundur.”

“Buldum. Hatta size sormadan bir çift kano kiraladım bile.”

“Hava ve deniz durumu nasıl?” diye sordu Remi.

“Bu gece hava parçalı bulutlu ve sakın; ay ilkdördün evresinde olacak; ama yarın sabaha bir fırtına bekleniyor. Bulabildiğim deniz haritalarına göre koyun içindeki akıntılar kuvvetli değil, ama Sazan Adası’nın ve yarımadanın en doğusuna giderseniz kendinizi Adriyatik’te bulursunuz. Okuduğum bilgilere göre oradaki akıntı çok şiddetliymiş.”

“Yani, başka bir deyişle doğruca Akdeniz’e kadar gideriz,” dedi Sam.

“Eğer oraya kadar boğulmadan gidebilerseniz...”

“Tamam Selma, anlıyoruz,” dedi Remi. “Doğu tarafı tehlikeliymiş.”

Sam ve Remi birbirlerine baktıktan sonra başlarını salladılar.

“Selma, havanın kararmasına ne kadar var?” diye sordu Sam.

Hava kararmadan önce onları bekleyen başka sorunlar vardı. Vlorë'nin on beş kilometre güneyindeki Orikum adındaki mağazada enjeksiyon kalıplamayla imal edilmiş pek çok kano modeli vardı, ama bunların hepsi göz kamaştırıcı parlaklıkta kırmızı, sarı ya da turuncu renklerdediydi ya da üçünün karışımı. Gizliliği kolaylaştıracak renkte kano arayacak zaman olmadığı için seçenekler arasındaki en uygun, çift başlı kürekleri olan iki kano ve can yeleği satın aldılar.

Bir hırdavatçı dükkânına da uğradıktan sonra tekrar Vlorë'ye döndüler. Katmandu'dan beri şansları yaver gidiyordu, burada da ihtiyaç fazlası askeri malzemeler satan bir dükkân buldular ve simsiyah giyecekler aldılar: botlar, çoraplar, uzun iç çamaşırları, yün pantolonlar, örgü bereler ve turuncu renkli can yeleğini kamufle edecek büyük boy uzun kollu kazaklar. Belki lazım olur diye aldıkları bir torba dolusu ıvır zıvır ve iki tane koyu renk sırt çantasıyla alışveriş tamamlandı ve yola koyuldular.

Sam eğlence merkezi etrafında birkaç tur attı, ama kimseyi görmediler. Otoparklar ve kumsallar boştu. Yüksekçe bir yerden aşağıdaki denize baktılar, yine kimseyi görmediler.

“Herhalde daha sezon açılmadı,” dedi Sam. “Okullar hâlâ eğitime devam ediyor.”

“Etrafta korucu devriyelerinin olabileceğini hesaba katalım,” dedi Remi. “Park korucuları veya polisler.”

“Doğru,” dedi Sam. Otomobili bulurlarsa ya ceza keserler ya da çekebilirlerdi. Her ikisi de istedikleri bir durum değildi. Daha da kötüsü, yerel yetkililer bir çift tatilcinin denizde kaybolduğu nu düşünerek alarm verebilirler, bu da Sam ve Remi'nin hiç istemedikleri bir sonuca yol açıp, deniz kuvvetleri ve sahil güvenlik botlarını devreye sokabilirdi.

Alanın etrafında yirmi dakika kadar arandıktan sonra Sam bir çukur bulup, Fiat'ı buraya park etti. Yoldan geçenlerin görmemesi için üstünü çalılarla örterek gizlediler.

Sonra iki adım geri çekilip eserlerine baktılar.

“Kamufraj konusunda çok ustasın,” dedi Sam.

“Tanrı vergisi,” dedi Remi alçakgönüllülükle.

Sırt çantalarını omuzlayıp, kanoları yerde sürükleyerek dahil önce belirledikleri bir koya indiler. Genişliği on beş, uzunluğu iki yüz metre olan bu beyaz kumsallı koy kıvrımlıydı ve onları meraklı gözlerden gizleyebilecek özellikteydi.

Havanın kararmasına kırk beş dakika vardı, bu zamanı kanoları kamufle etmeye çalışarak geçirdiler. Siyah ve gri sprej boya kullanarak iki kanoyu da baştan aşağıya boyadılar. Sam'in boyaması kanoyu sadece kamufle ediyordu, ama Remi yaptığı işe sanatını katmıştı; onun kanosu Birinci Dünya Savaşı muhriplerini andırıyordu.

Sam birkaç adım geri çekilip karısının eserine baktı ve, “Sen önceki hayatında hangi devirde yaşadın?” diye sordu.

“İstersen şeninkini de boyarım,” dedi Remi.

“İyi olur.”

Bir kutu sprej boya ve birkaç dakika sonra Sam'in kanosu da aynen onunki gibi olmuştu. Remi ona bakıp, “Nasıl buldun?” dedi.

“Çok daha iyi oldu.”

Remi, onun yanına gelip yanağına bir öpücük kondurdu. “Belli seni teselli eder diye söyleyeyim, senin kanon benimkinden büyük.”

“Çok komik. Hadi, üstümüzü değiştelim.”

Yeni aldıkları kamuflaj giysilerini giyip üzerilerinden çıkardıklarını sırt çantalarına tıktırdılar, çantalar da kanoların başaltı bölümüne gizlendi.

Yapacakları başka bir şey olmayınca kumsala oturup güneşin batışını, suyun üstünde gölgelerin uzayışını ve nihayet havanın yavaşça kararışını seyrettiler.

Hava iyice kararınca kanoları suya indirip içine bindiler ve koyda açıldılar. On dakika boyunca kanolarla manevra yapmaya, küreklere alışmaya ve denge sağlamaya çalıştılar. Hazır olduklarını hissedince de yola koyuldular.

Sam önde, Remi onun biraz sağında ve gerisinde suyun içinde sessizce ilerliyorlardı. Çok geçmeden koyun ağzı görüldü, bunun gerisinde karanlık bir örtü gibi deniz vardı. Selma'nın dediği gibi, hava parçalı bulutluydu, hafif bir ay ışığı suda yansımaktaydı. Üç kilometre kuzeydeki Sazan Adası görüş alanlarına girmişti.

Sam birden küreği bıraktı. Sıkılı yumruğunu göstererek Dur işareti verdi. Remi küreğini sudan çıkarıp kucağına dayadı ve bekledi. Sam abartılı bir yavaşlıkla önce kulağın işaret etti, sonra sağ taraftaki tepeyi gösterdi.

On saniye geçti.

Derken Remi de sesi duydu: bu bir motor sesiydi, bunu bir fren gıcirtısı izledi.

Sam ilerideki bir kayalığı işaret ettikten sonra o yöne doğru kürek salladı. Remi de ardından gitti. Sam kanosunu kayaya paralel konuma getirdikten sonra Remi'nin kanosunun burnunu tutup yanına çekti.

“Korucu mudur sence?” diye sordu Remi fısıltıyla.

“Öyle olduğunu umalım.”

Tepede bir kibrit alevi görüldü, bu söndükten sonra da yanan bir sigaranın kırmızı ucu belirdi. Loş aydınlıkta Sam bir asker kepi görür gibi oldu. Adam sigarasını bitirene kadar beş dakika boyunca hiç kımıldamadan beklediler. Nihayet adam döndü ve geldiği yoldan geri gitti. Bir otomobil kapısı açıldı, sonra gürültüyle kapandı. Motoru çalıştırıldı ve otomobil uzaklaştı.

Belki tekrar geri gelir diye Sam ve Remi beş dakika daha beklediler.

* * *

Koyun içinde üç yüz metre kadar ilerledikten sonra Selma'nın denizin durumuyla ilgili verdiği bilginin doğru olduğu anlaşıldı. Sam ve Remi buna şaşırmadılar, ama okyanusun nasıl sürprizlerle dolu olduğunu bilirlerdi, bir notluk hafif bir akıntı bile onların işini çok zorlaştırabilirdi. Rotalarını koruyamadıkları taktirde kendilerini Adriyatik'te, Yunanistan'a yolculuk yaparken bulabilirlerdi.

Çok geçmeden ikisinin de kolları kürek sallamaya alıştı ve Sazan'a olan mesafe giderek azalmaya başladı. Yarı yolda dinlenmek için mola verdiler. Remi kanosunu Sam'in kanosunun yanına yanaştırdı ve bir süre sessizce oturup dinlendiler.

“Devriye,” dedi Remi aniden.

Kuzeydoğu tarafından büyük bir sürat motoru adadaki üs tarafından onlara doğru geliyordu. Pruvası doğruca onlara çevriliydi. Sam ve Remi hiç kımıldamadan beklediler. Her ne kadar iyi kamufle olmuşlarsa da, iki yüz metre öteden tutulan bir projektörden saklanamazlardı.

Botun projektörü yandı ve adanın güney kıyılarını taradıktan sonra söndürüldü. Devriye botu hâlâ onlara doğru geliyordu.

“Hadi yahu,” diye mırıldandı Sam. “Git, biraz izin falan kullan.”

Bot birden doğu yönüne döndü.

“Aferin oğlum,” dedi Remi. “Devam et.”

Bot o yönde devam etti. Teknenin seyir lambaları giderek uzaklaştı, sonunda Vlorë'den gelen ışıklardan ayırt edilmez oldu.

Sam karısına döndü. “Hazır mısın?”

“Hazırım,” dedi Remi.

Kalan bir buçuk kilometreyi yaklaşık yirmi dakikada kat ettiler. Google Earth’de adanın sanal keşfini yaptıkları için Sam daha önceden karaya çıkış noktasını belirlemişti.

Kuzeyden güneye kabaca beş kilometre uzunluğu ve bir buçuk metre genişliği olan Sazan Adası’na Sam şekilsiz bir balığa benzetiyordu. Park karakolu bu balığın sırtında, kuzeydoğu kıyısındaydı; onların karaya çıkış yeriye balığın kuyruğunda, en güney ucundaki İkinci Dünya Savaşı’nda inşa edilen kalelerin yanındaydı.

Çalılıklar ve birkaç cüce çam dışında bitki örtüsü yoktu; manastırı adanın tam ortasındaki iki tepeden birinde bulmayı umuyorlardı. Ve eğer Earta’nın verdiği bilgiler doğruysa, Zvernec Adası mezarlığı sakinlerini ve Piskopos Besim Mala’yı da burada bulacaklardı.

Elde somut veriler olmamasına rağmen, Sam ve Remi sadece ihtimallere dayanarak hareket ediyorlardı. Profesyonel define avcılarının hayatı böyle olurdu, Sam ve Remi bunu yıllar önce öğrenmişlerdi.

Kıyıya yaklaştıkça deniz çalkantılı olmaya, uçları sudan yükselen kayalıkları dövmeye başladı. Plastik kanoları bu engelleri sorunsuzca aşabiliyordu. Deniz sığlaştıkça Sam ve Remi kürek çekmeyi bırakıp, kanoları iterek kıyıya yaklaştılar, kalan mesafeyi de suya inip yürüyerek aştılar.

Soluklanmak için beklerken etrafi kolaçan ettiler.

Kaya parçalarıyla dolu olan kumsalın bitiminde bir metre yüksekliğinde bir kaya duvar, bunun ardındaysa dik bir tepe vardı. Tepenin yamacında garaj büyüklüğünde bir yapı görünüyordu.

“Hap kutusu gibi,” dedi Sam.

Tepenin daha yukarısında nöbetçi kulübesi olabilecek taştan bir baraka, biraz daha yukarısında, tepenin doruk noktasındaysa üç katlı, kışla tipi bir tuğla bina yükseliyordu. Denize bakan camsız pencereleri simsiyahtı.

Beş dakika boyunca tepeye bakıp kulak verdikten sonra Sam, “Galiba evde kimse yok,” dedi. “Senin gözüne çarpan bir şey var mı?”

“Hayır.”

“Duvar yazısı da görmüyorum,” dedi Sam.

“Bunun bir anlamı var mı?”

“Eğer Vlore’de yaşayan bir çocuk olsaydım, bu adaya gizlice girme dürtüsüne karşı koyamazdım. Her ne kadar ergenliğimde benim hevesli olduğum bir şey değilse de, tanıdığım pek çok çocuk sırf buraya geldiklerini ilan etmek için spreyle boyalarla bu hap kutusunun canına okurlardı.”

“Demek ki, Arnavutluk gençleri ya yasalara çok saygılılar ya da...”

“Kimse buraya gelip yaramazlık edecek kadar uzun süre kalamıyor,” diye tamamladı Sam.

Sazan adası, Arnavutluk

İlk dördün evresindeki ayın verdiği aydınlıkta tepeye doğru çıkan yolu yürümeye başladılar. Her ne kadar doruk noktası kışla binasının sadece bir kilometre daha yukarısında olsa da, yılan gibi kıvrılan patika mesafeyi iki katına çıkarıyordu.

Nihayet yolun son kıvrımına vardılar. Bunu da döndükleri zaman tepenin doruğu görüldü. Sam, Remi'ye beklemesini işaret ettikten sonra eğildi ve çalıkların arasından sürünerek doruğun üstünü görebilene kadar tırmandı. Remi'ye yol açık anlamında el sallayınca, Remi de ona katıldı.

“Vaat edilmiş topraklar,” diye yorum yaptı Remi.

“Çok daha iyi günler görmüş olan bir yer,” dedi Sam.

Yarımadadan ayrılmadan önce Google Earth'de yapıyı incelemişlerdi, yukarıdan görünüşü sıradan, haç biçimli bir binaydı. Şimdi yakından bakınca gördükleri şey sadece koni biçiminde bir çan kulesi, yüksek pencereler ve bir zamanlar kırmızı olduğu halde yüzyıllar boyu güneşe maruz kalarak pembeleşmiş kiremitleri olan bir çatıydı.

Ana kapı kilitli olduğu için kilisenin etrafından dolandılar. Kuzey tarafında ilgi çeken iki şey gördüler: Tuğla duvarda bel yüksekliğinde, tırtıklı bir delik ve adanın kuzey kısmı ve bir kilometre aşağıda, bir dalgakıran üstünde direklere yerleştirilmiş lambalarla aydınlatılan park korucuları karakolunun manzarası.

“Piskopos Mala'yı bulup, hemen buradan gidelim,” dedi Remi.

Sazan Adası, Arnavutluk

Duvardaki delikten içeriye dalar dalmaz Fargo'lar işlerinin tahmin ettiklerinden çok daha zor olacağını anladılar. Açık bir alana gireceklerini sanırken, karşılıklarına bir labirent çıkmıştı.

Her iki yanda ve önlerinde çürümüş tabutlar üst üste yığılmış ve omuzları genişliğinde bir koridor oluşturmuştu. Kask lambalarının ışığında koridorun sonuna kadar yürüyünce yol ikiye ayrıldı. Solda ve sağda yine tabutlar vardı.

“Adımlarını sayıyor musun?” diye sordu Sam.

“Şu ana kadar yüz doksan etti.”

“Zver nec Mezarlığı bu kadar büyük değil.”

“Tabutları yan yana ve üst üste yığsaldı orası da bu kadar büyük olurdu. Mala'nın 1436 yılında öldüğünü biliyoruz. İlk gömüldüğü yer burası bile olsa, yine de beş yüz yıldan fazla bir zaman geçmiş.”

“Sırtım ürperdi. Sağa mı sola mı?” diye sordu Sam.

Remi sol tarafı seçti. Birkaç adım yürüdüler. Sam'in kask lambası bir dış duvarı aydınlattı.

“Çıkmaz sokak,” dedi Sam.

“Kelime oyunu mu yaptın?”

“Freud yaklaşımı,” diye cevapladı Sam.

Birlikte sol taraftaki koridordan yürüdüler. Bu yolun sonunda sağa dönüldü ve karşılıklarına altmış dört tabut daha çıktı. Yol sola dönünce onları yine birçok tabut bekliyordu. Beş kere daha döndüler ve tabut sayısı altı yüzü buldu.

Nihayet açık bir alana geldiler. Burada da tabutlar tavanın kirişlerine kadar üst üste yığılmıştı. Sam ve Remi bir daire çizerek bakındılar, kask lambalarıyla duvarları taradılar.

“İşte, orada,” dedi Sam aniden.

Batı duvarında, çürümüş çam kütükleri arkasında bir dizi taş lahit vardı. “On dört tane,” dedi Remi. “Mezarlıktaki mozole sayısı kadar.”

“Şanslıymışız,” dedi Sam. Lahdin arkasındaki tabut duvarını saydı, “İnanılır gibi değil,” dedi. “Remi, bu binada binden fazla ceset var.”

“Earta yanılmış olmalı. Fırtına ve selden sonra bütün cesetleri almış olmalılar. Zver nec bir mezarlıktan çok kemik çukuru gibi.”

“Hiç koku yok,” dedi Sam.

“Selma'nın söylediğine göre buradaki son defin 1912'de olmuş. Mumyalanmış olsalar bile cesetlerden geriye sadece kemik kalmıştır.”

Sam acı acı gülümsedi. “Bol bol kuru kemik, başka bir şey yok.”

“Hemen pes etme, işaretleri kontrol edelim. Mala'nın mozolesinde kocaman bir patriarkal haç vardı, belki lahitte de benzer bir şey vardır.”

Her bir lahte baktılar, ama hiçbirinde haç yoktu. Sam ve Remi o sıra boyunca yürüyüp kask lambalarının ışığında her bir taş tabutun üstüne baktılar. On dört lahitten üçünün üstüne Doğu Ortodoks Kilisesi simgesi kazanmıştı.

Yere oturup lahitle baktılar. “Sence her birinin ağırlığı ne kadardır?” diye sordu Remi.

“İki yüz, iki yüz elli kilo. Ama kapakları... o başka bir durum. Levye.”

“Ne dedin?” diye sordu Remi. Kocasının yüksek sesle düşünmesine alışkındı.

“Levy e getirmeyi unuttuk. O kapak en fazla elli kilo gelir, ama lahit oraya sıkışmışken kapağı

kaldırmak... Lanet olsun, zaten içimde hep bir şey unuttuk hissi vardı.”

“Neyse ki, bir planın vardır.”

“Neyse ki, bir planım var.”

Üç şeyin -ip, kablo ve koli bandı- evrensel değerini çok önce öğrenmiş olan Sam ve Remi yapacakları iş bunları gerektirmese de, onlar olmadan araziye çıkmazlardı. Ne var ki, bu defa karanlık basmasını beklerken sadece levveyi değil, tel almayı da unuttuylardı. Sam otuz metrelik ipin ve koli bandınının yeteceğini umuyordu.

Kilisenin çapraz kirişlerinde bir süre arandıktan sonra gerek duydukları şeyi buldular: Gevşek bir dirsek. Sam bunu yerinden söktükten sonra ip kangalının ortasına yerleştirdi. Sonra lahdin üstüne çıktı ve dirseği iterek kapağın altındaki bağlantı yerine sıkıştırdı. Ardından dirsek iyice yerine oturana kadar ipi dizgin gibi tutup asıldı. Remi’yle birlikte ipin iki boş ucunu bir tavan kirişinden geçirip tüm ağırlıklarıyla asıldılar ve lahdin arka ucundan kapağın kalkmasını sağladılar.

“Ben tutuyorum,” dedi Remi sıkılı dişleri arasından. “Sen gidip bak.”

Sam gidip kapağın üstüne eğildi ve parmaklarını lahtin kenarından içeriye soktu. Geriye doğru uzanıp bacaklarını gerince kapak yukarı kalktı ve bacaklarının arasına kaydı. Dirsek de yerinden kurtuldu.

Birlikte lahtin içine baktılar.

“Sadece kemik var,” dedi Remi.

“Altın pırıltısı falan da görmüyorum,” dedi Sam. “Biri gitti, iki tane kaldı.”

Her ne kadar ikisi de endişesini dile getirmese de, Sam de Remi de hangi lahti seçerlerse seçsinler, yanlış seçim olacağından korkuyorlardı. Başka bir endişe konusu da, Besim Mala’nın Mustang kralına sadakat göstermeyip ikinci Theurang diskini ve Altın Adam’ı elden çıkarmış veya kaybetmiş olmasıydı. Jack Karna haklıysa, Shangri-La’nın da yeri hiçbir zaman bulunamayacaktı.

Otuz dakika sonra ikinci lahtin kapağı da açılmıştı ve bunun da içinde sadece kemikler vardı.

Kiliseye girmelerinden doksan dakika sonra üçüncü ve sonuncu lahtin kapağını açtılar. Sam ve Remi soluklanmak için bir dakika öylece oturup dinlendiler.

“Hazır mısın?” diye sordu Sam.

“Aslında değilim, ama bir an önce şu işi bitirelim.”

Lahtin iki yanına geçip, soluklarını tutarak içine baktılar.

Karanlığın içinde bir altın parçası onlara ışıldayarak göz kırpyordu.

Sofya Bulgaristan

Gün doğduktan hemen sonra bitkin, fakat mutlu bir halde yarımadaya döndüler ve Vlorë'deki otelin yolunu tuttular.

Daha önce Theurang'ı bildik yollarla San Diego'ya göndermenin tehlikeli olacağını Selma'ya söylemişlerdi, bunun üzerine Selma da başka bir seçenek sundu. CIA'deki dostları Rube Haywood, Selma'ya Sofya'da güvenilir ve sır saklayan bir kurye şirketinin adını ve adresini vermişti. Rube bu şirketin CIA'yle bağlantısı olup olmadığını söylemiyordu, ama binanın tabelasındaki "Sofya Akademik Arşiv Hizmetleri Ltd." yazısı Sam'e yeterli gelmişti.

"Yarın yerel saatle öğlen vakti orada olacak," dedi Sam, karısına. "Bana yol tarifi verecek misin?"

Remi gülümseyerek iPad'ini çıkardı. "Kullanıma hazır."

Sam, Fiat'ı vitese takıp yola çıktı.

Hedefledikleri yere bir kilometre kala Remi'nin iPad'ine ar tık gerek kalmamıştı. Kiril ve İngilizce yazılı yol levhaları onlar Vasil Levski Caddesi'ne yöneltti, sonra Parlamento Binası'nı ve Bilim Akademisi'ni geçip Sofya'nın dini merkezi olan Aleksander Nevsky Katedrali'ne geldiler.

Çapraz kubbeli bazilika bütün meydana hâkim bir konumdaydı, altın kaplamalı merkez kubbesi yerden elli metre yüksekte, çan kulesi de bunun sekiz metre yukarısındaydı.

Remi iPad'ine yüklediği turist rehberi sayfasını okumaya başladı. "On iki çanın toplam ağırlığı yirmi dört tonmuş."

"Müthiş bir şey," dedi Sam katedralin etrafındaki trafiği takip ederek. "Ve herhalde insanı sağır edecek kadar ses çıkarıyordun" Sam bir ara sokakta park yeri bulana kadar meydana iki tur atmak zorunda kaldılar.

Aleksander Nevsky Katedrali'ne uğramalarının onlara biraz daha bilgi sağlayacağını düşünüyorlardı. Selma ve Karna, Piskopos Arnost Deniv'in 1442 yılında öldüğü konusunda hemfikirdiler, fakat nerede defnedildiği hakkında hiçbir bilgiye ulaşamamışlardı. Aleksander Nevsky Kütüphanesi müdürünün onları doğru yere yönlendireceğini umuyorlardı.

Otomobilden çıkıp meydana geldiler, turist kalabalığıyla birlikte katedralin batı tarafına yürüyüp, buradaki merdivenlerden yukarı çıktılar, devasa ahşap kapıya doğru yaklaşırken sarı saçlı bir kadın gülümseyerek onlara Bulgarca bir şey söyledi sesindeki tonlamadan soru olduğu belliydi. Cümledeki İngilizce kelimesini anlayınca ikisi birlikte, "İngilizce," dediler.

"Aleksander Nevsky Katedrali'ne hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kütüphanenizin müdürüyle görüşmek istiyoruz," dedi Remi.

"Kütüphane mi? Ha, arşiv görevlisi mi demek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Üzgünüm, ama burada arşivci yoktur."

Sam ve Remi bakiştılar. Remi iPad'ini çıkarıp kadına Selma'nın Bulgaristan Doğu Ortodoks Kilisesi hakkında gönderdiği bilgiyi gösterdi. Kadın sessizce bunu okudu.

"Ah, bu çok eski bir bilgi," dedi kadın okuduktan sonra. "O kişi artık Synode Palast'ta çalışıyor."

Kadın güneydoğu yönünde etrafı ağaçlarla çevrili bir binayı işaret etti. "İşte orası. Oraya giderseniz size yardımcı olurlar."

"Synode nedir?" diye sordu Sam.

Kadın tipik bir turist rehberi ifadesiyle anlatmaya başladı. "Synode bir grup metropoliten veya

piskoposun bulunduğu yerdir, bu insanlar patrikleri ve Bulgaristan Ortodoks Kilisesi'nin önemli görevlilerini seçerler. Synode geleneği Kudüs'teki Havariler döneminden beri vardır.”

Kadın, başka sorunuz var mı, dercesine başını yana eğip gülümsedi.

Sam ve Remi ona teşekkür edip oradan ayrıldılar ve Palast'a gittiler. İçeride danışma masasındaki görevliye ziyaret nedenlerini açıkladılar: Doğu Ortodoks Kilisesi tarihçesi hakkında yazacakları kitap için araştırma yapıyorlardı. Onlardan oturup, bekle meleri söylendi. Bir saat sonra siyah cüppeli bir rahip gelip onları ofisine götürdü. Adam çok az İngilizce biliyor, Sam ve Remi ise hiç Bulgarca bilmiyordu. Bir tercüman çağrıldı. Fargo'lar aynı ma salı tekrarlayıp, onlara Wendy'nin photoshopla hazırlamış olduğu, yayıncı tanıtım mektubunu gösterdiler. Tercüman, mektubu okurken papaz büyük bir dikkatle dinledi, cevap vermeden öner bir dakika kadar sakalını ovuşturup düşündü.

“Korkarım size yardımcı olamayız,” dedi tercüman rahibin söylediklerini aktarırken. “Aradığınız kayıtlar Palast'ta değil. Üzgünüm ama katedralde konuştuğunuz kişi yanılmış.”

“Peki, acaba bundan sonra nereye bakmamız gerektiğini biliyor mu?” diye sordu Sam tercümana.

Tercüman soruyu rahibe çevirdikten sonra rahip sakalını bir kez daha ovuşturdu, ardından telefonu açıp birisiyle konuştu. Telefon kapandıktan sonra tercüman durumu Sam ve Remi'ye açıkladı.

“O döneme ait personel kayıtları Sveta Sofia'dadır... yani Aya Sofya Kilisesi.”

“O nerededir?” diye sordu Remi.

“Buranın tam doğusunda,” dedi tercüman. “Yüz metre ileride, meydanın karşı tarafında.”

Sam ve Remi on dakika sonra oraya vardılar ve yine beklemek zorunda kaldılar, ama bu defa kırk dakikayı geçmeden başka bir papazın ofisine götürüldüler. Bu papaz çok iyi İngilizce konuştuğu için cevapları çabuk alabiliyorlardı. Sadece Aleksander Nevsky Katedralindeki rehber değil, Synode Palast'taki papaz da yanılmıştı.

“1787'deki Rus-Türk savaşına kadar görev yapan Bulgar valisi I.Antim'den önceki kayıtlar Methodius'ta bulunur.”

Sam ve Remi yine birbirlerine bakıp, iç geçirdiler ve, “Methodius ne demek?” diye sordular.

“Ne olacak, Bulgaristan Ulusal Kütüphanesi.”

“Nerededir?”

“Buranın tam doğusunda, Ulusal Yabancı Sanat Galerisi'nin karşısında.”

Otomobili park ettikten iki saat sonra Sam ve Remi kendilerini yine onun yanında buldular. Bulgaristan Ulusal Kütüphanesi tam karşılarındaydı. Nihai hedeflerine on adım kalmıştı.

Ya da onlar öyle sanıyorlardı.

Bu kez bir kütüphaneciyle sadece yirmi dakika görüştükten sonra on beşinci yüzyıl başlarında ölen Arnost Deniv adındaki metropolitenle ilgili kayıtların Methodius'ta olmadığını öğrendiler.

Kütüphaneci özür dileyip yanlarından ayrıldı ve onları okuma masasında otururken bıraktı.

“Sazan Adası'nda tabutların arasında dolaşmak bunun yanın da çocuk oyuncağı kaldı,” dedi Sam.

“Bu iş burada bitemez,” dedi Remi. “Arnost Deniv'in var olduğunu biliyoruz. Nasıl onun hakkında kayıt olmaz?”

Yanlarındaki masadan kalın bir ses duyuldu. “Bunun nedeni, Bulgaristan Ortodoks Kilisesi tarihinde birden fazla Arnost Deniv'in bulunması ve çoğunun Rus-Türk savaşından önce yaşamış olmasıdır.”

Sam ve Remi dönüp baktılar, karşılarında gümüş saçlı, ışıltılı yeşil gözleri olan bir adam vardı. Adam onlara içten bir gülümsemeye, “Kulak misafiri olduğum için bağışlayın,” dedi.

“Sorun değil,” dedi Remi.

“Bu kütüphanenin sorunu, kayıtlarını dijital ortama yeni geçirmeleri,” dedi adam. “Henüz çapraz referans yapmış değiller. Bunun sonucu olarak da, eğer istediğiniz şey özellikle spesifik değilse,

işareti kaçırabilirsiniz.”

“Tavsiyelerinizi dinlemeye hazırız,” dedi Sam.

Adam onları masasına davet etti. Sam ve Remi oturduktan ve adam önündeki kitapları topladıktan sonra, “Ben de tarih konusunda çalışıyorum,” dedi.

“Doğu Ortodoks Kilisesi tarihi mi?” diye sordu Remi.

Adam gülümsedi. “O da var. Benim işim için bir çeşit derleme denebilir.”

“Yollarımızın burada kesişmesi çok ilginç,” dedi Sam, adamın yüzünü inceleyerek.

“Gerçekler daima kurgudan daha tuhaf oluyor galiba. Bu sabah Bulgaristan’daki Osmanlı egemenliğini araştırırken karşıma Arnost Deniv’in adı çıktı on beşinci yüzyılda yaşamış bir metropoliten.”

“Ama kütüphaneci burada onunla ilgili kayıt olmadığını...” diye başladı Remi.

“O dönemde o isimli bir metropoliten hakkında kayıt olmadığını söyledi. Adına rastladığım kitap henüz dijital ortama geçirilmedi. Müslüman olan Osmanlı İmparatorluğu, Bulgaristan’ı fethettiği zaman binlerce din adamı öldürüldü. Hayatta kalanların çoğundan unvanları alındı veya sürgüne gönderildi. Arnost Deniv’in de başına gelen buydu. Nüfuzlu biri olduğu için Osmanlıları kaygılandırıyordu.

“1422 yılında Uzakdoğu’dan döndükten sonra onu metropoliten sınıfına yükselttiler, ama dört yıl sonra unvanı düşürüldü ve sürgüne gönderildi. Osmanlılar onu ölümle tehdit ederek sadece yaşadığı köyde görev yapmasını söylediler. İki yıl sonra da bu köyde öldü.”

“O halde, bir tahminde bulunayım,” dedi Sam. “Osmanlılar o döneme ait Doğu Ortodoks Kilisesi tarihini yok etmek için ellerinden geleni yaptılar.”

“Doğru,” dedi adam. “ O döneme ait tarihi kayıtlara bakılacak olursa, Arnost Deniv küçük bir köyde vaaz veren basit bir papazdan ötesi değil.”

“O halde, bize nerede gömülü olduğunu söyleyebilir misiniz?” diye sordu Remi.

“Sadece onu söylemekle kalmam, ona ait olan şeylerin sergilendiği yeri de gösterebilirim.”

Sofya, Bulgaristan

Kütüphanede onlara yardımcı olan adamın verdiği yol tarifi basitti: on beş kilometre kuzeye, Stara Planina Dağları eteğindeki Kutina'ya gidin. Kutina Kültürel Tarih Müzesi'ni bulun ve Deniv sergisini görmek istediğinizi söyleyin.

Öğleden sonra saat bir sularında Kutina'ya gelip yemek için bir kafede mola verdiler. Bulgarcanın kaşını gözünü yarararak, zorlukla da olsa buradaki personelden müzeye nasıl gideceklerini öğrenebildiler.

“Sahi,” dedi Sam otomobile binerlerken. “Adamın adını hatırlıyor musun? Bir türlü hatırıma gelmiyor.”

Remi tam kapısını açarken durdu, alını kırıştı. “Tuhaf... ben de hatırlamıyorum. C'yle başlayan bir şeydi galiba.”

“Evet, ama adı mı, yoksa soyadı mıydı? Ya da ikisi birden mi?”

* * *

Doğu Ortodoks Kiliseleri'ni görmekten artık bıkmış olan Sam ve Remi müzenin Iskar Nehri'ne tepeden bakan bir yerde eski bir çiftlik evi olduğunu görünce sevindiler. Binanın iki yanı da atların otladığı yeşil otlaklarla çevriliydi.

Otomobili müzenin otoparkına bırakıp, veranda merdivenlerinden çıktılar. Ön kapıda bilindik o, “...döneceğim” notu vardı, ama Kiril alfabesiyle yazılıydı. Bir saat çizilmişti ve iki otuzu gösteriyordu.

“Yirmi dakika,” dedi Sam.

Zaman geçirmek için verandadaki salıncağa oturup, sohbet ettiler. Yağmur çiselemeye başladı.

“Biz de böyle bir şey alalım,” dedi Remi. “Çok rahatlatıyor.”

“Zaten var,” dedi Sam.

“Dört yıl önce Ağaç Dikme Günü'nde sana hediye almıştım.” Sam böyle az bilinen özel günlerde karısına sürpriz yapmayı severdi. “Bir türlü monte edecek zaman bulamadım. Bunu yapılacak işler listemin başına koyacağım.”

Remi onun koluna sarıldı. “Ah, evet, doğru. Ağaç Dikme Günü müydü? Kunduz Festivali olmadığından emin misin?”

“Eminim, Kunduz Festivali'nde Ankara'daydık.”

“Emin misin? Oysa ben mart ayında Ankara'da olduğumuzu...”

Saat 14:30'da eski, yeşil bir Bulgar alpine marka otomobil otoparka girip park etti. Gözlüklü, uzun boylu ve zayıf bir kadın otomobilden çıktı, onları verandada görünce el sallayıp, “Sdrawei!” diye seslendi.

Sam ve Remi aynı anda “Sdrawei!” diyerek karşılık verdiler.

Selam!” Ardından, ne zaman yeni bir ülkeye gitseler hep sordukları soruyu sordular: “İngilizce biliyor musunuz?”

Kadın veranda basamaklarını çıkarken başını kaldırdı ve, “Evet, İngilizce biliyorum,” dedi. “Kız kardeşim Amerika'da yaşıyor. Bana internet üzerinden İngilizce öğretiyor. Adım Sovka.”

Sam ve Remi kendilerini tanıttılar.

“Müzeleri görmeye mi geldiniz?” diye sordu Sovka.

“Evet,” dedi Remi.

“Güzel. O halde içeriye buyurun lütfen.” Sovka kapının kilidini açıp içeriye girdi. Sam ve Remi de onu takip ettiler. Salonun içinde eski ahşap ve lahana kokusu hâkimdi, duvarlar da binanın dışı

gibi, soluk tereyağı sarısıydı. Paltosunu holdeki askılığa asan kadın onları küçük bir ofise götürdü.

“Bu müzelere neden ilgi duyuyorsunuz?” diye sordu Sovka.

Sam ve Remi Kutina’ya gelirken bu konuyu aralarında konuşmuşlar ve açık sözlü olmaya karar vermişlerdi. “Peder Arnosl Deniv’le ilgileniyoruz,” dedi Remi. “Sofya’daki Bulgaristan Ulusal Kütüphanesi’nden birisi sizde ona ait birkaç şey olabileceğini söyledi.”

Sovka’nın gözleri büyüdü. “Methodius’dan birisi mi? Oradakilerin bizim müzelerimizden haberleri var mı? Sofya’dakilerin?”

“Evet, var,” dedi Remi.

“Bunu bizim yerel gazetemizde yayımlayacağım. Çok gurur verici bir şey. Sorunuzun cevabını vereyim: yanılıyorsunuz. Bizde Peder Deniv’e ait olan şeyler birkaç parçadan ibaret değil. Onun bütün kişisel eşyaları burada. Onunla neden ilgilendiğinizi son bilir miyim?” Sam ve Remi, kadına kitap projesini açıklayınca Sovka ciddi bir ifadeyle başını salladı. “O dönemler kilisenin karanlık dönemleriydi. Böyle bir kitap yazmanız çok güzel. Buyrun lütfen

Sovka’nın peşinden koridora geçtiler, sonra merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Buradaki duvarlar yıkılarak geniş bir alan yar atılmıştı. Sovka onları evin güneydoğu köşesine götürdü, burada teşhir vitrinleri ve bir nişten sallandırılan goblenler vardı. Tavandaki spot ışıkları vitrinleri aydınlatıyordu.

Onu önce Remi gördü, bir saniye sonra da Sam. “Görüyor musun?”

“Evet,” dedi Sam.

Sovka yüzünü onlara dönmeden, “Anlayamadım?” dedi.

“Bir şey yok,” dedi Remi.

Üç metre öteden bile duvar kenarındaki vitrinde duran altın diskin kıvrımlı ucu göze çarpıyordu. Heyecanla nabızları fırlayan Sam ve Remi nişin olduğu tarafa yürüdüler. Vitrinin, en üst rafında siyah bir kumaş üstünde Theurang diski sergilenmekteydi.

Sovka kollarını açıp, “Deniv koleksiyonuna hoş geldiniz,” dedi. “Öldüğü zaman ona ait ne varsa hepsi buradadır.”

Sam ve Remi gözlerini diskten güçlükle ayırıp etrafa bakındılar. Çoğu giysi olan yaklaşık yirmi kadar nesnenin arasında yazı gereçleri ve mektuplar da vardı.

“Şuradaki nedir?” diye sordu Remi hevesli görünmemeye çalışarak.

Sovka, Theurang diskine baktı. “Pek emin değiliz. Uzakdoğudaki misyonerlik günlerinden kalma bir andaç olduğunu sanıyoruz.”

“Çok güzel bir şey,” dedi Sam yaklaşarak. “Sakıncası yoksa buradaki her şeyi incelemek istiyoruz.”

“Elbette. Yardıma ihtiyacınız olursa, ben buradayım.”

Sovka onları baş başa bıraktı, ama görüş alanından çıkmadı.

“Bu işimizi zorlaştıracak,” diye fısıldadı Remi, kocasına.

Theurang diskini Besim Mala’dan ayırmaya karar vermeleri sır olmamıştı. Ne var ki, burada Arnost Deniv’in diski bu tarihi müzenin saygı duyulan bir parçasıydı. Gece, el ayak çekildikten sonra müzeye kolayca girebilirlerdi, ama bu fikir ikisinin de hoşuna gitmiyordu.

“Uzmanlarımıza danışalım,” dedi Remi.

Sovka’ya birazdan döneceklerim söyleyip, verandaya çıktılar Selma’yı arayıp, Jack Karna’yla bir konferans görüşme ayarlamasını istediler. İki dakika sonra hatta Jack Karna’nın sesi duyulunca Sam durumu açıkladı.

“Jack,” dedi Remi. “Disklerin duvardaki haritayla uyuşması için sana ne gerekiyor? Diskin kendisi mi, yoksa üzerindeki işaretler mi?”

“Korkarım ikisi de. Kadının diski ödünç verme ihtimali var mı?”

“Sanmıyorum,” dedi Sam. “Bu müze onun gurur ve mutluluk kaynağı. Böyle bir şeyi istersek kuşkulandırmaya başlar. Şu anda bizi yardımcı olmaya çalışıyor. Bu tavrının değişmesini istemiyoruz.”

“Jack, bu diskler büyüklükleri ve biçimleri bakımından bir birlerine çok benziyorlar mı?” diye sordu Selma.

“Araştırma sonuçlarıma göre, hepsi neredeyse birbirinin eşi, Sam ve Remi’nin sana gönderdikleri diskle sandıktan çıkarı karşı» laştırırsan görürsün.”

“Selma, aklından ne geçiyor?” diye sordu Remi.

“Kesin bir şey söylemem için çok erken Bayan Fargo, ama bir kaç dakika beklerseniz...” Hat kesildi, ama üç dakika sonra Selma,1 tekrar bağlandı. “Bunlardan bir tane yapabilirim,” dedi. “Yanlı ben değil, ama bir arkadaşımın arkadaşı ona diskin fotoğraflarını ulaştırabilirsek, aynısını yapabilir.”

“Herhalde sende diskin bütün özelliklerinin listesi vardır,” dedi Sam.

“Şimdi size gönderiyorum.”

* * *

Müzenin çatısını onarmak için küçük bir bağışta bulunmaları karşılığında Sovka’dan Deniv koleksiyonunun fotoğraflarını çekme izni aldılar. Sonra Selma’nın sipariş ettiği şeyleri almak için Sofya’ya gittiler. İki adet profesyonel kalitede üçgen ölçüm cetveli, bir döner masa, üstüne diskin konacağı iki santim yüksekliğinde siyah bir stant, Remi’nin kamerası için tripod ve ışık düzeneği.

Saat dörtte Kutina’ya döndüler, yarım saat sonra da fotoğraf çekmeye başladılar. Sovka’nın kuşkulandırmaması için koleksiyondaki her parçaya aynı özeni gösterip, Theurang diskini en sona bıraktılar. Bu süreci sıkıntıyla seyreden Sovka onları yalnız bırakıp alt kattaki ofisine gitti.

“Bu kadar doğrucu olmasaydık işimiz çok daha kolaylaşırdı,” dedi Sam.

“Bugüne kadar hep böyle olduk. Hem, kim bilir Bulgaristan’da tarihi eser hırsızlığının cezası nedir?”

“Haklısın.”

Sam arka fona beyaz çarşaf gerdikten sonra Selma’nın talimatlarına uygun şekilde ışık ayarını yaptı. Remi teşhir standını döner masanın üstüne yerleştirip diski de standın üstüne koydu. Son olarak da üçgen cetvelleri diskin etrafına L şekli oluşturacak biçimde yerleştirdi.

Birkaç deneme çekimi ve kamerasında ayarlama yaptıktan sonra Remi fotoğraf çekmeye başladı: döner masanın her sekiz derecelik dönüşü için beş tane olmak üzere, kırk beş dönüş için iki yüz yirmi beş fotoğraf çekti. Aynı uygulamayı diskin öbür tarafı için ve stand üstünde dik pozisyondayken de tekrarladı. Sonra da diskin üstündeki ikiz yüzleri ve simgeleri yakından çekti.

“Tam sekiz yüz fotoğraf oldu,” dedi Remi kameradan başını kaldırarak.

“Dosyanın büyüklüğü ne?”

Remi kamerasının LCD ekranına baktı. “Vay canına, sekiz gigabayt. Standart e-posta için çok büyük.”

“Bunu halledebileceğimizi sanıyorum,” dedi Sam. “Hadi, toplanıp gidelim.”

Selma’yı arayıp durumu anlattılar, Selma Rube’u, o da Sofya Akademik Arşiv Hizmetleri Ltd. şirketindeki arkadaşlarını aradı. Sam ve Remi saat altı buçukta Sofya’ya vardıklarında ofis hâlâ açıktı. İlk gelişinde olduğu gibi Sam’den sadece kendisini tanıtmaması istenmedi ve farklı olarak bir şifre de söylemesi istendi. Sonra onu bir bilgisayar terminalinin olduğu bitişik odaya aldılar. Ofisin hızlı internet hattı sayesinde fotoğrafların olduğu dosyayı Selma’nın sitesine yüklemek üç dakika bile sürmedi. Sam “alındı” mesajını bekledikten sonra tekrar otomobile, Remi’nin yanına döndü.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Remi.

Sam duraksadı. Katmandu’ya varışlarından beri her şey o kadar hızlı ilerlemişti ki, bu soruyu oturup, düşünecek zamanlan olmamıştı.

“Eve dönüp, bir grup toplantısı yapalım derim,” dedi Sam.
“Sana katılıyorum,” dedi Remi.

Goldfish Point, La Jolla, Kaliforniya

“Çok iyi... teşekkür ederim. Onu arayacağız.”

Selma telefonu kapatıp çalışma masası etrafında toplanmış Sam, Remi, Pete ve Wendy'den oluşan gruba baktı. “Konuştuğum kişi George'du. Theurang disk modeli tamam. Bana bisikletli kuryeyle gönderecek.”

“Sekiz yüz tane fotoğrafın üç boyutlu halini görmek için can atıyorum,” dedi Remi.

Sofya -Frankfurt -San Francisco -San Diego hava yolculuğundan sonra nihayet evlerine gelen Sam ve Remi dostlarıyla selâmlaşp doğruca yatmışlar ve on saat deliksiz uyumuşlardı. Dinlenmiş ve Kaliforniya saatine uyum sağlamış bir halde çalışma odasındaki toplantıya katılmışlardı.

“Model ne kadar iyi olsa da, gerçek diskle kıyaslanamaz,” dedi Pete.

Siyah köpüklü tepsileri içinde duran iki gerçek Theurang diski halojen lambanın hoyrat ışığı altında ışıltı ışıltı parlıyordu.

“Görünüşü bakımından, haklısın,” dedi Sam. “Ama yararlılık bakımından... Bizi gitmemiz gereken yere yönlendirdiği sürece benim için altın kadar değerlidir.”

Selma, “Buna inanıyor musunuz?” diye sordu.

“Hangi kısmına?”

“Kehanete, Jack'in Theurang'ın evrimdeki eksik halka oluşu teorisine, Shangri-La'ya... hepsine.”

Cevabı Remi verdi. “Jack'in de itiraf ettiği gibi, Theurang'a ait sadece çizimler var ve bunun ne kadarının efsaneye ne kadarının doğrudan gözlemlere dayandığını kimse bilmiyor. Bence onun öne sürdüğü şey bu işi sonuna kadar götürmemize yeter.”

Sam de onu onaylar şekilde başını salladı. “Shangri-La'ya gelince... Pek çok efsane bir gerçeğe dayanır. Modern popüler kültürde Shangri-La cennetle eşanlamlıdır. Mustang halkı için belki de sadece Theurang'ın ilk başta bulunduğu ve ebediyen kalması gerektiği yerdir. Yer isimleri önemli değil. Asıl önemli olan şey, bizim onlara attığımız anlamdır.”

“Sam, neredeyse şiirsel bir açıklama oldu,” dedi Remi.

Sam güldü. “Bazen ilham geliyor.”

Dahili haberleşme çinladı. Selma telefonuna cevap verdi ve dışarıya çıktı. Bir dakika sonra elinde karton bir kutuyla geri geldi. Kutuyu açıp içindekileri çıkardı ve Theurang diskinin kopyasını köpük tepsiye yerleştirdi.

Disk neredeyse diğerlerinden ayırt edilemeyecek kadar iyi bir kopyaydı.

“Çok beğendim,” dedi Sam. “İyi iş çıkardın Selma.”

“Teşekkür ederim Bay Fargo. Jack'i arayalım mı?”

“Birazdan. Bence King Charlie'yle hesaplaşmanın zamanı geldi. Onu konuşturacak kadar sinirlendirmek istiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Wendy.

“Mustang'taki kaynaklarına güveniyorsa, belki bizi Kali Gandaki'deki öldürme planının başarılı olduğuna inanıyordur. Bakalım damarına basabilecek miyiz? Selma, buradaki hoparlöre güvenli bir hat bağlayabilir misin?”

“Tabii, Bay Fargo. Bir dakika.”

Az sonra hat açıldı ve zil sesi duyuldu. Charlie King homurdanarak cevap verdi. “Ben Charlie King.”

“Günaydın Bay King,” dedi Sam. “Karşınızda Sam ve Remi Fargo.” Kısa bir duraksamanın ardından abartılı bir ifadeyle, “Size de günaydın! Epeydir sizden haber alamıyordum. Anlaşmamıza

uyup uymayacağımızdan endişe etmeye başlamıştım.”

“Hangi anlaşma?”

“Arkadaşınızın serbest bırakılmasını sağladım. Şimdi de siz bana bulduğunuz şeyi vereceksiniz.”

“Charlie, hayal ettiğin şey gerçekmiş gibi düşünüyorsun. Anlaşmamıza göre biz Russell ve Marjorie’yle buluşacak ve bir uzlaşmaya varacaktık.”

“Yahu, evlat sence bu ne demek olur? Size Alton’u verdim, siz de bana istediğim şeyi verin.”

“Sözleşmeyi ihlal ettiğine karar verdik Charlie,” dedi Remi. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Mustang’ta bizi öldürmesi için tuttuğun sahte tur rehberinden bahsediyorum.”

“Ben öyle bir şey yapma...”

Sam onun sözünü kesti. “Kime yaptırdığın önemli değil, çocukların ya da karın.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz? Hadi, bunu kanıtlayın da görelim.” “Sanırım, bundan daha iyisini de yapabiliriz,” dedi Sam. Remi ona dudak hareketleriyle, ne? diye sordu. Sam omuz silkti ve ona sessizce, “Kıvama getiriyorum,” dedi.

“Fargo,” dedi King. “Senden çok daha güçlü ve zengin adam lar tarafından tehdit edildiğim olmuştur. Neredeyse her gün onlardan birini tepeliyorum. En iyisi sen bana istediğim şeyi ver, sonra da dostça ayrılalım.”

“Bunun için artık çok geç, yani dostça kısmı. Peşinde olduğun ödüle gelince -babanın neredeyse bütün hayatı boyunca bulmaya çalıştığı şeyo bizim elimizde. Şu anda tam karşımızda duruyor.”

“Palavra,” dedi King.

“Terbiyeli olursan sana bir fotoğrafını göndeririz. Ama bize bununla neden ilgilendiğini söylemen gerekiyor.”

“Önce sen bana bulduğunuzu sandığınız şeyin ne olduğunu söyle.”

“Yaklaşık beş yüz yıl önce ölmüş olan bir askerin elinde bulduğumuz küp şeklinde bir sandık,” dedi Sam.

King hemen karşılık vermedi, ama solumasından heyecanlandığı belli oluyordu. Neden sonra kısık bir sesle, “Gerçekten de sizdeymiş,” dedi.

“Evet. Ve sen bize gerçeği söylemediğin taktirde sandığı açıp içinde ne olduğunu kendi gözlerimizle göreceğiz.”

“Hayır, durun bir dakika. Sakın bunu yapmayın.”

“İçinde ne olduğunu söyle bize.”

“İki ihtimal var: Büyük sikke biçiminde bir şey ya da bir sürü kemik. Her iki şekilde de işinize yaramayacak şeyler.”

“O halde, neden senin için bu kadar önemli?”

“Sizi ilgilendirmez.”

Tam karşıda dizüstü bilgisayarının başında oturmakta olan Selma işaretparmağını kaldırdı. Sam, “Bay King, bir dakika bekler misin?”

Pete, onun karşılığını beklemeden telefonun “sessiz” düğmesine bastı.

“Söylemeyi unuttuğum,” dedi Selma. “King’in gençlik yıllarını biraz daha araştırmıştım. Karşıma New York Times’in eski muhabiri tarafından yazılmış bir blog çıktı. Kadının dediğine göre üç yıl önce onunla bir röportaj yaparken King’in hiç hoşlanmadığı bir soru sormuş. King önce kadına öldürecekmiş gibi baktıktan sonra görüşmeyi o anda bitirmiş. iki gün sonra da kadın işinden kovulmuş. O günden bu yana da hiçbir gazetede iş bulamamış. King onu kara listeye aldirmiş.”

“Ona ne sormuş?” dedi Remi.

“King’in lise yıllığında neden herkesin ondan Adolf takma adıyla söz ettiğini sormuş.”

“O kadar mı?” dedi Sam. “Başka bir şey yok mu?”

“Hepsi bu,” dedi Selma.

“Lewis King’in sadece görünüşte Nazi olduğunu, Charlie’nin de bu işlerle hiç ilgilenmediğini biliyoruz,” dedi Wendy. “O halde, neden...”

“Çocuk aklı işte,” dedi Remi. “Düşünsene, Lewis King oğlu Charlie’nin hayatına çok ender girmiş. Ayrıca, Charlie nereye gitse büyük ihtimalle Nazi kökeni yüzüne vurulmuş olabilir. Bizim bakış açımıza göre önemli olmayabilir, ama ergenlik döneminde biri için... Sam, bu King’in hassas noktası olabilir. O zamanlar hiçbir gücü olmayan alıngan bir çocuktü. Şimdiyse devlet başkanlarından bile daha güçlü, alıngan bir milyarder.”

Sam bunu düşündü. Pete’den bir baş işaretiyle “sessiz” düğmesini açmasını istedi. “Kusura bakma Charlie. Nerede kalmıştık? Hah, tamam sandık diyorduk, içinde ya bir sikke ya da kemik olabileceğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet.”

“Ve baban da bunları neden istemişti? Ne olduğu belirsiz bir Nazi ritüeli için mi? Yoksa Himmler’in Adolf’la birlikte hayal ettiği bir şey mi?”

“Kes sesini Fargo.”

“Baban bunu aramak için ömrünü verdi. Onun savaş sonrası gizli bir Nazi örgütüyle ilişkisi bulunmadığından nasıl emin ola biliyorsun?”

“Seni uyarıyorum... Kapa çeneni!”

“Altın Adam’ı bu yüzden mi istiyorsun Charlie? Kaz adımı yürüyen babanın başaramadığı işi bitirmek için mi?”

Hoparlörden bir şeyin kırılıp parçalanma gürültüsü geldi, ardından parazit sesleri. Az sonra King yine hattaydı. “Ben Nazi falan değilim!”

“Armut dibine düşer Charlie,” dedi Sam. “Sana tahminimi söyleyeyim. Baban 1938 keşif gezisi sırasında Theurang’ın varlığını öğrendi, savaşın ardından bütün aile Amerika’ya taşındı ve baban sana Nazi doktrinlerini aşılarmayı sürdürdü. Sizlerin çarpık kafalarınızda Theurang bir nevi ‘Kutsal Kase’ gibi bir şey. Lewis bunu ararken kayboldu, ama seni iyi eğitmiş. Sen böyle bir...”

“O alçak! O ahmak! Annemi Almanya’da bırakıp kaçıyor, sonra kadın buraya gelince yine aynı şeyi yapıyor. Annem bir şişe hap yutup intihar edince de cenazesine gelme zahmetinde bile bulunmuyor. Annemi öldüren o olduğu halde.

“Eksantrik Lewis! Hakkında neler söylendiği umurumda bile değil, benim asıl rahatsız olduğum konu başka. Her gün arkamdan Heil Hitler! diye seslenmelerine katlanmak zorunda kaldım. Ama hepsinin hakkından geldim. Hepsini yendim! Şu anda hepsini satın alabilecek durumdayım.

“Babam çok değer verdiği için mi ‘Altın Adam’ın peşinde olduğumu sanıyorsunuz? Sizce hayırlı bir evlat olduğum için mi? Şaka gibi! O nesne elime geçtiği zaman parçalayıp un ufak edeceğim. Eğer yukarıda bir Tanrı varsa, babam da bunu seyredecek.” King bir an sustu, sonra zoraki bir kahkaha attı. “Hem zaten siz ikiniz daha ilk günden sorun oldunuz. Benim hakkım olan bir şeyi size bırakacak değilim.”

Sam hemen karşılık vermedi. Remi’yle göz göze gelince aynı şeyi düşündüklerini anladı. Çocuk King için sadece merhamet duyuyorlardı. Ama King artık çocuk değildi ve çoktan ölmüş olan babasından oç alma saplantısı ölümlere yol açmıştı.

“Hepsi bu muydu? Öfke gösterisi mi? King sen insanları öldürdün, kaçırdın, köleleştirdin. Sen bir sosyopatsın.”

“Fargo, sen ne dediğini bilmiyor...”

“Geçmişte neler yapmış olduğunu biliyorum. Bu iş bitene katlar neler yapabileceğini de biliyorum. Sana bir vaatte bulunacağım King. Sadece ‘Altın Adam’ın eline geçmemesini sağlamakla

kalmayacağız, işlediğin suçlar için hapsedildiğini de göreceğiz.” “Fargo, dinle beni! Seni öldürür...”

Sam telefonu kapadı.

Hat kesildi.

Çalışma odasına sessizlik çöktü.

Sonra Selma alçak sesle, “Galiba biraz kızdı,” dedi.

Onun bu yorumu üzerine herkes kahkahayı bastı. Gülmeler kesildikten sonra Remi, “Bu sözümüze yerine getirmeye çalışacağız,” dedi. “Ama King hapse mi girecek yoksa tımarhaneye mi işte orasını bilmiyorum.”

Thisuli, Nepal

Albay Zhou hem meraktan, hem de gerekli gördüğü için gecenin geç saatlerindeki toplantıya katılmayı kabul etmişti. Tuhaf suratlı -melez- Amerikalılarla ilişkisi o güne kadar kazançlı olmuştu, ama artık onların gerçek kimliklerini ve babalarının kim olduğunu öğrendiği için ortaklık koşullarını değiştirmek istiyordu. Charles King'in Nepal'de çevirdiği dolaplar Zhou'yu rahatsız etmiyordu. Onu rahatsız eden şey, bu insanlardan çok az para istemiş olmasıydı. Fosilleri Lhasa'ya götürüp gümrükten geçirmek zor değildi, ama böyle yasadışı mallar için güvenilir dağıtıcılar bulmak çok hassas bir işti ve bu gecedan itibaren de çok daha pahalı bir hizmet olacaktı.

Gece yarısına birkaç dakika kala Zhou dışarıda bir SUV motorunun gürültüsünü işitti. Albayın arkasında bekleyen iki asker iskemlelerinden kalkıp tüfeklerini hazır duruma getirdiler.

“Bu defa üstlerinin aranmasını emrettim,” dedi albay, adamlarına. “Ama siz yine de tetikte olun.” Dışarıdaki nöbetçilerden biri kapı eşiğinde belirip başıyla Zhou'ya bir işaret verdikten sonra gitti. Bir dakika sonra da Marjo rie ve Russell karanlığın içinden çıkıp gaz lambasıyla aydınlanan odaya girdiler. Yanlarında biri daha vardı; sıksa, asık suratlı Çinli bir kadın. King ikizlerinin vücut dillerine bakılırsa, bu yeni kadın üçü adına konuşacaktı.

Albay birden üçünün göz, burun ve elmacık kemiklerindeki benzerliği fark etti. Anne ve çocukları, dedi içinden. Masadan kalkıp kadını başıyla selamladı. “Size Bayan King diye mi hitap edeyim?”

“Hayır. Hsu. Zhilan Hsu.”

Zhilan koltuğa oturup ellerini masanın üstünde birleştirdi. King ikizleri oturmayıp, Albay Zhou'nun askerleri gibi esas duruşta bekliyorlardı. Zhou oturdu.

“Bu şerefi neye borçluyum?” diye sordu.

“Kocam sizden bir şey istiyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Öncelikle şunu anlamanızı istiyor: adınızın Zhou olmadığını, Halkın Kurtuluşu Ordusu'nda bir albay olmadığınızı biliyoruz. Adınız Feng ve siz bir generalsiniz.”

General Feng midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu. İçindeki paniği yüzüne yansıtmamak için kendini zorladı. “Öyle mi?” diyebildi sadece.

“Öyle. Hakkınızda her şeyi biliyoruz, buna diğer yasadışı faaliyetleriniz, silah kaçakçılığı, eroin kaçakçılığı gibi suçlar da dahil. Emir komuta zincirinizde kimin müttefikiniz, kimin düşmanınız olduğunu da biliyoruz. Dahası, kocamın Gou adındaki bir generalle bağlantısı da var. Bu ismi hatırladınız mı?”

Feng yutkunmakta zorlandı. Duydukları karşısında şok yaşıyordu. Güçlkle, “Evet,” diyebildi.

“General Gou sizden pek hoşlanmıyor, değil mi?”

“Doğru.”

“Ne demek istediğimi anlatabildim mi?”

“Evet.”

“Şimdi ortaklığımız hakkında konuşalım. Aslında kocam bugüne kadarki hizmetlerinizden memnun ve size bundan sonra yapılacak bütün işlemler için yüzde on beş zam teklif ediyor.”

“Çok cömert bir teklif.”

“Kocam bunun farkında. Ayrıca sizden bir de ricası var.” Daha kelimeler ağzından çıkarken Feng dilini tutamadığı için kendine küfretti. “Rica, karşılıksız iyilik yapmak için olur.”

Zhilan'ın buz gibi bakan çekik gözleri bir süre Feng'in yüzün de odaklandı. “Yanlış ifade ettim. Görev demek daha doğru olur. Tabii, karşılığını da verecektir. Ücret iki yüz bin Amerikan doları. Ama sadece başarılı olursanız.”

Feng gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Elbette. Nasıl bir görev olacak?”

“Buradaki ticari faaliyetlerimizi tehdit eden iki kişi var. Birkaç, hafta içinde sınır bölgesine geleceklerini, hatta belki TÖB’i bile geçeceklerini sanıyoruz,” dedi Zhilan Tibet Özerk Bölgesi’ni kastederek. “Onlara engel olmanızı istiyoruz.”

“Daha açık söyleyin.”

“Yakalanmalarını veya öldürülmelerini istiyoruz. Zamanı geçince size talimat vereceğim.”

“Sınırın ne kadar yakınında olacaklar?”

“Bazı yerlerde birkaç kilometreden yakın.”

“Sınır yüzlerce kilometre uzunlukta. Bu kadar büyük bir alan da iki kişiyi nasıl bulabiliriz?”

“Saçmalamayın,” dedi Zhilan sesi birden sertleşerek. “Emriniz altında on dört adet Flarbin Z-9 helikopter var, hepsi de ki zılötesi radarlarla, gece görüş kameralarıyla, hem uçaklara hı m tanklara karşı roketlerle donatılmış.”

Feng iç geçirdi. “Müthiş bir istihbaratınız var.”

“Ayrıca emriniz altında sınır boyunca konuşlanmış yetmiş dokuz gözlem karakolu var. Bu da doğru, değil mi?”

“Evet.”

“Bu kişilerin daha ıssız bölgelere ulaşım için bir helikopter kullanacaklarını sanıyoruz. Nepal’de helikopter kiralayan az sayıda şirket vardır. İşinizi kolaylaştırmak için biz bu şirketleri takibe alacağız.”

“O halde, neden bu insanları helikoptere binerken yakalamıyoruz?”

“Siz harekete geçmeden önce... işlerini tamamlamalarına izin vereceğiz.”

“İşleri nedir?”

“Bir şey arıyorlar. Bunu bulmalarını istiyoruz.”

“Ne arıyorlar?”

“Bunu bilmeniz gerekmiyor general. Sizden istenenleri açıkladım, karar vermeniz için gereken bütün bilgileri verdim. Şimdi, lütfen kararınızı verin.”

“Kabul ediyorum. Ayrıca hedefler hakkında da bilgi gerekecek.”

Zhilan parkasının cebinden bir SD (Security Dijital) -güvenli sayısal hafıza kartı- çıkarıp masanın üstünden Feng’e uzattı, sonra ayağa kalktı. “Sizi aradığım zaman mutlaka hazır olun.”

Jomsom, Nepal

O ana kadar sadece sinirlenmiş olan Charles King'in içinde ki aslanı uyandırdıklarını bilen Sam ve Remi, Selma'dan onları Mustang'a gidiş için farklı bir yol bulmasını istemişlerdi.

Bu işin içindeki herkes Theurang'ın Himalayalar'da bir yerde olduğunu biliyordu ve artık Fargo'ların bu yarışta önde oldukları m anlayan Charles King onların Nepal'e dönmeleri gerektiğinin de farkındaydı. Sam ve Remi, Russell ve Marjorie King'in anneleri Zhilan Hsu'yla birlikte onları bulmaya çalışacaklarından emindiler. King kim bilir başka hangi yolları kullanacaktı, ama bu iş bitene kadar adımlarını çok dikkatli atmaya niyetindeydiler.

Adamakıllı uzun ve dolambaçlı bir yolculuktan sonra Hindistan'a, Yeni Delhi'ye vardılar. Buradan dört yüz kilometre güney doğudaki Lucknow şehrine gidip tek motorlu bir uçak kiraladık tan sonra üç yüz kilometre kuzeydoğudaki Jomsom'a yöneldiler. Trekking merkezinden ayrılalı daha bir hafta bile olmamıştı; şimdi uçağın tekerlekleri asfalta değerken Sam ve Remi geçmiş bir kez daha yaşıyormuş gibi hissettiler. Terminale yürüdükleri sırada trekkingci grupları görünce bu his daha da yoğunlaştı.

Jack Karna'nın vaat ettiği gibi, hiç kimseye takılmadan gümrükten geçtiler. Terminal dışında onları yine geçmişten bir sahne bekliyordu: Beyaz bir Toyota Cruiser'ın yanında duran Nepalli bir adam adlarının yazılı olduğu bir kart tutarak onları bekliyordu.

“Sanırım, bizi arıyorsunuz,” dedi Sam elini uzatarak.

Adam ikisinin de ellerini sıktı. “Adım Ajay. Bay Karna'dan size bir mesajım var. Selma'nın yeni balığı Apistogramma iniridae cinsiymiş. Doğru telaffuz ettim mi?”

“Evet,” dedi Remi. “Adı neymiş?”

“Frodo.” Uzun sohbetleri sırasında Selma ve Jack Karna, ikisinin de Yüzüklerin Efendisi üçlemesini çok beğendiklerini anlamışlardı. “Tamam mı?” diye sordu Ajay gülümseyerek.

“Tamam,” dedi Sam. “Gidelim.”

Ajay bir önceki rehberlerinden sadece daha iyi bir kılavuz değil, aynı zamanda çok daha iyi bir sürücüydü, Kali Gandaki'nin tehlikeli virajlarını büyük bir ustalıkla aşıyordu. Jomsom'dan ayrılalı sekiz saat geçmeden Jack Karna'nın Lo Monthang'daki evinin önüne varmışlardı.

Jack Karna onları karşılayıp ikisine de dostça sarıldı. Şiltelerle döşenmiş oturma odasında çay ve bisküvi servisi hazırды. Oturup biraz ısındıktan sonra Sam ve Remi, Theurang disklerini çıkarıp Karna'nın önündeki sehpa bırakıldılar.

Karna bir dakika boyunca gözlerini ayırmadan, dudaklarında yarım bir gülümsemeyle disklere baktı. Neden sonra her birini eline alıp dikkatle inceledi. Kopyayı da çok beğendi.

“Simgeleri dışında neredeyse tıpatıp aynısı olmuş, öyle değil mi? Sizin bu Selma... yaman bir kadınmiş doğrusu.”

Remi, kocasına yan gözle bakıp çaktırmadan gülümsedi. Kadınca bir sezgiyle Selma ve Jack arasında giderek canlanan bir kıvılcım çaktığını anlamıştı. Sam daha önce bu görüşe pek katılmamıştı, ama şimdi karısını onaylar biçimde başını salladı.

“Selma gerçekten de eşsizdir,” dedi Sam. “O halde, bunun işe yarayacağım düşünüyor musun?”

“Hiç kuşum yok. Bu amaçla Ajay yarın sabah bizi mağaralara götürecektir. Şansımız varsa, gün bitene kadar bunu eşleştirebiliriz. Ondan sonra da yapacağımız tek şey haritayı takip edip Shangri La'ya gitmek olacak.”

“Hiçbir şey o kadar kolay olmaz,” dedi Remi. “Bana inanın.”

Karna omuz silkti. “Dediğiniz gibi olsun.” Kadehlerine çay koyup, bisküvi ikram etti. “Şimdi bana

Selma'nın tropik balıklara ve çaya olan ilgisinden bahsetsenize.”

Ertesi sabah gün doğmadan uyanıp Karna'nın uşağı tarafın dan servis edilen kuvvetli bir kahvaltı yaptılar: jambon, yumurta, kızarmış domates ve mantar, yağda kızarmış ekmek, sosis ve sınır sız çay. Artık yiyemeyecek hale gelince Sam ve Remi tabaklarını kenara ittiler.

“Her sabah kahvaltıda bunları mı yiyorsun?” diye sordu Remi, Karna'ya.

“Elbette.”

“Kilo almamayı nasıl başarıyorsun?”

“Yürüyüş yaparak. Tabii, soğğun ve irtifanın da etkisi vardır. Bu yükseklikte insan çok hızlı kalori yakar. Eğer günde beş bin kalori almazsam kilo vermeye başlarım.”

“Bir fitness kampı açsan iyi edersin,” diye öneride bulundu Remi.

“Fena fikir değil,” dedi Karna ayağa kalkarak. Ellerini çırpıp ovuşturdu. “Pekâlâ. On dakika sonra yola çıkıyoruz. Ajay bizimle kapıda buluşacak.”

Gerçekten de beş dakika sonra kendilerini Land Cruiser'ın içinde, güneydoğudaki tepe yamaçlarına doğru yollanırken buldular. Şehirden üç kilometre uzaklaştıktan sonra bir tepenin doruğuna çıkınca manzara tamamen değişmeye başladı. Tepeler birden dikleşti ve sivri çıkıntıları görüldü. Toprağın rengi de griden kahverengiye dönüşürken zaten seyrek olan çalılıklar iyice görünmez oldu. Yola saçılmış kaya parçalarının arasından geçerken araç adamakıllı sarsılıyordu.

Ön koltukta oturan Karna onlara doğru döndü. “Yük kısmında iki kasa şişe suyu var. Vücudunuz susuz kalmasın. Yükseklik arttıkça daha çok sıvıya ihtiyacınız olacak.”

Sam dört şişe su alıp birini Remi'ye verdi, diğer ikisini Karna'ya uzattı. “Tibet sınırına ne kadar uzaktayız?”

“On kilometre kadar. Şunu da unutmadan söyleyeyim. Dünyada pek çok kimse gibi biz de bunu Tibet sınırı olarak görüyoruz, ama Çinliler aynı fikirde değil. Bu konuda çok hassastırlar. Resmi adı Tibet Özerk Bölgesi olsa da, Pekin yönetimine göre burası Çin'dir. Hatta dikkat ederseniz kayalıklar üstünde onların karakollarını görebilirsiniz. Belki devriye askerleri bile karşımıza çıkabilir.”

“Devriye askerleri mi?” diye sordu Sam. “Çin Ordusu mu?”

“Evet. Hem kara, hem hava birlikleri düzenli olarak Mustang'a girerler. Nepal'ın bu konuda resmi bir şikâyetle bulunmaktan öte bir şey yapamayacağını biliyorlar ki, bu da Çinlilerin pek umurunda değildir.”

“Peki, birisi kazara sınırın öbür tarafına geçerse ne olur? Örneğin, yolunu kaybetmiş bir trekkingci?”

“Bulunduğu yere bağlı. Burasıyla Myanmar'ın kuzey ucu arasında yaklaşık üç bin kilometrelik bir sınır var, bunun büyük bir kısmı ıssız ve engebeli arazidir. Buradaysa, Çinliler ender de olsa o kişiyi nazikçe sınırın öbür tarafına gönderirler, ama çoğu zaman yakalanan şahıslar tutuklanır. Geçen yıl üç trekkingcinin yakalanıp tutuklandığını biliyorum.”

Sürücü koltuğundaki Ajay sessizce dört parmağını kaldırdı. “Düzelteyim,” dedi Karna. “Dört trekkingci. Neden sonra sadece üç tanesi serbest bırakıldı. Doğru mu, Ajay?”

“Doğru.”

““Neden sonra” ifadesini açıklar mısınız?” dedi Remi.

“Bir yıl kadar sonra. Elleri tuttukları bir kişiye altı yıldan beri kayıp. Anlayacağınız, Çinliler bu herkese ders olsun, demek istiyorlar. Yakaladıkları kaçağı hemen bırakmaları kötü örnek olur. Sonra bir de bakmışsın, trekkingci kılığına girmiş sürüyle Batılı ajan sınırı geçivermiş.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorlar?” diye sordu Sam. “Yönetimdeki bazı kişiler böyle düşünüyor. Bana kalırsa, asıl amaçları gösteri yapmak. Çin sınırı boyunca öyle alanlar var ki, bunları karadan kontrol etmeleri imkânsız. Bu nedenle Çinliler kontrol edebildikleri bölgeleri çok sıkı denetliyorlar.

Sağlam kay naklardan öğrendiğime göre -Karna başıyla Ajay'ı gösterdi- kuzey Hindistan'da trekkingciler sık sık sınırı geçiyorlarmış; hatta bu konuda uzmanlaşan turizm şirketleri bile varmış. Öyle değil mi, Ajay?"

"Doğru, Bay Karna."

"Merak etmeyin," dedi Karna. "Ajay'la ben bu işi yıllardır yapıyoruz. GPS cihazlarımız sağlam ve bu bölgeyi çok iyi biliyoruz. Bana güvenin, Çin Ordusu'nun askerleriyle karşılaşmayacağız."

Bir saat daha yol aldıktan sonra devasa karınca yuvalarını andıran tepelerle çevrili bir koyağa geldiler. Önlerinde kayaların içine gömülmüş bir şato gibi görünen bir yapı vardı. Zemin katın dış duvarları Lo Monthang'da gördüklerine benzeyen, yanık kırmızı renkteydi; dikey kırımlar üzerine oturtulmuş üst iki kat nispeten daha küçüktü ve sanki kayanın içine oyulmuş gibi görünüyordu. Koni biçimindeki iki çatıda rengi solmuş bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu, "Tarl Gompa," diye tanıttı Karna.

"Bu adı birkaç kez duymuştuk," dedi Remi. "Ama tarif edildiğinden çok daha... tarifi mümkün olmayan bir şey."

"Güzel ifade ettin. Bir bakıma gompalar eğitim ve manevi gelişim için kurulmuş merkezlerdir. Manastır gibi de denebilir, ama aynı zamanda karakol görevi de görür. Tarihin hangi döneminde olduğuna ve o dönemde gompada kimlerin bulunduğuyla bağlıdır."

"Bunlardan kaç tane vardır?"

"Sadece Nepal'de benim bildiğim kadarıyla yüzden fazla. Henüz keşfedilmemiş olanlarla bu sayı üç katma çıkar. Alanı Tibet ve Bhutan'a kadar yayarsak sayıları binleri bulur."

"Neden bu gompada duruyoruz?" diye sordu Sam.

"En büyük nedeni saygıda. Kutsal mağaraların olduğu yerlerde onları korumakla görevli bir yaşlılar heyeti vardır. Buradaki mağaralar henüz pek tanınmıyor, bu yaşlılar da onları koruma işini çok ciddiye alırlar. Gereken saygıyı göstermezsek üstümüze doğrultulmuş bir düzine tüfek namlusu görebiliriz."

Otomobilden çıktılar. Karna gompaya doğru Nepalce seslendi; birkaç dakika sonra haki pantolonlu, parlak mavi bir parka giymiş olan yaşlıca bir adam kapıda belirdi. Esmer yüzü kırışıktı. Birkaç saniye boyunca konuklarını inceledikten sonra gülümsedi. "Ñamaste Jack," diye seslendi adam.

"Ñamaste Pushpa. Tapaai laai kasto chha?"

Karna, adama doğru yürüdü, birbirlerine sarıldıktan sonra alçak sesle bir şeyler konuştular. Karna başıyla onları gösterince Sam ve Remi de onlara doğru yürüyecek gibi oldular.

Ajay onları durdurdu. "Burada beklemeniz daha iyi olur. Pushpa kapı görevlisidir. Buradakiler Bay Karna'yı iyi tanırlar, ama yabancılara kuşkuyla bakarlar."

Karna ve Pushpa bir süre daha konuştuktan sonra yaşlı adam Karna'nın iki kolunu dostça sıktı. Karna tekrar Land Cruiser'a döndü.

"Pushpa devam etmemize izin verdi. İlk mağarada bizi karşılaması için yerel bir rehberle haber iletilecek."

"Nasıl haber iletilecek?" diye sordu Remi. "Gördüğüm kadarıyla..."

"İşaret diliyle," dedi Karna.

Karşıdaki tepenin üstünde duran bir adam vardı. Pushpa kollarını kaldırıp eliyle bir dizi hareket yaptı. Adam da hareketlerle karşılık verdikten sonra gözden kayboldu.

"Biz oraya gidene kadar bütün yerliler iznimiz olduğunu bilerek bizi bekleyecekler," dedi Karna.

"Yani, karşımızda eli silahlı kızgın köylüler bulmayacağız."

Karna gülümsedi. "Endişe etmeyin. Gidelim mi?"

* * *

Tari Gompa'yı geride bırakıp koyak boyunca doğuya doğru üç kilometre yol aldıktan sonra kurumuş bir nehir yatağına geldiler. Yarım kilometre ötedeki bir köprünün karşı tarafında yine karınca yuvasını andıran bir tepede gompa tarzı yapılar göz alabildiğine uzanıyordu.

Köprüyü geçip köye yaklaştıkça arazideki kayalığın yerini ince, pas rengi kum aldı. Ajay aracı alçak bir kayanın arkasında durdurdu. Dışarıya çıktıklarında onları sert bir rüzgâr karşıladı. Kum taneleri mermi gibi ceketlerine çarpıyordu.

“Sert esiyor, değil mi?” dedi Karna.

Kapüşonlarını geçirmekle meşgul olan Sam ve Remi başlarını sallayarak karşılık verdiler. “Bundan sonrasını yürüyecek miyiz?” diye sordu Sam.

“Evet. Şunlara gideceğiz.” Karna karınca yuvalarım işaret etti. “Hadi, yürüyelim.”

Karna onları duvardaki bir yarıktan geçirip taş kaplı bir patikadan aşağıya doğru götürdü. Patikanın sonunda çalılıklardan oluşan bir çit vardı. Çit boyunca ilerledikten sonra doğal bir çardak içinden geçtiler. Geldikleri yer ortasında gürül gürül akan bir fiskiyenin bulunduğu parke taşlı bir meydana. Her bir yanda saksılar içinde rengârenk çiçekler görünüyordu.

“Sulama, tesisat ve fiskiyeler için nehrin akış yolunu biraz çeviriyorlar,” diye açıkladı Karna. “Fıskiyelere bayılırlar.”

“Çok güzel,” dedi Remi.

Shangri-La efsanelerinin neden burada başladığını anlamak için fazla hayal gücü gerekmez, diye düşünüyordu. Sam'le birlikte gördükleri en sevimsiz arazinin ortasında küçük bir vaha bulmuşlardı.

Başında Chicago Bears takımının kepi, üstünde bir yün yelek olan orta yaşlı, kısa boylu bir adam ahşap bir bankta oturuyordu.

Onlara el salladıktan sonra yanlarına doğru yürüdü. Karna ve adam birbirlerine sarılarak selâmlaştıktan sonra bir süre konuştular. Karna, Sam ve Remi'yi onunla tanıştırdı.

“Ñamaste... ñamaste,” dedi adam gülümseyerek.

Karna, “Bu adam Pushpa'dır,” dedi. Sam ve Remi'nin sorması na fırsat vermeden devam etti. “Evet, gompada gördüğümüz adamla aşağı yukarı aynı. Bizim kulağımıza aynıymış gibi geliyor, ama onlar için ses tonundaki farklılık önemli. Pushpa bizi mağaralara götürecektir. Önce onunla bir çay içip, sonra yolumuza devam edeceğiz.”

Jomsom, Nepal

Fargo'lar ve Karna çantalarını sırtladıktan sonra duvar boyunca Pushpa'yı takip ettiler, köyün etrafından dolanarak karınca yuvası tepelerin eteklerine doğru yürüdüler.

“Birden kendimi çok ufak hissetmeye başladım,” dedi Remi, kocasına.

“Ben de.”

Tepeleri ilk gördükleri zaman mesafe nedeniyle onları gerçek dışıymış, sanki bir kurgubilim filminin dekoru gibi algılamışlardı. Şimdi o karınca yuvalarının gölgesinde dururken Sam ve Remi büyülenmiş gibiydiler.

Önden yürüyen Pushpa durup, Sam ve Remi'nin hayranlık içinde fotoğraf çekmelerini sabırla bekledi. On dakika yürüdükten sonra kayada yüksekliği Sam'in boyu kadar olan bir yarığa geldiler. Birer birer bu yarıktan geçip tünel gibi bir patikaya girdiler.

Başlarının üstündeki pürüzsüz kahverengi duvarlar içeriye doğru kıvrıktı ve gökyüzü sadece ince bir açıklıktan görülebiliyordu.

Doğuya doğru ilerledikçe patika ardı ardına zikzaklarla uzayıp gidiyordu. Sam ve Remi ne kadar mesafe yürüdüklerinin faikında değildiler. Pushpa durmaları için komut verdi. Arkaların dan gelmekte olan Ajay, “Şimdi tırmanmaya başlayacağız,” dedi.

“Nasıl?” diye sordu Remi. “Tutunacak hiçbir şey görmüyorum. Yanımızda gereçlerimiz de yok.”

“Pushpa ve arkadaşları bir yol bulmuşlar. Buradaki kumtaşı çok zayıftır, standart dağcı çivileri çok hasar verir.” İleride Pushpa'yla Karna'nın konuştuklarını görüyorlardı. Pushpa bir oyuktan içeriye girip gözden kayboldu, Kama da Sam ve Remi'nin bulunduğu yere döndü.

“Önce Pushpa çıkacak,” dedi. “Onu Ajay izleyecek. Sonra sen Remi, arkandan da Sam. Ben sizin arkanızda olacağım. Basamakların görünüşü güven vermiyor, ama sağlamdır.”

Sam ve Remi başlarını sallarken Karna ve Ajay pozisyon değiştirdiler.

Ajay sıranın önüne geçti, kısa bir an başını arkaya çevirip baktıktan sonra o da oyuğun içine girip gözden kayboldu. Sam ve Remi de ilerleyip başlarını kaldırdılar.

“Vay canına,” dedi Remi.

“Müthiş,” dedi Sam.

Karna'nın sözünü ettiği basamaklar, tutunmak ve üstüne basmak için kireçtaşına çakılmış bir dizi tahta kazıktan ibaretti. Bu merdiven baca gibi bir delikten yukarıya doğru otuz metre yükseliyor, sonra sarkan bir kaya çıkıntısının ardından dolanarak göz den kayboluyordu.

Kayanın ardından dolanıp görüş alanından çıkana kadar Ajay'ın tırmanışını seyrettiler. Remi kısa bir duraksamadan sonra Sam'e dönüp gülümsedi, yanağına bir öpücük kondurdu ve, “Yukarıda görüşürüz,” dedi.

Ardından ayağını birinci basamağa yerleştirip tırmanmaya başladı.

Remi yarı yolu kat ettiğinde Karna, “Bu kadın tam bir dinamo,” dedi Sam'e.

“Bilmez miyim Jack,” dedi Sam.

“Tıpkı Selma gibi, değil mi?”

“Evet. Selma da... eşsizdir.”

Remi kayanın öbür tarafına dolanınca Sam de tırmanmaya başladı. Daha ilk adımında kazıkların sağlamlığını fark etti, çantasının ağırlığını kaldıracak mı, diye bir deneme yaptıktan sonra düzenli bir ritim tutturdu. Çok geçmeden bacanın duvarları etrafını sardı. Aşağıdaki patikaya gelen cılız ışık iyice loşlaşmaya başlıyordu. Sam çıkıntı yapan kayaya varınca durup kıvrımın öbür tarafına bir göz attı. Yedi metre yukarısında ve solunda basamaklar yatay durumdaki bir döşeme tahtasında son

buluyordu; bu da bir sıra kazığın üstüne çivililerle çakılmıştı. Bu döşeme tahtasının bitiminde, başka bir duvar çıkıntısı vardı. Remi bu dönemeçteydi, dönüp kocasına el salladı.

Sam döşeme tahtasına varınca aşağıdan görüldüğünden daha geniş olduğunu fark etti. Bu platformun üstüne çıkıp köşeyi dönene kadar yürüdü. Dört döşeme tahtası daha geçtikten sonra oval biçimli bir mağaraya geldi. İçeride Pushpa, Ajay ve Remi üstünde küçük bir çaydanlık olan bir piknik tüpünün etrafında oturmaklardılar.

Karna da mağara girişine vardığında su kaynamaya başlamıştı. O da oturdu ve, “Oh, ne güzel,” dedi. “Çay içeceğiz.”

Pushpa çantasından beş tane kırmızı fincan çıkarıp onlara uzattı ve çay servisi yaptı. Çaylarını yudumlarırken sessizliğin keyfini çıkardılar. Dışarıda arada bir gürleyen rüzgârın sesi duyuluyordu.

Çay faslı bitince Pushpa hemen fincanları topladı ve yine yola koyuldular, bu defa kask lambaları yakılmıştı. Pushpa yine önden giderken Ajay sıranın arkasına geçmişti.

Tünel önce sola, sonra sağa kıvrıldıktan sonra dikey bir duvarın önünde son buldu. Tam karşılarındaki kireçtaşından duvara göğüs yüksekliğinde bir kemer oyulmuştu. Pushpa dönüp Karna’ya bir şeyler söyledi. Karna da bunu Sam ve Remi’ye açıkladı:

“Pushpa sizlerin Budist olmadığınızı biliyor ve buradaki işimi zin epey çetrefilli olduğunu taktir ediyor, dolayısıyla sizden bütün Budist geleneklerine uymanızı beklemiyor. Sizden istediği tek şey ana odaya girdiğimiz zaman içinde bir kez saat yönünde dönerek bir daire çizmeniz. Bunu yaptıktan sonra istediğiniz gibi hareket edebilirsiniz. Anlaşıldı mı?”

Sam ve Remi evet anlamında başlarını salladılar.

Pushpa kemerin altından geçip sola döndü, Remi, Sam ve Ajay da onu izlediler. Bir koridora gelmişlerdi. Önlerindeki duvar da Sam ve Remi’nin daha önce hiç görmedikleri soluk kırmızılı ve sarılı simgeler vardı. Bunun yanı sıra Lowa lehçesi olduğunu sandıkları bir dilde yüzlerce satırlık bir metin görünüyordu.

Karna kulaklarına fısıldadı. “Bu bir çeşit karşılamadır, mağara sisteminin tarihi bir tanıtımı gibi. Theurang veya Shangri-La’yla ilgisi yok.”

“Bütün bunlar doğal mı yoksa insan yapımı mı?” diye sordu Remi duvarları ve tavanı göstererek.

“Aslında ikisi de. Yaklaşık dokuz yüz yıl önce bu mağaralar inşa edildiğinde bu bölgede yaşayan Lobalar kutsal mağaraların oluşum devrelerinde doğa tarafından açığa çıkarıldığına inanırlardı. Bu mağaralar bulunduktan sonra Lobalar ruhsal eğilimlerine göre onları kazabilirdiler.”

Pushpa’nın ardından koridor boyunca ilerlediler ve başka bir kemerli giriş yerine vardılar. Bunun yüksekliği Sam’in boyunu birkaç santim aşıyordu.

Karna gülerek, “Geldik,” dedi.

İlk bakışta ana oda çapı on adım, yüksekliği üç metreyi bulan ve tavana doğru incelen kusursuz bir kümbet gibi görünüyordu. Girişin tam karşısındaki duvarda yerden kubbe biçimli tavana kadar yükselen resimler vardı. Koridordakinden farklı olarak buradaki resimler sarı ve kırmızının en parlak tonlarında boyanmıştı. Kahverengi duvarda oluşturduğu kontrast büyüleyiciydi. “Muhteşem,” dedi Sam.

Remi de hayranlıkla başını salladı. “Ayrıntılar... Jack, neden buradaki renkler bu denli farklı?”

“Pushpa ve halkı burayı restore ediyorlar. Kullandıkları boya maddesi kimseyle paylaşmadıkları bir sırdır. Bana bile söylemediler, ama Pushpa bunun dokuz yüz yıl önce kullanılan aynı formül olduğunu anlattı.”

Odanın ortasında duran Pushpa onlara işaret etti. Karna, Sam ve Remi’ye, “Hadi, döngümüzü yapalım,” dedi. “Konuşmak yok. Başlar eğilecek.”

Karna önde, saat yönünde dönüp kemerin önünde durdular. Pushpa gülümseyerek onlara başını

salladıktan sonra çantasının yanında diz çöktü. İki tane gaz lambası çıkarıp karşılıklı iki duvara astı. Artık odanın içi loş, turuncu bir ışıkla aydınlanmıştı.

“Yardım etmek için ne yapabiliriz?” diye sordu Remi.

“Disklere ve sessizliğe ihtiyacım olacak. Gerisini kendim yapmam lazım.”

Sam içinde Theurang disklerinin bulunduğu kutuyu Karna’ya uzattı. Yanında diskler, bir makara sicim, bir paralel cetvel, bir mezura, bir mimar pusulası bir de yön gösteren pusulayla Karna duvar resimlerinin önüne geldi. Pushpa hemen bir tabure merdiven getirip onun yanına bıraktı.

Sam, Remi ve Ajay sırt çantalarını çıkarıp yere oturdular.

Yaklaşık bir saat boyunca Karna hiç ara vermeden, konuşmadan resimdeki simgeleri ölçtü ve defterine notlar aldı. Arada bir geri çekilip duvara bakıyor, kendi kendine mırıldanıyordu.

Neden sonra ellerini kavuşturmuş, kenarda bekleyen Pushpa’ya bir şeyler söyledi. Pushpa ve Karna disklerin olduğu kutuyu açıp bir süre incelediler. Tatmin edici bir konfigürasyon bulana kadar flanşlı dış halkalarını üst üste getirmeye çalıştılar.

Ardından diskleri bazı simgelerin üstüne koyup mezurayla mesafeleri ölçtüler ve birbirlerine bir şeyler söylediler.

Sonunda Karna bir adım geri çekilip, elleri kalçasında duvar resmine son bir kez baktı. Sonra Sam ve Remi’ye döndü.

“Selma’nın dediğine göre sizler iyi haber, kötü haber senaryo sunu çok severmişsiniz.”

Sam ve Remi güldüler. “Selma seninle dalga geçmiş,” dedi Sam. “Bundan hoşlanan odur, biz değil.”

“Hadi, istediğin gibi olsun Jack,” dedi Remi.

“İyi haber, buradan daha ileriye gitmek zorunda olmayışımız. Sezgim doğruymuş: bizim aradığımız mağara bu.”

“Harika,” dedi Sam. “Ee...”

“Aslında iki iyi bir kötü haber var. İkinci iyi haberim, artık elimizde Shangri-La’nın bir tasviri var ya da hiç değilse eğer yaklaşmışsak anlamamızı sağlayacak bazı işaretler.”

“Ya kötü haber?” dedi Remi.

“Kötü haber, haritada sadece Muhafız Dhakal’ın Theurang’ı götürmüş olacağı patika var. Tahmin ettiğim gibi, bu yol doğuya, Himalayalar’a gidiyor, ama patika boyunca yirmi yedi tane nokta var.”

“Yani?”

“Shangri-La buradan doğu Myanmar’a kadar uzanan yoldaki yirmi yedi yerden birinde olabilir.”

Katmandu, Nepal

“Fikrini değiştirmeyeceğine emin misin Jack?” diye sordu Remi. Arkasında kalkış için motoru rölantide çalışan mavi beyaz renkli bir Bell 206b Long-Ranger III helikopter duruyordu.

“Eminim hayatım. Sizleri yalnız bıraktığım için beni bağışlayın. Uçan her türlü taşıttan nefret ederim. İngiltere’ye son uçuşumda yol boyunca yatıştırıcı ilaç almıştım.”

Bir gün önce mağaralardan ayrılıp Lo Monthang’a döndükten sonra oturup bundan sonra ne yapacaklarını tartışmışlardı. An lında tek bir seçenek vardı: Muhafız Dhakal’ın yolundan gidereli Nepal’i kat etmek ve Karna’nın duvar haritasından kaydettiği yerlere birer birer bakmak.

Hedef bölgelerin yükseklik ve uzaklığı nedeniyle tek bir ulacım seçenekleri vardı: kiralık helikopter. Bu nedenle de Katmandu’ya, aslanın inine dönmüşlerdi. Şansları yaver giderse Sam ve Remi birkaç gün içinde, King onların rotalarını öğrenmeden aradıklarını bulurlardı.

“Ya King’ler peşinize takılırlarsa?” diye sordu Sam.

“Size söylememiş miydim? Bizim Ajay eskiden Hindistan Ordusu’ndaydı, hatta bir gurkaydı. Çetin cevizdir. Beni korur.”

Karna’nın arkasında duran Ajay onlara köpekbalığı gibi sıırıttı.

Karna onlara bir gece önce üstünde çalıştığı haritayı uzattı. Bugünkü arama bölgenizdeki iki noktayı eleyebildim. Dhakal’ın o yolculuğu yaptığı sırada bu doruklar karlarla kaplıydı.”

Karna “gerçek” Shangri-La araştırması sonucunda burasının nispeten ılıman bir iklimi olduğuna ve mevsimlerin normal şekilde seyrettiğine inanıyordu. Ne var ki, Himalaya dağ sırasında heybetli doruklar ve buzulların arasına gizlenmiş, neredeyse tropik cennet sayılabilecek pek çok gizli vadi vardı.

“Böylece, arayacağınız altı hedef kalıyor,” dedi Karna. “Ajay pilotunuza koordinatları verdi.” Helikopterin pervaneleri hızlanmaya başlamıştı. Karna onların elini sıktı, “İyi şanslar. Akşama burada buluşuruz.”

Birlikte Ajay’ın Land Cruiser’ına doğru yürüdüler.

Sam ve Remi de helikoptere gittiler.

İlk hedefleri Katmandu’nun elli kilometre kuzeydoğusundaki Hutabrang Geçidi’ydi. Pakistan Hava Kuvvetleri’nden emekli olan Hosni adındaki pilotları onları on dakika boyunca kuzeye doğru götürdü ve bu arada onların araziye tanınması için dorukları ve valileri gösterdi, daha sonra verilen koordinatlara yöneldi.

“Şimdi alana giriyoruz,” dedi Hosni. “Saat yönünde alan etrafında dolanıp mümkün olduğu kadar alçalacağım. Rüzgâr burada her an bir oyun oynayabilir.”

Kabin içinde üçü birden aşağısını daha iyi görebilmek için pencerelere yaklaştılar. Remi, “Mantarlara dikkat,” dedi kocasına.

“Tamam, kaptan.”

Karna duvar resminden dişe dokunur bilgiye ulaşamamıştı ancak, Shangri-La’nın en önemli özelliğini tasvir ettiğini umdukları bir ipucuna ulaşmıştı. Mantar biçimindeki bir kaya formasyonu. Duvar resmi yapıldığında uçaklar olmadığı için bu şekil sadece yerden bakıldığında fark edilebilirdi. Duvar resmindeki bu formasyonun büyüklüğü, Shangri-La’nın burada veya yakınında olup olmadığını belirtmiyordu. Sam ve Remi’nin tek ümidi, ‘Altın Adam’ın kaçırılışını planlayanların yakındaki benzerlerinden daha farklı büyüklükte bir formasyon seçmiş olmalarıydı.

Çok kere iniş ve kalkış yapacaklarını düşünerek Hosni’ye onun normal ücretinin iki katını ödüyordular ve onu beş günlüğüne tutmuşlardı. Ayrıca bir beş gün daha gerekebilir diye, ona iadesi

olmayacak bir depozito vermişlerdi.

Helikopter ormanla kaplı bir tepenin üstünden geçtikten sonra Hosni aşağıdaki bir vadiye doğru alçaldı. Ağaç tepelerinin yirmi metre yukarısında düz uçuşa geçip hızını düşürdü.

“Şimdi bölgedeyiz,” diye seslendi Hosni.

Sam ve Remi dürbünlerini çıkarıp vadiyi taramaya başladılar “Jack bu koordinatlarda ne kadar yanılma payı olabileceğini söyledi?” diye sordu Remi.

“Yarım kilometre. Bir milin üçte biri kadar.”

“Bu pek işime yaramıyor.” Remi’nin matematikle pek arası yoktu, uzun mesafeleri hesaplamayı sıkıcı buluyordu.

“Yaklaşık dört yüz elli metre. Gözünün önüne standart bir koşu pisti getir.”

“Anladım. Düşünsene Sam, o Muhafız’dan bu koordinatları hiç hata payı olmadan bulması istenmişti.”

“Çok müthiş bir oryantasyon becerisi,” dedi Sam. “Karna’nın dediğine göre; bu adamlar bugünkü Yeşil Bereliler veya SEAL komandolarından farksızmış. Bütün hayatları boyunca eğitim görmüşler.”

Hosni cesaret edebildiği kadar ağaçlara yakın uçmaktaydı. Helikopterin iki dakikada bir ucundan diğerine kat ettiği vadede kayda değer bir şey bulamadılar. Sam, Hosni’ye diğer koordinatlara yönelmesini söyledi.

Helikopter batıya doğru uçmaya devam ederken öğlen olmak üzereydi. Arama yavaş ilerliyordu. Her ne kadar koordinatların çoğu birbirine birkaç kilometre mesafedeyse de, Hosni helikopteri daha yükseğe çıkaramıyor, bunun yerine beş yüz metre irtifada uçmak zorunda kalıyordu.

Öğlen bir sularında, Ganesh Himal dağ sırasındaki bir doruktan kaçınmak için kuzeydoğuya yöneldikleri sırada Hosni, “Misafirlerimiz var,” dedi. “Saat iki yönüne bakın.”

Sam ve Remi pencereden baktılar.

“Kim bu?” diye sordu Remi.

“Halkın Kurtuluşu Ordusu Hava Kuvvetleri. Bir Z-9 helikopteri.”

“Tibet sınırı nerede?”

“Sınırı üç kilometre aşmışlar. Merak etmeyin, her zaman Katmandu’dan kalkan helikopterleri gözlerler. Onlar için antrenman gibi bir şey bu.”

“Başka her yerde buna sınır ihlali denir,” dedi Sam.

“Nepal’e hoş geldiniz.”

Birkaç dakika boyunca onlara paralel uçan Çin helikopteri daha sonra kuzeye, sınıra doğru gidip bulutların arasında gözden kayboldu.

O öğleden sonra iki kere Hosni’den ümit veren bir formasyona inmesini istediler, ama ikisi de boş çıktı. Saat dörde gelirken Sam o günün haritasındaki son hedef noktası üstüne de kırmızı kalemle bir çarpı işareti çizdi ve Katmandu’ya dönüş yolunu tuttular.

İkinci günün sabahında kırk dakikalık bir uçuşla Katmandu’nun kuzeybatısındaki Budhi Gandaki’ye gittiler. Karna’nın o gün için Budhi Gandaki’de verdiği koordinatların üçü Annapurna Sıradağlarının batı kenarını izliyordu. Sam ve Remi üç saat boyunca çam ormanları, üstünde rengârenk çiçeklerin bezendiği yem yeşil çayırlar, gürül gürül akan nehirler ve çağlayanlardan oluşan harika bir manzara seyretmenin keyfini çıkardılar, ama başka da bir şey yoktu. Yukarıdan bakıldığında mantara benzeyen bir formasyona iniş yaptılar, ama burada da bir şey bulamadılar.

Öğlen saatinde Bagarchap adındaki bir köye indiler. Sam ve Remi öğlen yemeklerini yerken Hosni de köylü çocukları helikopterle gezdirdi.

Bir kez daha havalandıklarında bu defa kuzeye, Bintang Buzulu’na ve Manaslu Dağı’na yöneldiler.

“Bin sekiz yüz metre yüksekliğinde,” dedi Hosni dağı işaret ederek.

Sam, Remi'ye tercüme etti. "Yaklaşık yedi yüz elli metre."

"Ve Everest'ten beş bin fit daha alçak," diye ekledi Hosni.

"Bunları fotoğraflardan veya yerden görmek ayrı bir şey," dedi Remi. "Ama yukarıdan bakınca insan buralara neden dünyanın çatısı dendiğini anlıyor."

Remi'nin fotoğraf çekmesi için biraz oyalandıktan sonra Hosni helikopterin yönünü batıya çevirdi ve Pung Gyen Buzulu'na doğru alçaldı. Bu yönde on iki kilometre gittikten sonra tekrar kuzeye döndüler.

"Dostlarımız yine gelmişler," dedi Hosni. "Sağ tarafımızda."

Sam ve Remi o yöne baktılar. Çin helikopteri Z-9 gerçekten de gelmiş ve onlara paralel bir rotada uçmaktaydı. Ne var ki, bu defa sadece birkaç yüz metreye kadar yaklaşmıştı.

Sam ve Remi kabin pencerelerinin ardından onlara bakan silüetleri görebiliyorlardı.

Z-9 birkaç kilometre daha onları izledikten sonra ayrılıp bir bulut kümesinin içinde gözden kayboldu.

"Bir sonraki hedef noktamıza üç dakika kaldı," dedi Hosni.

Sam ve Remi pencerelere yaklaştılar.

Hosni daha önce de yaptığı gibi helikopterin burnunu bir tepeye doğru kaldırdıktan sonra yana yatarak hedef vadiye doğru alçalmaya başladı ve hız kesti.

Aşağıdaki arazinin gerçek ötesi görünümünü ilk fark eden Sam oldu. Üst yamaçları sık bir çam ormanı ile kaplıydı, ama daha aşağı kısımları sanki insan eliyle oyulmuş gibi görünüyordu. Uçurumların dibinde bir göl vardı. Karşı yamaçtan uzanan bir platonun üstü buzla kaplıydı.

"Hosni, sence bunun derinliği ne kadardır?" diye sordu Sam. "Yani, vadinin derinliği?"

"Tepeden göle yaklaşık üç yüz metre."

Hosni yamacı takip ederek ilerlerken Sam ve Remi de dürbünleriyle aşağıdaki araziye tarıyorlardı. Plato üstünde düz uçarlarken burasının insanı yanıltacak kadar derin ve sonunda dik uçurumlarla çevrilmiş kule gibi bir buz duvarı olduğunu gördüler.

"Bu bir buzul," dedi Sam. "Hosni, bu platoyu hiçbir haritada görmemiştin. Sana tanıdık geliyor mu?"

"Hayır, haklısınız. Bu nispeten yeni bir oluşum. Gölün rengini görüyor musunuz? Griye çalan bir yeşil."

"Evet," dedi Remi.

"Bu durum buzulun çekilmesinden sonra görülür. Tahminimce vadinin bu kısmı iki yaşında bile değil."

"İklim değişikliği mi?"

"Kesinlikle. Daha önce üstünden geçtiğimiz Pung Gyen Buzulu sadece geçen yıl on beş metre ufaldı."

Remi birden dürbününü indirip, "Sam şuna bak!" dedi.

Sam de kendi penceresinden aşağıya baktı. Tam altlarında bel yüksekliğinde bir buzun içine gömülmüş, ahşap bir kulübeye benzeyen bir şey vardı.

"Bu da nesi?" diye sordu Sam. "Hosni?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Koordinatlara ne kadar yaklaştık?"

"Bir kilometre kadar."

"Sam, bu bir gondol," dedi Remi.

"Anlayamadım?"

"Sıcak hava balonu için yapılmış hasırdan bir gondol, yani sepet."

“Emin misin?”

“Hosni, bizi aşağıya indirsene! ”

Kuzey Nepal

Hosni helikopterin ağırlığını taşıyabileceğine inandığı sağlam bir yer bulana kadar yana doğru uçtuktan sonra aracı indirdi. Pervaneler durunca Sam ve Remi ceketlerini, eldivenlerini ve keplerini giyip dışarıya çıktılar.

“Dikkatli yürüyün!” diye seslendi Hosni. “Böyle bir yerde birçok buzul yarığı vardır.”

Sam ve Remi el sallayarak anladıklarını belirttikten sonra o nesneye doğru yürüdüler.

“Bir dakika bekleyin!” diye seslendi Hosni. Tekrar helikoptere döndüler. Hosni kokpitten çıkıp kuyruktaki istif bölmesinin yanında eğildi. Buradan katlanabilir bir çadır direğine benzeyen bir şey çıkarıp Sam’e uzattı. “Çığ sondası. Yarıklarda da işe yarar, emniyeti elden bırakmayalım.”

“Sağ ol.” Sam değneği hafifçe sallayınca sonda dışarıya fırladı ve içindeki elastik kordon bütün kısımları yerine oturttu. “Çok güzelmiş.”

Tekrar yürümeye başladılar, bu defa Sam sonda ile bastıkları yeri yokluyordu.

Platoyu kaplayan ince buz tabakası donmuş dalgalar gibiydi.

Söz konusu nesne platonun uzak köşesinde duruyordu.

Birkaç dakika boyunca temkinli adımlarla yürüdükten sonra önünde gelip durdular.

“İyi ki seninle bahse girmemişim,” dedi Sam. “Gerçekten de bu bir balon sepeti.”

“Ters dönmüş. Bu yüzden kulübeye benzettik. Artık böyle şeyler yapılmıyor. Ne işi var burada?”

“Hiç fikrim yok.”

Remi bir adım daha yaklaşmak üzereyken Sam onu durdurdu. Sepetin önündeki ve etrafındaki zemini sondayla kontrol etti.

“Başka yarıkları da var,” dedi.

Sepete paralel olarak yana doğru yürüdüler ve ucuna vardılar.

Sam, “Giderek merakım artıyor,” dedi aim kırışarak.

“Uzunluğu ne kadardır?” diye sordu Remi.

“Yaklaşık on metre.”

“Bu mümkün değil. Bu sepetlerin çoğu bir buçuğa bir buçuk metre olmaz mı?”

“Aşağı yukarı.” Sam sondayı uzanabildiği kadar sepetin altına soktu. “Genişliği de yaklaşık yirmi beş metre.”

Sam sondayı Remi’ye verip diz çöktü ve dizleri üstünde sepetin kenarı boyunca ilerledi.

“Sam dikkat...”

Sam’in kolu dirseğine kadar karın içine battı. Donacak gibi oldu.

“Tam emin değilim,” dedi gülererek. “Ama galiba bir şey buldum.” Sırtüstü yattı.

“Seni tutuyorum,” dedi Remi onu botlarından tutarak.

Sam iki elini kullanarak buzun içinde basketbol topu büyüklüğünde bir delik açtı, ardından da başını içeriye uzattı. Sonra Remi’ye dönüp, “Bir buzul yarığı,” dedi. “Çok derin. Sepet bunun içinde çapraz biçimde duruyor.”

Sam delikten içeriye bir kez daha baktıktan sonra geri çekildi ve dizlerinin üstünde doğruldu. “Buraya nasıl gelmiş olduğunu anladım.”

“Nasıl gelmiş?”

“Uçarak. Halat donanımı hâlâ sepete bağlı örgülü bir kordon gibi. Hatta kumaşa benzer bir şey bile gördüm. Bütün sepet yarığın içinde asılı kalmış.”

Remi de yanına oturdu ve bir süre sepete baktılar. “Başka bir zaman için çözülmesi gereken başka bir gizem mi?”

“Kesinlikle. Buna bir işaret koyalım, tekrar döneriz.”

Ayağa kalktılar. Sam başını yana eğdi. “Dinle bak.”

Uzaktan helikopter pervanelerinin sesi geliyordu. Sesin kaynağını anlamak için bakındılar.

Helikopterin yanında duran Hosni de duymuştu. Gökyüzüne bakıyordu.

Birden tepenin üstünde zeytin yeşili bir helikopter belirdi ve onlara doğru gelmeye başladı. Aracın kapısında sarı zemin üstüne boyanmış kırmızı bir yıldız vardı.

Helikopter yaklaşıp Sam ve Remi'nin yirmi metre ötesinde havada durdu. Roket namluları onlara çevrilmişti.

“Sakın kımıldama,” dedi Sam.

“Çin Ordusu mu?” diye sordu Remi.

“Evet. Dün gördüğümüz Z-9'un aynısı.”

“Ne istiyorlar?”

Sam karşılık veremedi helikopter yan döndü ve açık kabin kapısından içerisi göründü. Bir asker makineli tüfeğin başında oturuyordu.

Sam yanında duran Remi'nin gerildiğini hissedebiliyordu. Onun elini tuttu. “Kaçma. Eğer öldürmek isteselerdi, şimdi çoktan ölmüş olurduk.”

Sam gözünün ucuyla bir hareket fark etti. O yana bakınca Hosni'yi helikopterin yan kapısını açarken gördü. Az sonra elinde makineli bir tüfikle çıktı ve silahı Z-9'a doğrulttu.

“Hosni yapma!” diye bağırdı Sam.

Hosni makineli tüfikle ateş etmeye başladı. Mermiler Z-9'un ön camına yağmur gibi yağıyordu. Helikopter sağa doğru sert bir dönüş yapıp hızla gölün üstünden tepeye doğru uzaklaştı, sonra tekrar dönüp burnunu Bell'e çevirdi.

“Hosni, kaç!” diye bağırdı Sam. Sonra Remi'ye, “Sepetin arkasına koş. Hadi!”

Remi koşmaya başladı, Sam de arkasındaydı.

“Remi, yarığa dikkat,” diye bağırdı Sam. “Soldan git.”

Remi söyleneni yapıp bacaklarından güç alarak sepete doğru balıklama atladı. Arkadan gelen Sam de aynı şeyi yaptıktan sonra dizleri üstünde doğruldu.

Platonun karşısında Hosni'nin makineli tüfeğinden gelen patırtıyı duyuyorlardı. Sam ayağa kalkıp baktı. Hosni ayakta dikilmiş, üzerine doğru gelen Z-9'a ateş ediyordu.

“Hosni, kaç oradan!”

Z-9 yüz metre ötede havada durdu. Sam sol taraftaki roket yuvasından çıkan alevi gördü. Bunu Hosni de görmüştü. Dönüp Sam ve Remi'ye doğru koşmaya başladı.

“Daha hızlı!” diye bağırdı Sam.

Parlak bir ışık ve bir duman bulutuyla Z-9'dan iki roket fırlatıldı. Bir saniye içinde bu roketlerden biri helikopterin kuyruğuna, diğeryse motor akşamına isabet etti.

Bell öne doğru yalpaladıktan sonra infilak etti.

Sam eğilip Remi'nin üstüne kapandı. Patlamanın platoyu sarstığını ve altlarındaki buzun çatladığını hissettiler. Dalga halinde gelen şarapnel sepetin duvarlarına ve başlarının üstündeki buz duvarına saplandı.

Ardından sessizlik. Sam, “Beni takip et,” dedikten sonra sepetin ucuna kadar sürünerek ilerledi. Dönüp köşeden baktı.

Platonun üstü Bell'in parçalanmış kalıntılarıyla doluydu. Gövdenin tırtıklı parçaları hâlâ yanmakta olan benzinin içinde tütüyordu. Pervaneden kalanlar da çeşitli yerlere savrulmuştu.

Z-9 gölün karşı tarafına geçmiş, roket yuvaları hâlâ platoya dönük halde havada duruyordu.

“Hosni'yi görüyor musun?” diye sordu Remi.

“Bakıyorum.”

Sam onu helikopterin ön camından kalan parçaların yanında gördü. Cesedi kül olmuştu. Sam bir şey daha gördü. Hosni'nin makineli tüfeği tam yedi metre önlerinde duruyordu. Görüldüğü kadarıyla sağlamdı. Geri çekilip Remi'ye baktı.

“Hosni ölmüş. Hiç acı duymadan.”

“Olamaz!”

“Makineli tüfeğini gördüm. Sanırım ona uzanabilirim.”

“Hayır. Nasıl çalıştırıldığını bile bilmezsin. Z-9 nerede?”

“Havada bekliyor. Herhalde talimat almak için telsizle üssü arıyorlardır. Bizi gördüler, daha yakından bakmak için geleceklerdir.”

“Onları uzun süre uzakta tutamazsın.”

“Bizi canlı istediklerini sanıyorum. Yoksa platoyu roketlerle delik deşik ederlerdi.”

“Neden ama? Ne istiyorlar?”

“Tahmin edebiliyorsun.”

“Ben de. Daha sonra, sağ kalırsak ne düşündüğümüzü birbirimize söyleriz. Planın nedir?”

“Zeminde bu kadar döküntü varken iniş yapamazlar, bu nedenle platonun üstünde durup iple asker sarkıtmak zorundalar. Onları tam zamanında yakalayabilirsem, belki...” Sam gerisini getirmede. “Belki,” diye ekledi. “Senin oyun ne? Savaşıp, burada ölmek mi, yoksa teslim olup bir Çin esir kampına düşmek mi?” Remi güldü. “Bunun cevabını biliyorsun.”

Z-9'un aşağıya asker indirmeden önce bir keşif geçişi yapacağını uman Sam, Remi'yi buz duvarının bulunduğu yere gönderdi, Remi burada kendisini karın içine gömdü. Sam de sepetin yanında çömelip hazır bekledi.

Sam kulak kesilip Z-9'un yaklaşmasını bekledi. Tepesine gelip, kulakları paralayan pervane gürültüsünü duyunca sepetin kenarından bir göz attı.

Z-9 zeminin birkaç metre üstünde havada duruyordu. Sonra avının ortaya çıkmasını beklerken yana doğru hareketlendi. Sam Z-9'un içinde makineli tüfeğin üstüne kapanmış askeri gördü.

Z-9 aniden uzaklaşıp gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra gölün karşısında tekrar görüldü. Sam hiç düşünmeden harekete geçip sığındığı yerden fırladı ve Hosni'nin tüfeğini kapıp, tekrar sepetin arkasına koştu.

“Başardım,” diye seslendi Remi'ye. Sonra makineli tüfeği incelemeye başladı. Tüfeğin ahşap kabzası sıyrılmış, ön tarafı alevlerin etkisiyle yanmıştı, ama mekanizmayla namluda hasar yoktu. Sam şarjörü çıkardı, on üç mermi kalmıştı.

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Remi.

“Ya ayrılacaklar ya da adam indirmek için yerde yanan yakıtın sönmesini bekliyorlar.” Z-9 gölün kenarına gelip tepeye doğru yükseldi. Sam helikopterin çekip gitmesi için dua ediyordu.

Ama gitmedi.

Z-9 tepenin üstünden yan yatarak geri döndü ve tekrar onlara doğru gelmeye başladı.

“Geri geliyorlar,” diye seslendi Sam.

“İyi şanslar.”

Sam aklından planının provasını yaptı. Her şey asker indirmeye başlarken Z-9'un kapısını görmesine bağlıydı. Helikopterin gövdesine ateş etmenin yararı olmazdı. Hosni'nin atışları bunu kanıtlamıştı. Sam zayıf noktayı bulmak zorundaydı.

Z-9 iyice yaklaşınca pervanelerin ritmik patırtısı Sam'in kulak zarlarını patlatacak gibi oldu. Başı öne eğik bekledi, gözleri sepetin birkaç metre ötesindeki buzdaydı.

Bekle... bekle...

Buzun üstündeki karlar uçuştı.

Sam köşeden başını uzatıp baktı.

Z-9 platonun on metre üstünde havada duruyordu.

“Hadi, dön artık,” diye mırıldandı Sam. “Hadi dön.”

Z-9 kapıdaki makineli tüfek nişancısının iniş yapan askerleri koruması amacıyla hafifçe döndü.

Aşağıya iki tane kalın, siyah halat sarkıtıldı. İlk iki asker kapıya yaklaştı. Sam onların arasından pilot koltuğunu görebiliyordu.

Sam derin bir nefes alıp dişlerini kenetledi. Ateş seçeneğini Tek Atış konumuna getirdi. Diz çökerek tüfeği omzuna dayadı ve Z-9’un kapı aralığındaki silahlı adamın miğferine nişan aldı. Tetiği çekti. Asker iki büklüm oldu. Sam atış seçeneğini Üç Atış konumuna getirdi ve kapı aralığını taradı. İki askerden biri vuruldu, diğeri geriye doğru sendeledi. Sam artık pilot koltuğunu rahatça görebiliyordu, ama bunun ancak birkaç saniye süreceğinin farkındaydı. Tekrar nişan alırken pilotun kontrol kollarını düzeltmeye çalıştığını gördü.

Sam arkadaki koltuğa odaklandı, derin bir nefes alıp tetiğe bastı. Üç mermi Z-9’un iç kısmına isabet etti. Sam bir daha tetiğe bastı, sonra bir daha... bu kez tüfeğinden sadece bir klik sesi geldi; şarjör boşalmıştı.

Z-9 yana eğilip burnu döne döne platoya doğru alçalmaya başladı. Açık kabin kapısından makineli tüfek nişancısının cansız bedeni dışarıya kayd, onu ikinci bir askerin cesedi izledi. Tutunacak bir şey arayan iki asker kapıda debelenmekteydi. Bir tanesi helikopterin iniş kızağına tutunmayı başarırken, diğeri aşağıya düştü. Pilotsuz ve kontrolsüz kalan Z-9 kızağa tutunan askeri ezerek yere çakıldı.

Sam bu manzaradan gözlerini ayırıp sepetin arkasına geçti ve Remi’nin bulunduğu yere doğru koştu. “Yeni şarapnel dalgası geliyor!” diye bağıırıp onun üstüne kapandı.

Buz zemine önce Z-9’un iki pervanesi çarptı, ardından da gövdesi. Bedenlerini kara yapıştırmış olan Sam ve Remi heyecan la infilak sesini beklediler, ama o ses bir türlü gelmedi. Bunun yerine ince bir metal sürtünme sesi, ardından da el bombasını andıran üç tok patlama.

Sam dayanamayıp ayağa kalktı ve sepetin üstünden baktı.

Gördüğü şeyi algılaması tam iki saniye sürdü: kalan pervane parçaları hâlâ dönerek gövdeyi öne doğru sürüklüyordu. Can çekişen bir böceğin debelenmesi gibiydi.

Sam elinin üstüne bir elin kapandığını hissetti. Remi ondan beklenmeyecek bir kuvvetle kocasını tekrar yere bastırdı. “Sam sen ne yaptığını sanı...”

Z-9 sepete çarptı ve onu Sam’le Remi’nin bulunduğu yere doğru itti; ikisi birden ayakları kayarak geri kaçmaya çalıştılar.

Sepetin hareketi durdu. Helikopter kızağının sürtünmesi de birkaç saniye devam ettikten sonra kesildi; geriye sadece motor türbininden çıkan öksürük gibi sesler kalmıştı.

Bu da kesildikten sonra ortalığı sessizlik kapladı. Sam ve Remi ayağa kalkıp sepetin üstünden baktılar.

“İnsanın her gün görebileceği bir şey değil,” dedi Sam.

Kuzey Nepal

Sam ve Remi'nin önlerindeki manzarayı tam kavrayabilmeleri on saniye sürdü.

Sepete çarpıp seken Z-9 yön değiştirip geriye kayarak platonun ortasından geçen dereye doğru sürüklenmiş ve kısmen bunun içine düşmüştü. Dereden birkaç santimetre daha dar olan kuyruk yarığın içine saplanıp kalmıştı.

Helikopterin kabini kenarda asılı kalmış, gövdeden ve açık kabin kapısından içeriye su doluyordu.

“Belki hayatta kalan vardır, bakmamız gerek,” dedi Remi.

Hâlâ sıcak olan motordan çekinerek Z-9'a doğru yürüdüler. Sam derenin yanında diz çöküp kenarına kadar dizleri üstünde ilerledi. Ezilince gövde kısmının yüksekliği yarısına inmişti ve ön canı yoktu. İçeri hızla dolan su yüzünden Z-9'un içi görünmüyordu.

“İçeride kimse var mı?” diye seslendi Sam.

İkisi de kulak kesildi, fakat hiçbir ses duyamadılar.

Sam iki kere daha seslendi, ama yine karşılık gelmedi.

Kalkıp Remi'nin yanına döndü. “Galiba sadece biz hayatta kaldık.”

“Bu hem harika, hem de dehşet verici bir şey. Şimdi ne yapacağız?”

“Buradan tırmanıp çıkmamız mümkün değil. Yaralanmadan bunu başarsak bile en yakın köyden elli kilometre uzaktayız. Sığınacak yer olmadan, geceleri ısı sıfırın altına düşerken oraya varamayız. Önce bu geceyi nasıl atlatacağımızı düşünelim.”

“Ne güzel şeyler söylüyorsun,” dedi Remi.

“Devam et.”

“Karna'nın geciktiğimizi fark edip bizi aramak için bir ekip oluşturması ne kadar sürer bilmiyoruz. Daha da önemlisi, Hosni onlara ateş açtıktan sonra Z-9'un üssüyle haberleştiğini varsaymak zorundayız. Üstekiler onlarla temas kuramayıp, dönmediklerini de görünce buraya bir veya iki helikopter daha göndereceklerdir.” “Bunun ne kadar süreceğini tahmin edebilir misin?”

“En kötü ihtimalle, birkaç saat içinde.”

“En iyi ihtimal?”

“Yarın sabah. Eğer ilk ihtimal gerçekleşirse, bir avantajımız olur: karanlık çöküyor. Bu gizlenmemizi kolaylaştırır. Şu şeyin içine girmem gerek.”

“Ne? Z-9'un içine mi?” dedi Remi. “Sam bu çok...”

“Gerçekten kötü bir fikir biliyorum, ama içinde ihtiyacımız olan malzemeler var. Hatta şansımız varsa telsizi hâlâ çalışıyor olabilir.” Remi bunu bir süre düşündükten sonra başını sallayarak onayladı. “Pekâlâ. Ama önce Bell'in içinden ne alabileceğimize bakalım.”

Bu iş birkaç dakikadan fazla sürmedi. İşe yarar çok az şey kalmıştı: çantalarındaki neredeyse kömürleşmiş ıvır zıvır. Bunların arasında yarısı parçalanmış bir tırmanma ipi, kısmen kullanılabilir halde ilkyardım gereçleriyle Bell'in alet takımı. Sam ve Remi işe yarayabilecek ne varsa topladılar.

“İp nasıl görünüyor?” diye sordu Sam.

Malzemelerin yanına diz çöken Remi ipi inceledi. “Kopuk parçaları birbirine eklersek altı yedi metrelik bir ipimiz olabilir. Z-9'a inerken mi kullanmayı düşünüyorsun?”

Sam gülererek başını salladı. “Bazen kalın kafalı olabilirim, ama o ölüm tuzağına bir emniyet ipi olmadan inecek değilim. Bize dağcı çivisi gibi bir şey gerekecek.”

“Galiba öyle bir şey bulabilirim.”

Remi gözleri yerde platonun içinde bir süre yürüdüktan sonra geri geldi. Bir elinde helikopter

pervanesinin bir parçası, diğ erindeyse yumruk büyüklüğünde bir taş vardı. Bunları Sam'e verip, "Ben de ipi onarmaya başlayayım," dedi.

Sam taşla vurarak pervane parçasının kenarlarını düzleştirdi. Sonra Z-9'un sağ yanında kalın bir buz kütlesi buldu ve yaptığı dağ çivisini bu kütleyle çakmaya başladı. İşi bitince, pervane parçası buz kütesinin içine iki karış derinliğinde girmişti ve geriye doğru kırk beş derecelik bir açıyla duruyordu.

Remi de oraya geldi ve birlikte çakılı pervanenin sağlamlığını kontrol ettiler. Remi birbirine eklenerek uzatılmış ipin bir ucunu pervaneye düğümledi. Sam ceketini, eldivenlerini ve kepini çıkardıktan sonra ipin boştaki ucuna, düğümü sırtının altına gelecek biçimde oturabileceği bir şekil verdi.

"Eğer bu şey kenardan düşmeye başlarsa, hemen geri çekil," dedi Sam.

"Sen beni merak etme. Kendine bak."

"Tamam."

"Beni duydun mu?"

"Duydum," dedi Sam gülerek.

Karısını öptükten sonra Z-9'un ters dönmüş kuyruk kısmına yürüdü. Alüminyum kenarını denemek için birkaç kez salladıktan sonra kabinin içine doğru sürünmeye başladı.

"Yaklaşıyorsun," diye seslendi Remi. "Bir metre kaldı."

"Tamam."

Sam plato kenarına gelince yavaşladı, her hareketini ölçüp biçiyordu. Yürek hoplatan gıcırtilar ve bükülme seslerine rağmen Z-9 yerinden kımıldamadı. Sam adım adım ilerleyerek nihayet Z-9'un üstüne tünedi.

"Durumun nasıl?" diye sordu Remi.

Elleri ve dizleri üstündeki Sam birkaç kez ağırlığını bir yandan diğ erine geçirdi. Alüminyumdan çığlık benzeri sesler çıkarken gövde bir yana doğru kayd.

"Galiba dayanma sınırını buldum," dedi Sam.

"Öyle mi dersin? Devam et bakalım."

"Tamam."

Sam kalçası iniş kızağına dayanana kadar yana doğru ilerledi. Kızağı iki eliyle tutup bir şey ararmışçasına kenarından aşağıya uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Remi.

"Pervane direğini arıyorum. İşte orada. Şansımız varmış, oyuğa saplanmış. Artık bir çapamız var."

"Ne mutlu bize," dedi Remi sabrı taşarak. "Hadi artık, işini bitir ve çık oradan."

Sam ona güven veren bir gülümsemeyle baktı.

Kızakları iki eliyle kavrayıp bacaklarını aşağıya sarkıttı. Vücudunun alt kısmı buz gibi suya girince dişlerini sıkıp bacaklarını sallayarak kapının üstündeki konumunu anlamaya çalıştı.

"İçine giriyorum," diye seslendi Remi'ye. Sam belli bir ritim tutturana kadar bacaklarını ileriye geriye salladı. Uygun zamanı bulunca da ellerini bıraktı. Bu hızla kabinin içine düştü.

Hiç kıpırdamadan bir süre bekleyip Z-9'dan çıkan seslere kulak verdi. Gövdedeki kısa bir sarsıntıdan sonra sesler kesildi. Sam gözleri alışana kadar etrafına bakındı.

Beline kadar buz gibi su içinde oturuyordu, içeriye dolan suyun bir kısmı kapalı kapının altından sızıyor, diğ er kısmıysa parçalanan ön camdan kokpite giriyordu. Bir metre ötesinde askerlerden birinin cesedi vardı. Sam kokpit koltuklarının arasını görebilmek için biraz ilerledi. Pilot ve yardımcısı ya onun mermilerinden ya da çarpmanın etkisiyle ölmüşlerdi.

Kokpit tahmin ettiğ inden daha büyük bir hasar görmüştü. Ön camın yanı sıra burnun bir kısmı ve

telsizin de bulunduğu kontrol paneli kayıptı, büyük ihtimalle gölün dibinde bir yerdeydi.

Helikopter aşağıya doğru çöker gibi oldu.

Sam'ın midesi ağzına geldi.

Sonunda helikopter hareket etmeyi bıraktı ve uygun bir açı yaparak durdu; kokpitten bakınca alttaki gölün suları görünüyordu.

Zaman gittikçe daralıyordu.

Sam kabinin içinde bakındı. Bir şey... herhangi bir şey. Kısmen dolu, yeşil bir spor çantası gördü, içinde ne var, diye bakmadı, bunun yerine kabinde gördüğü çeşitli şeyleri kaptı. Çantaya sığabilen ve işe yarayacağını umduğu şeyler... Ölü askerin üstünü aradı, ama sadece bir çakmak buldu. Kabinin arkasında yarı açık duran bir kapak gördü. Elini içine uzatınca parmaklarının ucuna branda bezi değdi. Nesneyi oradan çıkarıp baktı: bir bel çantasıydı. Bunu da spor çantasının içine attı.

“Gitme zamanı,” diye mırıldandıktan sonra “Remi, beni duyuyor musun?” diye bağırdı.

Remi'nin sesi boğuktu, ama anlaşılabilirdi. “Buradayım!”

“Çivimiz hâlâ...”

Helikopter bir kez daha sarsıldı ve burun aşağıya döndü. Sam pilot koltuğu üstünde duruyordu.

“Çivi hâlâ sağlam mı?” diye bağırdı.

“Evet! Çabuk ol Sam, çık artık oradan!”

“Çıkıyorum.”

Sam spor çantasının fermuarını kapayıp sapını başından geçirdi; çanta boynunda asılıydı. Gözlerini kapatıp içinden üçe kadar saydı ve açık kapının arasından daldı.

Nedeni pilot koltuğunu ayaklarıyla itmesi mi, yoksa başka bir şey miydi, ama Sam başını su üstüne çıkardığı sırada Z-9'un suya battığını duydu. Dönüp bakmak istediye de, dikkatini üstüne doğru gelen kaya duvarına çevirdi. Başını geri çekip iki koluyla yüzünü korudu.

Birisi göğsüne fena halde omuz atmış gibi hissediyordu; spor çantası tampon görevi yapmıştı. Vücudu döne döne birkaç kez duvara çarptı, ama bir süre sonra durdu.

Yukarıda, kenarda bekleyen Remi'nin yüzünü gördü. Karısının panik içindeki ifadesi yerini bir gülümsemeye bıraktı. “Tam Hollywood filmlerine özgü bir kaçış sahnesi.”

“Korku ve çaresizlik dolu bir kaçıştı,” dedi Sam.

Başını eğip göle baktı. Z-9'un gövdesi suyun içinde kayboluyordu, arka yarısı yoktu. Sam sol tarafına bakınca kuyruk kısmının hâlâ olukta olduğunu gördü.

“Hadi, kendini yukarıya çek Sam,” dedi Remi. “Donacaksın.”

Sam bitkin bir halde başını salladı. “Bir dakika bekle... şimdi geliyorum.”

Kuzey Nepal

Bitkinlik ve adrenalinin etkisiyle titreyen Sam bin bir zorlukla ipten yukarıya tırmanmaya başladı. Son kısmında Remi de uzanıp onu çekerek yardımcı oldu. Sam sırtüstü yatıp göğe baktı. Remi ona sarılırken gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu.

“Sakın bir daha böyle bir şey yapma.” Derin bir iç geçirdikten sonra, “Çantanın içinde ne var?” diye sordu Remi.

“Ne olduğunu tam bilemediğim bir dolu şey. işe yarar gibi görünen her şeyi doldurdum.”

“Yani, ıvır zıvır torbası,” dedi Remi gülerek. Çantayı Sam’in boynundan çıkarıp fermuarını açtı ve içine baktı. “Termos,” dedi dışarıya çıkararak. “Ama içi boş.”

Sam doğrulup ceketini, kepini ve eldivenlerini giydi. “Güzel. Sana bir görev vereceğim; al bu termosu ve yanmamış ne kadar uçak yakıtı varsa içine doldur.”

“İyi düşündün.”

“Ateş yakarsak iyi olur.”

Remi buzdaki çukurlaşmış kısımda eğilip aramaya başladı. Bir süre sonra, “Burada biraz buldum,” diye seslendi. “Burada da var.” Remi işini bitirdikten sonra tekrar balon sepetine döndü. Isınmak için koşma hareketleri yapan Sam, “Ne kadar bulabildin?” diye sordu. Pantolonum buz tutmak üzereydi.

“Termosun dörtte üçü doldu,” dedi Remi. “Ne var ki, eriyen buz bir kısmını sulandırmış. Seni bir an önce ısıtmamız lazım.” Sam topladıkları döküntülerin yığılı olduğu yere oturup bunları karıştırmaya başladı. “Bir şey görmüştüm.. işte bu.” iki ucunda anahtar halkası olan bir tel çıkardı. “Acil durum zincir testeresi.”

“Bu durumu ifade edecek en iyimser isim,” dedi Remi.

Sam sepetin etrafında dolanıp inceleme yaptı. “Yarısı yarığın içine girmiş, ama sanırım bize gerekeni buldum.”

Sepetin köşesinde yerinden çıkmış hasır askıları vardı. Sam iğneden iplik geçirir gibi testeresinin bir ucunu hasır askısından geçirip diğerinden çıkardı. İki uçtaki halkaları tutup testere gibi kesmeye başladı. İlk bölümü kesmesi beş dakika sürdü, ama artık ellerini rahat kullanabileceği bir yer açılmıştı. Büyükçe bir yığın oluşturana kadar sepetin köşesinden parçalar kesmeyi sürdürdü. “Bize düz taşlar lazım,” dedi Sam, Remi’ye.

Kısa sürede böyle taşları bulup bir araya getirerek bir ocak tabam yaptılar. Bunun üstüne sepet parçalarını piramit biçiminde yığdılar. Remi ateşi tutuşturmak için pilot konsolunda bulduğu kâğıdı buruşturup top haline getirdi. Sam spor çantasından çakmağı aldı. Az sonra gürül gürül yanan bir ateşleri olmuştu.

Kol kola girip alevlerin önünde oturdular. Sıcaklık bir anda ikisini de rahatlatmış, daha iyi hissetmelerini ve iyimser olmalarını sağlamıştı.

“Hayatta basit şeyler çok önemli,” dedi Remi.

“Çok haklısın.”

“Çinliler hakkında düşündüklerini söylesene.”

“Bence Z-9’un ortaya çıkması tesadüf değildi. Birinci gün biri gelip bizi takip etti, derken bugün yine geldi. Sonra biz iniş yaptığımız anda bir tanesi hemen orada bitiverdi.”

“King’in tarihi eserleri sınırın öbür tarafına kaçırdığını biliyoruz; demek ki, Çinli bir ortağı var. Yoksa bu kadar serbestçe hareket edebilir mi?”

“Halkın Kurtuluşu Ordusu. Jack haklıysa, King bizim araştırma yapacağımız bölgeyi tahmin

etmiştir. Yapacağı tek şey, Çinli ortağına haber verip, bizim ortaya çıkmamızı beklemek olacaktı.”

“Merak ettiğim şey, bu Z-9’un amacı neydi? Hosni ateş açmasaydı, ne yapacaklardı?”

“Bir tahmin yürüteyim. Sınıra en çok yaklaştığımız yer burası, üç kilometre kuzeyimizde. Belki de bunu çok güzel bir fırsat olarak gördüler. Bizi tutsak edip sınırın öbür tarafına götürecekler ve bir daha kimse bizden haber alamayacaktı.”

Remi, kocasının koluna sarıldı. “Hiç de iç açıcı bir düşünce değil.”

“Ne yazık ki, geri gelecekleri ihtimalini de hesaba katmak zorundayız, hem de çok geçmeden.”

“Spor çantasındaki tabancayı gördüm. Herhalde aklından...”

“Hayır. Bu defa şansım yaver gitti. Bir dahaki sefere başaramayız. Destek kuvvetleri geldiği zaman buradan gitmiş olmamız lazım.”

“Nasıl? Tırmanıp çıkamayacağımızı sen söyledin.”

“Yanlış söyledim. Buradan gitmiş gibi görünmemiz gerek.” “Anlatsana,” dedi Remi. Sam planını özetle anlatınca Remi gülerek başını salladı. “Beğendim. Truva Atı’nın Fargo versiyonu.”

“Truva Sepeti.”

“Daha da iyisi. Üstelik, şansımız varsa bu gece bizi donmaktan da kurtarır.”

İpi ve derme çatma dağ çivisini kanca gibi kullanarak sepeti yarıktan biraz öteye kaydırıldılar, buz üstünde olması işlerini kolaylaştırmıştı. Sam’in daha önce görmüş olduğu halat takımı sepetin altından yarığın içine sarkıyordu. Sam ve Remi sepetin kenarından baktılar, ama üç metre ötesini göremiyorlardı.

“O şey bambu mu?” diye sordu Remi eliyle göstererek. “Galiba. Şurada bir tane daha var, eğilmiş. Onu kesip çıkarabilirsek işimizi kolaylaştırır, ama aşağıdaki bir şey çok işimize yarayabilir.”

“Dağ çivisi mi?” dedi Remi. “Onu kesip çıkar ve bağla.”

Sam dizleri üstüne eğilip halatın bir kısmını eline aldı. “Bir çeşit hayvan kası. Bu kadar iyi durumda olması şaşırtıcı.”

“Buzul yarıkları doğanın buzdolaplarıdır,” dedi Remi. “Ve bütün bunlar buzulla kaplı kalmışlarsa, etkisi daha da çok olur.” Sam halat takımının bir kısmını daha toplayıp çekti. “Çok hafif. Ama bütün bu kas telini bitirmem saatler sürebilir.”

“O halde yukarı çekelim.”

Sam çığ sondasını kullanarak önce sepetin genişliğini, sonra da yarığınkini ölçtü.

“Yarık on santimetre daha geniş,” dedi Sam. “İçimden bir ses takılıp kalacağını söylüyor, ama yanılmışsam bütün yakacak odunumuzu kaybetmiş oluruz.”

“İçindeki ses bugüne kadar bizi hiç yanıltmadı.”

“Ya Sudan’da? Ve Avustralya’da. O defa fena halde çuvallamıştım...”

“Şişşt. Bana yardım et.”

Her biri bir ucuna geçip çömelerek sepetin taban kenarlarını tuttu. Sam’in işareti üzerine kaldırmaya, bacaklarını dikleştirmeye çalıştılar, işe yaramadı. Bırakıp geri çekildiler.

“Gücümüzü aynı yere yoğunlaştıralım,” dedi Sam.

Sepetin orta noktasında birbirlerinden kol boyu açılarak bir kez daha denediler. Bu defa sepeti yerden iki karış kaldırebildiler.

“Ben tutarım,” dedi Sam sıkılı dişleri arasından. “Sen bacağınla bastırmaya çalış.”

Remi sırtüstü yatıp sepetin altına girdi ve ayaklarını kenarına dayadı. “Hazırım!”

“Kaldır!”

Sepet yükselip yana doğru yattı.

“Bir daha,” dedi Sam.

Aynı işlemi tekrarlayınca sepet dik pozisyona geçti. Remi içine baktı; gördüğü şey karşısında

ürkerek geri çekildi.

“Ne var?” diye sordu Sam.

“Kaçak yolcular.”

Sepete girdiler.

Sepetin hasır zemini üstünde halat takımları ve bambu borularla birlikte iki tane kısmen mumyalaşmış iskelet vardı. Sepetin geri kalan kısmı aynı zamanda oturma yeri olarak kullanılan hasır payandalarla sekize bölünmüştü.

“Tahminin nedir?” diye sordu Remi. “Kaptan ve yardımcı pilot mu?”

“Mümkün, ama bu büyüklükteki bir sepet en az on beş kişi taşıyabilir, zaten bunca halatı ve balonları kullanmak için o kadar insan gerek.”

“Balonlar mı?...”

“Halat takımının geri kalan kısmını da görünce daha iyi anlarız, ama bana sorarsan bu şey tam tekmil bir hava gemisiymiş.”

“Ve bunlar da hayatta kalan son kişiler mi?”

“Diğerleri...” Sam başıyla buzul yarığını işaret etti.

“Ne kötü bir son.”

“Daha sonra tahmin yürütürüz. Hadi, devam edelim.”

Yarık duvarına takılmadan sepetin ucundan sallanması için halatı emniyete aldıktan sonra Sam ve Remi sepetin iki ucunda pozisyon aldılar ve hasır tabanı buzun üstünde kaymaya başlayana kadar ittiler. Yarığa yaklaştıkça hız kazandılar ve son bir itmeye kenardan aşağıya kaydırıldılar. Sepet artık görünmüyordu. Sam ve Remi hemen kenara koştular.

“Hep içgüdülerine güvenmelisin,” dedi Remi gülerek.

Sepet yarık kenarının iki karış altında yarık duvarları arasında sıkışıp kalmıştı.

Sam sepetin içine girdi, iskeletlere basmamaya özen göstererek karşı ucuna kadar yürüdü. Sağlam olduğuna kanaat getirdikten sonra tekrar yukarıya çıktı.

“Her eve bir çatı gerekir,” dedi Remi.

Birlikte plato üstünde yürüyüp Bell’in alüminyum gövdesinden buzul yarığının üstünü örtecek büyüklükte parça aradılar. Bunları üst üste sepetin üstüne koyarak sadece dar bir gedik bıraktılar.

“Bu işte çok beceriklisin,” dedi Sam, karısına.

“Biliyorum. Son bir iş kaldı kamuflej.”

Bell’in ön camından kâse gibi bir parça çıkarıp bununla dereden yaklaşık yedi kilo su aldılar ve bunu sepetin alüminyum çatısı üstüne döktüler. Bunun da üstünü birkaç kat karla kapadılar.

Bir adım geri çekilip eserlerine baktılar.

“Donduktan sonra bu buz zeminin bir kısmı gibi görünecek,” dedi Sam.

“Bir sorum var: neden su döktük?”

“Böylece kar alüminyuma yapışır. Eğer tahminimiz doğruysa ve bu gece başka bir Z-9 gelirse, pervanelerinin rüzgârıyla çatımızdaki karın dağılıp gitmesini istemeyiz.”

“Sam Fargo, sen çok zeki bir adamsın.”

“Herkesin böyle sanmasını isterim.”

Sam gökyüzüne baktı. Batıda güneş dorukların arasına doğru alçalmaya başlamıştı.

“Sığınağımıza girip bekleme zamanı geldi.”

Sam ve Remi malzemelerinin bir kısmını spor çantası içinde yanlarına alıp, bir kısmını kara gömdükten sonra barınaklarına girdiler. Karanlık basmadan önce spor çantasının içindekilere baktılar.

“Bu ne?” diye sordu Remi, Sam’in Z-9 dan çıkmadan hemen önce aldığı bel çantasını göstererek.

“Bu...” Sam’in alını kırıştı, ama sonra anlayıp, güldü. “Bu, sevgilim bir acil durum paraşütüdür. Ama bizim için yaklaşık otuz metre karelik bir battaniye olacak.”

Paraşüt kumaşını çantasından çıkarıp içine girdiler. Nispeten ısınmış ve o ana kadar emniyette olmanın rahatlığıyla sohbet edip, havanın tamamen kararmasını seyrettiler.

Sonra da uykuya daldılar.

Bir süre sonra Sam’in gözleri açıldı. Her taraf zifiri karanlıktı. Kollarının arasındaki Remi fısıltıyla, “Sen de duydun mu?” diye sordu.

“Evet.”

Uzaktan helikopter pervanelerinin gürültüsü duyuluyordu.

“Bunun bizi kurtarma ekibi olma ihtimali nedir sence?”

“Sıfır.”

“Rahatlattığın için sağ ol.”

Pervanelerin sesi iyice yaklaşınca helikopterin vadiye gelmiş olduğunu anladılar. Birkaç dakika sonra projektör ışığı yarığın üstünden geçti; çatıdaki aralıklardan göz kamaştıran beyaz ışık sızıyordu.

Derken ışık uzaklaştı, platonun diğer kısımlarını taradı. Ardından iki kere daha üstlerinden geçip gitti.

Sonra birden bire helikopterin motor sesi değişti.

“Üstümüzde durup bakacaklar,” dedi Sam.

Sam bacağının altına koyduğu tabancayı sağ eline aldı.

Işık tekrar üstlerine yöneldi. Sepetin içine buz gibi hava ve kar tanecikleri doluyordu. Projektörün düşürdüğü gölgelere bakılırsa helikopter platonun üstünde yanlamasına uçuyor, onları veya kaybolan yoldaşlarından hayatta kalan var mı, diye arıyordu.

Sam ve Remi helikopterin akıbeti görünsün diye, 2-9’un kuyruğunu dere kenarında bırakmışlardı. Eğer göle sağ olarak düşen birisi varsa, o buz gibi suda hemen boğulur giderdi. Sam ve Remi bu arama grubundakilerin de böyle düşünmeleri için dua ediyorlardı.

Konukları plato üstünde üç tur daha attıktan sonra oradan ayrıldılar.

Kuzey Nepal

Müthiş soğuğa rağmen balon sepetinde rahattılar. Karla kaplı çatısı onları sadece rüzgârdan korumakla kalmıyor, vücut ısılarının da içeride kalmasını sağlıyordu. Paraşüt kumaşının içinde, parkaları, bereleri ve eldivenleriyle hiç üşümeden sabah güneşi deliklerden sızana kadar uyudular.

Çinlilerin bir kez daha gelme ihtimali olduğunu bilmelerine rağmen Sam ve Remi bir yolunu bulup vadiden çıkmak zorunda olduklarının farkındaydılar.

Sepetten çıkıp kahvaltı hazırlamaya başladılar. Bell'in enkazından çıkardıkları şeyler arasında dokuz tane çay poşeti ve kurutulmuş biftek de vardı. Sam de Z-9'dan bir paket kraker ve üç kutu konserve fasulye almıştı. Bu kutulardan birini ikiye bölüp içinde çay suyunu kaynattılar.

Her ikisi de bunun hayatta yedikleri en lezzetli kahvaltı olduğunda hemfikirdiler.

Sam çayından son yudumu içip, "Dün gece düşündüm de..." diye başladı.

"Ve uykunda konuştun," diye ekledi Remi. "Bir şey inşa etmek istiyorsun, değil mi?"

"Sepetteki mumyalaşmış dostlarımız buraya sıcak hava balonuyla geldiler. Neden biz de aynı yolla buradan gitmeyelim?" Remi bir şey söyleyecek oldu, ama Sam, ona fırsat vermedi. "Hayır, onların balonunu yeniden kullanmaktan bahsetmiyorum. Benim dediğim, bir nevi..." Sam doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Frankenstein tipi bir balon."

Remi de havaya girmişti. "Biraz onların halat takımı, biraz bizimki..." Gözleri parladı. "Paraşüt!"

"Aklımdan geçenleri okuyorsun. Eğer ona doğru biçimi verip onarabilirsem, sanırım içini de doldurabilirim. Bizi bu vadiden çıkarıp güney tarafında gördüğümüz o meralardan birine kadar taşırsın, yeter. Oradan da bir köye kadar yürüebiliriz."

"Yine de çok zor olacak."

"Zorlu işler bizim uzmanlık alanımız Remi. İşin gerçeği şu ki bu soğukta beş günden fazla dayanamayız. Belki bundan önce bir kurtarma ekibi gelebilir, ama oldum olası 'belki' lafını sevmedim." "Ve tabii, Çinlileri de düşünmemiz gerekiyor."

"Onlar da var. Başka seçenek düşünmüyorum. Ya kumar oynayıp kurtarılmayı bekleriz ya da kendimiz kurtulmaya çalışırız ya da bunu denerken ölürüz."

"Seçim sonucu belli: deneyeceğiz. Hadi, kendimize bir hava gemisi inşa edelim."

Önce ellerinde olan şeylerin bir listesini çıkardılar. Remi helikopterlerden çıkardıkları şeyleri bir araya toplarken, Sam de yarıktan çıkardığı halatı özenle rulo yaptı. Balondan ya da balonlardan sadece lime lime olmuş parçalar kalmıştı.

"En az üç balon varmış," diye tahmin yürüttü Sam. "Belki de dört. Tek bir noktaya gelen bu kıvrılmış hasır parçalarını görüyor musun?"

"Evet."

"Bence bunlar balonların korunağıydı."

"Bu kumaş ipek," dedi Remi. "Ve çok kalın."

"Düşünsene Remi: on metre uzunluğundaki bir sepeti dört adet korunaklı balon taşıyor... hasırdan ve bambudan payandalar, hayvan kasından gergi halatları... Acaba bunu havada nasıl tutuyorlardı? Sıcak havayı balonlara nasıl aktarıyorlardı? Nasıl..."

Remi, kocasına döndü, yüzünü elleri arasına alıp onu öptü "Daha sonra hayal kurarsın, tamam mı?"

"Tamam."

Birlikte iç içe geçmiş parçaları ayırmaya başladılar; gergi halatlarını bir yana, bambu ve hasır payandaları ayrı bir yana koydular. Bu iş bittikten sonra mumyaları sepetten çıkardılar.

“Başlarına ne geldiğini bilmek isterdim,” dedi Remi.

“Ters dönmüş sepeti barınak olarak kullandıkları belli,” dedi Sam. “Belki de buzul yarığı aniden açıldı ve sadece bu ikisi tutunabildi.”

“O halde, neden öylece kalmışlar?”

Sam omuz silkti. “Belki o anda çok güçsüz kalmışlardı. Banı buyu ve halatları kullanarak küçük bir platform yapmışlar.”

Remi mummylaşmış cesetlerin yanında diz çöktü. “Hem güçsüz hem de sakatlanmış. Buradakinin kalça kemiği birkaç yerinden kırılmış. Kalçadaki oyuğu görüyor musun? Ya çıkmış ya da kırılmış. Çok korkunç. Öylece oturup ölümü beklemişler.”

“Ama bizim kaderimiz böyle olmayacak,” dedi Sam. “Belki balonumuz alev alıp düşer, ama böyle ölmeyeceğiz.”

“Çok komik.”

Remi eğilip yerdeki bambu borulardan birini aldı. Bir metreden uzun, bir beyzbol sopası gibiydi. “Sam, bunun üstünde bir yazı var. Yüzeyine kazınmış.”

“Emin misin?” Sam yakından baktı ve hangi dil olduğunu anladı. “Bu İtalyanca.”

“Haklısın.” Remi bambuyu elinde çevirip parmak uçlarını kazıntının üstünde gezdirdi. “Ama bu öyle değil,” dedi ucundaki bir noktayı göstererek.

Bir santim yüksekliğinde bir kare içinde dört Asya simgesi vardı. “Olamaz,” diye mırıldandı Remi. “Bunu tanıdın mı?”

“Hayır, tanımam mı gerekirdi?”

“Sam, bunlar Theurang sandığının kapağına kazınmış olan dört simgeyle aynı.”

Kuzey Nepal

Sam bir şey söylemek üzereyken son anda vazgeçti. Remi, “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Ama çay içerken Jack’in dizüstü ekranında bu simgelere baktığımızı çok iyi hatırlıyorum.”

“Sana inanıyorum. Anlamadığım şey sadece...” Sam sustu ve kaşlarını çatı. “Tabii... buraya iniş yaptığımız zaman belirlediğimiz son koordinattan ne kadar uzaktaydık?”

“Hosni bir kilometreden az, demişti.”

“Yani, Dhakal’ın takip ettiği yoldan bir kilometre ötede. Ya Dhakal buraya yakın bir yerde öldüyse veya bir çatışmaya girip Theurang sandığını kaybettiye?”

Remi aynı şeyleri düşünerek başını salladı. “Derken, birkaç yüzyıl sonra bizim baloncu dostlarımız buraya geliyor. Burada zorunlu iniş yapıp sandığı buluyorlar. İnsanlı ilk balon uçuşu ne zaman yapılmıştı?”

“Tahminen on altıncı yüzyıl sonu veya on yedinci yüzyıl başlarında. Ama o dönemlere ait bu kadar gelişmiş bir hava gemisi olduğunu hiç duymamıştım. Zamanlarının çok ötesine geçmiş olmalı.”

“O halde, Dhakal, Mustang’tan ayrıldıktan en az üç yüz yıl sonra.”

“Akla yatkın,” dedi Sam. “Ama inanması çok zor.”

“O halde, bu simgeleri açıkla bakalım.”

“Açıklayamam. Bu simgelerin Theurang laneti olduğunu söylüyorsun ve sana inanıyorum. Ama bunu kavramakta zorlanıyorum.”

“Benden farklı değilsin Sam.”

“İtalyancan nasıldır?”

“Biraz paslı sayılır, ama daha sonra denerim. Şimdi sadece buradan kurtulmayı düşünelim.”

O sabahın tamamını gergi halatlarını kontrol edip çürümüş olanları ayırmakla geçirdiler; Sam bunları çakısıyla kesip ayırdı. Remi başka simge var mı, diye iyice baktıktan sonra aynı işlemi hasır ve bambu payandalar için de uyguladılar. Başka simge yoktu. Sonra ipek kumaşa baktılar. Buldukları en büyük parça beş altı santimetre enindeydi; bunun üzerine, belki gerekebilir diye kullanılabilecek haldeki kumaşı örüp bir halat yaptılar. Öğlen olduğunda hatırı sayılır bir yapı malzemesi çıkarmışlardı.

Dengeyi daha da sağlamlaştırmak için hava gemisinin balon koruyucu payandalarından sekiz tanesini kubbenin içine bağladılar. Sam bıçağıyla sayvanda delikler açarken Remi de bu deliklerden otuz santimetrelik sıırımlar geçirdi. Bu iş bittiğinde üç yüz yirmi delik, yüz altmış tane sıırımları olmuştu.

Akşama doğru Sam sıırımları düğümlemeye başlamıştı. Sırıımların dörtte birini bağladıktan sonra o gün için paydos etmeye karar verdiler.

Ertesi gün doğan güneşle birlikte uyandılar ve hava gemisi inşaatına devam ettiler.

O gün öğlen sonrasını ipek şeritlerle balonun -paraşüt- ağzını dikmeye çalışarak geçirdiler. Birkaç krakerden oluşan yemeklerini yedikten sonra geceyi geçirmek üzere sepet barınaklarına döndüler.

“Gemimizi bitirmemize ne kadar kaldı sence?” diye sordu Remi.

“Şansımız yaver giderse, yarın öğlene kadar bitmiş olur.”

Çalıştıkları süre boyunca Sam işin mühendislik kısmını düşünüp durmuştu. Hem ısınmak hem de yemek pişirmek amacıyla yakacak olarak kullandıkları sepeti adamakıllı ufaltmışlardı. Sepetten geriye üç metre bir şey kalmıştı. Sam’in hesaplarına göre kullanmayı düşündüğü kimyasal karışımla birlikte geriye kalan hasır aksam onları taşıyabilecekti. Asıl belirsiz olan şey tepeyi aşacak kadar yükselip yükselemeyecekleriydi.

Sam'in endişe etmediği tek şey rüzgârdı. O ana kadar esen rüzgârlar hep kuzeyden gelmişti.

Remi'nin dikkat çektiği ve Sam'in de o ana kadar aklını kemiren bir şey daha vardı. "İnişimiz nasıl olacak?"

"Yalan söyleyecek değilim," dedi Sam. "O iş epey zor olacak. İnişi nasıl kontrol edebileceğimizi bilmiyorum. Yönlendirmek için hiçbir şeyimiz olmayacak."

"Herhalde bir B planın vardır."

"Var. Duymak ister misin?"

Remi bir an düşündü. "Hayır. Bana sürpriz yap."

Sam'in zamanla ilgili tahmini isabetliydi, öğlen olmadan sepet ve destekleri tamamlanmıştı. Her ne kadar "sepet" sözcüğü yaptıkları şey için çok iyimser bir yakıştırmaysa da, her ikisi de eserlerinden gurur duyuyorlardı: Yarım metrelik birbirine eklenmiş bambulardan bir platform, elde kalan iplerin son kısmıyla desteklere bağlanmıştı.

Yarattıkları şeyi hayranlıkla seyrederek öğlen yemeği yediler. Bu hava aracı eğri büğrüydü ve çirkindi, ama ikisi de ona âşık olmuşlardı.

"Buna bir isim gerek," dedi Remi.

Sam doğal olarak Remi adını önerdi, ama karısı istemedi. Bunun üzerine Sam, "Küçükken Gök Tırnığı adında bir uçurtmam vardı," dedi.

"Bunu sevdim."

O öğlen sonrasını Sam'in yakıt kaynağı olarak düşündüğü şeyi yapmaya çalışarak geçirdiler. Sam o geceyi geçirecekleri bir metrelik kısım dışında sepetin geri kalanını da bir tel yardımıyla kesip, ayırdığı parçaları Remi'ye uzattı. Bu sırada sadece üç parçayı yarığın içine düşürmüşlerdi.

Remi bir taşla hasırı ve kalan hayvan kasını törpüleyerek hamur haline getirdi; Sam bundan bir avuç alıp Bell'in alüminyum gövdesinden edindiği kâse biçimli nesnenin içine bıraktı. Hamurun üstüne bulabildikleri kadar taş yosunu ekledi. Sıra damla damla kullandıkları uçak yakıtına ve Sam'in tabanca mermilerinden çıkardığı baruta gelmişti. Otuz dakika süren sınama ve yanılmadan sonra Sam, karısına ipek bez içine sarılmış bir briket uzattı. "Bu şeref sana ait," dedi çakmağı Remi'ye uzatırken. "Patlamayacağından emin misin?"

"Hayır, kesinlikle emin değilim."

Remi, ona soğuk bir bakış attı.

"Katı bir şeyin içinde kalması lazım," dedi Sam.

Remi arada kol mesafesi bırakarak çakmağın alevini brikete değdirdi; belli belirsiz bir parlamayla briket tutuştu.

Ağzı kulaklarına varan Remi hemen gidip kocasına sarıldı. Birlikte yere çömelip yanışını seyrettiler. Isı şaşırtacak kadar yoğundu. Alevler söndükten sonra Sam saatine baktı. "Altı dakika. Hiç fena değil. Şimdi bunlardan yapabildiğimiz kadar çok yapmamız lazım, ama daha büyük olmalı, bir porsiyon biftek kadar." "Böyle bir benzetme yapman şart mıydı?"

"Kusura bakma. Katmandu'ya döner dönmez seni bir et lokantasına götüreceğime söz veriyorum."

Yakıt testinin başarısıyla neşe içinde çalışmaya devam ettiler. Yatma zamanı geldiğinde tam on dokuz briketleri olmuştu.

Güneş batmaya başlarken Sam kalın bir alüminyum kâseye üç küçük bacak uydurup bir mangal yaptı. Son olarak da koninin kenarına bir delik açtı.

"Bu ne için?" diye sordu Remi.

"Havalandırma ve yakıt enjektörü, ilk briket yanmaya başladıktan sonra hava akımı ve koninin biçimi bir çeşit anafor yaratacak. Hararet koninin tepesinden yükselip balonun içine girecek." "Dâhiyane."

“Buna soba denir.”

“Ne?”

“Eski bir taşınabilir soba tarzı. Yüz yıldan beri kullanılıyor. Nihayet unutulmuş gereçlere olan merakım işe yaradı.”

“Hem de nasıl. Hadi artık barınağımıza gidelim ve Gök Tırmağı'nın ilk -ve son- uçuşu için dinlenelim.”

Bitkinlikten, kötü beslenmekten ve heyecandan o gece iki saatten fazla uyuyamadılar. Hava çalışabilecekleri kadar aydınlanınca hemen sepetten çıkıp kalan son lokma yiyeceklerini yediler.

Sam son köşesi hariç bütün sepeti parçalara ayırdı. Son köşeyi de dağ çivisi ve ipiyle birlikte ayırdı. Bütün kesme işlemi bittikten sonra yüksekliği Sam'in boyuna ulaşan bir yakacak yığını olmuştu.

Plato üstünde buzun hemen hiç olmadığı bir yer seçmişlerdi; balonu özenle bu kalkış noktasına sürüklediler. Platformun içine ağırlık yapacak taşları yığdılar. Tam ortasına mangalı yerleştirip bunu sıkıca bağladılar.

“Hadi, artık pişirmeye başlayalım,” dedi Remi.

Kâğıt parçalarını ve kaya yosunlarını kav olarak kullanıp bunların üstüne hasır parçalarını koydular. Zemin yakacakla kaplandıktan sonra ateşi beslemek için üstüne hasır koymaya devam ettiler. Çok geçmeden alevler yükselmeye başlamıştı.

Remi mangalın bacasına elini sürdü, hemen geri çekti. “Sıcakmış!”

“Harika. Şimdi bekleyeceğiz. Bu iş biraz sürebilir.”

Bir saat geçti, sonra bir saat daha... Balon ağır ağır şişiyor, minyatür bir sirk çadırı gibi büyüyordu, fakat yakıt stokları da giderek azalıyordu. Gökyüzünde güneş etkisini kaybetmiş gibiydi.

Hava serinleyip balonun yüzeyinden içeriye sızarken Sam zamana karşı yarışıklarını anlıyordu.

Üçüncü saat dolmadan, balon hâlâ dik açıyla durmasına rağmen yerden kalkar gibi oldu. Çok kısa bir andı, her ikisi de gerçek mi, algı yanılması mı olduğunu anlayamadılar. Kırk dakika sonra balon dimdik olmuş, dış tarafı adamakıllı gerilmişti.

“Çalışıyor,” dedi Remi. “Gerçekten çalışıyor.”

Sam gözlerini araçtan ayırmadan başını salladı.

Nihayet, “Hadi, biniyoruz,” dedi.

Remi malzemelerin olduğu yere koştu, üstü yazılı bambuyu alıp ceketinin içine soktu ve geri döndü. Platformdaki taşları çıkarıp diz çökebileceği kadar bir yer açtı. Platformun karşı tarafı artık yerden birkaç santimetre havalanmıştı.

Önceden acil durum paraşütünü gerekli malzemeyle doldurmuş olan Sam spor çantasına da briketlerle son hasır parçalarını tikiştirmişti. Bu ikisini alıp platformun yanında diz çöktü.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Remi gözünü bile kırpmadan, “Hadi, uçalım,” dedi.

Kuzey Nepal

Mangaldan yükselen alevler balonun içine girip gözden kayboluyordu. Sam ve Remi platodan diz boyu yükselmişlerdi.

“Ben işaret verince bütün gücünle itmeye başla,” dedi Sam.

Son iki hasır parçasını da mangala attıktan sonra durup bekledi; gözleri mangal, balon ve zemin arasında gidip geliyordu.

“Şimdi!”

Aynı anda bacaklarını kıvrıp, bütün güçleriyle ittiler.

Yerden üç metre kadar yükseldiler. Sonra aynı hızla indiler.

“Bir daha itmeye hazırlan,” dedi Sam.

Ayakları buza çarptı.

“İt!”

Bir kez daha yukarı fırlayıp tekrar yere indiler, ama bu defa daha yavaş oldu.

“Başaracağız,” dedi Sam.

“Bir ritim tutturmamız lazım,” dedi Remi. “Yerde seken bir top düşün.”

Böylece plato üstünde sekmeye başladılar; her defasında biraz daha yükseliyorlardı. Sol taraflarında uçurumun kenarı belirmişti.

“Sam...” diye uyardı Remi.

“Biliyorum. Hiç bakma, sekmeye devam edelim. Uçmak mı, yüzmek mi istersin?”

“Harika!”

Bir kez daha ittiler. Ani bir rüzgâr onları platoya doğru indirince ayakları buzun üstünde kaydı. Remi'nin bacağı uçurumun kenarından sarktı, ama serinkanlılığını kaybetmeden, diğer bacağıyla son kez itti.

Sonra birdenbire etrafı bir sessizlik kapladı, sadece gergi halatlarının rüzgârda çıkardığı ses duyuluyordu.

Havalanmışlardı ve yükselmeye devam ediyorlardı.

Ve güneydoğuya, yamaca doğru uçuyorlardı.

Sam çantasından çıkardığı iki briketi mangala atıp ateşi besledi. Güçlenen alevle yükselmeye başladılar.

“Bir tane daha,” dedi Remi.

Sam üçüncü briketi de mangala attı.

Parlama. Balon tırmanıyordu.

Yüz metre ötedeki çamlar giderek yaklaşıyordu. Yine ani bir rüzgâr balonu döndürdü. Sam ve Remi gergi halatlarına tutu nup platforma daha sıkı bastılar. Üç kere daha döndükten sonra hareket kesildi.

Sam, Remi'nin omzu üstünden bakıp yamaca olan mesafeyi kestirmeye çalıştı.

“Ne kadar yaklaştık?” diye sordu Remi.

“Altmış metre kadar. Aşağı yukarı doksan saniye.” Remi'nin gözlerine baktı. “Kılı kılına olacak. Hazır mısın?”

“Kesinlikle.”

Sam mangala dördüncü briketi de attı.

Platformun kenarından aşağıya baktılar. Çamların tepesi çok fazla yakınlaşmıştı. Remi ayağına bir şeyin takıldığını hissedip hemen bacağını çekti. Sam öne eğilip onun kolunu tuttu.

Bir briket daha attı.

“Otuz metre kaldı!” dedi Sam.

Bir briket daha.

“Yirmi metre!” Çantadan bir briket daha çıkarıp, bunu zar gibi salladıktan sonra Remi’ye uzattı.

“Şans getir.”

Remi briketin üstüne üfledi.

Sam briketi mangala attı.

“Ayaklarımı yukarı çek!” diye bağırdı Sam.

Platformun altı bir çam ağacının tepesine sürtününce sarsıl-

"Takıldık!" diye bağırdı Sam. “Uzan!”

Birlikte gövdelerini ters yöne eğip, gergi halatına tutunarak kenardan sarktılar. Sam bacağını sallayarak sepete engel olan şeyi itmeye çalıştı.

Takılan dal gürültülü bir şekilde kırıldı. Platform yine düz duruma geçti. Sam ve Remi ayağa kalkıp etrafa bakındılar.

“Önümüz açık!” diye bağırdı Remi. “Başardık!”

Sam de o ana kadar tuttuğu nefesini bıraktı. “Bundan hiç şüphem olmamıştı.”

Remi, ona baktı.

“Pekâlâ,” dedi Sam. “Belki birkaç saniyeliğine endişe etmiş olabilirim.”

Artık tepeyi aşmışlardı; rüzgârın şiddeti azalmış halde Sam’in tahminine göre saatte on beş kilometre hızla güneye doğru uçuyorlardı. Yüz metre kadar gittikten sonra irtifa kaybetmeye başladılar.

Sam çantasından bir briket daha çıkarıp mangala attı. Alev canlanınca balon yükselmeye başladı.

“Kaç tane kaldı?” diye sordu Remi.

Sam saydı. “On,” dedi.

“İstersen şimdi bana iniş için B planını anlatabilirsin.” “Yumuşak ve ideal bir iniş yapamadığımız taktirde, bizim için diğer en iyi yol çam ağaçları olacak, doğruca sık dalları olan bir ağaca uçacağız.”

“Yani, yere inmeden mecburi iniş yapacağız.”

“Aşağı yukarı öyle.”

“Hayır, tam olarak öyle.”

“Peki, tam olarak öyle. Sıkı tutunacağız ve dalların bir file gibi bizi durdurmasını umacağız.”

“Tıpkı uçak gemilerindeki gibi.”

“Evet.”

Remi bu planı düşündü. Sonra dudaklarını büzüp alnına düşen saçı üfledi. “Beğendim.”

“Beğeneceğini biliyordum.”

Sam mangala bir briket daha attı.

İkinci güneşini arkalarına alarak güneye doğru süzölmeye devam ettiler; Sam arada bir ateşi beslerken, bir yandan da inebilecekleri bir yer bulmaya çalışıyordu.

“İrtifa kaybediyoruz,” dedi Remi.

Sam bir briket daha attı. Ama alçalmaya devam ettiler.

“Ne oluyor?” diye sordu Remi.

“Sanırım ısı kaybı. Güneşin etkisi azalırken hava da soğuyor. Balondaki ısı kaybını telafi edemiyoruz.”

Sam bir briket daha attı. Alçalma hızı biraz yavaşladı, ama devam etti. Kesinlikle yere doğru iniyorlardı. O sırada hızları arttı.

“Seçim yapma zamanı,” dedi Sam. “Çayır bulamayacağız, ama B planı mümkün olacak.”

Sam ilerideki çam ağaçlarını gösterdi. Bunun ötesindeyse kayalık bir vadi görünüyordu.

“Ya da kalan briketleri de kullanıp daha iyi bir yer bulmayı ümit ederiz,” dedi Sam.

“Şansımızı fazlasıyla zorladık,” dedi Remi. “Ben hazırım. Bunu nasıl yapmak istiyorsun?”

Sam yaklaşan ağaç sırasına bakıp mesafeyi, hızlarını ve yaklaştıkları açığı hesapladı. Aşağı yukarı üç dakikaları vardı. Tahmini hızları saatte yirmi beş kilometreydi, ama ağaçlara yaklaştıklarında bu hız büyük ihtimalle ikiye katlanmış olacaktı. Bir otomobil içinde olsalar böyle bir çarpışmadan sağ çıkarlardı, ama bu durumda kurtulma ihtimali yüzde elliydi.

“Keşke bir hava yastığımız olsaydı,” diye yakındı Sam.

“Kalkan olmaz mı?” dedi Remi bambu platformu göstererek. Sam onun ne demek istediğini anladı. “Çok riskli.”

“Senin aklından geçenleri düşünecek olursak çok daha az tehlikeli. Seni tanırım Sam, yüz ifadeni okurum. Sence kurtulma ihtimalimiz nedir?”

“Yüzde elli.”

“Bu şekilde o ihtimali arttırabiliriz.”

Sam ağaçlara bir daha baktıktan sonra Remi’ye döndü. Remi ona gülerek bakınca o da gülümseyerek karşılık verdi. “Sen inanılmaz bir kadınsın.”

“Bunu biliyorum.”

“Artık buna ihtiyacımız olmayacak,” dedi Sam. Mangalı bağlayan kayışları kesip onu aşağıya attı. Mangal kıvılcımlar ve duman çıkararak yere düştü.

Sam, Remi’ye iyice sokuldu. Remi iki eliyle gergi halatlarına tutunmuştu. Sam de bir eliyle tutunup diğeriyle çakısını çıkardı ve destek halatlarından birini kesti. Halat kesilince platform hafifçe eğildi.

Sam ikinci destek halatına yöneldi.

“Çarpmamıza ne kadar kaldı?” diye sordu Remi.

“Bilmiyorum.”

“Bir tahminde bulun.”

“Birkaç saniye!”

Sam kesmeye devam etti. Fazla kullanılmaktan ve Sam’in taşları bilemesinden dolayı çakı kütleleşmişti. Sam dişlerini sıkıp kesme işine devam etti.

İkinci halat da koptu. Sam üçüncüsüne geçti.

“Zamanımız tükeniyor,” dedi Remi.

Panng!

Platformun karşı tarafı tek bir halatın ucunda sallanıyordu İki eliyle gergi halatlarına tutunan Remi tek ayağıyla platformun kenarına basmış, vücudu aşağıya sarkıyordu. Sam sağ eliyle onun yanındaki halata asılmaktaydı.

“Bir tane kaldı!” diye bağıırıp kesmeye başladı. “Hadi... hadi.

Panng!

Boşta kalan platformun ucu dikey olarak onların altında sallanıyordu. Sam çakısını atmaz üzereyken vazgeçip, yanağına bastırarak kapadı. Sağ eliyle gergi halatına tutundu.

Remi vücudunun platformun arkasında kalması için halata tutunarak aşağıya kaymaya başlamıştı. Sam de onun yanına indi. Platformun kenarından bakınca yeşil bir duvarın ona doğru hızla gelmekte olduğunu gördü.

Platform üstünde sallanmaya başladılar. İlk çarpma şiddetini bir hayli azaltan platform artık dalların etkisiyle dönüyordu. Sam ve Remi kamçı gibi çarpan dallarla karşılaştılar. Çenelerini eğip, gözlerini kapadılar. Sam halatı tutan elini çekip koluyla Remi’nin yüzünü örtmeye çalıştı.

Remi hemen, “Bırak!” diye bağırdı.

Ağacın dalları arasından düşüyorlardı; dallar sayesinde yumuşak bir iniş yapmışlardı.

Derken bu iniş son buldu.

Sam bir şey demek için ağzını açtı, ama sadece hırıltılı bir ses çıkarabildi. “Remi!”

“Buradayım,” diye karşılık verdi cılız bir ses. “Altındayım.”

Çam dallarının üstünde yüzü yukarıya dönük halde kalan Sam yavaşça döndü. Remi üç metre altında çam iğneleriyle kaplı yerde yatıyordu. Yüzü tırmalanmış gibi çizikler içindeydi. Gözleri yaşla parlıyordu.

“Ne durumdasın?” diye sordu Sam.

Remi zoraki bir gülümsemeye başparmaklarını kaldırdı. “Ya sen, müthiş pilot?”

“Şuraya biraz uzanayım, sonra söylerim.”

* * *

Bir süre sonra Sam ağaçtan aşağıya tırmanmaya başladı.

“Kımıldama,” dedi Remi’ye. “Orada yatmaya devam et.”

“Madem ısrar ediyorsun...”

Sam kendini adamakıllı sıkı bir dayak yemiş gibi hissediyordu, ama biraz tutuk da olsa eklemleri ve kasları işler durumdaydı.

Sağ eliyle son dala tutunarak kendini aşağıya bıraktı ve Remi’nin yanına indi. Remi onun yüzünü tutup, “Seninle olunca insanın canı hiç sıkılmıyor,” dedi.

“Doğrudur.”

“Sam, boynun.”

Sam elini boynuna götürdü. Parmaklarına kan bulaşmıştı. Biraz yoklayınca kulağının altında beş santimetrelik bir kesik olduğunu anladı.

“Birazdan pıhtılaşır,” dedi karısına. “Şimdi seni bir yoklayalım.”

Kıyafetleri sayesinde kurtulmuşlardı. Parkalarının kalın kumaşı ve yüksek yakaları vücutlarıyla boğazlarını korumuş, yün bereleriye başlarına yastık görevi yapmıştı.

“Yine de fena durumda değiliz.”

“Senin kalkan kullanma fikrin hayatımızı kurtardı.”

Remi, “boş ver” anlamında elini salladı. “Gök Tırmığı nerede?”

“Ağaca dolanmış.”

“Bambu hâlâ üstümde mi?”

Sam ucu onun yakasından çıkan bambuyu gördü. “Evet.”

“Benim yüzüm de seninki kadar kötü mü görünüyor?” diye sordu Remi.

“Sen hiç bu kadar güzel görünmemiştin.”

“Yalancı, ama teşekkür ederim. Güneş batmak üzere. Şimdi ne yapıyoruz?”

“Kurtulduk sayılır. Ben bir ateş yakıp, sonra bize sıcak yemek ve sıcak yatak ikram edecek dost köylüler bulacağım.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Hepsi bu kadar.”

Sam ayağa kalkıp gerindi. Bütün vücudu sızlıyordu.

“Hemen dönerim.”

Çarpma sırasında sırtından düşen acil durum paraşütünü bulması birkaç dakikasını aldı. Ne var ki, spor çantasını bulması daha uzun sürdü; platformun son halatı da koptuğu zaman çantası düşmüştü. Kullanılmamış olan yedi briketten üç tanesini buldu.

Remi’nin yanına döndüğünde onu sırtını bir ağaca dayamış, oturur halde gördü. Sam hemen onun yanında briketlerden birini tutuşturdu. Kalan iki briketi de yanına koydu.

“Göz açıp kapayana kadar dönerim.”

“Ben burada olacağım,” dedi Remi.

Sam, onu öptükten sonra yola koyuldu.

“Sam?”

Sam dönüp ona baktı. “Evet?”

“Kar adam Yeti’ye dikkat et.”

Goldfish Point, La Jolla,

Kaliforniya

“Tercümeyi getirdim,” dedi Selma solaryuma girerken. Şezlonglara uzanmış yatan Sam ve Remi’nin yanına doğru yürüdü ve bilgisayar çıktısını Remi’ye uzattı.

“Harika,” dedi Remi gülerek.

“Sen okudun mu?” diye sordu Sam, Selma’ya.

“Evet.”

“Bize bir özetini verebilir misin? Remi’nin ağrı kesicileri onu biraz... fazla neşeli yaptı.”

Sam’in Himalaya Dağları tepelerinde şansları yaver gitmişti. O ana kadar çektikleri zorlukları düşününce, Sam bunu ilahi bir adalet olarak görüyordu. Farkında olmadan ağaçlara çarptıkları yer Samagun adındaki bir köyden iki kilometre ötedeydi.

Alacakaranlıkta güçlkle yürüyen Sam vadiden aşağıya iner ken trekking yapan Avustralyalı bir çift tarafından fark edilmişti.

Bu insanlar Sami Samagun’a götürdüler ve hemen bir kurtarma ekibi oluşturulmasını sağladılar. İki köylü, Avustralyalı çift ve Sam eski bir kamyonla vadide gidebildikleri kadar gittikten sonra kalan yolu yürüdüler. Remi’yi Sam’in bıraktığı yerde, ateşin yanında ısınırken buldular.

Remi’yi sedye amacıyla getirdikleri bir sunta üstüne yatırıp Samagun’a döndüler. Haberi alan köylüler hazırlık yapmışlar, içinde sobası olan çift kişilik yatağı olan bir oda ayarlanmıştı. Onlara kızarmış patates ve soslu tavuk ikram ettiler. Köy doktoru gelip muayene etti ve ciddi bir yaraları olmadığını söyledi.

Ertesi sabah uyandıklarında köyün ileri gelenlerinden birinin telsizle olayı bildirmiş olduğunu öğrendiler. Sam, adama Jack Karna’nın irtibat bilgilerini verince, onları güneye götürmek üzere bir SUV geldi. Gorkha’ya vardıklarında Jack ve Ajay onları Katmandu’ya götürmek üzere bekliyorlardı.

Aslında Jack onların kaybolduğunu ihbar etmiş, bir arama ekibi oluşturmak için Nepal bürokrasisiyle boğuşurken kurtarıldıkları haberi gelmişti.

Jack ve Ajay’ın nezaretinde Sam ve Remi hastanede bir gece geçirdiler. Remi’nin röntgen filminde iki kaburgasının ezildiği ve ayak bileğinin fena halde burkulmuş olduğu ortaya çıktı. Doktor bereleri için ikisine de ağrı kesici verdi. Kötü görünse de, yüzlerindeki sıyrıklar yüzeyseldi ve zamanla kaybolacaktı.

Balonla zorunlu inişten beş gün sonra ülkelerine dönmek üzere bir uçağa binmişlerdi.

Şimdi de Selma onlara tercüme sonucunu anlatıyordu. “Her şeyden önce Jack Karna sizin tahmininizi doğruluyor, Bayan Fargo. Bambu üzerine kazınmış olan simgeler Theurang sandığının kapağında olanlarla aynıymış. Buna sizin kadar Jack de şaşırılmış. Konuşacak kadar iyileşince onu arayın.

“İşaretlerin geri kalanlarına gelince, bu defa da haklı çıktınız: dili İtalyanca. Yazara göre -Selma çıktıya göz attı- Francesco Lana de Terzi adında bir adam ...”

“Bu adı biliyorum,” dedi Sam. Eve döndüğünden beri kendini hava gemilerinin tarihçesini okumaya vermişti.

Remi, “Anlatsana,” dedi.

“De Terzi havacılık biliminin babası olarak bilinir. Kuzey İtalya’da, Brescia’da bir Cizvit, matematik ve fizik profesörüydü. 1670 yılında Prodomo adında bir kitap yayımladı. İlk kez hava

yolculuğundaki matematik analizini yaptığı için o zamanlar devrim niteliğindedir. De Terzi ondan sonra gelenler için bu bilimin temelini atmıştı. Onu 1783 yılında Montgolfier kardeşler izledi.”
“Ha, onlar,” dedi Remi.

“İlk başarılı balon uçuşu,” diye açıkladı Sam. “De Terzi tam anlamıyla bir dâhiydi. Dikiş makinesinin ve körler için bir okuma cihazının yolunu açtı; bir çeşit Braille...”

“Ama hava gemisi yok,” dedi Selma.

“Onun öncelikli tasarımı bir vakum gemisiydi aşağı yukarı bizim bulduğumuz çok balonlu bir hava gemisi gibi. Ama kumaş küreler yerine havası boşaltılmış bakır küre kullandı. On altıncı yüzyıl ortalarında mucit Robert Boyle bir aracın bütün havasını boşaltabilen bir pompa icat etmiş, bununla da havanın bir ağırlığı olduğunu kanıtlamıştı. De Terzi’nin teorisine göre, geminin bakır kürelerindeki hava boşaltılırsa, gemi etrafındaki havadan hafif olacak ve yükselecekti. Sizi fizik dersiyile sıkımsayım, ama bu tasarım uygulamada çok fazla engelle karşılaşmıştı.”

“Demek ki, vakum gemisi hiç yapılmadı,” dedi Selma. “Bildiğimiz kadarıyla, evet. On dokuzuncu yüzyıl sonlarında Arthur De Bausset adında bir adam vakum-tüplü hava gemisi adı m verdiği buluşu için fon bulmaya çalıştı, ama bundan bir şey çıkmadı. De Terzi ise 1686 yılında ölene kadar teorisi üstünde çalışmaya devam etmiş.”

“Nerede?”

Sam güldü. “Bresciada.”

“Himalayalar’da fınk attıktan sonra,” diye ekledi Remi. “Devam et Selma.”

“Bambudaki yazıya göre De Terzi ve Çinli mürettebatı -kaç kişi olduğu belirtilmemiş- Kang-Si imparatoru için tasarladığı bir hava gemisinin deneme uçuşunda zorunlu iniş yapmış. İmparator hava gemisine Büyük Ejder adını vermiş. Zorunlu iniş sonunda sadece De Terzi ve iki kişi hayatta kalmış. De Terzi hiç yara almamış.”

“Bulduğumuz iki mumya,” dedi Remi.

“Kang-Si imparatorunun yaşadığı tarihi buldum,” dedi Selma. “1661’den 1722’ye kadar tahtta kalmış.”

“Zaman uyuyor,” dedi Sam.

“Şimdi iyi kısmına geldik: De Terzi yiyecek aradığı sırada daha önce hiç görmediği esrarengiz bir sandık bulmuş; üstündeki gravürler imparatorun kullandığı simgelere hem benziyor, hem benzemiyormuş.”

Sam ve Remi bakışıp gülüştiler.

Selma devam etti. “Yazının son kısmında De Terzi yoldaşlarını bırakıp kuzeye, Shekar Gompa diye söz ettiği, hava gemisinin kalkış üssüne gitmeye karar verdiğini belirtmiş.”

“Kontrol ettin mi?”

“Evet. Shekar Gompa şu anda harabe halinde, ama sizin gemiyi bulduğunuz yerin yaklaşık altmış kilometre kuzeyinde, Tibet’te.”

“Devam et.”

“De Terzi, Shekar Gompa’ya varabilirse, yolculuğun hikâyesini kendisi anlatabilecekti. Başaramazsa ve cesedi hiç bulunamazsa, bu bambu onun vasiyeti olacaktı.”

“Peki, o esrarengiz sandığa ne olmuş?” diye sordu Sam.

“En iyi kısmını sona bıraktım,” dedi Selma. “De Terzi’nin yazdığına göre bu sandığı yanında götürmüş, imparator onun Büyük Ejder’le geri gelmesini garanti etmek için erkek kardeşini rehin almış. De Terzi de bu sandığı kardeşini kurtarmak için fidye olarak kullanacaktı.”

“Yanında götürmüş,” dedi Sam. “Theurang’ı Tibet’e götürmüş.”

Remi, “O kadar çok sorum var ki,” dedi. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Önce şunu

sorayım: De Terzi hakkında neler biliyoruz?”

“Çok az bilgi var,” dedi Selma. “Benim bulabildiğim bu kadar. Bütün kaynaklara göre De Terzi bütün hayatını İtalya’da geçirmiş. Orada ölmüş ve orada gömülmüş. Sam’in dediği gibi, son yıllarım vakum gemisi üstünde çalışarak geçirmiş.”

“Hayatı hakkındaki iki farklı bilgi de doğru olamaz,” dedi Sam. “Ya Brescia’den hiç ayrılmadı ve bambu yazısı sahte ya da bir süre Çin’de yaşadı ve Kang-Si imparatoru için çalıştı.”

“Ve belki orada öldü,” diye ekledi Remi.

Sam, Selma’nın yüzüne yayılan hınzırca gülümsemeyi fark etti. “Pekâlâ, söyle bakalım.”

“İnternette De Terzi hakkında hiçbir şey yok, ama Brescia Üniversitesi’nde Rönesans’ın son yıllarıyla, İtalyan mucitler dönemi konusunda ders veren bir profesör var. Okulun web sitesindeki müfredatında De Terzi de bulunuyor.”

“Sen bu işten adamakıllı zevk alıyorsun, değil mi?” dedi Remi.

“Hiç de değil,” dedi Selma. “İsterseniz, yarın öğleden sonra İtalya’da olmanızı sağlayabilirim ve de yarın için internette bir randevu bile alabilirim.”

Kaliforniya

Ertesi gün İtalya saatine göre akşamüzeri Sam ve Remi iC hat ile mucitler dönemi konusunda ders veren Profesör Carlotta Moretti'ye kendilerini tanıtip, üstü kapalı olarak Francesco Lana De Terzi'ye neden ilgi duyduklarını anlattılar. Otuz yaşlarının ortasında, gözlüklü, esmer bir kadın olan Moretti onlara bilgisayar ekranından gülümsedi.

“Sizinle tanıştığıma sevindim,” dedi hafif aksanlı İngilizcesiyle. “Ben sizin hayranlarınızdan sayılırım.”

“Bizim mi?” dedi Remi.

“Evet, evet. Smithsonian dergisinde sizin hakkınızda çıkan yazıları okurum. Napolyon'un kayıp mahzenini, dağlardaki mağarayı ve...”

“Grand Saint Bernard,” diye yardımcı oldu Sam.

“Evet, o. Sorduğum için başışlayın, ama ikiniz de iyi misiniz? Yüzleriniz?”

“Trekking kazası,” dedi Sam. “İyileşme sürecindeyiz.”

“Ah, neyse. Dediğim gibi, çalışmalarınıza hayran olduğum sizlerin beni aramanıza çok sevindim. Çok da şaşırıdım. Bana Francesco De Terzi'yle neden ilgilendiğinizi anlatırsanız, size yardımcı olmaya çalışırım.”

“Bir proje üstünde çalışırken karşımıza onun adı çıktı,” dedi Remi. “Onun hakkında çok az şey bulabildik. Bize bu konuda sizin uzman olduğunuz söylendi.”

Moretti elini sallayarak tevazu gösterisi yaptı. “Uzman mıyım, bilmiyorum. De Terzi hakkında ders veriyorum ve ona çocukluğumdan beri ilgi duymuşumdur.”

“Biz özellikle onun hayatının ikinci yarısıyla ilgileniyoruz, örneğin son on yılı. Her şeyden önce, onun bir erkek kardeşi olduğunu doğruluyor musunuz?”

“Tabii. Giuseppe Lana De Terzi.”

“Ve Francesco'nun Brescia'dan hiç ayrılmamış olduğu doğru mudur?”

“Hayır, bu doğru değil. De Terzi sık sık Milano'ya, Cenova'ya ve başka yerlere de giderdi.”

“Ya İtalya dışına? Denizaşırı ülkelere?”

“Kesin bir şey söyleyemem, ama mümkündür. Bazı kayıtlara göre -bu hikâyelerin çoğunu De Terzi'nin anlattığı iddia edilir- 1675'le 1679 yılları arasında çeşitli seyahatler yapmış. Ne var ki, tanıdığım hiçbir tarihçi bunu doğrulamıyor.”

“O hikâyelerde nerelerde olabileceğinden bahsetmiş mi?” “Uzakdoğu'da bir yer,” dedi Moretti. “Tahminen Asya.” “Oralara gitmesi için bir neden var mıymış?”

Profesör duraksadı. “Bütün bunların hayal ürünü olabileceğini de göz önünde bulundurmalısınız. Söyleyeceğim şeyi destekleyen çok az belge var.”

“Anlıyoruz,” dedi Sam.

“Hikâyeye göre De Terzi hava aracı planı için yatırımcı bulamamış.”

“Vakum gemisi.”

“Evet, o. Ona bu iş için para veren kimse çıkmamış; ne devlet ne de buradaki zenginler. Çalışmasını tamamlayacak destek bulma ümidiyle doğuya gitmiş.”

“Peki, o desteği bulmuş mu?”

“Hayır, bildiğim kadarıyla bulamamış.”

“1679'da ülkesine döndüğü zaman ne olmuş?” diye sordu Sam. “Söylenenlere göre İtalya'ya döndüğünde bambaşka bir adammış. Yolculukları sırasında kötü bir şey olmuş ve Giuseppe ülkeye dönmemiş. Francesco bu konudan hiç bahsetmemiş. Sonra Cizvit mezhebinden çıkmış ve

Avusturya'ya, Viyana'ya taşınmış.”

“Yine yatırımcı mı arıyormuş?”

“Belki de, ama Viyana'da büyük bir talihsizlik yaşamış.”

“Ne gibi?” diye sordu Remi.

“Viyana'ya yerleştikten kısa bir süre sonra evlenmiş ve bir oğlu olmuş. İki yıl sonra büyük savaş başlamış Kuşatma ve Viyana Savaşı. Bu savaşı duymuş muydunuz?”

“Çok az bilgimiz var.”

“Kuşatma iki ay sürmüş, Osmanlı İmparatorluğu Kutsal İttifak'a karşı savaşıyormuş: Kutsal Roma İmparatorluğu, Polonya-Litvanya Birliği ve Venedik Cumhuriyeti. 1683 yılının eylül başlarında yapılan savaşta aralarında Francesco De Terzi'nin karısı ve oğlu da olmak üzere on binlerce insan ölmüş.”

“Çok korkunç,” dedi Remi. “Çok acıklı.”

“Evet. Söylendiğine göre De Terzi yıkılmış. Önce erkek kardeşi, sonra da ailesi ölmüş. Kısa süre sonra De Terzi bir kez daha ortadan kaybolmuş.”

“Nereye gitmiş?”

Moretti omuz silkti. “Bu da bilinmiyor. 1685 Ekim ayında yine Brescia'ya dönmüş, birkaç ay sonra da burada ölmüş.”

“Size tuhaf gelebilecek bir soru sorabilir miyim?” dedi Remi. “Sorun lütfen.”

“Siz ya da herhangi biri De Terzi'nin 1685 yılında Brescia'ya döndüğünden kesinlikle emin misiniz?”

“Bu gerçekten tuhaf bir soru. Sanırım, cevabım hayır olacak. Onun burada gömüldüğüne dair hiçbir belge yok ya da buraya geri geldiğine dair. Hikâyenin bu kısmı, geri kalanında da olduğu gibi, tamamen doğrulanmamış bilgilere dayanıyor. Cesedi...”

“Mezardan çıkarmak.”

“Evet, cesedi mezardan çıkarmak çözüm olabilir. Sadece bu yolla onun soyundan gelenlerden birinin DNA numunesini almak kanıt olabilir. Neden soruyorsunuz? Bu iddiaya inanmamak için bir nedeniniz var mı?”

“Hayır, yok. Sadece beyin fırtınası yapıyoruz.”

“Bu hikâyelerden herhangi birine inanıyor musunuz?” diye sordu Sam.

“Bir yanım inanmak istiyor. Nasıl heyecan verici bir macera, değil mi? Ama dediğim gibi, De Terzi'nin hayatı hakkındaki resmi kayıtlardan hiçbirinde bu olaylardan söz edilmiyor.”

“Birkaç dakika önce çok az belge olduğunu söylediniz. Yani, elinizde belge var mı demek istediniz?” diye sordu Remi.

“Birkaç mektup var, ama arkadaşları tarafından yazılmış. Hiçbiri De Terzi'nin elyazısıyla değil. Kulaktan dolma bilgiler. Bunun dışında hikâyelerle ilgili olabilecek tek bir kaynak var. Bu konunun pek ciddiye alındığını sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü kurgu. De Terzi'nin ölümünden birkaç yıl sonra kız kardeşi tarafından yazılmış bir kısa öykü var. Her ne kadar farklı bir isim verilmiş olsa da, kahramanı Francesco. Çoğu kimse kız kardeşinin söylentileri kullanarak onun şöhretinden para kazanmaya çalıştığını düşünmüştü.”

“Bize öyküyü özetler misiniz?”

“Aslında fantezi dolu bir masal.” Moretti bir an düşündü. “Öykünün kahramanı İtalya'daki evinden ayrılıyor. Bir dolu tehlike atlattıktan sonra yabancı bir ülkede bir zorbanın eline esir düşüyor. Onu savaş için bir hava gemisi yapmaya zorluyorlar. Gemi ıssız bir yerde çakılıyor ve sadece öykünün kahramanı ile iki yoldaşı sağ kalıyor, ama onlar da çok geçmeden aldıkları yaralar

sonucu ölüyorlar. Öykü kahramanı esrarengiz bir hazine buluyor; yerliler ona bu hazinenin lanetli olduğunu söylüyorlar, ama o bu uyarıya kulak asmayıp zorbanın şatosuna doğru bir yolculuğa çıkıyor. Oraya vardığında zorba tarafından rehin tutulan arkadaşının idam edildiğini öğreniyor.

“Sonra hazineyle birlikte İtalya’ya dönüyor, ama burada onu bir felaket bekliyor: ailesi veba salgınında ölmüş. Kahramanımız artık gerçekten lanetli olduğuna inandığı hazineyi bulduğu yere geri götürmek için yola çıkıyor ve bir daha ondan haber alınamıyor.”

Sam ve Remi renk vermemeye çalıştılar.

“Sizde bu öykünün bir nüshası var mı?” diye sordu Sam.

“Elbette. Özgün İtalyancası olduğu gibi iyi bir İngilizce tercümesi de var. Konuşmamız biter bitmez size elektronik postayla gönderirim.”

Goldfish Point, La Jolla, Kaliforniya

İkisinin de iPad'ine Büyük Ejder'in bir nüshası geldikten sonra Sam ve Remi, profesör Moretti'ye yardımları için teşekkür ettiler. Sam ve Remi öyküyü okuyup bir kopyasını e-postayla Selma, Wendy ve Pete'e gönderdiler. Remi bir kopyasını da Jack'e göndermek üzereyken Selma iChat aracılığıyla ona bağlandı.

“İkiniz de çok heyecanlı görünüyorsunuz,” dedi Karna. “Beni merakta bırakmayın. Ne buldunuz?”

Sam, karısına döndü. “Sen anlat.”

Remi önce ona Moretti'yle yaptıkları konuşmadan söz etti sonra da Büyük Ejder öyküsünün özetini anlattı.

“İnanılır gibi değil,” dedi Selma. “İkiniz de öyküyü okudunuz mu?”

“Evet,” dedi Sam. “E-postana gönderdik. Sana da, Jack.”

“Evet, şu anda geldiğini görüyorum.”

“Bambudaki yazıya çok uyuyor mu?” diye sordu Wendy. “Kurgu olduğu açıkça belli olan bazı kısımların yerine De Terzi'ye atfedilen vasiyeti koyarsan, okuduğun şey gerçek bir belge gibi: zorunlu iniş, hayatta kalanların sayısı, esrarengiz bir hazinenin bulunuşu, eve dönüş yolculuğu... Hepsi öyküde.”

“Ve zaman dilimi de uyuyor,” dedi Remi. “De Terzi'nin ikinci ağızlardan anlatılan seyahatleri arasında pekâlâ Çin'e de gidip gelmiş olabilir.”

“Hayretler içindeydim,” dedi Karna.

O sırada Sam'in iPad'inde hikâyeyi okumakta olan Pete, “En başındaki bu harita nedir?” diye sordu.

“Öykü kahramanının hazineyi geri götürmek için yaptığı yolculuk,” dedi Remi. “Jack, o harita sende de görünüyor mu?”

“Şimdi ona bakıyorum. Görünüşe göre De Terzi batıdan geliyor ve önce burada şato olarak söz edilen bir yerde duruyor. Bunun Shekar Gompa olduğunu varsayabiliriz.”

“Hava gemisinin kalkış yaptığı yer,” dedi Sam.

“Ve büyük ihtimalle Giuseppe'nin gömüldüğü yer,” diye ekledi Remi.

Karna devam etti: “De Terzi, Shekar Gompa'dan doğudaki Büyük Şehir'e gidiyor. Shekar'ın konumuna bakılırsa, bu şehir Lhasa olmalı.”

“Oraya neden gitti acaba?” diye sordu Wendy. “İniş yeri Shekar Gompa'nın altmış kilometre güneyinde. Niyeti o hazineyi geri götürmek değil miydi?”

“Evet,” dedi Sam. “Ama öyküye göre De Terzi o şatoya vardığı zaman oradaki bir bilge adam ona hazineyi ‘gerçek yuvasına’ götürmesi gerektiğini söylüyor. Büyük Şehir'de başka bir bilge adamı bulmalısın, diyor.”

Karna, dikkatlice Sam'in anlattıklarını dinliyordu. “De Terzi Büyük Şehir'den sonra doğuya gidiyor ve sonunda... bir yere varıyor. Bilmiyorum. Burada sadece bir X harfi var.”

“Shangri-La,” diye bir tahminde bulundu Remi.

Karna bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Beni bağışlayın,” dedi. “Kusura bakmayın. Birazdan size dönerim.” iChat ekranı karardı.

Karna otuz dakika sonra aradı. “Bu haritadaki bazı şebeke hatlarını araştırmam gerekecek, ama Shekar Gompa'dan Lhasa'ya olan mesafeyi ölçü olarak alırsak, De Terzi'nin yolculuğunun son ayağı bugün Tsangpo Koyağı olarak bilinen yerde son buluyor.”

“Bu da senin Shangri-La'nın yeriyle ilgili en kuvvetli tahminin,” dedi Sam.

“Evet. Sam, Remi az önce altı yüz yıllık bir bulmacayı çözmüş olabilirsiniz.”

“Hemen havaya girmeyelim,” dedi Sam. “Haritadaki yerleri kesinleştirmen ne kadar sürer?”

Arunachal Pradesh Bölgesi, Kuzey Hindistan

“Jack!” diye seslendi Remi. “Geleceğini hiç sanmıyordum.” Karna SUV’unu durdurup, dışarıya çıktı. Remi, ona sarıldı, Sam elini sıkıp, “Bize katıldığına sevindim Jack,” dedi.

“Ben de öyle.”

Karna’nın arkasında duran Ajay onlara gülümsedi.

Karna, “Sizi son gördüğümde çok daha iyi görünüyorsunuz. Remi ayağın nasıl? Ya kaburgaların?”

“Artık rahatlıkla hareket edebiliyorum. Yanımda bileklik, iyi bir çift dağcı postalı ve bir şişe ağrı kesicim var.”

“Harika.”

“Hepimizden daha hızlı yürüyebilir,” dedi Sam.

“Buraya gelirken herhangi bir sorun çıktı mı? Peşinize takılan oldu mu? Şüpheli tiplere rastladınız mı?”

“Hiçbir sorun çıkmadı,” diye cevap verdi Remi.

Charles King’le yaptıkları son konuşmadan sonra ne ondan, ne çocuklarından ne de Zhilan Hsu’dan ses çıkmış, hiçbiri ortada görünmemişti. Bu hem güzel hem de huzursuz edici bir gelişmeydi.

“Jack uçma korkunu nasıl yendin?” diye sordu Sam.

“Aslında yenmiş değilim,” dedi Karna. “Katmandu’dan kalktığımız anda başlayan korkum Bangladeş’te uçaktan indiğim ana kadar devam etti. Ama yapacağımız gezinin heyecanı geçici olarak korkumu bastırdı ve işte buradayım.”

“Buradayım” dediği yer Sam ve Remi’nin birkaç saat önce tamamladığı yedi yüz kilometrelik kara yolculuğu sonunda vardıkları yerdi. Jiang Nehri kenarındaki dokuz yüz nüfuslu Yingkiong kasabası kuzey Hindistan’daki kayda değer son yerleşim merkeziydi. Bundan sonraki ilk şehir, yüz elli kilometre kuzeydoğuda, Tibet’teki Nyingchi’ydi. Oraya varmak için dünyanın en tehlikeli ormanlarının içinden geçmek gerekiyordu.

iChat görüşmelerinden bu yana on gün geçmişti. Yolculuk için gereken düzenlemeyi yapmak biraz uzun sürmüştü. Karna sözünü tutmuş, hiç ara vermeden çalışarak Büyük Ejder öyküsündeki haritayı deşifre edip ertesi gün onları aramıştı.

Karna onlara, De Terzi’nin de yön bulmada en az Muhafızlar kadar becerikli olduğunu anlattı. De Terzi’nin haritasındaki kerterizler ve mesafeler günümüz ölçülerine göre sadece bir kilometre ve bir pusula derecesi hatalıydı. Karna hesaplamayı yaptıktan sonra Shangri-La’nın bulunduğu yeri üç kilometre çapı olan bir alana yerleştirebilmişti. Başından beri düşündüğü gibi, koordinat lar Tsangpo Nehri Koyağı’nın tam ortasındaydı.

Sam ve Remi, Google Earth’de bölgeyi incelemişler, fakat göğü tırmalayan doruklar, deli gibi akan nehirler ve sık ağaçlı ormanlardan başka bir şey görememişlerdi. Mantar biçiminde hiçbir şey yoktu.

“İsterseniz bir bara gidelim ve biraz sohbet edelim,” dedi Karna. “Yarın sabah yola çıkmadan önce nasıl bir işe bulaştığınızı iyice anlamanızı istiyorum.”

Taverna oluklu çatısı olan iki katlı bir yapıydı. Alt kat 1950’li yılların kovboy filmlerini andıran şekilde döşenmişti: tahta zemin, uzun, J biçiminde bir bar ve tavana doğru yükselen ahşap sütunlar. Yatak odaları ikinci kattaydı.

O gece taverna şaşılacak kadar kalabalıktı. Duvar kenarında bir masa bulup oturdular ve dört bira sipariş ettiler. Biralar buz gibi soğuktu.

“Size şimdi anlatacağımın çoğunu Ajay’dan öğrendim, ama o konuşmayı pek sevmediği için benim hafızama güvenmek zorundasınız. Daha önce de dediğim gibi, buraları Ajay’ın eskiden yaşadığı yerler, bu nedenle emin ellerde sayılırız. Sahi, Ajay ulaşım sorunumuz halloldu mu?”

“Hepsi ayarlandı, Bay Karna.”

“Harika. Anlatırken bir hata yaparsam beni düzelt Ajay.”

“Peki, Bay Karna.”

Karna iç geçirdi. “Bana bir türlü Jack demesini sağlayamadım. Yıllardır bunun için çalışıyorum.”

“O ve Selma aynı kafadalar,” dedi Sam.

“Evet. Şimdi, Arunachal Pradesh hakkındaki kirli gerçeği hemen söyleyeyim: kime sorduğunuza bağlı olarak, şu anda Çin’deyiz de denebilir.”

“Ya! Bir daha söyle bakayım,” dedi Sam.

“Çin bu bölgeyi Güney Tibet’in bir parçası olarak görüp hak iddia ediyor. Tabii, buradaki devlete ve insanlara göre Arunachal Pradesh bir Hindistan eyaleti. Arunachal Pradesh ve Çin arasındaki kuzey sınırının adı McMahon hattıdır; bu sınır Tibet ve Birleşik Krallık arasında imzalanan antlaşmaya göre çizilmiştir. Çinliler bunu hiçbir zaman kabul etmediler ve Hindistan da 1950 yılına kadar sınıra sahip çıkmadı. Özetle, Çin de Hindistan da bu bölgenin kendilerine ait olduğunu iddia ediyor, ama bu konuda hiçbir şey yapmıyor.”

“Askerlerin buradaki durumu nedir?” diye sordu Sam.

“Hiç önemli değil. Bölgede Hindistan askerleri var, ama Çinliler McMahon hattının kuzey tarafında kalıyorlar. İlişkiler de dostça.” “Bu bizim için çok iyi,” dedi Remi.

“Evet, ama... İyi olmayan şey ANKO - Arunachal Naga Kurtuluş Ordusu. Bölgede varlığını sürdüren son ve en büyük terörist grubu. Son zamanlarda adam kaçırmaya başladılar. Ajay’a sorarsan, bize zararları dokunmazmış; ordu onları dağıtıyormuş.”

“Haritalara göre,” dedi Sam. “Hedefimiz Çin’in kırk kilometre içinde. Arazinin durumu göz önüne alınırsa, sınırda kontrol noktaları olmayacağını varsayıyorum.”

“Haklısın. Daha önce Mustang’tayken de söylediğim gibi, sınır neredeyse boş sayılır. Her yıl yüzlerce trekkingci buradan girip çıkar. Çin hükümetinin aldıracağı yok. O bölgede stratejik önemi olan hiçbir şey bulunmuyor.”

“Bu da iyi haber,” dedi Remi. “Şimdi işin zor tarafını anlat.” “Yani, inanılmayacak kadar engebeli arazi olduğundan başka mı?”

“Evet.”

“İşin kötü yanı, nereden bakarsan bak, Çin topraklarına kaçak girmiş olacağız. Eğer yakalanacak olursak, bizi hapishaneye tıklarlar.”

“O ihtimalle zaten bir kere karşılaşmıştık,” dedi Sam. “O halde, yakalanmamak için elimizden geleni yapalım, tamam mı?”

“Tamam. Şimdi de yılanlardan ve zehirli böceklerden söz edelim...”

Kızarmış piliçten oluşan akşam yemeğini yedikten sonra Sam ve Remi yatmak üzere odalarına çıktılar. Oda da tıpkı aşağıdaki salon gibi, kovboy filmlerindekiler gibiydi, ama o kadar şık değildi. Dışarıda hava çok sıcak olmasa da, boğucu bir nem vardı. Tavandaki vantilatör yavaş yavaş oda havasını daha katlanılabilir hale getirdi, ama güneş battıktan sonra başlayan serinlik onları iyice rahatlattı.

Ertesi sabah kapılarını hafifçe tıklatan ve isimlerini fısıldayan Ajay’ın sesiyle uyandılar. Sam gözlerini ovuşturarak kapıya gitti.

“Kahve, Bay Fargo,” dedi Ajay.

“Çay değil mi? Bu ne güzel sürpriz. Bana lütfen Sam de.”

“Olmaz efendim.”

“Saat kaç?”

“Sabahın beşi.”

“Tamam,” diye homurdandı Sam ve hâlâ uyumakta olan Remi’ye baktı. Karısı sabahları pek neşeli uyanmazdı. “Ajay, lütfen bize hemen iki fincan kahve daha getirebilir misin?”

“Elbette. Hatta size bütün demliği getirebilirim.”

* * *

Grup otuz dakika sonra kahvaltı için tavernada toplandı. Yeme işi bittikten sonra Karna, “Bir an önce toparlanalım,” dedi. “Ölüm tuzağımız her an buraya gelebilir.”

“Ölüm tuzağı mı dedin?” diye sordu Remi.

“Belki daha yaygın ismiyle bilirsin: helikopter.”

Sam güldü. “Başımıza gelenlerden sonra senin benzetmen bize de uyar. Sen dayanabilecek misin?”

Karna çantasından küçük bir top çıkardı, içine parmak girmesi için delikleri vardı. “Bu benim stres oyuncağım. Dayanabilirim. Neyse ki, yolculuk kısa olacak.”

Herkes eşyalarını ve gereçlerini topladıktan sonra Yinkiong’un kuzey yakasındaki bir açıklıkta yeniden bir araya geldiler.

“İşte, geliyor,” dedi Ajay güney tarafından yaklaşan yeşil renkli helikopteri işaret ederek.

Helikopter onların olduğu yere gelip inmeye hazırlanırken Sam kapıdaki rengi solmuş Hindistan Hava Kuvvetleri amblemini gördü. Birisi turuncu, beyaz ve yeşil amblemin üstünü boyayla örtmeye çalışmış, ama pek başarılı olamamıştı. Pervanelerin kaldırdığı tozdan kaçınmak için herkes uzağa çekildi.

“Ajay, bu nedir?” diye sordu Karna.

“Chetak hafif destek helikopteri efendim. Çok güvenlidir. Askerken ben bunlarla defalarca uçmuştum.”

“Kaç yaşındadır?”

“Bin dokuz yüz seksen altı yapımı.”

“Lanet olsun.”

“Daha önce söyleseydim, bizimle gelmezsiniz Bay Karna.” “Haklısın. Pekâlâ, tamam, hadi gidelim.”

Jack stres topunu tırnaklarken, herkes eşyalarını helikoptere yerleştirip koltuklara oturdu. Ajay onların koltuk boyunduruklarını kontrol ettikten sonra kapıyı kapatıp pilota işaret verdi.

Helikopter havalandı ve yola koyuldu.

Hem seyir kolaylığı hem de Chetak’ın zorunlu iniş yapması olasılığına karşı kurtarılma ihtimalini arttırmak amacıyla pilot rota olarak Jiang Nehri’nin yılan gibi uzayan kıvrımlarını takip ediyordu. Ajay bunun nedenini de açıkladı. Yinkiong’un kuzeyindeki tek tük yerleşim merkezleri bu nehrin iki yakası üstündeydi. Eğer zorunlu iniş yaparlarsa, buradaki insanların onları görme ve olayı bildirmesi mümkündü.

“İşte bu harika!” dedi Karna gergin bir sesle.

“Stres topunu sık Jack,” dedi Remi. “Ajay, bu pilotu tanıyor musun?”

“Evet, Bayan Fargo, onu çok iyi tanıyorum. Orduda birlikte görev yapmıştık. Gupta’nın şimdi bir kargo servisi şirketi var. Arunachal Pradesh’in erişimi zor yerlerine malzeme taşıyor.”

Chetak, Jiang Nehri’nin kahverengi sularından yüz metre kadar yüksekten uçarak kuzeye doğru yoluna devam ediyordu. Çok geçmeden bıçak gibi sivri tepelerin ve dimdik vadilerin üstünden geçmeye başladılar. Aşağıdaki orman o kadar yoğun ki, Sam ve Remi altlarında tek parça yeşil bir

hah görür gibi oluyorlardı. Jiang Nehri çoğu yerde yavaş akıyordu, ama Chetak bir koyak üstünden geçerken akışın kuvvetlendiğini ve beyaz köpüklü dalgalar çıkardığını gördüler.

“Bunlar VI. Sınıf sular,” diye açıkladı Sam pencereden bakarken.

“Bu hiçbir şey değil,” diye karşılık verdi Kama.

“Gideceğimiz yer olan Tsangpo Nehri Koyağı, nehirlerin Everest’i olarak bilinir. Bu nehrin bazı kesimleri sınıflandırmaya bile girmez.”

“Hiç nehir boyu seyir yapan olmuş mu?” diye sordu Remi. “Evet, birçok kere deneyen oldu. Kanoyla serüven arayanlar, değil mi, Ajay?”

“Evet. Burada çok ölen oldu. Cesetleri hiç bulunamadı.” “Nehir onları sürükledi mi?” diye sordu Sam.

“Cesetler çoğu zaman nehirde bir yerlere takılıp, hiç çıkamazlar; ya orada ya da sürüklenirken parçalanırlar. Ondandır da bulunacak bir şey kalmaz.”

Kırk dakika yolculuk yaptıktan sonra Gupta koltuğunda dönüp, “Tuting köyüne geliyoruz,” dedi. “İniş hazır olun.”

Sam ve Remi, Tuting’de toprak bir iniş alanı olduğunu görünce şaşırdılar. Helikopter yere indikten sonra herkes dışarıya çıktı. Doğu tarafında, vadinin yüksek kısımlarında ağaç tepeleri üstünde birkaç evin çatısı görünüyordu. Sam ve Remi orasının Tuting köyü olduğunu tahmin ettiler.

“Buradan itibaren yürüyeceğiz,” dedi Karna.

Birlikte helikopterdeki gereçleri çıkardılar.

“Bir dakika izin verin,” dedi Ajay. Pilotla birlikte onlardan üç metre ötede duruyordu. “Gupta’nın düşünmenizi istediği bir teklifi var. Çin sınırı içinde ne kadar mesafe gideceğimizi sordu, ben de söyledim. Belirli bir ücret karşılığında bizi hedefimize yakın bir yere kadar götürecektir.”

“Çinlilerden çekinmiyor mu?” diye sordu Sam.

“Çok değil. Söylediğine göre o bölgede radarları yokmuş; buradan hedef noktamıza kadar sadece derin vadiler var, neredeyse hiç kimse yaşamıyormuş. Gupta kimseye görünmeden uçabileceğini düşünüyor.”

“Eh, altı gün gidiş, altı gün geliş, yürümekten çok daha iyi olur,” dedi Karna. “Ne kadar ücret istiyor?”

Ajay Gupta’yla Hindu dilinde konuştu. “İki yüz bin rupi ya da yaklaşık dört bin Amerikan doları.”

“Yanımızda o kadar nakit yok,” dedi Sam.

“Gupta bunu tahmin ettiği için kredi kartı da geçerli olur, diyor.”

Gupta’nın teklifini kabul ettiler; pilot hemen helikopterin telsizinden Sam’in Visa kartı bilgilerini merkez şubesindekilere ilettiler.

“Bu anı yaşadığımıza inanmıyorum,” dedi Sam. “Biz dünyanın bu ucra köşesindeyiz ve Hintli bir pilot kredi kartımızı kullanıyor.”

“Sana Nepal’deyken söylemiştim,” dedi Remi. “Hayatımızda sıkıcı tek bir an yok. Ayak bileğim yolculuğun bu şekilde yapılmasına çok sevinecek.”

“Gupta kredi kartınızla ilgili bir problem olmadığını söylüyor,” diye seslendi Ajay. “Hazır olduğunuz zaman havalanabiliriz.”

Bir kez daha havalanıp Siang boyunca kuzeye doğru ilerlerken sınırdan önceki son Hindistan yerleşim yerinden geçtiler. Gengren adındaki bu köy geride kaldıktan sonra Gupta, “Şimdi McMahon hattını geçiyoruz,” diye duyurdu.

“İşte bu kadar,” dedi Sam. “Çin’i işgal ediyoruz.”

Hattı geçtikten sonra arazi biçimi değişmeye başladı. Gupta’nın daha önce söylediği gibi artık atlarında sadece dik vadiler ve sık ağaçlı ormanlar vardı. En şaşırtıcı farklılık Jiang Nehri’ndeydi.

Burada, Tsangpo Koyağı bölgesinde nehrin yüzeyi çamur rengini almıştı ve kayalara çarpan sular bomba gibi patlayarak havaya nem bulutları saçıyordu. Gupta helikopteri mümkün olduğu kadar nehre yakın, dağ sırasının altında kullanıyordu. Sam ve Remi ilk kez bu kadar şiddetli akan bir su yolu görüyorlardı.

“On beş dakika,” dedi Gupta.

Sam ve Remi bakışıp, gülüştüler. O kadar yol kat etmişler, başlarından onca şey geçmiş, nihayet aradıkları şeyi bulmaya dakikalar kalmıştı... en azından öyle olmasını umuyorlardı.

Karna ise daha karmaşık duygular içindeydi. Çenesi kasılmış, parmaklarını stres topuna batırılmış halde pencereden aşağıya bakıyordu.

“İyi misin Jack?” diye sordu Sam.

“Hiç bundan daha iyi olmadım. Neredeyse geldik!”

“Bize verilen koordinatlara yaklaşıyoruz,” diye duyurdu Gupta.

Ajay, pilota üç kilometre çapındaki bir alanın bilgilerini vermişti. Yaklaştıkları bölge yükseklikleri birkaç yüz metreden bin metreye kadar değişen, üstleri, düz tepelerin kümeleştiği bir yerdi. Altlarındaki koyaklarda Tsangpo, dik kayalıkların etrafından dolanarak taşarcasına akıyordu.

“Hiç kanocu görmedim,” dedi Sam. “Ya da herhangi bir kimse.”

Karna incelemekte olduğu haritadan başını kaldırdı. “Görseydin şaşardım. Arazinin nasıl olduğunu görüyorsun. Sadece çok kararlı -ya da kaçık- kimseler buraya gelmeyi göze alır.”

“Bunun bir iltifat mı, hakaret mi olduğunu tam kestiremedim,” diye fısıldadı Remi, kocasına.

“Eğer sağ ve başarmış olarak dönebilirsek, iltifat sayılır.” Karna, Ajay’a seslendi. “Gupta’ya bu dorukları daha iyi görebileceğimiz şekilde uçabilir mi, diye sorsana.”

Ajay bu ricayı pilota ilettili. Gupta helikopterin hızını otuz nota düşürüp bütün obelisklerin etrafında dönmeye başladı; yolcuları daha yakından görebilsin diye alçaldı. Remi penceresinden sürekli fotoğraf çekiyordu.

“Orada!” diye bağırdı Jack parmağıyla göstererek.

Pencerenin yüz metre kadar gerisinde orta boy obelisklerden biri vardı; yüksekliği üç yüz, genişliği yüz elli metre kadardı. Dimdik granit yamaçları sarmaşıklar ve yosunla kaplıydı.

“Görüyor musunuz?” dedi Karna işaretparmağını cam boyunca gezdirerek. “Biçimi? Altan başlayın ve yukarı doğru gidin. Genişlemeye başladığı ve platonun kırk metre altında birden daraldığı yeri görebiliyor musunuz? Bana gördüğünüzü söyleyin!”

Sam ve Remi’nin gördüklerinden bir anlam çıkarmaları birkaç saniye sürdü, ama sonra ikisinin de yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

“Devasa bir mantar,” dedi Remi.

Tsangpo Nehri Koyağı, Çin

Şiddetli rüzgâr yüzünden birkaç kez dolandıktan sonra Gupta helikopteri kayalığın üzerinde yanlamasına uçurdu, neden sonra Karna platonun kenarındaki ormanlık yanında bir açık alan bulabildi. Gupta helikopteri indirir indirmez hepsi dışarıya çıkıp malzemelerini aldılar.

“Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?” diye sordu Sam, karısına.

“Hem de nasıl.”

Bu plato kuzey Nepal üstünde uçarlarken gördükleri cennet vadisine çok benziyordu.

Ayaklarının altında tonu koyu yeşilden çağla yeşiline dönüşen yosundan bir halı vardı. Arada bir yükselen granit kayalıklar zemini süslemişti. Tam karşılarında duvar gibi görünen yoğun ağaçlı bir ormana giren tünel benzeri birkaç patika görünüyordu. Her yanı çeşitli böceklerin ve ağaçların arasında görünmeden öten kuşların sesleri kaplamıştı. Yakındaki bir ağaç dalına bacaklarından asılı duran bir maymun bir süre onları seyrettikten sonra hızla oradan uzaklaştı.

Jack ve Ajay biraz ötede duran Sam ve Remi'nin yanına gittiler. “Neyse ki, arama alanımız sınırlı,” dedi Karna. “İkiye ayrılırsak, epey geniş bir alanı tarayabiliriz.”

“Haklısın,” dedi Sam.

“Son bir şey,” dedi Karna. Çantasının içini karıştırdıktan sonra iki tane kısa namlulu 38'lik revolver çıkardı. Birini Sam'e, diğerini Remi'ye verdi. “Bende de bir tane var tabii. Ajay'a gelince...” Ajay belindeki kılıftan bir Beretta yarı otomatik tabanca çıkardı, sonra tekrar kılıfına yerleştirdi.

“Bir sorun çıkmasını mı bekliyoruz?” diye sordu Remi. “Çin'deyiz, hayatım. Her şey olabilir; haydutlar, sınırı aşan terörist grupları, Halkın Kurtuluş Ordusu...”

“Çin Ordusu'yla karşılaşılırsak bu mantar tabancaları onları daha çok kızdırmaktan başka işe yaramaz.”

“Onu o zaman düşünürüz. Hem zaten büyük ihtimalle gece olmadan aradığımızı bulup geri döneriz.”

“Remi'yle ben doğu tarafına gidelim,” dedi Sam. “Jack, sen ve Ajay da batıya gidin. İki saat sonra burada buluşuruz. İtirazı olan var mı?”

Yoktu.

Telsizlerini kontrol ettikten sonra grup ikiye ayrıldı. Sam ve Remi kask lambalarını takıp ellerinde palalarla patikalardan birine girip yürümeye başladılar.

Ormanın içine girdikçe gün ışığı azalmaya başladı. Sam önlerindeki birkaç sarmaşığı kesip yolu açtıktan sonra kask lambalarını çevirerek etrafa bakındılar.

“Buraya düşen yıllık yağmur miktarı muazzam olmalı,” dedi Sam.

“İki metre yetmiş beş santimetre,” dedi Remi gülererek. “Böyle bilgilere çok meraklı olduğumu bildiğim için araştırdım.”

“Seninle gurur duyuyorum.”

Başlarının bir metre kadar üstünde, her iki yanda birbirine dolanmış sarmaşıklar o kadar yoğundu ki, ormanın kendisini göremiyorlardı.

“Bu işte bir terslik var,” dedi Sam.

“Haklısın.”

Sam palasının ucuyla sayvanı dürttü. Metalik bir sesle kolu sarsıldı. “Bu taş,” dedi.

Remi de aynı şeyi sol tarafta yaptı ve o da aynı sonucu aldı, “İnsan yapımı bir tünel içindeyiz.”

Sam telsizini çıkardı ve “Konuş” düğmesine bastı. “Jack, orada mısınız?”

Parazit sesi.

“Jack, beni duyuyor musun?”

“Buradayım Sam. Ne oldu?”

“Patikaya girdiniz mi?”

“Az önce girdik.”

“Palanı yana doğru sallasana.”

“Tamam...” Metal sesi. “Taş duvarlar var. Müthiş bir şey.”

“Shangri-La'nın bir tapınak veya manastır olduğu konusundaki tahminin vardı ya? Galiba onu buldun.”

“Sanırım haklısın. Bin yıl boyunca el değmemiş bir orman neler yapabiliyor, değil mi? Eh, planımızda değişiklik olmayacak. Patikanın sonuna kadar yürüyüp, iki saat sonra buluşacağız.”

“Tamam. O zaman görüşürüz.”

* * *

Artık insan elinden çıkma bir yapı içinde olduklarının bilin ciyle mimari bir bilgi bulabilirler mi, diye çevrelerini incelemeye başladılar. Dallar ve sarmaşıklar her yeri kaplamıştı. Önden yürüyen Sam kolunu fazla açmadan palasını sallıyordu, fakat arada bir taşa çarpması kaçınılmazdı.

Karşılarına bir oyuk çıkınca durdular.

“Kask lambanı söndürsene,” dedi Sam, kendisinininkini kapatarak.

Remi denileni yaptı. Gözleri karanlığa alışınca yosun kaplı duvarlardan ve tavandan çizgiler halinde gün ışığı sızdığını gördüler.

“Pencerelerden gün ışığı geliyor,” dedi Remi. “Bir zamanlar gerçekten çok güzel bir şeymiş.”

Sam ve Remi birkaç basamak çıkarak bir sahanlığa geldiler; buradan da başka basamaklarla ikinci kata çıkılıyordu. Buradaki kemerli yol geniş bir açık alana uzanmış, çeşitli kökler ve sarmaşıklar tonozlu bir tavan oluşturmuştu. Büyük Oda adını verdikleri bu alanda altı tane yarı yarıya çürümüş kütük vardı. Bunların destek kirişleri olduğuna karar verdiler. Geldikleri merdivenin tam karşısında başka bir basamak dizisi vardı ve karanlığa doğru yükseliyordu.

Kask lambalarını duvarlarda gezdirerek alanı incelemeye başladılar. Sam karşıdaki duvar boyunca duvardan çıkıntı yapan bir dizi taş bank gördü; bunların önünde de altı tane dikdörtgen oluk vardı.

“Bunlar küvet,” dedi Remi.

“Mezara benziyor.”

Remi bunlardan birinin yanında diz çöküp palasıyla iç duvarlarını yokladı. Çeliğe çarpan metal sesiyle karşılaştı.

“Burada birkaç tane daha var,” dedi Sam karşı tarafa geçerek.

Genişliği Sam'in boyundan daha fazla olan bir çukur etrafında yarım daire oluşturan taş banklar buldular. Remi yine palasını sarkıttı, fakat dibine ulaşamadı. Sam çukura küçük bir taş parçası attı.

Boğuk bir ses geldi.

“Derinliği yaklaşık üç metre,” dedi Sam.

Eğilip ışığını boşluktan aşağıya tuttu, ama sarmaşıklardan başka bir şey göremedi. “Hey!” diye bağırdı. Sesi yankılanmadı.

“Çok fazla bitki var herhalde,” dedi Remi.

Sam bir taş parçası daha bulup atmaya hazırlandı.

“Ne yapıyorsun?”

“Merakımı gidermeye çalışıyorum. Alt kattayken bu kuyunun varlığını gösteren hiçbir belirti yoktu. Demek ki, bir duvarın arkasındaydı. Bir amacı olmalı.”

“Devam et bakalım.”

Sam kuyunun üstüne eğilip kolunu gerdi ve taşı fırlattı. Taş yine dibe değip tok bir ses çıkardı, sonra bir daha çarptı, daha sonra sert bir zemin üstünde yuvarlandı.

“İyi düşündün,” dedi Remi. “Bir yere çıkıyor olmalı. Denemek istiyor...”

Sam’ın telsizi cızırdadı. Hoparlörden parazit gürültüleri arasında kesik konuşma sesleri geliyordu. Ne dediğini anlamak mümkün değildi.

“Herhalde Gupta ve Ajay’dır,” dedi Remi.

Sam “Konuşma” düğmesine bastı. “Ajay, beni duyuyor musun? Ajay, cevap ver!”

Bir süre parazitten sonra Jack’in sesi duyuldu. “Sam... Gupta... gördü... kalkıyor.”

“Gidiyor,” dedi Remi.

Dönüp merdivenden aşağıya koşarak indiler; Remi topallıyordu. Açık alanı geçip tünele girerlerken Remi, “Sence Gupta ne görmüş olabilir?” diye sordu.

“Paniğe kapılmasına yol açabilecek tek şey düşünebiliyorum,” dedi Sam. “Helikopter.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

İleride oval biçimli bir ışık belirdi. Sam ve Remi son basamakları eğilerek çıktılar. Helikopterin pervaneleri hızla dönüyordu, pencerenin ardında Gupta’yı telaşla düğmelere basarken ve göstergeleri kontrol ederken gördüler. Gupta telsizini alıp konuşmaya başladı.

Sesi Sam’ın telsizinde bomba gibi patladı. “Kusura bakmayın, geri gelmeye çalışacağım. Gizlenmeye çalışın. Belki çekip giderler.”

Gupta helikopteri kaldırdı. On metreye yükselince burnu aşağıda, yan yattı ve hızla gözden kayboldu.

Pervane sesleri hâlâ kulaklarındayken platonun uzak köşesinde yeşil renkli başka bir helikopter belirdi. Sam ve Remi bunu hemen tanıdılar. Çinlilerin PLA Harbin Z-9’uydu.

“Selam, eski düşman,” diye mırıldandı Remi.

Sam’le birlikte birkaç adım daha geri çekildiler.

Z-9 yükselmeye devam ettikten sonra yan döndü ve başka bir tanıdık sahne ortaya çıktı: açık kapısı ve makineli tüfeğin başında bir asker. Z-9 yana doğru kaydıkdan sonra yere indi.

“Hadi gidelim Sam,” dedi Remi. “Gizlenmemiz gerek.”

“Biraz bekle.”

Kapı eşiğinde bir silüet belirdi.

“Olamaz,” diye homurdandı Remi.

İkisi de bu sıksa, süpürge gibi tipi tanımıştı.

Zhilan Hsu.

Zhilan basamaklardan indi. Sağ elinde bir hafif makineli tüfek vardı. Az sonra basamaklardan iki kişi daha inip ona katıldı. Ellerinde aynı silahtan vardı: Marjorie ve Russell King.

“İşte, harika ikizler,” dedi Sam.

Zhilan dönüp onlara bir şey söyledikten sonra helikopterin yan kapısına gitti. Kapı açılınca dışarıya kırklı yaşlarının ortasında Çinli bir adam çıktı. Sam çantasından dürbününü çıkarıp bu ikiliye baktı.

“Sanırım, King’in Çinli ortağını bulduk,” dedi Sam. “Adam kesinlikle Halkın Kurtuluş Ordusu’ndan yüksek rütbeli; ya albay ya da general.”

“Araçta başka asker var mı?”

“Hayır, sadece makineli tüfekli bir adam var. O, Zhilan’ın ve ikizlerin arasındayken başka kimseye gerek yok. Acaba neden motoru susturdular?”

“Bizi nasıl buldular dersin?”

“Hiçbir fikrim yok. Artık bunu düşünmek için çok geç zaten.”

Çinli general ve Zhilan el sıkıştıktan sonra helikopterin kapısı kapatıldı. Z-9 hemen havalandı ve kuyruk kısmı platoya dönük biçimde ilerledi.

“Kurtulma ihtimalimiz artıyor,” dedi Sam.

“Zhilan ne yapıyor?”

Sam dürbününü Zhilan’a odakladığı zaman onun cebinden bir cep telefonu çıkardığını gördü. Zhilan birkaç numara tuşladı, sonra ikizlerle birlikte dönüp uzaklaşan helikopteri seyrettiler.

Z-9 turuncu renkli bir alev topu halinde infilak etti. Alevler içinde metal parçaları yere aktı.

Sam ve Remi bir süre konuşamadılar. Neden sonra Remi konuşmaya başladı. “Vay gaddar...”

“King yarım kalmış işlerini tamamlıyor,” dedi Sam. “Büyük ihtimalle fosil kaçakçılığına son vermiş, kazı alanını kapatıp nakliyatı bitirmiştir. Şimdi de Çinli ortağını ortadan kaldırdı.”

“Biz de onun yarım kalmış son işiyiz,” dedi Remi. “Onları buradan vurabilir miyiz?”

“Mümkün değil. Bu küçük tabancalar yedi metreden uzağı için etkili olmaz.”

Açık alanda Zhilan cep telefonunu bırakıp telsizini almıştı. Ağzına götürdü.

Sam’in bütün konuşmalarını duyabiliyordu. “O elinde mi?” “Elimde,” dedi Ajay’ın sesi.

Sam ve Remi sağ tarafa baktılar. Jack Karna tünelden dışarı çıktı, arkasında Ajay vardı. Ajay’ın tabancasının namlusu Karna’nın ensesine dayanmıştı. Diğer eliyle de ceketinin yakasından tutuyordu.

Ajay’ın dürtmesiyle açık alanın yarısına kadar yürüyüp durdular. Sam ve Remi’nin on metre sağındaydılar.

“Neden Ajay?” diye sordu Karna.

“Üzgünüm Bay Karna. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Ama neden?” diye tekrarladı Karna. “Biz dostuz. Birbirimizi yıllardan beri...”

“Katmandu’dayken bana geldiler. Ömür boyu kazanamayacağım bir para teklif ettiler. Çocuklarımı üniversiteye gönderebileceğim, karımla birlikte yeni bir ev alabileceğiz. Üzgünüm. Kadın bana söz verdi. Hiçbirinize zarar vermeyecekler.”

“Sana yalan söylemiş,” dedi Karna. Sonra Zhilan’a seslendi. “Senin dölünle birkaç ay önce Lo Monthang’da karşılaşmışım. Ama sanırım ikimiz doğru dürüst tanıştırılmadık.”

Zhilan, “Benim adım...” diye başladı.

“Biliyorum, korkunç yenge. Ama çok geç kaldınız. Burası o yer değil. Theurang burada değil.”

“Yalan söylüyorsun. Ajay, sen ne dersin?”

“Aramaya daha yeni başladık. Bay Karna ve Fargo çifti Shangri-La’nın burası olduğundan emin görünüyordular.”

“Fargo çifti dedin de...” dedi Zhilan. “İkiniz de çıkın ortaya! Helikopteriniz gitti! Gelin, ‘Altın Adam’ı bulmama yardım edin, size dönüş için vasıta getirteyim. Sağ salim Yingkiang’a indiririm. Söz veriyorum.”

“Korkunç yenge, Sam ve Remi’nin seni tanıdıklarını unutuyorsun,” dedi Karna. “Vaatlerin değersiz.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Zhilan. “Bay ve Bayan Fargo! Ortaya çıkın, yoksa arkadaşınızı öldürürüm.”

Remi, “Ona yardım etmeliyiz Sam,” diye fısıldadı.

“Onun da istediği bu zaten,” dedi Sam.

“Ama onu öldürmesine izin...”

“Biliyorum Remi.”

Karna, “Korkunç yenge, onlar seni işitemezler,” dedi. “Arkamda gördüğün şey muazzam

büyükte bir tapmak, arama yapmak aylar sürer. Şu anda Fargo'lar belki senin burada olduğundan bile habersizdirler.”

“Telsizde sesimi duymuşlardır.”

“İçerideyken duyamazlar. Çekmiyor.”

Zhilan bunu düşündü. “Ajay, bu doğru mu?”

“Telsiz konusu doğru sayılır. Tapınağa gelince, o da çok büyük. Sizin geldiğinizden habersiz olabilirler.”

“O halde, gidip onları bulmamız gerekecek,” dedi Zhilan. “Hem zaten,” dedi Karna. “Eğer bizi izliyorsa, benim ne istediğimi biliyorlardır. Bütün ömrümü Theurang'ı aramakla geçirdim. Size vermektense ölmeyi ve onların Theurang'ı yok etmelerini yeğlerim.”

Zhilan, Russell'a doğru döndü ve ona bir şeyler söyledi. Russell hemen makineli tüfeğini omzuna kaldırdı.

Ardından pişman olacağı bir dürtüyle Sam, “Jack eğil!” diye bağırdı.

Russell'ın tüfeği sarsıldı. Karna'nın boynunun sol tarafı kanlar içinde kaldı ve yere devrildi. Russell bir kez daha ateş etti; üç mermi birden Ajay'ın göğsüne saplandı. Cansız bedeni yere yığıldı.

Zhilan, “Oradalar!” diye bağırdı. “O tünelin içindeler. Peşlerinden gidin!”

Makineli tüfekleri ellerinde, Marjorie ve Russell koşmaya başladılar. Zhilan da Karna'nın cesedine doğru yürüdü.

Sam dönüp Remi'nin omuzlarını tuttu. “Git! Saklan!”

“Ya sen?”

“Hemen arkandan geliyorum.”

Remi geri dönüp topallayarak tünelin içinde koşmaya başladı. Sam tabancasını Russell ve Marjorie'ye doğrultup bir el ateş etti. Onları vurabileceğini hiç sanmıyordu, ama yaptığı şey işe yaradı. Russell ve Marjorie ayrılıp en yakındaki kayaların arkasına saklandılar.

Sam dönüp Remi'nin peşinden koştu.

Daha tünelin yarısına varmadan arkasından gelen ayak seslerini işitti. “Ne hızlıymış alçaklar,” diye homurdandı, ama koşmaya devam etti, ileride Remi tünelin sonuna varmıştı. Orada hemen soldaki mağaraya girdi.

Kurşunlar Sam'in sol tarafındaki duvardan sekiyordu. Sam sağa sıçradı, duvara çarpıp döndü ve peşindeki iki kişinin kask lambalarının olduğu yere doğru ateş etti. Dönüp tekrar koşmaya başladı. Beş adım sonra o da mağaraya girdi. Remi duvarın dibinde çömelmişti.

“Hadi, gel...”

Açık alandan bir silah sesi geldi; sonra sessizlik, ardından bir el daha ateş edildi.

Sam, Remi'nin elinden tuttu, birlikte rampayı çıkmaya başladılar. Arkalarındaki basamaklara kurşun yağıyordu. Sahanlığa varduktan sonra ikinci merdiveni çıkmaya başladılar. O sırada Remi'nin ayağı kaydı ve göğsünün üstüne yere düştü. İnliyordu.

“Kaburgaların mı?” diye sordu Sam.

“Evet... kalkmama yardım et.”

Sam, onu ayağa kaldırdı, sonra basmakların geri kalanını çıkıp Büyük Oda'ya giden kemerin önünde durdular. Remi sıkılı dişlerinin arasından, “Onları pusuya düşürelim mi?” diye sordu.

“Silahlarımız yetersiz, hem zaten merdivenden yukarı çıkıp saldırmazlar. Burada biraz oturup soluklan. Ben sonraki merdivene bakayım.”

Sam ayağını daha ilk basamağa attığı anda Remi haykırdı. “Sam!”

Dönüp baktığında Remi'yi iki büklüm olmuş, Büyük Oda'ya doğru koşarken gördü. Aşağıdaki sahanlıkta iki kişi belirdi ve hemen basmakları çıkmaya başladılar.

“Yanılmışım,” diye mırıldandı Sam.

İki el ateş etti, ama tabancası yetersizdi, iki atışı da ıskalamıştı, Russell ve Marjorie'nin arkalarındaki duvara isabet etti, ikisi de hemen eğilip geri çekildiler.

Kemerli yoldan Remi'nin sesi geldi. “Koş Sam! Ben iyiyim.”

“Hayır!”

“Dediğimi yap!”

Sam, Büyük Oda'nın kemerli yoluna kadar olan mesafeye ve açığa baktı ve kesinlikle başaramayacağına karar verdi. Daha yarı yola gelmeden Marjorie ve Russell onu doğrarlardı.

“Lanet olsun!” diye tısladı.

Russell ve Marjorie basamakları tırmanıyorlardı. Makineli tüfeklerinin namlularından turuncu renkli alevler çıktı.

Sam dönüp basamakları çıkmaya başladı.

Küvetlerden birinin içine tünemiş olan Remi kask lambasını söndürdü. Silah seslerini duyunca o pozisyonda kendini koruyamayacağını anladı.

Sessizlik.

Derken Russell'ın fısıltılı sesi duyuldu. “Kadın içeride. Onu sen al, ben adamın peşinden gidiyorum.”

“Ölü mü, diri mi,” diye sordu Marjorie.

“Ölü. Annem burasının en uygun yer olduğunu söyledi. Theurang burada. Fargo'ları hakladıktan sonra onu bulmak için dünya kadar zamanımız olacak. Hadi git!”

Remi hiç düşünmeden harekete geçti. Küvetten çıkıp yanlamasına yürüyerek kuyuya gitti ve içine atladı.

Remi'nin bulunduğu yerin bir kat üstünde Sam kendini iç içe geçmiş odalardan ve koridorlardan oluşan bir labirent içinde buldu. Buradaki kökler ve sarmaşıklar daha yoğun, her boşluğu devasa örümcek ağları gibi kapatmıştı. Çizgiler halinde sızan gün ışığında labirent yeşilimsi bir alacakaranlık içindeydi.

Palasını tünel girişinde bırakmış olduğu için eğilip, elleriyle sarmaşıkları ayırarak önünü açmak zorundaydı.

Arkasından gelen ayak sesleri duydu.

Dondu kaldı.

Sesler giderek yaklaşıyordu.

“Fargo!” diye seslendi Russell. “Babamın istediği tek şey Theurang. Onu yok etmemeye karar verdi. Beni işitiyor musun Fargo?”

Sam ses çıkarmadı. Sol tarafa geçip kalın bir kökün altına girdi.

“O da seninle aynı şeyi istiyor,” diye seslendi Russell. “Altın Adam'ın olması gereken yerde, yani bir müzede bulunmasını istiyor. Sen ve karın da onu bulanlar arasında anılacaksınız. Prestiji düşünsene!”

“Biz prestij peşinde değiliz salak herif,” dedi içinden Sam.

Sağ tarafında, koridorun diğer ucunda kırılan bir dal sesi duydu, ardından da belli belirsiz bir, “Lanet olsun!” yakınması.

Sam diz çöküp tabancasını sol eline aldı ve köşeden başını uzattı. Yedi metre ötesinden ona doğru gelen biri vardı. Sam ateş etti. Russell tökezledi, az kalsın düşüyordu, ama tekrar dengesini buldu ve sağa kaçıp bir kapı eşiğine girdi.

Sam karşıya yürüdükten sonra bir sonraki odaya girdi. Durup tabancasının silindirine baktı.

Tek kurşunu kalmıştı.

Remi kuyunun dibine sertçe düştü; darbenin şiddetini azaltmak için omzu üstünde yuvarlanmaya çalıştı, ama katı bir nesneye çarptı. Göğüs kafesi fena halde yanıyordu. Çılgılık atmamak ve kımıldamamak için kendini zorladı. Yer yer zifiri karanlıktı. Yeraltında olduğunu tahmin ediyordu.

Kuyunun tepesinden Marjorie'nin sesi duyuldu. "Remi? Çık oradan. Yaralı olduğunu biliyorum. Dışarıya çık, sana yardım edeyim."

Çok beklersin, dedi içinden Remi.

Kask lambasını ellerinin arasına alıp açtı ve çabucak etrafına bakındı. Arkasında bir duvar vardı; tam karşısında aşağıya doğru inen, geniş bir tünel gördü. Tünelin iki yanında kemerli yollar görünüyordu. Remi lambasını söndürdü.

Elleri ve dizleri üstünde öne doğru süründü. Marjorie'yle arasında yeterli mesafe olduğuna karar verince lambasını açtı. Bir elini göğsüne bastırıp ayağa kalktı. Rasgele bir kemerli yol seçip içine daldı. Sol yanında başka bir kemer vardı.

Tünelden önce tok bir gürültü, sonra bir homurdanma sesi duyuldu. Remi başını köşeden uzatınca ona doğru çevrilmiş bir kask lambası gördü. Tabancasını doğrultup nişan aldı ve art arda üç el ateş etti. Marjorie'nin namlusundan da turuncu bir alev çıktı.

Sam, Russell'ın peşinde olduğunu ve koridorun karşısında bulunduğunu biliyordu.

Tek kurşunum var, diye düşündü. Russell'da çok daha fazlası, hatta yedek şarjörler bile olmalıydı. Sam'in onu yakına çekmesi gerekiyordu; en az altı yedi metreye, ıskalamayacağı kadar yakına çekmeliydi.

Sam odanın içine girdikten sonra sol tarafta kemerli bir yola saptı. Sağa dönüp bir sonraki kemerin altından geçerken koridora göz attı.

Tam karşısındaki kemerli yolun içinde Russell'ı gördü.

Sam hemen kapıdan geriye çekildi. Diğer kemerle aynı hizaya gelince dönüp, buraya girdi.

Russell koridorda duruyordu. Sam tabancasını doğrultup nişan aldı. O anda Russell bir adım geri çekilip gözden kayboldu. Sam öne doğru iki adım atıp koridora çıktı.

Bir anda kendini Russell'la karşı karşıya buldu.

Sam, onun kendisinden daha genç ve kuvvetli olduğunu, aynı zamanda çok hızlı olduğunu biliyordu. Sam tetiği çekmeden Russell tüfeğinin dipçiğiyle onun çenesine vurmaya istedi. Sam hemen geri çekildi, fakat dipçik çenesini sıyırdı. Sam'in gözleri karardı. İçgüdüyle öne atılıp Russell'a sarıldı ve kollarını kullanmasına engel oldu. Russell arkadaki ayağını destek yapıp dönünce Sam'i de döndürdü. Sam dengesini sağlayınca onun kasığına diziyile tekme attı. Russell inledi. Sam birkaç kere daha diziyile tekme attı. Russell'ın dizleri büküldü, ama ayakta kalmayı başardı.

Birbirlerine sarılmış vaziyette bir sonraki odaya daldılar, bir duvara çarpıp, başka bir odaya girdiler. Russell başını geri çekip çenesini indirdi. Sam onun kafa atacağını anlayıp başını çevirmek istedi, ama geç kalmıştı. Russell'ın alını Sam'in kaşında patladı. Bir kez daha Sam'in gözleri karardı, ama derin bir nefes alıp onu tutmaya devam etti. Biraz toparlanınca bu kez o kafa atmak için başını geri çekti, ama boy farkı nedeniyle yüzüne vurması mümkün değildi. Sam de onun köprücük kemiğini hedef aldı. Russell acıyla inledi. Sam aynı yere birkaç kez daha kafa attı. Russell tüfeğini yere düşürdü.

Hâlâ birbirlerine sarılmış vaziyette dönüyorlardı. Russell üstün kuvvetini kullanarak Sam'i silkelemek veya duvara çarpmaya çalışıyordu.

Birden Sam onun dengesinin bozulduğunu hissetti; Russell çok hızlı geri adım atarken sendeliyordu. Sam judo eğitimini hatırladı. Russell'ın dengesizliğinden yararlanacaktı. Bütün gücünü

bacaklarına verip öne doğru atıldı. Zemindeki köklere ve sarmaşıklara takılmasına rağmen hızını arttırarak Russell'ı geriye doğru itmeye devam etti. Tekrar koridora çıktılar. Sam itmeye devam ediyordu.

Russell dengesini tamamen kaybedince tökezlemeye başladılar. Sarmaşıklardan oluşan bir perdenin içinde kalmışlardı. Sam onun omzu üstünden gün ışığını gördü. Başım geri çekip bu kez Russell'ın göğüs kafesine bir kafa attı. Russell o perde içinde gözden kayboldu. Sam kendi dengesini sağlamaya çalışırken o açıklıktan geçip boşluğa düştü.

Düşerken gözlerinin önünde gökyüzü, granit duvarlar ve altta gümbürdeyerek akan nehir vardı. Birden durdu. Düşmenin etkisiyle soluksuz kalmıştı; birkaç kez derin nefes aldı. Artık gördüğü tek şey siyah, çelik bir silindirdi.

Tabanca olmalı, diye düşündü. Tabancası hâlâ elindeydi. Üstü yosun kaplı bir ağacın dirseğinde yüzüstü yatıyordu. Etrafına bakınıp gördüklerine anlam vermeye çalıştı. Birlikte tapınak pencerelerinden birinden düşmüşlerdi. Yarısı tapınağın dış duvarına yaslanmış olan ağacın kökü, platonun ucundaki toprak kısmındaydı. Kenarda Tsangpo Koyağı'na inen üç yüz metrelik bir uçurum vardı.

Sam altında bir inleme sesi duydu. Aşağıya bakınca ağacın yanında sırtüstü yatmakta olan Russell'ı gördü. Gözleri açıktı ve Sam'e bakıyordu.

Yüzü acıyla kasılmış olan Russell doğruldu. Sağ eliyle paçasını sıyırdı. Çizmesinin içindeki kılıftan bir revolver çıkarmaya çalışıyordu.

“Yapma, Russell,” dedi Sam.
“Cehenneme git.”

Sam tabancasını Russell'ın göğsüne doğrulttu. “Yapma,” diye uyardı bir kez daha. Russell revolveri çıkardı.

“Son defa uyarıyorum,” dedi Sam.
Russell tabancasını doğrultmaya çalıştığı sırada Sam onu göğsünden vurdu. Russell kısacık bir an inledikten sonra tekrar sırtüstü devrildi. Cansız gözleri göğe bakıyordu.

* * *
Remi savrulan kask lambasının ışığında kemerden içeriye daldı. Etrafındaki taş duvarlardan kurşunlar sekiyordu. Aniden durup geldiği yöne doğru körü körüne iki el ateş etti, sonra dönüp koşmayı sürdürdü.

Tekrar koridora çıktı. Kuyu biraz yukarıda, sol tarafındaydı. Remi sağa dönüp topallayarak koşmaya başladı. Kask lambasının ışığı ileride, yerdeki koyu renkli bir dairenin üstünü aydınlatıyordu. Başka bir kuyuydu. Burkulan ayak bileğinin acısıyla o kuyunun etrafından dolanmak istedi, ama ayağı kayıp delikten içeriye düştü.

Neyse ki, bu düşüş kısa sürdü, kuyunun derinliği birinci kuyunun yarısı kadardı. Remi kış üstü düştü. Bu kez acı dayanılır gibi değildi ve bir çığlık attı. Yana yuvarlanıp tabancasını aradı. Bulamadı. Ona bir şey lazımdı... herhangi bir şey. Marjorie geliyordu.

Remi'nin kask lambası tahta bir nesneyi aydınlattı. Üstünde düşünmeye gerek kalmadan bu nesnenin ne olduğunu anladı: koyu renk tahta, siyah cila, görünürde hiç ek yeri yok...

Uzanıp, parmak uçlarıyla sandığın kenarına dokundu ve kendine doğru çekti. Kask lambasının ışığında dört simge gördü: ızgara biçiminde dört Iowa harfi.

“Buldum!”
Marjorie kuyunun üstünden aşağıya atladı ve bir kedi gibi Remi'nin yanına yere indi. Atlamak için tüfeğini sırtına asmıştı, şimdi elini uzatıp dipçliğini tuttu. Düzeltip, Remi'ye doğrulttu.
“Havayı alırsın!” diye bağırdı Remi.

Theurang sandığını iki eliyle başının üstüne kaldırıp Marjorie'nin alnına indirdi.

Marjorie afalladı, alnından kan akarken gözleri kaydı ve sırtüstü yere devrildi.

Sersemlemiş haldeki Remi sırtını taş duvara dayayıp gözlerini kapadı.

Bir süre sonra yarı baygın haldeyken bir ses duydu.

“Remi? Remi?”

Bağırarak Sam'di. “Buradayım!” diye karşılık verdi. “Aşağıdayım!”

Otuz saniye sonra kuyunun tepesinde Sam'in yüzü görüldü. “İyi misin?”

“Bir kontrolden geçmem gerekecek, ama hâlâ canlıyım.”

“O şey tahmin ettiğim şey mi?”

Remi elini yanındaki Theurang sandığına sürdü. “Üstüne düşmüşüm. Şansa bak!”

“Marjorie öldü mü?”

“Sanmıyorum, ama başına çok sert vurdum. Bir daha hiçbir zaman eski haline gelemeyebilir.”

“İyi bir gelişme olur. Yukarıya gelmeye hazır mısınız?”

Artık elinde Russell'in makineli tüfeği olan Sam ana tünele gitmişti. Zhilan'ın nerede olduğunu bilmediği için dışarıya çıkmamış, bunun yerine yerden sırt çantasını alıp, ikinci kuyuya giderek Remi'yi bulmuştu.

Otuz dakika sonra ikisi birlikte Büyük Oda'ya döndüler. Birlikte Marjorie'nin hareketsiz vücudunu çekerek kuyudan çıkarmışlardı. Sam makineli tüfeği Remi'ye verip Marjorie'yi sırtına aldı.

“Korkunç yengeye dikkat et,” diye uyardı Remi'yi. “Onu görür görmez vur, soru sormayı filan boş ver.”

Tünel çıkışına yaklaştıkları sırada Remi durdu. “Duydun mu?” “Evet... birisi ıslık çalıyor.” Sam gülümsedi. “Bu Britanya marşı!”

Sam ve Remi temkinli adımlarla tünelden çıktılar.

On metre ötelinde Jack Karna sırtını bir kayaya dayamış, oturuyordu. Onları görünce ıslık çalmayı kesip el salladı.

“Selamlar, Fargo'lar. Vay be, kafiyeye bak. Ben şair olmalıymışım.”

Sam ve Remi şaşkın bakışlarla ona doğru yürüdüler. Yaklaşınca Karna'nın boynunda sargı olarak kullandığı atkıyı gördüler. Elinde Ajay'ın Beretta'sı vardı.

Birkaç metre ötesinde Zhilan Hsu sırtüstü yatmış, başının altında Ajay'ın rulo edilmiş parkası vardı, iki bacağına üstünde kanlı sargı bezleri görünüyordu. Zhilan baygın değildi. Onlara öfkeyle baktı, ama bir şey söylemedi.

“Jack, bize bir açıklama borçlusun,” dedi Remi.

“Haklısın. Russell silah kullanmasını biliyor, ama iyi nişancı değil. Sanırım yaptığı atışla kurşunun beni delip geçmesini ve arkamdaki Ajay'ı da vurmaya umuyordu. Lanet kurşunu buradaki adaleme geldi... Neydi adı... omuzla boyun arasında...”

“Boyun kası, trapezius,” diye yardım etti Sam.

“Evet, o işte. Dört santimetre daha sağa gelseydi, ölmüştüm.”

“Canın yanıyor mu?” diye sordu Remi.

“Elbette, hem de çok yanıyor. Sahi, senin taşıdığın şey ne öyle, Remi?”

“Yerde bulduğum bir şey.”

Remi sandığı Karna'nın ayakları dibine bıraktı. Karna gülererek sandığın kapağını okşadı.

“Ona ne oldu?” diye sordu Sam, Zhilan'ı göstererek.

“Korkunç yengeye mi? Aslında çok kolay oldu. Öldüğümü düşündüğü için dikkatsiz davrandı. Yaklaşırken Ajay'ın tabancasını kaptım -işte bunu- ve onu sağ bacağından vurdum. İşini sağlama almak için sol bacağından da vurdum. Ne dersiniz, iyice süngüsü düşmüş, değil mi?”

“Öyle görünüyor.”

Sam, Zhilan’a döndü. Yanına çömelip Marjorie’yi yere bıraktı. Zhilan elini uzatıp kızının yüzüne dokundu. Gözlerinin yaşardığını gören Sam ve Remi şaşırdılar.

“Yaşıyor,” dedi Sam.

“Ya Russel?” diye sordu Zhilan.

“Hayır.”

“Onu öldürdün mü? Oğlumu öldürdün mü?”

“Beni mecbur etti,” dedi Sam.

“O halde ben de seni öldüreceğim Sam Fargo.”

“Elinden geleni yap. Ama önce şunu düşün: Marjorie’yi ölmesi için orada bırakabilirdik. Bırakmadık. Jack, seni öldürebilirdi, ama öldürmedi. Sen kocan yüzünden buradasın. Kirli işini yaptırmak için seni ve çocuklarını buraya gönderdi, şimdi onlardan biri hayatta değil.

“Bu dağdan gideceğiz ve seni de yanımızda götüreceğiz. Bir telefon bulabildiğimiz zaman FBI’yi arayıp bütün bildiklerimizi anlatacağız. Senin bir seçim yapman gerekecek: kocanın yanında bir tanık mı, yoksa bir sanık olarak mı bulunmak istersin? Her durumda da hapse gireceksin, ama kartlarını doğru oynarsan Marjorie’nin kurtulma ihtimali olabilir.”

“Kaç yaşında?” diye sordu Remi.

“Yirmi iki,” dedi Zhilan.

“Önünde uzun bir hayat var. Bu hayatı nasıl geçireceği büyük ölçüde sana bağlı özgür ve babasının dizginlerinden çıkmış biri olarak veya bir hapisanede...”

Zhilan’ın yüzündeki nefret ifadesi bir anda kayboldu ve yerini, sanki sırtından ağır bir yük kalkmış gibi, gevşemeye bıraktı. “Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu.

“Charles King’in yasadışı işleriyle ilgili bütün bildiklerini FBI’ya anlat, yaptığı ve sana yaptırdığı her kirli işi.”

“Eminim, senin gibi akıllı bir kadın sigortanın değerini iyi bilir,” dedi Remi. “King’le ilgili adamakıllı kalın bir dosya tutmuş olmalısın.”

“Kararın ne?” diye sordu Sam.

Zhilan kısa bir duraksamadan sonra “evet” anlamında başını salladı.

“Doğru karar. Jack, galiba bizim telsizlerimiz kayboldu.”

“Benimki burada.”

“Gupta’yı arasana. Artık buradan gitme zamanı geldi.”

Katmandu, Nepal Haftalar Sonra

Sam ve Remi'nin Shangri-La Tapınağı dağından kurtarılmaları sorunsuz gerçekleşti. Gupta söz verdiği gibi kulağı telsizden gelecek çağrıda, yakınlarda dolanıp durmuştu. Geri dönüp onları aldı. Çin hava sahasından çıktıktan dört saat sonra Chetak'ı Itanagar Havaalanı'nda indirdi.

Dağda olanlara onlardan ve artık ölmüş bulunan Z-9 mürettebatından başka kimse tanıklık edemediği için Çin devleti sınır ihlalinden habersizdi. Herkesin bildiği kadarıyla Gupta ve yolcuları sadece turistik bir gezi yapmışlardı.

Itanagar Hastanesi'nde kısa bir muayeneden sonra Sam ve Remi taburcu edildiler. Marjorie ise gözlem altında tutulması için geceyi orada geçirecekti. O da babası gibi kalın kafalı olduğu için Remi'nin darbesi sadece hafif bir beyin sarsıntısına neden olmuştu.

Karna Nepal sınırını geçene kadar tıbbi muayeneden geçmeyi kabul etmedi, ama Gupta, onun kurşun yaralarına pansuman yaptı.

Rube Haywood'la uzun bir görüşme yapan Sam, Zhilan Hsu ve Marjorie'nin güvenli ve gizli bir yolculukla Washington D.C.'ye gönderilmesini sağladı. Orada onları FBI'nın özel ajanları karşıladı. Sorgusu sırasında Zhilan Hsu, kocası hakkında hiçbir şeyi gizlemedi. Rube'un söylediğine göre FBI ve Adalet Bakanlığı, King'in birçok yasadışı faaliyetini açığa çıkarmak için özel bir ekip oluşturmuştu. Tahminlere göre King ömrünün geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecekti.

Nepal devlet yetkilileriyle, bilim heyeti şefi antropolog Ramos Shadar ve ekibi incelemelerini tamamlayana kadar sandığı sıkı güvenlik altında bulundurdular. Yerdikleri karara göre "Altın Adam" ve Shangri-La Tapınağı'nın yeri çalışmalar tamamlanana kadar dünya kamuoyuna açıklanmayacaktı.

Şimdi o zaman gelmişti.

"Şerefe!" dedi Remi şampanya kadehini kaldırarak.

Gruptakiler -Sam, Jack Karna, Adala Kaalrami, Sushant Dharel ve Ramos Shadar'de kadehlerini kaldırıp tokuşturdular.

"Artık perdeyi açma zamanı geldi," dedi Shadar gülererek. "Eminim hepiniz bu anı bekliyordunuz."

"Theurang'a." dedi Remi alçak sesle.

Katmandu Üniversitesi'nin mermer zeminli sergi salonunda bulunan sahneye çıktılar. Sandığın resmi açılışı ve basın toplantısı ertesi akşam yapılacaktı, fakat bu özel gösterim için Sam, Remi ve arkadaşlarına ayrıcalık tanınmıştı.

"Kapağı kaldırıp 'Altın Adam'ı kim önce görmek istiyor?" diye sordu Shadar. Kendisi sandığın içinde ne olduğunu biliyordu ve diğerlerinin nasıl tepki göstereceğini düşünerek gülmekteydi. "Kim kapağı kaldırma ayrıcalığını istiyor?"

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Sam. "Bu şerefe Jack layıktır."

"Bay Karna," dedi Shadar sandığı işaret ederek. "Lütfen buyurun."

Gözleri yaşaran Karna başını sallayarak gruptakilere teşekkür ettikten sonra üstü kadife perdeyle örtülü sandığa doğru yürüdü. Büyük bir saygıyla perdenin kordonunu tuttu ve çekti.

Theurang sandığı üstü açık halde karşılarındaydı. Kapağı yanındaydı. Shadar dışında herkes ağzı açık bakakalmıştı.

Sandığın içinde cenin pozisyonunda yatan, tamamen altına bulanmış eksiksiz bir fosil iskeleti vardı. Sahne ışıklarının aydınlığında bu manzara nefes kesiciydi. Birkaç saniye boyunca kimseden ses çıkmadı.

"Neden sonra Jack Kama, "Neden bu kadar küçük?" diye mırıldandı.

"Küçük bir oğlan çocuğuna benziyor," dedi Remi. "En çok üç yaşındaymış gibi."

“Boy u bir metre den fazla olamaz,” dedi Sam.

Shadar güldü. “Bir metre iki santimetre. Ağırlığının da yirmi beş kilo olduğu tahmin ediliyor.

Beyni de bir beyzbol topu kadarmış.”

“Bu sahte olmalı,” dedi Adala Kaalrami.

Shadar başını iki yana salladı. “İnanmayabilirsiniz, ama şu anda otuz yaşında bir insana bakıyorsunuz. Diş ve kemik yapısına bakarak yaşını tahmin edebiliyoruz.”

“Cüce miymiş?” diye sordu Sam.

“Hayır, cüce değil,” dedi Shadar. “Seksen beş binle on beş bin yıl önce yaşamış olan farklı bir insan türü. Atalarım bunu buldukları zaman kutsal kabul edip kemiklerini altın tozuna bulamışlar.” “Ve bin yıldan fazla bir süre bu adama tapmışlar,” diye ekledi Sam.

Shadar’ın gözlerinde hınzır bir pırıltı belirdi. “Adama değil,” dedi alçak sesle. “Kadına.”

Herkesin bu açıklamayı sindirmesi için epey bir süre geçti. “Tabii, ya!” dedi Remi. “Hayat veren. İnsanoğlunun Anası. Theurang bir kadındı. Boşuna ona bu kadar tapınmamışlar.”

Sam gülerek başını iki yana salladı. “Neden hep son sözü kadınlar söyler ki?”

SON